DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"Think Buffy the Vampire Slayer starring Philip Marlowe."—Entertainment Weekly

TURN COAT

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

Jim Butcher

DÖNÜŞ MONTU

DRESDEN DOSYALARI
CILT 11

E-Bookbinder

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri
Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

1.....4
2.....9
3.....15
4.....20
5.....24
6.....32
7.....38
8.....44
9.....52
10.....59
11.....66
12.....72
13.....79
14.....86
15.....93
16.....99
17.....104
18.....110
19.....115
20.....124
21.....128
21.....137
23.....146
24.....153
25.....161
26.....166
27.....173
28.....179
29.....188

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

30 194
31 204
32 211
33 217
34 223
35 233
36 240
37 248
38 258
39 265
40 271
41 278
42 290
43 298
44 306
45 316
46 325
47 338
48 349
49 356

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Yaz güneşi Chicago'nun sokaklarındaki asfaltı kavurmakla meşguldü, başımdaki ağrı beni yarım gün boyunca yatay tutmuştu ve aptalın biri dairemin kapısını yumrukluyordu.

Telefonu açtım ve yüzünün yarısı kan içinde olan Morgan soluk soluğa, "Gardiyanlar geliyor. Beni saklayın. Lütfen."

Gözleri kafatasının içine yuvarlandı ve yere yığıldı.

Oh.

Süper.

O ana kadar, kafatasımdaki yarık ağrısının bugün başıma gelecek en kötü şey olacağı yanılgısı içindeydim.

"Lanet olası çanlar!" Morgan'ın baygın halini görünce ağzımdan kaçırdım. "Şaka yapıyor olmalısın!" Kapıyı çarpıp onu orada bir yığın halinde bırakmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyordum. Bunu kesinlikle hak etmişti.

Yine de orada hiçbir şey yapmadan duramazdım.

"Kafanı muayene ettirmen gerek," mırıldandım kendi kendime. Sonra korumalarımı - apartmanımın üzerine yerleştirdiğim büyülü güvenlik sistemi - devre dışı bıraktım ve Morgan'ı kollarından tutup içeri çektim. İri bir adamdı, 1.80'in üzerindeydi, oldukça kaslıydı ve tamamen topallamıştı. Kendim de ufak tefek olmasam da onu hareket ettirmekte zorlandım.

Kapıyı arkamdan kapattım ve korumalarımı geri getirdim. Sonra elimi genel olarak daireme doğru salladım, irademi odakladım ve "*Flickum bi- cus*" diye mırıldandım. Ben basit büyüyü söylerken odanın etrafına yayılmış bir düzine mum titreşerek canlandı ve baygın Morgan'ın yanına diz çökerek yaralarını inceledim.

Yarım düzine kötü kesik vardı, sızan, çirkin ve muhtemelen acı veren ama hayati tehlike arz etmeyen. Sol kolunun altındaki kaburgalarının eti su toplamış ve yanmıştı; düz beyaz gömleği de kavrulmuştu. Ayrıca bir bacağında derin bir yara vardı ve mutfak önlüğüne benzeyen bir şeyle beceriksizce sarılmıştı. O şeyi açmaya cesaret edemedim. Kanamayı yeniden başlatabilirdi ve benim tıbbi becerilerim hayatım üzerine bahse girmek isteyeceğim türden değil.

Morgan'ın hayatını bile. Bir doktora ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki, Beyaz Konsey'in Gardiyanları onu takip ediyorsa, muhtemelen yaralı olduğunu biliyorlardı. Bu nedenle, onu izliyor olmalılar-

pitals. Onu yerel acil birine götürseydim, Konsey'in bundan birkaç saat içinde haberi olurdu.

Ben de bir arkadaşımı aradım.

* * *

Waldo Butters birkaç dakika boyunca Morgan'ın yaralarını sessizce inceledi, ben de başında bekledim. Ufak tefek bir adamdı ve siyah saçları korkmuş bir kedinin tüyleri diken dikendi. Yeşil hastane önlüğü ve giyiyordu ve elleri hızlı ve çevikti. Siyah tel çerçeveli gözlüklerinin ardında koyu renkli ve çok zeki gözleri vardı ve iki haftadır uyumamış gibi görünüyordu.

Butters, "Ben doktor değilim," dedi.

Bu dansı birkaç kez yapmıştık. "Siz Kudretli Butters'sınız," dedim. "Her şeyi yapabilirsin."

"Ben adli . Cesetleri keserim."

"Eğer yardımı olacaksa, bunu önleyici bir otopsi olarak düşünün."

Butters bana eşit bir bakış attı ve "Onu hastaneye götüremem, huh?"

"Evet."

Butters başını salladı. "Bu seni öldürmeye çalışan adam değil mi? Cadılar Bayramı mı?"

"Ve ondan önce birkaç kez daha," dedim.

Bir tıbbi kit açtı ve karıştırmaya başladı. "Nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım."

Omuz silktim. "Çocukken büyüyle bir adam öldürdüm. Gardiyanlar tarafından yakalandım ve Beyaz Konsey tarafından yargılandım."

"Sanırım kurtuldun."

Başımı salladım. "Ama beni büyüyle öldüren adamdan kurtulmaya çalıştığım için belki de bir molayı hak ettiğimi düşündüler. Cezam ertelendi sayılır. Morgan benim şartlı tahliye memurumdu."

"Şartlı tahliye mi?" Butters sordu.

"Eğer yine çuvallarsam, kafamı kesmesi gerekiyordu. Bunu yapmak için iyi bir bahane arayarak beni takip etti."

Butters şaşırmış bir şekilde bana göz kırptı.

"Yetişkin hayatımın ilk birkaç yılını omzumun üzerinden bakarak, bu adam için endişelenerek geçirdim. Onun tarafından takip ve taciz edildim. Gece-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir süre kısraklarla uğraştım ve o da onların içindeydi." Doğrusunu söylemek gerekirse, gri bir pelerin giymiş, elinde soğuk bir kılıç tutan amansız bir katil tarafından takip edildiğime dair kâbuslar görmeye devam ediyordum.

Butters bacağındaki yaranın üzerindeki bandajları ıslatmaya başladı. "Ve sen de ona yardım mı ediyorsun?"

Omuz silktim. "Benim tehlikeli bir hayvan olduğumu ve gerektiğini düşünüyordu. Buna gerçekten inanıyordu ve buna göre hareket etti."

Butters bana hızlıca bir bakış attı. "Ve sen de ona *yardım* mı ediyorsun?"

"O hatalıydı," dedim. "Bu onu kötü biri yapmaz. Sadece onu bir pislik yapar. Bu onu öldürmek için yeterli bir sebep değil."

"Uzlaştınız, ha?"

"Özellikle değil."

Butters kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden yardım için *sana* geldi?"

"Tahminimce birinin onu arayacağı son yer."

"Tanrım," diye mırıldandı Butters. Doğaçlama bandajı çıkarmış ve belki on beş santim uzunluğunda ama derin, kenarları küçük bir ağız gibi büzülmüş bir yara bulmuştu. Yaradan kan akmaya başlamıştı. "Bıçak yarası gibi ama daha büyük."

"Muhtemelen bıçak gibi bir şeyle yapıldığı içindir ama daha büyük."

"Bir kılıç mı?" Butters söyledi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Konsey eski kafalı," dedim. "Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* eski kafalı."

Butters başını salladı. "Ellerini az önce yaptığım gibi yıka. Bunu yap- İki ya da üç dakika sürer. Sonra bir çift eldiven giy ve buraya geri dön. Fazladan bir çift ele ihtiyacım var."

Yutkundum. "Butters, bunun için doğru kişi miyim bilmiyorum-"

"Hadi oradan büyücü çocuk," dedi Butters, ses tonu sinirliydi. "Üzerinde durabileceğin ahlaki bir ayağın yok. Benim doktor olmamam sorun değilse, senin hemşire olmaman da sorun değil. Şimdi o lanet ellerini yıka ve onu kaybetmeden önce bana yardım et."

Bir saniye boyunca Butters'a çaresizce baktım. Sonra kalktım ve lanet olası ellerimi yıkadım.

Bilin diye söylüyorum, ameliyatlar hoş değildir. Başka bir insana uygunsuz bir şekilde maruz kalmanın iğrenç bir hissi var ve yanlışlıkla çıplak bir ebeveynin üzerine yürümek gibi bir şey hissettiriyor. Sadece daha fazla kan var. Açıkta olmaması gereken organlar açığa çıkıyor ve kanla kaplanıyor. Aynı anda hem utanç verici, hem iğrenç, hem de tedirgin edici.

"İşte," dedi Butters, bir sonsuzluk sonra. "Tamam, bırak. Çek ellerini yolumdan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"mı kesti?" Ben sordum.

"Olamaz," dedi Butters. "Onu kim bıçakladıysa zar zor sıyırmış. Aksi takdirde ölmüş olurdu."

"Ama tamir edildi, değil mi?"

"Tamir" kelimesinin bazı tanımları için. Harry, bu en kaba türden bir köfte ameliyatı, ama üzerinde dolaşmadığı sürece yara kapalı kalacaktır. Ve en kısa zamanda gerçek bir doktor tarafından muayene edilmeli." Konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. "Burayı kapatmam için bana bir dakika verin."

"İstediğiniz kadar zaman ayırın."

Butters çalışırken sessiz kaldı ve yarayı dikmeyi bitirip bölgeyi bandajla kaplayana kadar bir daha konuşmadı. Sonra dikkatini daha küçük yaralara verdi, çoğunu bandajla kapattı ve özellikle çirkin olan bir tanesini dikti. Ayrıca yanığa topikal bir antibiyotik uyguladı ve dikkatlice bir gazlı bez tabakasıyla kapladı.

"Tamam," dedi Butters. "Elimden geldiğince her şeyi sterilize ettim ama yine de bir enfeksiyon görmek beni şaşırtmaz. Ateşi çıkmaya başlarsa ya da çok fazla şişlik varsa, onu iki yerden birine götürmeniz gerekir; hastaneye ya da morga."

"," dedim sessizce.

"Onu bir yatağa yatırmalıyız. Onu ısıtalım."

"Tamam."

Morgan'ı üzerinde yattığı halıyı kaldırarak kaldırdık ve evdeki tek yatağa, dolap büyüklüğündeki yatak odamdaki küçük ikiz yatağa yerleştirdik. Üstünü örttük.

Butters, "Gerçekten de serum takılması gerekiyor," dedi. "Bu konuda bir ünite kandan da zarar gelmez. Antibiyotiğe de ihtiyacı var ama ben reçete yazamam."

"Ben hallederim," dedim.

Butters yüzünü buruşturarak bana baktı, kara gözleri endişeliydi. Konuşmaya başladı ve sonra birkaç kez durdu.

"Harry," dedi sonunda. "Beyaz Konsey'desin, değil mi?" "Evet."

"Ve *de* bir Warden'sın, değil mi?" "Evet."

Butters başını salladı. "Demek kendi adamlarınız bu adamın peşinde. Onu burada bulurlarsa senden pek memnun olacaklarını sanmıyorum."

Omuz silktim. "Her zaman bir şeylere üzülürler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben ciddiyim. Bu senin için beladan başka bir şey değil. Öyleyse neden ona yardım ediyorsun?"

Bir an sustum, Morgan'ın gevşek, solgun, endişesiz yüzüne baktım.

"Çünkü Morgan Sihir Yasalarını çiğnemez," dedim sessizce. "Bu onun hayatına mal olsa bile."

"Bu konuda oldukça emin görünüyorsun."

Başımı salladım. ". Ona yardım çünkü yapmadığınız bir şey yüzünden Gardiyanların tepenize binmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Ayağa kalktım ve yatağımdaki baygın adama baktım. "Bunu yaşayan herkesten daha iyi bilirim."

Butters başını salladı. "Sen nadir rastlanan türden bir delisin,

dostum." "Teşekkürler."

Doğaçlama ameliyat sırasında ortaya koyduğu her şeyi temizlemeye başladı. "Ee, baş ağrıların nasıl?"

Son birkaç aydır giderek artan ağrılı migrenler sorun olmaya başlamıştı. "İyi," dedim ona.

"Evet, doğru," dedi Butters. "Keşke MRI'ı tekrar deneseydiniz." Teknoloji ve

büyücüler iyi bir arada bulunmazlar ve manyetik rezonans im-

yaşlılar tam orada. "Yılda bir kez yangın söndürme köpüğüyle vaftiz olmak benim limitim," dedim.

"Ciddi bir şey olabilir," dedi Butters. "Başınızda veya boynunuzda herhangi bir şey olursa, riske girmezsiniz. Orada çok fazla şey oluyor."

"Hafifliyorlar," diye yalan söyledim.

"Saçmalık," dedi Butters bana sert bir bakış atarak. "Şimdi de başın ağrıyor, değil mi?"

Butters'tan Morgan'ın yaslanmış haline baktım. "Evet," dedim. "Artık benim de bir tane var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Morgan uyuyordu. Adamla ilgili ilk izlenimim beni oldukça etkilemişti - uzun boylu, ağır kaslı, her zaman dindar sofu ve yarı deli sanatçılarla ilişkilendirdiğim zayıf, çökük bir yüzü vardı. Düzensiz bir şekilde demirle kaplanmış kahverengi saçları ve her zaman kesilmiş olsa da dolması için birkaç haftaya daha ihtiyacı varmış gibi görünen bir sakalı vardı. Sert, sabit gözleri ve bir diş matkabının tüm rahatlatıcı, güven verici cazibesi vardı.

Uyurken, yaşlı görünüyordu. Yorgun. Kaşlarının arasındaki ve ağzının kenarlarındaki derin endişe çizgilerini fark ettim. Büyük ve küt parmaklı olan elleri, yaşının geri kalanından daha fazla olduğunu gösteriyordu. Bir asırdan daha yaşlı olduğunu biliyordum, bu da bir büyücü için aktif olgunluğa yaklaşmak demekti. Her iki elinde de yara izleri vardı; şiddetin grafitileri. Sağ elinin son iki yüzgeci sert ve hafifçe çarpıktı, sanki kötü bir şekilde kırılmış ve düzgün bir şekilde oturtulmadan iyileşmiş gibiydiler. Gözleri çökük görünüyordu ve gözlerinin altındaki deri andıracak kadar koyuydu. Belki Morgan da kötü rüyalar görüyordu.

Uyurken ondan korkmak daha zordu.

Mouse, benim büyük gri köpeğim, mutfak oyuğundaki her zamanki uyuklama yerinden kalktı ve iki yüz kiloluk sessiz arkadaşlığıyla yanımda durdu. Önce Morgan'a, sonra da bana baktı.

"Bana bir iyilik yap," dedim ona. "Onunla kal. O bacağın üzerinde yürümeye çalışmadığından emin ol. Bu onu öldürebilir."

Mouse başını kalçama yasladı, sessiz bir homurtu çıkardı ve yatağa doğru ilerledi. Yere uzandı, yatağın yanına uzandı ve hemen uyumaya başladı.

Kapıyı sonuna kadar kapattım ve şöminenin yanındaki koltuğa çöküp şakaklarımı ovuşturarak düşünmeye çalıştım.

Beyaz Büyücüler Konseyi dünyadaki büyü uygulamalarının yönetim organıydı ve en güçlü uygulayıcılarından oluşuyordu. Beyaz Konsey üyesi olmak, bir dövüş sanatında siyah kuşak sahibi olmaya benzerdi; bu, kendinizi iyi idare edebildiğiniz, büyücü arkadaşlarınız tarafından tanınan gerçek bir yeteneğe sahip olduğunuz anlamına gelirdi. Konsey, Sihrin Yedi Yasası'na göre üyeleri arasında sihir kullanımını denetlerdi.

Tanrı, Kanunlardan birini çiğneyen zavallı uygulayıcının yardımcısı olsun. Konsey, adaleti sağlamaları için Gardiyanları gönderirdi ve bu genellikle şu şekilde olurdu

acımasız bir takip, hızlı bir yargılama ve hızlı bir infaz - eğer suçlu tutuklanmaya direnirken öldürülmemişse.

Kulağa sert geliyor ve öyle de - ama zamanla bunun gerekli olabileceğini kabul etmek zorunda . Kara büyü kullanımı, onu kullanan büyücünün aklını, kalbini ve ruhunu bozar. Bu bir anda olmaz, bir anda da olmaz - bu yavaş, iltihaplı bir şeydir ve bir tümör gibi büyür, ta ki bir insanın bir zamanlar sahip olabileceği empati ve merhamet güç ihtiyacı içinde tükenene kadar. Bir büyücü bu duruma bir büyücü olduğunda, insanlar ölmüş ya da beter olmuşlardır. Gardiyanların görevi, büyücülerin işini ne pahasına olursa olsun çabucak bitirmekti.

Yine de bir Gardiyan olmak bundan daha fazlasıydı. Onlar aynı zamanda Beyaz Konseyin askerleri ve savunucularıydı. Vampir Mahkemeleriyle olan son savaşımızda, savaşın aslan payı Gardiyanlar, hızlı ve şiddetli büyü yeteneği olan erkek ve kadınlar tarafından gerçekleştirilmişti. Hatta çoğu savaşta, savaşın merkezinde Morgan vardı.

Savaş sırasında ben de payıma düşeni yapmıştım, ancak Muhafız arkadaşlarım arasında benimle çalışmaktan mutlu olanlar sadece yeni işe alınanlardı. Daha yaşlı olanların hepsi büyünün kötüye paramparça olmuş çok fazla hayat görmüştü ve yaşadıkları deneyimler onları derinden etkilemişti. Bir istisna dışında, benden hoşlanmıyorlardı, bana güvenmiyorlardı ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyorlardı.

Bu genelde benim geliyordu.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Beyaz Konsey, içeriden birinin vampirlere bilgi aktardığını fark etmişti. Bu hain yüzünden pek çok insan öldü ama o kişi ya da kişiler asla tespit edilemedi. Genelde Konsey'in, özelde de Muhafızların ne kadar sevdiği düşünüldüğünde, bu paranoya festivali hayatımın sıkıcı olmasını engelledi - özellikle de savaş çabalarının bir parçası olarak Muhafızlara katılmaya zorlandıktan sonra.

Peki Morgan neden buradaydı, *benden* yardım istiyordu?

Bana deli diyebilirsiniz ama şüpheci tarafım hemen Morgan'ın beni Konsey'le tekrar başımı derde sokacak bir şey yapmaya ikna etmeye çalıştığı fikrini öne sürdü. Kahretsin, yedi yıl önce bir kez beni bu şekilde öldürmeye çalışmıştı. Ama mantık bu fikri desteklemiyordu. Eğer Morgan'ın Konsey'le başı gerçekten belada değilse, o zaman onu var olmayan bir takipten sakladığım için başım belaya giremezdi. Ayrıca, yaraları onun samimiyeti hakkında herhangi bir kelimenin söyleyebileceğinden fazlasını söylüyordu. Sahte değillerdi.

Aslında .

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinene kadar, yardım için kimseye gitmeye cesaret edemedim. Gardiyan arkadaşlarıma Morgan'ı soramazdım, çünkü onu gördüğüm çok açıktı ve bu da sadece onların ilgisini çekerdi. Ve eğer Konsey Morgan'ın peşindeyse, ona yardım eden herkes suça ortak olur ve kendi başına bela olurdu. Kimseden bana yardım etmesini isteyemezdim.

Başka biri, diye düzelttim kendimi. Butters'ı çağırmaktan başka seçeneğim yoktu ve açıkçası, doğaüstü dünyayla hiç ilgisi olmaması, suç ortaklığından kaynaklanabilecek sonuçlara karşı ona biraz yalıtım sağlayacaktı. Bunun yanı sıra, Butters bir aile büyüklüğündeki nekro-mancer tarikatının içlerinden birini küçük bir tanrıya dönüştürmesini engellememe yardım ettiği gece Beyaz Konsey'de iyi bir itibar kazanmıştı. En az bir Müdürün hayatını kurtarmıştı -beni de sayarsanız iki- ve topluluğa bağlı herhangi birinin olabileceğinden çok daha az tehlikedeydi.

Mesela ben.

Dostum, başım beni öldürüyordu.

olup bittiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar herhangi bir girişimde bulunamazdım ve istenmeyen dikkatleri üzerime çekmekten korktuğum için soru sormaya da cesaret edemiyordum. Aceleyle bir soruşturmaya girişmek hata olurdu, bu da Morgan benimle konuşmaya başlayana kadar beklemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ben de biraz düşünmek için koltuğuma uzandım ve nefesime odaklanarak baş ağrımı dindirmeye ve düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. O kadar iyi gitti ki, Chicago yazının geç alacakaranlığı şehrin üzerine çökene kadar, yaklaşık altı saat boyunca bunu yapmaya devam ettim.

Uykuya dalmadım. Meditasyon yapıyordum. Benim sözüme güvenmek zorundasın.

Mouse tam olarak havlama sayılmayacak ama hırlamadan çok daha kısa ve belirgin bir ses çıkardığında uyandım. Kalktım ve Morgan'ı uyanık bulmak için yatak odama gittim.

Mouse yatağın yanında durmuş, geniş ve ağır başını Morgan'ın göğsüne yaslamıştı. Yaralı adam boş boş Mouse'un kulaklarını kaşıyordu. Bir ara bana baktı ve doğrulmaya başladı.

Mouse daha sert eğildi ve Morgan'ı tekrar yatağa yatırdı. Morgan bariz bir rahatsızlıkla nefes verdi ve kuru bir sesle şöyle dedi,

"Anladığım kadarıyla zorunlu yatak istirahati yapıyorum."

"Evet," dedim sessizce. "Oldukça kötü yaralanmıştın. Doktor o bacağın üzerinde yürümenin kötü bir fikir olduğunu söyledi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Morgan'ın gözleri keskinleşti. "Doktor?"

"Sakin ol. dışıydı. Bir adam tanıyorum."

Morgan homurdandı. Sonra dudaklarını yaladı ve "İçecek bir şey var mı?" dedi.

Ona büyük pipetli bir spor şişesinde biraz soğuk su aldım. Yudum yudum içmemesi gerektiğini biliyordu. Yavaşça yudumladı. Sonra derin bir nefes aldı, elini kasıtlı olarak ateşe sokmak üzere olan bir adam gibi yüzünü buruşturdu ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Kapa çeneni," dedim ürpererek. "İkimiz de bu konuşmayı yapmak istemiyoruz."

Belki hayal ettim ama hafifçe gevşemiş gibi görünüyordu. Başını salladı ve gözlerini tekrar kapattı.

"Henüz uyumaya geri dönme," dedim ona. "Hâlâ ateşini ölçmem gerekiyor. Bu garip olur."

Morgan gözlerini açarak, "Tanrı'nın sakalı, evet," dedi. Gidip termometremi aldım, içi cıva dolu eski moda termometrelerden. Geri döndüğümde Morgan, "Beni ihbar etmedin" dedi.

"Henüz değil," dedim. "Seni hazırım."

Morgan başını salladı, termometreyi ve "Aleron LaFortier öldü," dedi.

Termometreyi ağzına soktu, muhtemelen beni gerilimle öldürmeye çalışacaktı. Bunun yerine imaları düşünerek karşılık verdim.

LaFortier Kıdemli Konsey'in bir üyesiydi - gezegendeki en eski ve en yetenekli yedi büyücü, Beyaz Konsey'i yöneten ve Gardiyanlara komuta edenler. Sıska, kel ve dindar bir pislikti. O sırada kukuleta takıyordum, bu yüzden emin olamadım ama duruşmamda Kıdemli Konsey' ilk suçlu oyu veren ve suçlarımın affedilmesine karşı çıkan o olduğundan şüpheleniyordum. Bana karşı olan Konsey'in başı Merlin'in sıkı bir destekçisiydi.

Sonuçta, harika bir adam.

Ama aynı zamanda dünyadaki en iyi korunan büyücülerden biriydi. Kıdemli Konsey'in tüm üyeleri sadece kendi başlarına tehlikeli olmakla kalmıyor, aynı zamanda Muhafızlar tarafından da korunuyorlardı. Vampirlerle olan savaş sırasında suikast girişimleri sık sık yaşanan olaylardı ve Gardiyanlar Kıdemli Konsey'i güvende tutmakta çok ama çok başarılıydılar.

Oradan biraz hesap yaptım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu içeriden bir işti," dedim sessizce. "Archangel'de Simon'ı öldüren gibi."

Morgan başını salladı.

"Ve seni mi suçladılar?"

Morgan onayladı ve termometreyi ağzından çıkardı. Şöyle bir baktı ve sonra bana uzattı. Ben de baktım. Doksan dokuz küsur.

Gözlerine baktım ve "Sen mi ?" dedim.

"Hayır."

Homurdandım. Ona inanmıştım. "Neden seni parmakladılar?"

"Çünkü beni elimde cinayet silahıyla LaFortier'in cesedinin başında buldular," diye cevap verdi. "Ayrıca benim adıma yeni açılmış, içinde birkaç milyon dolar olan bir hesap ve Kızıl Saray'ın bilinen bir ajanıyla düzenli olarak iletişim halinde olduğumu gösteren telefon kayıtları buldular."

Bir kaşımı kaldırdım. "Tanrım. Bu sonuca varmaları çok mantıksızdı."

Morgan'ın ağzı küçük ekşi bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Senin hikayen ne?" Ona sordum.

"İki gece önce yattım. LaFortier'in Edinburgh'daki özel çalışma odasında, başımın arkasında bir yumru ve elimde kanlı bir hançerle uyandım. Simmons ve Thorsen yaklaşık on beş saniye sonra odaya daldılar."

"Sana komplo kuruldu."

"Tamamen."

Yavaş bir nefes verdim. "Kanıtın var mı? Mazeretin? Herhangi bir şey?"

"Bilseydim," dedi, "gözaltından kaçmak zorunda kalmazdım. Birinin beni suçlamak için çok çaba sarf ettiğini fark ettiğimde, tek şansımın-" Öksürerek sözünü kesti.

"Gerçek katili bulmak içindi," diye onun için bitirdim. Ona içkiyi tekrar uzattım ve o da birkaç yudum alarak yavaşça gevşedi.

Birkaç dakika sonra bitkin gözlerini benimkilere çevirdi. "Beni ihbar edecek misin?"

Sessiz bir dakika boyunca ona baktım ve sonra iç çektim. "Bu çok daha kolay olurdu." "Evet," dedi Morgan.

"Bunun için aşağı ineceğinden emin misin?"

İfadesinde her zamankinden daha da uzak bir şeyler vardı. Başını salladı. "Bunu yeterince sık gördüm."

"Böylece seni kurumaya bırakabilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yapabilirsin."

"Ama bunu yaparsam haini bulamayız. Ve sen onun yerine öldüğün için, faaliyetlerine devam etmekte özgür olacaktı. Daha fazla insan öldürülecek ve suçu üzerine attığı bir sonraki kişi-"

"-belki de sizsiniz," diye bitirdi Morgan.

"Benim şansımla mı?" Asık suratla söyledim. "Hiç sanmam." Yüzünde yine o kısa ekşi gülümseme belirdi.

"Seni takip etmek için izleme büyüleri kullanıyorlar," dedim. "Bir tür karşı önlem aldığınızı varsayıyorum, yoksa çoktan kapıda olurlardı."

Başını salladı.

"Ne kadar sürecek?"

"Kırk sekiz saat. En fazla altmış."

Düşünerek yavaşça başımı salladım. "Ateşin var. Sakladığım bazı tıbbi malzemeler var. Onları senin için getireyim. Umarım daha da kötüleşmesini önleyebiliriz."

Tekrar başını salladı ve sonra çökmüş gözleri kapandı. Benzini bitmişti. Bir dakika onu izledim, sonra döndüm ve eşyalarımı toplamaya başladım.

Mouse'a, "Ona göz kulak ol, evlat," dedim.

Büyük köpek yatağın yanında yere yerleşti.

Kırk sekiz saat. Beyaz Konsey içindeki haini bulmak için yaklaşık iki günüm vardı - son birkaç yıldır kimsenin yapamadığı bir şey. Ondan sonra Morgan bulunacak, yargılanacak ve öldürülecekti - ve sıradaki suç ortağı, dost canlısı komşunuz Harry Dresden olacaktı.

Hiçbir şey son teslim tarihi kadar motive edici olamaz. Özellikle de gerçek anlamda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Eski püskü Volkswagen'im Blue Beetle'a bindim ve tıbbi malzeme deposuna doğru yola çıktım.

Beyaz Konsey'deki haini yakalamakla sorun basitti: meydana gelen özel bilgi sızıntıları nedeniyle, bilgiye sahip *olabilecek* sınırlı sayıda insan vardı. Şüpheli havuzu son derece küçüktü - havuzdaki hemen herkes Se- nior Konsey üyesiydi ve oradaki herkes suçlanamazdı.

Biri içlerinden birine suçlama yönelttiği anda işler karışacaktı, hem de hızla. Eğer bir masum suçlanırsa, Morgan'ın verdiği tepkinin aynısını vereceklerdi. Konsey'in adaletinin kör olduğunu, özellikle de gerçekler gibi can sıkıcı şeylere karşı kör olduğunu çok iyi bildiklerinden, direnmekten başka seçenekleri olmayacaktı.

Benim gibi serseri bir genç büyücünün sisteme karşı gelmesi bir şeydi, ama Kıdemli Konsey'deki ağır toplardan biri bunu yaptığında, dünya kadar fark olurdu. Kıdemli Konsey üyelerinin hepsinin Konsey'de geniş bağlantıları vardı. Hepsi de muazzam miktarda ham gücü destekleyecek yüzyılların deneyimine ve becerisine sahipti. Eğer *içlerinden* biri karşı koyarsa, bu tutuklanmaya direnmekten daha fazlasını ifade ederdi.

Beyaz Konsey'in daha önce hiç görmediği bir iç çekişme anlamına gelirdi. İç savaş anlamına gelir.

Ve bu şartlar altında Beyaz Konsey için bundan daha büyük bir felaket düşünemezdim. Doğaüstü uluslar arasındaki güç dengesi tehlikeli bir şeydi ve Vampir Mahkemeleri'yle olan savaş boyunca zar zor ayakta kalmayı başarmıştık. Şimdi her iki taraf rüzgârı arkasına alıyordu ama vampirler kayıplarını bizden çok daha çabuk telafi . Eğer Konsey şimdi savaşa girerse, bu düşmanlarımız arasında bir beslenme çılgınlığını tetikleyebilirdi.

Morgan kaçmakta haklıydı. Merlin'i, Konsey'i bir arada tutmak için masum bir adamı feda etmeden önce gözünü kırpmayacağını kadar iyi tanıyordum, hele de gerçekten suçlu olabilecek birini.

Bu arada, gerçek hain sevinç içinde ellerini çırpıyor olacaktı. Kıdemli Konseyden biri çoktan düşmüştü ve eğer Konsey bir bütün olarak önümüzdeki birkaç gün içinde çökmezse, en yetenekli ve en başarılı Konsey üyesinin idam edilmesinin ardından paranoya ve güvensizlik daha da artacaktı.

Muhafızlar'daki savaş komutanı. Hainin yapması gereken tek şey, küçük değişikliklerle durmak ve tekrarlamaktı ve er ya da geç bir şeyler kırılacaktı.

Bu işte sadece bir şansım olacaktı. Suçlu tarafı ve ilk seferde haklı ve reddedilemez olmalıydım.

Albay Mustard, çalışma odasında, elinde kurşun boruyla.

Şimdi tek ihtiyacım olan bir

ipucuydu. Baskı yok, Harry.

* * *

Üvey kardeşim, Chicago'da çok parası olan insanların yaşadığı Gold Coast bölgesinin en ucundaki pahalı bir dairede yaşıyordu. Thomas lüks bir butik işletiyor, saç kesimi ve fön için birkaç yüz dolar ödemeye hazır görünen üst sınıf müşteriler konusunda uzmanlaşmış. Dalgın adresinden de anlaşılacağı üzere kendisi için de iyi iş çıkarıyor.

Dairesinin birkaç blok batısına, fiyatların o kadar da Gold Coasty olmadığı bir yere park ettim ve sonra evine girip ziline bastım. Kimse cevap vermedi. Lobideki saate baktım, sonra kollarımı kavuşturup bir duvara yaslandım ve işten eve dönmesini bekledim.

Birkaç dakika sonra arabası binanın otoparkına girdi. Çöpe atmayı başardığımız devasa Hummer'ı yepyeni, gülünç derecede pahalı bir arabayla değiştirmişti; bol gösterişli ve altın süslemeli bir Jaguar. Söylemeye gerek yok, bembeyazdı. Pusuda beklemeye devam ettim, kapıya gelmesini bekliyordum.

Bir dakika sonra geldi. Boyu 1.80'in bir iki santim altındaydı, gece mavisi deri pantolon ve geniş kollu beyaz ipek gömlek giymişti. Saçları gece yarısı siyahıydı, muhtemelen pantolonu tamamlamak içindi ve dalgalar halinde omuzlarının hemen altına dökülüyordu. Gri gözleri, Ku Klux Klan'dan daha beyaz dişleri ve moda dergileri için yaratılmış bir yüzü vardı. Buna uygun bir yapısı da vardı. Thomas o filmdeki tüm Spartalıları tembellere benzetmişti ve hava fırçası bile kullanmamıştı.

Beni görünce kara kaşlarını kaldırdı. "Arry," dedi herkesin içinde kullandığı o korkunç Fransız aksanıyla. "İyi akşamlar, *dostum.*"

Ona başımı salladım. "Hey. Konuşmamız gerek."

Yüz ifademi ve vücut dilimi anlayınca gülümsemesi soldu ve başını salladı. "Ama tabii ki."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dairesine çıktık. Her zamanki gibi tertemizdi, pahalı, modern ve derece modaydı, bolca fırçalanmış nikel kaplama kullanılmıştı. girdim, çeyrek ön kapının çerçevesine yasladım ve koltuklardan birine çöktüm. Bir dakika boyunca ona baktım.

"Bunun için ne kadar ödedin?" Ona sordum.

Aksanını bıraktı. "*Beetle* için yaptıkların hakkında."

Başımı salladım ve oturmak için rahat bir yol bulmaya çalıştım. "O kadar parayla daha fazla minder alabileceklerini sanırsın. Bundan daha rahat çitlerin üzerinde oturmuşluğum var."

"Çünkü aslında üzerine oturulmak için değil," diye yanıtladı Thomas. "İnsanlara ne kadar zengin ve modaya uygun olduğunu göstermek içindir."

"Kanepelerimden birini garaj satışından otuz dolara aldım. Turuncu ve yeşil ekoseli ve oturduğunuzda içinde uyuyakalmamak çok zor."

Thomas mutfağa geçerken gülümseyerek, "Tam senlik," dedi. "Bu tam bana göre. Ya da en azından benim kişiliğim. Bira?"

"Soğuk olduğu sürece."

Elinde buzla kaplı birkaç koyu kahverengi şişeyle döndü ve bir tanesini bana uzattı. Şişelerin kapaklarını çıkarıp tokuşturduk ve biz içerken o kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Tamam," dedi. "Ne var yok?"

"Bela," diye cevap verdim. Ona Morgan'dan bahsettim.

Thomas kaşlarını çattı. "Boş bir gece, Harry. Morgan mı? *Morgan!?* Kafanın nesi var senin?"

Omuz silktim. "Onun yaptığını sanmıyorum."

"Kimin umurunda? Morgan sen yanıyor olsan bile üzerine işemek için karşıdan karşıya geçmez," diye homurdandı Thomas. "Sonunda cezasını çekiyor. Neden parmağını kıpırdatasın ki?"

"Çünkü onun yaptığını sanmıyorum," dedim. "Ayrıca. Bunu iyice düşünmediniz."

Thomas sandalyede arkasına yaslandı ve birasını yudumlarken bana kısık gözlerle baktı. Ben de ona katıldım ve sessizce düşünmesine izin verdim. Thomas'ın beyninde hiçbir sorun yoktu.

"Tamam," dedi isteksizce. "Onun cinayete meyilli kıçını örtmek istemeniz için aklıma birkaç neden geliyor."

"Sana bıraktığım tıbbi malzemelere ihtiyacım var."

Ayağa kalktı ve koridordaki dolaba gitti; bir yerde uzun süre kalınca biriken her türlü ev eşyasıyla tıka basa doluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O sırada. Yan tarafında kırmızı bir haç beyaz bir alet kutusunu çıkardı ve üst raftan yuvarlanan bir beyzbol topunu kafasına çarpmadan önce sakince yakaladı. Her şeyi tekrar kapattı, buzdolabından bir soğutucu çıkardı ve onu ve tıbbi kiti yanımda yere koydu.

"Lütfen bana yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu

söylemeyin," dedi. "Hayır. Başka bir şey daha var."

Ellerini iki yana açtı. "Eee?"

"Vampir Mahkemeleri'nin insan avı hakkında ne bildiğini öğrenmeni istiyorum. Ve bunu yaparken radarın altında kalmanı istiyorum."

Bir an bana baktı ve sonra yavaşça nefes verdi. "Neden?"

Omuz silktim. "Neler olup bittiği hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Adamlarıma soramam. Ve eğer bir grup insan senin sorduğunu bilirse, birileri bazı noktaları birleştirecek ve Chicago'ya daha dikkatli bakacaktır."

Vampir kardeşim bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Bu insanların yapabileceği bir şey değil. Her şeyi, hatta odadaki varlığının hissi bile... durdu. Bir balmumu figürüne bakıyormuşum gibi hissettim.

"Benden Justine'i bu işe karıştırmamı istiyorsun," dedi.

Justine, kardeşim için canını vermeye hazır olan kızdı. Ve onu korumak için neredeyse kendini öldürüyordu. "Aşk" sahip oldukları şeyi kapsamaya başlamadı. "Kırık" da öyle.

Kardeşim Beyaz Saray'ın bir vampiriydi. Onun için aşk acı verirdi. Thomas ve Justine asla birlikte olamazdı.

"Beyaz Saray'ın liderinin kişisel yardımcısı," dedim. "Öğrenmek için iyi bir konumda olan biri varsa, o da odur."

Ayağa kalktı, hareketi tamamen insani olamayacak kadar hızlıydı ve tedirginlik içinde bir ileri bir geri volta attı. "Zaten yeterince risk alıyor, Beyaz Saray'ın faaliyetleri hakkında güvenli olduğu zamanlarda size bilgi . Daha fazla risk almasını istemiyorum."

"Bunu anlıyorum," dedim. "Ama bu gibi durumlar onun gizli göreve gitmesinin başlıca nedeni. İçeri girdiğinde yapmak istediği şey tam da buydu."

Thomas sessizce başını salladı.

İçimi çektim. "Bak, ondan çekici ışını devre dışı bırakmasını, prensesi kurtarmasını ve Yavin'in dördüncü ayına kaçmasını istemiyorum. Sadece ne duyduğunu ve kimliğini açığa çıkarmadan ne öğrenebileceğini bilmem gerekiyor."

Yarım dakika kadar daha volta attıktan sonra durdu ve bana sertçe baktı. "Önce bana bir söz ver."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne?"

"Onu şu anda olduğundan daha fazla tehlikeye atmayacağınıza söz verin. Onun izini sürebilecekleri hiçbir bilgiye dayanarak hareket etmeyeceğine söz ver."

"Kahretsin Thomas," dedim bıkkınlıkla. "Bu mümkün değil. Hangi bilgilerin kullanılmasının güvenli olacağını tam olarak bilmenin bir yolu yok ve hangi veri parçalarının yanlış bilgi olabileceğini kesin olarak bilmenin bir yolu yok."

"Bana söz ver," dedi, her iki kelimeyi de vurgulayarak.

Başımı salladım. "Justine'i güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Çenesi birkaç kez sıkıştı. Verilen söz onu tatmin etmemişti -ama muhtemelen *durumun* onu tatmin etmediğini söylemek daha doğruydu. Onun tam güvenliğini garanti edemeyeceğimi biliyordu ve ona verebileceğim her şeyi verdiğimi de biliyordu.

Derin, yavaş bir nefes aldı.

Sonra başını salladı.

"Tamam," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Thomas'ın evinden ayrıldıktan yaklaşık beş dakika sonra, kendimi içgüdüsel olarak birkaç saniyede bir dikiz aynasını kontrol ederken buldum ve içimden akmaya başlayan sessiz gerilimi fark ettim. İçgüdülerim bana bir kuyruk yakaladığımı söylüyordu.

Kabul, bu sadece bir sezgiydi, ama hey. Büyücü, buraya gel. İçgüdülerim onlara dikkat sağlayacak kadar güvenilirlik kazanmıştı. Eğer birinin beni takip ettiğini söylüyorlarsa, arkamı kollamaya başlamanın zamanı gelmişti.

Eğer biri beni takip ediyorsa, bunun Morgan'la olan son durumla bir bağlantısı olması gerekmiyordu. Yani, kesinlikle öyle olmak *zorunda* değildi, değil mi? Ama her zaman kalın kafalı olduğum için bir sürü çirkin tüy yumağından kurtulmamıştım. Genelde belki, ama *her* zaman değil ve aniden ortaya çıkmamın Morgan'la bağlantısız olduğunu düşünmek aptallık olurdu.

Sırf eğlence olsun diye birkaç tur attım ama beni takip eden bir araç göremedim. Bu ille de bir şey ifade etmiyordu. Birlikte çalışan iyi bir gözetleme ekibi bir hedefi görünmez bir şekilde takip edebilirdi, özellikle de geceleri, yoldaki her araba hemen hemen aynı far çiftine benzediğinde. Onları göremiyor olmam orada olmadıkları anlamına gelmezdi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve her geçen sokak lambasında omuzlarımın daha da gerildiğini hissettim.

Ya takipçim arabada değilse?

Hayal gücüm bana hemen, şehrin ortam ışığı seviyesinin hemen üzerinde yarasa benzeri kanatlarıyla sessizce süzülen ve Mavi Böcek'in üzerine dalıp onu sac şeritlerine ayırmaya hazırlanan çok sayıda kanatlı hor- rorun görüntülerini sundu. Şehrin bu kısmında neredeyse her zaman olduğu gibi sokaklar kalabalıktı. Burası bir suikast için oldukça uygun bir yerdi ama bu otomatik olarak olasılığı ortadan kaldırmıyordu. Daha önce de başıma gelmişti.

Alt dudağımı çiğnedim ve düşündüm. Kuyruğu salladığımdan emin olana kadar daireme geri . Bunu yapmak için onu görmem gerekiyordu.

Önümüzdeki iki günü risk almadan atlatamayacaktım. Başlasam iyi olur diye düşündüm.

Derin bir nefes aldım, düşüncelerime odaklandım ve bir kez yavaşça göz kırptım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Görüşümü de onlarla birlikte getirdim.

Bir büyücünün Görüsü, yani etrafındaki dünyayı etkileşim halindeki güçlerin çok geniş bir yelpazesinde algılama yeteneği, tehlikeli bir armağandır. İster adı

Ruh görüşü, iç görüş ya da Üçüncü Göz, başka türlü asla etkileşime şeyleri algılamanızı sağlar. Size dünyayı gerçekte olduğu gibi gösterir, madde bir enerji evreniyle, sihirle iç içe geçmiştir. Görü size melekleri mütevazı gözyaşlarına boğacak güzellikleri ve Bin Gençli Kara Keçi'nin çocuklarının uyku masalları için kullanmaya cesaret edemeyeceği dehşetleri gösterebilir.

Gördüğünüz her şey, iyisi, kötüsü, delirtici olanı, sonsuza kadar sizinle kalır. Asla unutamazsınız ve zaman anıları bulanıklaştırmaz. Artık sizindir. Kalıcı olarak.

Etrafta dolaşıp Görü'lerini kullanan büyücüler ister istemez çılgına dönerler.

Üçüncü Gözüm bana Chicago'yu gerçek şekliyle gösterdi ve bir an için Vegas'a ışınlandığımı düşündüm. Enerji sokaklardan, binalardan, insanlardan akıyor, bana o yana bir bu yana koşan, katı nesnelerin içine dalan ve kesintisiz olarak diğer taraftan çıkan ince ışık filamentleri olarak görünüyordu. Büyük eski binaların içinden akan enerjiler, şehrin sokakları gibi katı ve hareket etmeyen bir istikrara sahipti ama geri kalanı, sekiz milyon insanın düşünceleri ve duyguları tarafından üretilen akan enerjiler tamamen plansızdı ve her yerde çılgınca, gelişigüzel, ga- rish renklerde akıyordu.

Duygu bulutları, fikirlerin titrek kamp ateşi kıvılcımlarının arasına serpiştirilmişti. Derin düşüncelerin ağır akan akıntıları, yanan, dans eden neşe taşlarının altında yavaşça yuvarlanıyordu. Olumsuz duyguların pisliği yüzeylere yapışarak onları daha koyu bir renge boyarken, kırılgan hayal baloncukları kaleidos- baş yıldızlarına doğru mutlulukla süzülüyordu.

anasını. Tüm arasında yoldaki çizgileri zar zor .

Omzumun üzerinden baktım, arkamdaki arabaların içindekilerin her birini, düşünceler, ruh halleri ve kişiliklerle değişen diğer renklerle sıçrayan beyazın parlak ışıklı şekilleri olarak net bir şekilde gördüm. Onlara daha yakın olsaydım, onlar hakkında daha fazla ayrıntı görebilirdim, ancak bunlar benim bilinçaltı yorumuma tabi olacaktı. Yine de bu mesafeden bile hepsinin ölümlü olduğunu söyleyebilirdim.

Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Gardiyanlardan biri olabilecek kadar güçlü bir büyücüyü fark edebilirdim. Eğer beni takip eden kişi normal biriyse, Gardiyanların Morgan'ı henüz yakalayamadığı neredeyse kesindi.

Üstümü kontrol ettim ve-

Zaman dondu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çürümüş et kokusunu hayal etmeye çalışın. Kurtçuklarla dolu bir cesedin durgun, aritmik nabzını hayal edin. Küfle karışık bayat vücut kokusunu, kara tahta üzerinde gıcırdayan tırnakların sesini, çürümüş sütün tadını ve bozulmuş meyvenin lezzetini hayal edin.

Şimdi gözlerinizin tüm bu şeyleri aynı anda, dayanılmaz ayrıntılarla deneyimleyebildiğini hayal edin.

Gördüğüm şey buydu: üstümdeki binalardan birinde bir deniz feneri feneri gibi parlayan, mide bulandırıcı, kabus uyandırıcı bir kütle. Arkasındaki fiziksel formu hayal meyal seçebiliyordum ama bu ham lağımın içinden bakmaya çalışmak gibiydi. Bir çatının kenarından diğerine atlarken, bana ayak uydurabilecek kadar hızlı hareket ederken, etrafını saran mutlak *yanlışlığın* pusundan hiçbir ayrıntı alamadım.

Biri çığlık attı ve bunun muhtemelen ben olduğumu belirsiz fark ettim. Araba, protesto çığlıkları atmasına neden olan bir şeye çarptı. Sert bir şekilde yukarı ve aşağı zıpladı, *güm- güm*. Kaldırıma doğru sürüklendim. Ön tekerleklerin direksiyona doğru yalpaladığını hissettim ve Üçüncü Gözümü kapatmak için savaşırken hala çığlık atarak frene bastım.

Bir baktım ki araba kornaları sabırsız bir senfoni çalıyor.

Sürücü koltuğunda oturmuş, parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonu tutuyordum. Motor durmuştu. Yanaklarımdaki neme bakılırsa ağlıyor olmalıydım - tabii ağzımdan köpükler gelmeye başlamadıysa, ki bu da ayrı bir olasılıktı.

Yıldızlar ve taşlar. Tanrı aşkına, o şey *de neydi* öyle?

Düşüncelerimde bu konuya değinmek bile o şeyin anısını tüm korkunçluğuyla bana geri getirmeye yetti. İrkildim ve gözlerimi sıkarak kapattım, direksiyonu sertçe ittim. Vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. Anılardan kurtulmak için ne kadar mücadele etmem gerektiğini bilmiyorum ve bunu başardığımda her şey aynıydı, sadece daha yüksek sesle.

Saat , polislerin beni alkollü araç gözaltına almasına izin , ama arabayı tekrar sürmeye başlamazsam tam olarak bu olacaktı, tabii önce arabayı gerçekten varsayarsak. Derin bir nefes aldım ve hayaleti düşünmemek için kendimi zorladım.

Tekrar gördüm.

Geri döndüğümde dilimi ısırmıştım ve boğazım acıyordu. Daha da çok titredim.

Araba kullanmamın imkanı yoktu. Bu şekilde olmaz. Tek bir yanlış düşünce, bir çarpışmada birinin ölümüne neden olabilirdi. Ama orada da kalamazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beetle'ı kaldırıma çektim, böylece en azından caddenin dışında kalacaktı. Sonra arabadan indim ve uzaklaşmaya başladım. Belediye beni yaklaşık üç nokta beş milisaniye içinde çekecekti ama en azından tutuklanmak için etrafta olmayacaktım.

Kaldırımda tökezleyerek ilerledim, peşimdeki hayaletin-

Tekrar başımı kaldırdığımda yerde top kıvrılmıştım, kaslarım kasılmaktan ağrıyordu. İnsanlar etrafımda genişçe yürüyor, bana gergin yan bakışlar atıyorlardı. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki ayakta durabileceğimden emin değildim.

Yardıma ihtiyacım vardı.

En yakın köşedeki sokak tabelalarına baktım ve beynim sonunda nerede durduğumu bulana kadar onlara baktım.

Ayağa kalktım, dik durmak için asama yaslanmak zorunda kaldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak ilerledim. Yürürken asal sayıları hesaplamaya başladım, sürece herhangi bir büyüye odaklandığım kadar dikkatle odaklandım.

"Bir," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından. "İki. Üç. Beş. Yedi. Ele- ven. On üç..."

Gece boyunca sendeleyerek yürüdüm, peşimden gelebilecekleri düşünemeyecek kadar dehşete kapılmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

Yirmi iki yüz otuz dokuza ulaştığımda Billy ve Georgia'nın evine varmıştım.

Billy mezun olup mühendis olarak ciddi paralar kazanmaya başladığından beri genç kurtadamlar için hayat değişmişti ama üniversitedeki dairelerinden taşınmamışlardı. Georgia hâlâ okuldaydı, psikolojik bir şeyler öğreniyordu ve bir ev için para biriktiriyorlardı. Benim için iyi bir şeydi. Banliyöye yürüyerek gidemezdim.

Georgia kapıyı açtı. Uzun boylu, zayıf ve söğüt gibi bir kadındı ve üzerinde bir tişört ve bol, uzun bir şortla güzel olduğundan daha zeki görünüyordu.

"Tanrım," dedi beni gördüğünde. "Harry."

"Hey, Georgia," dedim. "Yirmi iki yüz ve... uh. Kırk üç. Karanlık ve sessiz bir odaya ihtiyacım var."

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Yirmi iki yüz elli bir," diye cevap verdim, ciddiyetle. "Ve kurt sinyalini gönder. Çeteyi burada istiyorsun. Yirmi iki yüz altı ve yedi."

Kapıdan geri çekildi ve kapıyı benim için açık tuttu. "Harry, sen neden bahsediyorsun?"

İçeri girdim. "Yirmi iki yüz altmış... üçe bölünemez, altmış dokuz. Karanlık bir odaya ihtiyacım var. Sessiz. Koruma."

"bir şey mi var?" Georgia söyledi.

Eratosthenes'in yardımıyla bile, Georgia soruyu sorduğunda ve beynim cevapladığında, o *şeyin* görüntüsünün düşüncelerimi işgal etmesini engelleyemedim ve beni dizlerimin ve beni yere kadar gönderebilirdi - Billy beni oraya varmadan önce yakalamasaydı. Kısa boylu bir adamdı, belki beş altı, ama profesyonel bir güreşçinin üst bedenine sahipti ve bir yırtıcının hızı ve hassasiyetiyle hareket ediyordu.

"Karanlık oda," diye nefes nefese kaldım. " çağır. Acele edin."

"Yap şunu," dedi Georgia, sesi alçak ve aceleciydi. Kapıyı kapatıp kilitledi, sonra da kendilerinin yerleştirdiği piknik masasının bankı büyüklüğündeki ağır bir ahşap kirişi çarparak indirdi. "Onu bizim odaya götürün. Ben aramaları yapacağım."

"Anladım," dedi Billy. Beni bir çocuğu taşır gibi kucağına aldı, bunu yaparken zorlukla homurdanıyordu. Beni koridordan geçirip karanlık bir yatak odasına götürdü. O

Beni bir yatağa yatırdı, sonra pencereye geçti - ve üzerine Georgia ile birlikte kurdukları bir başka özelleştirme olduğu anlaşılan ağır bir çelik güvenlik perdesini çekip kilitledi.

"Neye ihtiyacın var, Harry?" Billy sordu.

"Karanlık. Sessiz. Sonra açıklarsın."

Elini omzuma koydu ve "Tamam." dedi. Sonra odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Beni düşüncelerimle karanlıkta bıraktı - ki gereken yer de orasıydı. "Hadi

Harry," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu fikre alış."

Ve gördüğüm şeyi düşündüm.

Canım yandı. Ama kendime geldiğimde, tekrar yaptım. Ve tekrar. Ve Tekrar.

Evet, korkunç bir şey görmüştüm. Evet, korkunç bir dehşetti. Ama ben Başka şeyler de gördüm.

O anıları da çağırdım, hepsi de üzerime çöken dehşet kadar keskin ve tazeydi. Kara büyünün etkisi altında delilik içinde çığlık atan iyi insanlar görmüştüm. Kadın ve erkeklerin, iyi ve kötülerin gerçek benliklerini görmüştüm, insanların öldüğünü ve öldürüldüğünü görmüştüm. Peri Kraliçelerini savaşa hazırlanırken, tüm korkunç güçlerini etraflarına çekerken gördüm.

Ve bir çatıdan diğerine atlamaktan başka bir şey yapmadan korkunç bir şey için daha yuvarlanacaksam lanetlenirdim.

"ama serseri," hırladım anıya. "Diğerlerinin yanında sen kötü bir yıllık resmisin."

Ve kendime tekrar tekrar vurdum, zihnimi şimdiye kadar gördüğüm her korkunç ve güzel şeyle doldurdum ve bunu yaparken, bu konuda ne yaptığıma odaklandım. Savaştığım ve yok ettiğim şeyleri hatırladım. Yıktığım kabus ve dehşet kalelerini, tekmelediğim karanlık kapıları hatırladım. Serbest bıraktığım mahkûmların yüzlerini ve kurtarmak için çok geç kaldığım kişilerin cenazelerini hatırladım. Sesleri ve kahkahaları, yeniden bir araya gelen sevdiklerimin sevincini, kayıpların ve yas tutanların gözyaşlarını hatırladım.

Dünyada kötü şeyler de var. Bundan kaçış yok. Ancak bu, onlar hakkında hiçbir şey yapılamayacağı anlamına gelmez. Sırf korkutucu diye ve bazen canınız yanıyor diye hayattan vazgeçemezsiniz.

O şeyin anısı çok acıtıyordu ama acı özel ya da yeni bir şey değildi. Daha önce de bununla yaşamıştım ve yine yaşayacaktım. Bu ilk şey değildi ve son da olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yuvarlanıp ölmeyecektim.

Kusursuz hafızamın balyozları beni karanlığa gömdü.

* * *

Kendimi toparladığımda yatağın üzerinde oturuyordum, bacaklarım Hint usulü katlanmıştı. Avuçlarım dizlerimin üzerindeydi. Nefes alışım yavaş ve ritmik olarak ağırdı. Sırtım dikti. Başım acıyla çarpıyordu ama sakat bırakacak kadar değil.

Yukarıya ve odanın etrafına baktım. Karanlıktı ama gözlerimin kapının altından gelen ışığa alışması için yeterince uzun süredir içerideydim. Şifonyerin aynasında kendimi görebiliyordum. Sırtım düz ve rahattı. Ceketimi çıkarmıştım ve üzerimde küçük beyaz harflerle "PRE-FEKSİYONİST" yazan siyah bir tişört vardı, aynada geriye doğru bakıyordum. Her bir burun deliğimden ince, koyu bir kan akmıştı ve şimdi üst dudağımda kuruyordu. Ağzımda kan tadı alabiliyordum, muhtemelen daha önce dilimi ısırdığım yerden geliyordu.

Takipçimi tekrar düşündüm ve bu görüntü beni ürpertti ama hepsi bu kadardı. Yavaş ve düzenli nefes almaya devam ettim.

İnsan olmanın iyi tarafı buydu. Genel olarak, uyum sağlayabilen bir varlığız. Elbette, bu korkunç şeyle ya da gördüğüm diğer korkunç şeylerle ilgili hafızamdan asla kurtulamazdım - yani hafıza değişemezse, o ben olmak zorunda kalırdım. Bu tür bir dehşeti görmeye alışabilirdim, onu görmeye yetecek kadar ve yine de mantıklı bir varlık olarak kalabilirdim. Benden daha iyi adamlar bunu yapmıştı.

Morgan'ın vardı.

Tekrar ürperdim, ama herhangi bir anı yüzünden değil. Çünkü kendinizi böyle iğrenç şeylerle yaşamaya zorladığınızda bunun ne anlama gelebileceğini biliyordum. Bu sizi değiştirir. Belki bir anda değil. Belki sizi bir mon- stere dönüştürmedi. Ama ben yaralanmıştım ve bunu biliyordum.

Hayatta kalmak için kendimi korkunç bir şeye dönüştürmeye başlamadan önce bunun gibi bir şeyin kaç kez olması gerekirdi? Bir büyücü için gençtim. On yıllar ya da yüzyıllar boyunca başka tarafa bakmayı reddettikten sonra nerede olurdum?

Morgan'a sor.

Ayağa kalktım ve yatak odasının bitişiğindeki banyoya girdim. Işıkları açtım ve gözlerimi tırmaladıkça irkildim. Yüzümdeki kanı yıkadım ve lavaboyu dikkatlice temizledim. Benim işimde, kanınızı herkesin bulabileceği bir yerde bırakmazsınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra ceketimi geri giydim ve yatak odasından çıktım.

Billy ve Georgia oturma odasındaydı. Billy küçük balkona açılan pencerenin önündeydi. Georgia telefonla konuşuyordu.

"Buradan hiçbir şey alamıyorum," dedi Billy. "Emin mi?"

Georgia telefonda mırıldandı. "Evet. Bu tarafa geldiğinden emin. Bulunduğunuz yerden görülüyor olmalı."

"Öyle değil," dedi Billy. Başını omzunun üzerinden çevirdi ve "Har- ry. İyi misin?" diye sordu.

"Hayatta kalacağım," dedim ve pencereye doğru yürüdüm. "Beni buraya kadar takip etti, huh?"

"Dışarıda bir şey var," dedi Billy. "Daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şey- Önden. Bir saattir Kirby ve Andi ile saklambaç oynuyor. Onu yakalayamıyorlar ya da iyi göremiyorlar."

Billy'ye sert bir bakış attım. Birlikte çalışarak kurtadamların önüne pek fazla şey yoktu. Kurtlar çok uyanık ve hızlıdırlar ve Billy ile arkadaşları da neredeyse benim kadar uzun süredir Chicago'da çalışıyorlardı. Kendilerini nasıl idare edeceklerini biliyorlardı ve son birkaç aydır çırağıma biraz alçakgönüllülük öğretiyordum, onun kurtadamlara karşı gizleme büyülerini denemesine izin veriyordum. Her seferinde birkaç dakika içinde onu avladılar. "Yani dışarıda her ne varsa, insan değil," dedim. "Önde kalabilirse değil Kirby ve Andi'nin." Pencereye geçtim ve Billy ile birlikte dışarı baktım. "Ve kendini gözden gizleyebilir."

"Ne oldu?" Billy sessizce sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama gerçekten çok kötü." Tekrar Georgia'ya baktım. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

Saatini kontrol etti. "Seksen iki dakika."

Başımı salladım. "Eğer istediği buysa, içeri girmeye çalışmak için yeterince zamanı oldu." Sıkı bir gülümseme dudaklarımı gererken midemde küçük bir titreme hissettim. "Benimle oynuyor."

"Ne?" Billy söyledi.

", bir perdenin altında, önümüzde dans . Onu görebilmek için Görüşümü kullanmam için bana meydan okuyor."

Dışarıdan bir ses geldi, bir çığlık. Kısa ve tizdi, pencereleri titretecek kadar yüksekti. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Tüylerim diken diken oldu, tamamen içgüdüsel bir tepkiydi. İçgüdülerim şimdiye kadar bu şeyi iyi takip etmişti, bu yüzden bana bir şey daha söylediklerinde onlara güvendim - bu çığlık bir ifadeydi. Av başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir an sonra, görünürdeki tüm ışıklar bir kıvılcım yağmuruyla patladı ve karanlık birkaç şehir bloğunu yuttu.

"Andi ve Kirby'ye söyle daireye geri dönsünler!" Georgia'ya ters ters baktım. Asamı kapının yanındaki duvara yaslandığı yerden aldım. "Billy, sen benimlesin. Oyun yüzünü takın."

"Harry mi?" Georgia kafası karışmış bir halde, "Harry," dedi.

"*Şimdi!*" Çubuğu kapının dışına fırlatarak tersledim.

Merdivenlerin ulaştığımda, ağır ve kontrollü bir çarpma sesi duyuldu ve Billy'ninkiyle aynı koyu kahverengi tüyleri olan bir kurt yere düştü. Devasa bir canavardı, kolaylıkla Mouse kadar ağırdı, ama daha uzun ve zayıftı - burası ile son buzul çağı arasında dünyanın nadiren gördüğü bir kurt. Kapıyı çarparak açtım ve Billy'nin önümden çıkmasına izin verdim. Park halindeki bir arabanın üzerinden atlayarak -tamamen üzerinden atlayarak diyorum, uzunlamasına- kompleksin arka tarafındaki binalara doğru fırladı.

Billy, Andi ve Kirby ile temas halindeydi ve yaklaşık konumlarını biliyordu. Onu takip ettim, asam elimdeydi ve şimdiden irademi toplamaya başlamıştım. Burada ne olduğundan emin değildim ama buna hazır olmak istiyordum.

Kirby diğer binanın en kuzey köşesinde belirdi. Kulağına dayadığı cep telefonuyla aceleyle ilerliyordu; uzun boylu, siyah saçlı, eşofmanlı ve bol bir tişört giymiş genç bir adamdı. Aktif telefon yüzünün yarısını minyatür bir projektör gibi aydınlatıyordu. Hemen binanın güney köşesini kontrol ettim ve köşede koşturan koyu renkli, tüylü bir şekil gördüm - Billy gibi kurt formundaki Andi.

Bekle bir dakika.

Eğer o her neyse yerel ışıkları söndürdüyse, Kirby'nin cep telefonu nasıl olup da büyünün etkisinden kurtulabilmişti? Büyü ve teknoloji pek iyi anlaşamazdı ve daha karmaşık elektronik cihazlar daha çabuk eğilimindeydi. Cep telefonları eski *Uzay* Yolu'ndaki kırmızı gömlekli güvenlik görevlileri gibiydi: Bir şeyler olmaya başlar başlamaz ilk gidenler hep onlar olurdu.

Eğer yaratık, her neyse, ışıkları patlatmış olsaydı, telefonu da alırdı. Tabii telefonu almak *istemediyse*.

Kirby görüş alanındaki tek net ışıklı nesneydi, ideal bir hedefti.

Saldırı geldiğinde, çok hızlıydı.

Havada bir dalgalanma oldu, bir perdenin altında hareket eden bir şey benimle Kirby'nin telefonunun yaydığı ışığın arasından geçti. Patlayıcı bir hırıltı duyuldu ve telefon uçarak Kirby'yi gölgede bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben boynumdaki gümüş beş köşeli tılsımı çıkarıp kaldırarak irademle gümüş mavisi büyücü ışığını çağırırken Billy kendini ileri attı. Işık kompleksin binaları arasındaki alanı doldurdu.

Kirby sırt üstü yatmış, sadece kan olabilecek siyah bir sıçramanın ortasındaydı. Billy üzerine çömelmiş, dişlerini hırıltıyla açmış bir halde duruyordu. Birden öne doğru hamle , dişleri parçalandı ve önündeki havada bir bozulma yukarı ve sonra bir tarafa sıçradı. Kalça derinliğindeki fıstık ezmesinin içinde koşuyormuşum gibi hissederek ileri atıldım. Billy'nin saldırısından kaçan dört ayaklı ve tüylü bir şey izlenimi edindim, göz ucuyla görülen bir şey gibi ham bir görüş titreşimi.

Sonra Billy sırt üstü yattı, köpek pençeleriyle saldırdı, dişleriyle vahşice parçaladı, bu sırada gölgeli ve devasa bir şey ezerek yere yapıştırdı.

Billy'nin formundan daha küçük ve daha hızlı olan kırmızı kürklü bir kurt olan Andi, havada savruldu ve saldırganın sırtını parçaladı.

Tekrar çığlık attı, sesi öncekinden daha derindi, daha yankılıydı. Yaratık inanılmayacak kadar hızlı bir şekilde Andi'ye doğru döndü ve bir uzvu ona çarparak onu bir tuğla duvara doğru uçurdu. Andi acı dolu bir çığlık ve iğrenç bir çıtırtı sesiyle duvara çarptı.

Asamı kaldırdım, öfke, dehşet ve kararlılık ahşap aletin içine doldu ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

İradem görünmez bir enerji mızrağına dönüştü ve yaratığa çarptı. Böyle bir güç patlamasıyla arabaları devirmişliğim var ama yaratık zar zor geri çekildi ve ön ayaklarıyla havayı tokatladı. Patlama, kırmızımsı bir kıvılcım yağmuru içinde paramparça oldu.

Çatışan enerjiler onun örtüsünü bir saniyeliğine bozdu. Puma ile ayı arasında bir yerde, seyrek, kirli altın rengi kürkü olan bir şey gördüm. Birkaç yüz kilo ağırlığında olmalıydı. Büyük dişleri, kanlı pençeleri vardı ve gözleri bir şekilde sürüngen gibi görünen parlak ve hastalıklı bir sarıydı.

Hırıltılı ağzı hiçbir hayvanın yapamayacağı şekilde kıvrıldı ve anlamadığım kelimeler de olsa sözcükler oluşturdu. Biçimi büküldü, sıvı hızıyla değişti ve belki yarım saniye içinde, adını bile *duymadığım* dağ aslanlarından daha büyük bir puma bana doğru savruldu, gelirken bir tülün yırtılan renkleri arasında kayboldu.

Sol elimi kaldırdım ve irademi üzerinde asılı duran bileziğe vurdum. Bilezik, ortaçağ şeklindeki tılsımlarla asılı metallerden oluşan bir örgü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalkanlar, asa gibi başka bir araçtı, kullandığım enerjileri daha hızlı ve verimli bir şekilde odaklamamı sağlayan bir cihazdı.

Önümde mavi-beyaz ışıktan oluşan çeyrek bir kubbe belirdi ve yaratık bir tuğla duvar gibi ona çarptı. Şey. Daha çok cılız bir tahta duvar gibi. Yaratık ona çarptığında kalkanın gevşemeye başladığını hissettim ama en azından başlangıçta onu durdurdu.

Billy alçaktan ve sert vurdu.

Büyük kara kurt dişlerini göstererek içeri girdi ve bir şeyi yakaladı. Yaratık bu kez öfkeden çok acıyla uludu ve Billy'nin üzerine atıldı ama Chicago'da yaşayan kurt adamların lideri çoktan geri dönmüştü ve yaratığın karşı saldırısından sıyrıldı.

Billy'den daha hızlıydı. Onu yakaladı ve Billy'nin saldırısına karşı omuzlarını kamburlaştırdığını gördüm, yere çömelmiş vaziyette dururken kürkü kan içindeydi.

Böylece *Georgia* alçaktan ve sert vurabilecekti.

Georgia'nın kurt formu tozlu kahverengiydi, Billy'ninkinden daha uzun ve inceydi ve ölümcül bir hassasiyetle hareket ediyordu. Yaratığa saldırarak onu kendisine dönmeye zorladı; ancak Billy yaratığın böğrüne saldırınca dönmeye devam etmek zorunda kaldı.

Asamı salladım, dişlerimi sıkarak atış zamanımı ayarladım ve sonra yaratığa bacaklarını hedef alan bir başka güç mızrağı gönderirken tekrar çığlık attım. Patlama asfaltta yarıklar açtı ve neredeyse görünmez olan şeyi yere düşürerek bir kez daha örtüsünü parçaladı. Billy ve Georgia yaratığı sıkıştırmak için ona doğru koşarken ben de asamı kaldırarak daha fazla enerji topladım. Bir sonraki atışım o şeyi doğrudan su tablasına çakacaktı, Tanrı şahidim olsun.

Ama bir kez daha, şekli sıvıya dönüştü ve aniden kanat açıklığı arabamdan daha uzun olan bir şahin, sürüngen sarı gözleri kamaşarak havaya fırladı. Kanatlarını iki kez çırparak havalandı ve gece gökyüzünde kayboldu.

Bir saniye öylece bakakaldım. Sonra dedim ki, "Oh, kahretsin."

Tılsımımın çılgınca dans eden ışığında etrafıma bakındım ve koşarak Andi'nin yanına gittim. Bilinci yerinde değildi, vücudu insan formuna geri dönmüştü - öldürücü bir vücuda sahip kızıl saçlı bir kadın. Vücudunun bir tarafı şişmiş mor bir çürüktü. Kolu, omzu, kaburgaları kırılmıştı ve yüzü o kadar korkunç bir şekilde hasar görmüştü ki kafatası için de endişelenmem gerekiyordu. Zar zor nefes alıyordu.

Şekil değiştiren *güçlüydü*.

Georgia kurt formunda yanıma geldi, gözleri, kulakları ve burnu tetikteydi, etrafımızı ve üstümüzü tarıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı çevirdiğimde Billy'nin çıplak ve insan formunda Kirby'nin üzerine çömelmiş olduğunu gördüm. Işığımı kaldırdım ve görebilmek için ona doğru birkaç adım ilerledim.

Kirby'nin boğazı gitmişti. Öylece gitmişti. Avuç içim kadar geniş bir et parçası yoktu ve arkasında çıplak omurlar görünüyordu. Açık yaranın kenarları simsiyah ve ufalanmıştı, sanki kömürleşerek kara toza dönüşmüştü. Kirby'nin gözleri cam gibiydi ve bakıyordu. Her yerde kanı vardı.

"Cehennem çanları," diye nefes aldım. Arkadaşım olan ölü genç adama baktım ve başımı bir kez sertçe salladım. "Billy, ama. Andi hâlâ hayatta. Onu burada bırakamayız. Onu senin eşiğinin arkasına götürmeli ve hemen bir ambulans çağırmalıyız."

Billy, Kirby'nin üzerine çömelmiş, yüzü şaşkınlık ve öfkeyle

çarpılmıştı. "Will!" diye bağırdım.

Bana baktı.

"Andi," dedim. "Onu içeri götürmeme yardım et."

Sarsılarak başını salladı. Sonra ikimiz onun yanına gittik. Pardösümü yere serdik ve onu elimizden geldiğince nazikçe üzerine yatırdık. Sonra onu kucağımıza aldık ve apartmana doğru taşıdık. Etrafımızdaki binalardan insanlar sesleniyordu. El fenerleri, mumlar ve kimyasal ışıklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde siren seslerinin de geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Tepemizdeki bir yerden, daha önce duyduğum tonda, ama şimdi farklı bir şekilde modüle edilmiş, bir kuşun gırtlağından gelen, aşağılayıcı, tiz bir çığlık yükseldi.

"Neydi o?" Billy sordu, sesi donuk ve ağırdı. "Neydi o şey?"

"Emin değilim," diye cevap verdim, zor nefes alarak. Georgia arkamızdan geliyor, asamı çenesinde sürüklüyordu. "Ama eğer düşündüğüm şeyse, işler çok daha kötüye gitti."

Billy bana , Kirby'nin kanı yüzüne ve ellerine bulaşmıştı. "Ne oldu Harry?"

"Bir Kızılderili kâbusu," dedim. Ona acımasızca baktım. "Bir deri değiştiren."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 6

Georgia acil yardım görevlilerine Andi'nin kız kardeşi olduğunu söyledi, ki sanırım bu manevi anlamda doğruydu ve onunla birlikte ambulansa binerek hastaneye gitti. Sağlık görevlileri suratsız görünüyordu.

Polisler Kirby'nin cesedinin etrafında toplanmış ve olay yerini kapatmakla meşguldü.

"Burada olmak zorundayım," dedi Billy.

"Biliyorum," dedim. "Mesai saatindeyim Billy. Burada kalamam. Kaybedemem zaman."

Başını salladı. "Skinwalker'lar hakkında ne bilmem gerekiyor?"

"Onlar... onlar sadece kötüler, dostum. İnsanları incitmekten hoşlanırlar. Şekil- ve onlardan ne kadar korkarsanız, o kadar güçlenirler. Kelimenin tam anlamıyla korkuyla besleniyorlar."

Billy bana baktı. "Yani bana daha fazla bir şey anlatmayacaksın. Çünkü bu bana yardımcı olmaz. Beni korkutacağını düşünüyorsun."

"Burada olduğunu biliyorduk, çatışmaya hazırdık ve ne olduğunu gördünüz," dedim. "Eğer bizi gerçek bir pusudan vurmuş olsaydı, daha kötü olurdu."

Hırlayarak dişlerini gösterdi. "Bizdeydi."

"Onu anlık bir dezavantajla yakaladık ve o da bunu *gördü* ve ayrılıp daha sonra geri dönecek kadar *akıllıydı*. Tek yaptığımız bizi öldürmek için ciddiye alması gerektiğini ona kanıtlamak oldu. Böyle bir fırsat bir daha elimize geçmeyecek." Elimi omzuna koydum. "Sen ve Georgia Andi'ye yakın durun. Bu şey insanlara zarar vermeyi *seviyor*. Ve yaralı bir avı avlamaktan zevk alıyor. O hâlâ tehlikede."

"," dedi sessizce. "Ne yapacaksın?"

"Neden burada olduğunu öğrenin," dedim. "Konsey'in bir işi var. Tanrım, seni bu işe bulaştırmak istememiştim." Kirby'nin cesedinin etrafındaki memurlara doğru baktım. "Bunun olmasını istememiştim."

"Kirby bir yetişkindi, Dresden," dedi Billy. " olabileceğini biliyordu. Burada olmayı o seçti."

Ki bu doğruydu. Ama bir faydası olmadı. Kirby hâlâ ölüydü. Daha önce Skinwalker'ın ne *olduğunu* bilmiyordum, korkunç bir şeyin ötesinde, ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi.

Kirby hala ölüydü.

Ve Andi... Tanrım, o kısmı düşünmemiştim bile. Andi ve Kirby yoğun bir ilişki yaşıyorlardı. Kalbi kırılacaktı.

Onun da ölmediğini varsayarsak.

Billy - onu Will olarak düşünemiyordum - gözlerinden yaşlar süzüldü ve "Böyle olacağını bilmiyordun dostum. Hepimiz sana hayatlarımızı borçluyuz, Harry. Yanında olma şansını yakaladığımız için çok mutluyum." Polise doğru başını salladı. "Konuşmayı ben yapacağım, sonra Georgia'ya gideceğim. Gitsen iyi olur."

Tutuşlarımızı değiştirdik, onunki gerginlik ve kederle ezici bir şekilde sıkıydı. Ona başımı salladım ve gitmek için döndüm. Will'in binasının arka girişinden çıkıp bir yan sokağa ve artık hoş karşılanmadığım eski bir kitapçının arkasından geçen bir ara sokağa girdiğimde şehrin ışıkları yeniden yanmaya başlamıştı. O sokakta neredeyse ölmek üzere olduğum geçtim ve geçerken ürperdim. O gün yaşlı adamın tırpanından zor kurtulmuştum.

Bu gece, Kirby yapmadı.

Başım bir şekilde yerinden çıkmış gibiydi. Olduğumdan daha fazla hissetmeliydim. Cehennemden daha kızgın olmalıydım. Korkudan titriyor olmalıydım. Bir şeyler hissetmeliydim. Ama bunun yerine, olayları yukarıda ve arkamda bir yerlerde uzak ve soğuk bir yerden izliyormuşum gibi hissediyordum. Bunun muhtemelen benliğimi Skinwalker'ın gerçek formuna maruz bırakmanın bir yan etkisi olduğunu düşündüm. Ya da daha doğrusu, bunu aşmak için yapmam gereken şeyin bir yan etkisiydi.

Skinwalker'ın bana gizlice yaklaşmasından endişelenmiyordum. Elbette bunu yapabilirdi ama soğuk değildi. Skinwalker gibi doğaüstü varlıklar o kadar büyük bir güce sahipti ki, gittikleri her yerde gerçekliğin kendisi onların etrafında biraz geriliyordu ve bunun bir dizi yan etkisi vardı. Bunlardan biri, onlarla birlikte gelen bir tür psişik kokudur - içgüdülerimin, Skinwalker bana gerçekten zarar verebilecek bir konuma gelmeden çok önce fark ettiği bir varlık.

Biraz folklor okuyun, Disney ve benzerleri tarafından süslenmemiş olanları. Grimm Kardeşler ile başlayın. Size deri değiştirenlerden bahsetmeyecektir ama bazı masalların ne kadar karanlık olabileceği konusunda iyi bir fikir verecektir.

Skinwalker*'lar bunun* yanında karanlık kalır. Gerçekten ilgi çekici materyallere ulaşmak için Navajo, Ute ve diğer Güneybatı kabilelerinin halklarından gerçek hikayeler almalısınız. Onlar hakkında sık sık konuşmazlar, çünkü hikayelerin ilham verdiği gerçek ve tamamen mantıklı korku, yaratıkları daha da güçlendirir. Kabileler bu konuda yabancılarla nadiren konuşurlar, çünkü yabancıların kendilerini korumak için yararlanabilecekleri bir folklor temelleri yoktur ve çünkü karanlık masallar anlattığınız yabancının ne zaman bir deri değiştiren *olabileceğini* asla bilemezsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ürkütücü bir ironi duygusunu tatmin etmek istiyorum. Ama bir süredir bu işin içindeyim ve bu hikayeleri bilen insanlar tanıyorum. Güpegündüz bana birkaçını anlattılar, konuşurken etraflarına endişeyle bakıyorlardı, sanki karanlık anıları deşmenin bir deri değiştiricinin dikkatini çekmesinden korkuyorlarmış gibi.

Çünkü bazen oluyordu.

Deri değiştirenler *işte bu* kadar kötü. Temsil ettikleri tehlikeyi bilen, onlara karşı nasıl savunma yapılacağını dünyadaki herkesten daha iyi bilen insanlar arasında bile kimse skinwalker'lar hakkında konuşmak istemiyor.

Ama bir bakıma, bu benim lehime işledi. Bir Chicago gecesinin ortasında karanlık bir sokakta yürümek ve beton üzerinde neredeyse parçalara ayrıldığım noktaya basmak bir deri gezgininin varlığını kapsayacak kadar *ürkütücü* değildi. Eğer işler *Karanlık Taraftan Masallar'daki* gibi tüyler ürpertici ve ürpertici bir hal alırsa, başımın gerçekten belada olduğunu anlardım.

Olduğu gibi, gece sadece-

Hafif bir Cubs ceketi giymiş küçük bir figür sokağın sonundaki köşeden adımını attı. Yeni restore edilmiş sokak lambası sarı saçların üzerinde parlıyordu ve Çavuş Karrin Murphy, "İyi akşamlar, Dresden," dedi.

-Karmaşık.

"Murph," diye karşılık verdim. Murphy, Chicago Polisi'nin Özel Soruşturmalar bölümünde çalışan bir çavuştu. Doğaüstü kötü bir şey olduğunda ve polisler olaya karıştığında, Murphy genellikle benimle iletişime geçer ve olaylarla ilgili görüşlerimi alırdı. Şehir deri değiştirenler ya da vampirler gibi "hayali" şeyler duymak istemiyordu. Onlar sadece sorunun ortadan kalkmasını istiyorlardı ama Murphy ve SI'ın geri kalanı bunu gerçekleştirmek zorunda olan insanlardı.

Murphy, "Belirli araçlara göz kulak olması için bir adama bahşiş veriyorum," dedi. "Ona McAnally's birası şişeleriyle ödeme yapıyorum. O da beni arayıp arabanızın getirildiğini söylüyor."

"Hı-hı," dedim.

Kaldırıma döndüğümde Murphy yanımda adım atmaya başladı. Bir buçuk metre boyunda, omuzlarını biraz aşan sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Güzelden çok sevimliydi ve birinin en sevdiği teyzesine benziyordu. Bu da muhtemel görünüyordu. Oldukça geniş bir İrlandalı Katolik ailesi vardı.

"Sonra bir elektrik kesintisi duydum," dedi, "ve kurt adam arkadaşlarının yaşadığı apartmanlarda büyük bir karışıklık olduğunu. Başaramayabilecek bir kız ve başaramayan bir oğlan hakkında bir şeyler duydum."

"Evet," dedim. Biraz kasvetli bir ifade olabilirdi.

"Kimdi o?" Murphy sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kirby," dedim.

"Tanrım," dedi Murphy. "Ne oldu?"

"Hızlı ve kötü bir şey beni takip ediyordu. Kurtadamlar atladı. İşler kötüye gitti."

Murphy başını sallayıp durdu ve ben de onun Satürn'ünün yanında durduğumuzu fark ettim - havaya uçurulanın güncellenmiş bir versiyonu - bir yangın musluğunun önüne umursamazca park etmişti. Bagaja doğru gitti ve kapıyı açtı. "Araba dediğin şu parça yığınına bir göz attım." Bagajdan medikal alet çantasını ve soğutucuyu çıkarıp havaya kaldırdı. "Bunlar yolcu koltuğunun üzerindeydi. Orada olmalarının bir nedeni olabileceğini düşündüm."

Cehennem çanları. Saldırı ve sonrasının karmaşası içinde, en başta dışarı çıkma nedenimi tamamen unutmuştum. Bana uzattığı tıbbi kiti aldım. "Evet. Yıldızlar ve taşlar, evet Murph. Teşekkür ederim."

"Seni ister misin?" diye sordu.

Eninde sonunda bir taksi çağırmayı planlıyordum ama yoksa para daha iyi olacaktı. Büyücülük seksi ama gibi kazançlı kariyerler kadar iyi kazandırmıyordu. "Elbette," dedim.

"Ne tesadüf. Bazı sorularımın cevaplanmasını istiyorum." Kapıyı gerçek bir anahtarla açtı, bir düğmeye basarak sizin yerinize otomatik olarak açan o küçük bilmem neyle değil ve benim ona milyonlarca kez yaptığım gibi kibar bir hareketle kapıyı benim için açık tuttu. Muhtemelen bu taklitle benimle alay ettiğini düşünüyordu.

Muhtemelen haklıydı.

Bu karmaşa her geçen dakika daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu ve ben Murphy'yi bu işe bulaştırmak istemiyordum. Tanrım, kurt adamlar uzun süredir kendi bölgelerinin yetenekli savunucularıydı ve davanın ilk birkaç saatinde yarısını saf dışı bırakmıştım. Murphy şu anda içinde yüzdüğüm sularda daha iyisini yapamazdı.

Öte yandan, Murph'e güveniyordum. muhakemesine, sınırlarının nerede olduğunu görme yeteneğine güveniyordum. Kendi sıkletinin dışında boks yapmaya kalktığında paramparça olan polisler görmüştü ve buna kalkışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve eğer önüme engeller çıkarmaya başlarsa -ki çıkarabilirdi, hem de birçoğunu, benim hiçbir şey yapamayacağım engeller- o zaman hayatım çok daha zorlaşacaktı. Artık CPD'nin Özel Soruşturmalar bölümünü yönetmiyor olsa da, orada hala nüfuzu vardı ve Teğmen Stallings'e söyleyeceği bir söz beni belki de ölümcül bir şekilde etkileyebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanırım Murphy'nin onunla konuşmazsam beni tutuklamakla tehdit ettiğini söyleyebilirsiniz ve haklısınız. Murphy'nin bana yardım etmek için hayatını ortaya koymayı teklif ettiğini de söyleyebilirsiniz, haklısınız. Ve Murphy'nin bana tıbbi kitle iyilik yaptığını söyleyebilirsiniz, bana anlaşmak istediğini söylediğinde beni ona mecbur etmek için ve haklı olurdunuz.

Zamanın kritik olduğu zamanlarda etrafta dikilip durduğumu da söyleyebilirsiniz ve bu konuda da haklı olursunuz.

Günün sonunda, Murphy iyi bir insan. Arabaya bindim.

* * *

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Murphy, apartmanıma yaklaşırken. "Kendi halkının polislerinden bir kaçağı saklıyorsun ve adamın Beyaz Konsey içinde bir iç savaş başlatmak için tuzağa düşürüldüğünü düşünüyorsun. Ve kasabada bir tür Navajo öcüsü dolaşıyor, sizi takip ediyor ve öldürmeye çalışıyor. Ve bunların birbiriyle bağlantılı olduğundan emin değilsiniz."

"Daha çok nasıl ilişkili olduklarını bilmiyorum. Henüz."

Murphy dudağını çiğnedi. "Konsey'de Kızılderili öcüleriyle arası iyi olan biri var mı?"

"Hayal bile zor," dedim sessizce. "Kızılderili Joe."

Rüzgârı Dinle bir tür Kızılderili şamanı olan bir Kıdemli Konsey üyesiydi. Bir doktor, bir şifacı ve şeytan çıkarma ve onarıcı büyü uzmanıydı. Aslında iyi bir adamdı. Hayvanları severdi.

"Ama biri hain," dedi Murphy sessizce. "Öyle değil mi?"

"Evet," dedim. "Birisi."

Murphy başını salladı ve kaşlarını çatarak önündeki yola baktı. "İhanetin bu kadar aşağılanmasının nedeni," dedi dikkatli bir ses tonuyla, "genellikle böyle bir şey yapabileceğini düşünmediğiniz birinden gelmesidir."

Cevap olarak hiçbir şey söylemedim. Bir dakika içinde arabası evimin önündeki küçük çakıl taşlı gıcırdayarak durdu.

Tıbbi kiti, soğutucuyu ve asamı aldım ve arabadan çıktım.

Ara
ba.

"Bir şey öğrendiğin anda beni ara," dedi.

"Evet," dedim ona. "Bir şeyin geldiğini görürsen işini şansa bırakma." Başını iki yana salladı. "Onlar senin çocukların değil, Harry."

"Önemli değil. Onları hastanede korumak için yapabileceğin her şey..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sakin ol," dedi. "Kurtadamlarınız yalnız kalmayacak. Ben ." Başımı salladım ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

"Harry?" diye sordu bana.

"Öyle mi?"

"Sen... pek iyi görünmüyorsun."

"Uzun bir gece oldu," dedim.

"Evet," dedi. "Bak. Bunlar hakkında bir şeyler biliyorum."

Murphy biliyordu. Psişik travmalardan payına düşenden fazlasını yaşamıştı. Arkadaşlarının ölümünü de görmüştü. Hafızamda yıllar öncesine ait istenmeyen bir görüntü canlandı; eski ortağı Carmichael, yarısı çıkarılmış ve beyaz kurumsal karo zemin üzerinde kan kaybından ölmüştü.

"," dedim.

"Tabii ki yapacaksın," dedi. "Sadece... başa çıkabileceğin pek çok yol var, Harry. Bazıları diğerlerinden daha iyi. Başına gelenleri önemsiyorum. Ve ben buradayım."

Bir kız gibi ağlamaya başlamadığımdan emin olmak için gözlerimi kapalı tuttum. Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Kendine iyi bak, Harry," dedi.

"Sen de," dedim. Biraz hırıltılı çıkmıştı. Alet kutusunu ona doğru salladım ve Morgan'ı görmek için daireme yöneldim.

İtiraf etmeliyim ki, arkadaşımın arabasının gidiş sesini duymaktan nefret ediyordum.

Bu düşünceleri bir kenara ittim. Psişik travma olsun ya da olmasın, daha sonra küçük parçalara ayrılabilirdim.

Yapacak işlerim vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 7

Yatak odasının kapısını açtığımda Morgan uyandı. Kötü görünüyordu, ama yanaklarındaki bazı renk lekeleri dışında öncekinden daha kötü değildi.

"Oda arkadaşlarıma bir bakayım," dedim. "Mal bende." Medikal kiti komodinin üzerine bıraktım.

Başını salladı ve gözlerini kapattı.

Mouse'u posta kutusuna götürmek için dışarı çıkardım. Alışılmadık bir şekilde tetikte görünüyordu, burnunu her şeye sokuyordu ama herhangi bir alarm belirtisi göstermiyordu. Küçük arka bahçede Mouse'un meşguliyet alanı olarak belirlenmiş noktadan geçtik ve içeri geri döndük. Mister, benim kısa kuyruklu gri erkek kedim, kapıyı açtığımda bekliyordu ve dışarı fırlamaya çalıştı. Onu zar zor yakaladım: Mister en fazla 30 kilo ağırlığında. Bana kızgın olabilecek bir bakış attı, sonra güdük kuyruğunu havaya kaldırdı ve dairemdeki kitaplıklardan birinin üstündeki her zamanki dinlenme noktasına doğru yürüyerek uzaklaştı.

Ben kapıyı kapatırken Mouse başını eğerek bana .

"Dışarıda kötü bir şey dolaşıyor," dedim ona. "Bana bir mesaj göndermeye karar verebilir. Bunu yapmak için Mister'ı kullanmamasını tercih ederim."

Mouse'un kavernöz göğsü alçak bir hırıltıyla gümbürdedi.

"Ya da sen de öyle," dedim ona. "Skinwalker'ın ne olduğunu biliyor musun bilmiyorum ama bu ciddi bir bela. Kendine dikkat et."

Mouse bir an için bunu düşündü ve sonra esnedi. Kendimi

gülerken buldum. "Gurur, düşüşten önce gelir, evlat."

Kuyruğunu bana doğru salladı ve bacağıma sürtündü, belli ki beni gülümsetmiş olmaktan memnundu. Her iki kapta da yemek ve su olduğundan emin olduktan sonra Morgan'ın yanına gittim.

Ateşi yarım derece daha yükselmişti ve belli ki

Acı.

"Bunlar ağır için değil," dedim ona, tıbbi kiti çıkarırken.

"Ben ve Billy büyük bir kısmı için Kanada'ya . Ağrı için biraz kodein var ve sana serum takmak için gerekli malzemelerim var, serum fizyolojik ve intravenöz antibiyotikler."

Morgan başıyla onayladı. Sonra, ondan olduğum bir ifadeyle kaşlarını çattı, gözlerini üzerimde daha yakından gezdirdi ve "Üzerinde kokladığım kan mı?" diye sordu.

Lanet olsun. Ölümün kıyısına gelene kadar dövülmüş bir adam için oldukça dikkatli biriydi. Andi'yi ceketimle aldığımızda gerçekten kanaması yoktu. Sadece birkaç oyuk ve sıyrıktan sızıntılar vardı, ama bu sızıntılar birikmeye yetecek kadar çoktu. "Evet," dedim.

"Ne oldu?"

Ona Skinwalker'dan ve Kirby ile An-'a olanlardan bahsettim.

di.

Başını bitkin bir şekilde salladı. "Ama'yı teşvik etmememizin bir nedeni var- Wardens gibi davranmaya çalışıyorlar, Dresden."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, bir kase ılık su ve antibakteriyel sabun getirdim ve sol kolunu temizlemeye başladım. "Evet, şey. Gardiyanların bu konuda bir şey yaptığını görmedim."

"Chicago sizin sorumluluk alanınız, Müdür Dresden."

"Ve işte oradaydım," dedim. "Ve eğer yardım etmek için orada olmasalardı, şu anda ölmüş olurdum."

"O zaman destek çağırırsınız. Kanlı bir süper kahraman gibi davranıp bunu yapmanıza yardımcı olması için kuzuları kurtların önüne atmazsınız. Koruman gereken insanlar onlar."

"İyi düşünmüşsün," dedim ve serum fizyolojik torbasını çıkarıp yatağın üzerindeki duvara yerleştirdiğim kancaya astım. Tüpün hazır olduğundan emin oldum. Hava kabarcıkları, kötü. "İşte tam da ihtiyacımız olan şey bu: Chicago'da daha fazla Gardiyan."

Morgan homurdandı ve bir süre sessiz kaldı, gözleri kapalıydı. Yine dalıp gittiğini düşünmüştüm ama belli ki sadece düşünüyordu. "Beni takip etmiş olmalı."

"Ha?"

"Skinwalker," dedi. "Edinburgh'dan ayrıldığımda Tuc- son'a giden bir yol tuttum. Chicago'ya trenle geldim. Raylar kendi bölgesinden geçtiğinde beni hissetmiş olmalı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Yaralı bir büyücüyü mü takip edeceksin?" diye sordu. "Çünkü onlar uygulayıcıların özünü yiyerek güçlenirler. Ben kolay bir yemektim."

"Büyü mü *yiyor*?"

Morgan başını salladı. "Kurbanlarının gücünü kendi gücüne ekler."

"Yani bana deri değiştirenin sadece kaçmakla kalmadığını, Kirby'yi öldürdüğü için şimdi daha güçlü olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz silkti. "Kurt adamın zaten sahip olduklarına kıyasla çok fazla kazanç sağladığından şüpheliyim. Senin ya da benim yeteneklerim çok daha büyük."

Bir lastik hortum aldım ve Morgan'ın üst koluna bağladım. Dirseğinin kıvrımının hemen altındaki damarların ortaya çıkmasını bekledim. "Son olasılık dışı bir tesadüf gibi görünüyor."

Morgan başını salladı. "Skinwalker'lar sadece Amerika'nın güneybatısındaki kabile topraklarında yaşayabilir. Bana tuzak kuran her kimse kaçıp Tucson'a gideceğimi bilecek değil ya."

"Doğru," dedim iğneyi koluna batırırken. "Yazın oraya kim gitmek ister ki zaten?" Bunun hakkında düşündüm. "Deri gezgininin kendi bölgesine geri dönmesi gerekiyor, değil mi?"

Morgan başını salladı. "Ne kadar uzun süre uzak kalırsa, bu ona o kadar

fazla güce mal olur." "Burada ne kadar kalabilir?" diye sordum.

Damarı ıskaladığımda ve tekrar denemek zorunda kaldığımda yüzünü buruşturdu. "Yeterince uzun."

"Onu nasıl öldüreceğiz?" Damarı yine ıskalayınca kaşlarımı çattım.

"Ver şunu bana," diye mırıldandı Morgan. İğneyi aldı ve kendi kendine, yumuşak bir şekilde yerleştirdi ve ilk denemede başardı.

Sanırım on yıllar boyunca birkaç şey öğreniyorsunuz.

"Muhtemelen bilmiyoruz," dedi. "Gerçek deri gezginleri, naagloshii, binlerce yıllıktır. Onlarla uğraşmak aptalca bir oyun. Biz bundan kaçınıyoruz."

İğneyi bantladım ve kateteri bağladım. "Bir dakikalığına bu planla işbirliği yapmayacağını farz et."

Morgan homurdandı ve diğer eliyle çenesini kaşıdı. "Onu sakat bırakabilecek ya da yok edebilecek bazı yerel büyüler var. Gerçek bir kan şamanı düşmanı hayalet yoluna sokabilir ve onu kovabilir. Bunlar olmadan tek çaremiz ona büyük bir ham güçle vurmak ve o da hareketsiz durup bu planla işbirliği yapacak gibi görünmüyor."

"Zor bir hedef," diye itiraf ettim. "Büyüyü ve ona karşı nasıl savunma yapılacağını biliyor."

"Evet," dedi Morgan. Soğutucudan önceden doldurulmuş bir antibiyo-tik şırıngası almamı izledi. "Ve yetenekleri ikimizin toplamından daha fazla."

"Jinkies," dedim. Şırıngayı hazırladım ve antibiyotikleri serum hattına ittim. Sonra kodein ve bir bardak su getirip Morgan'a ikisini de verdim. Hapları yuttu, başını yorgunca arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir keresinde ben de bir tane görmüştüm," dedi.

Temizlemeye başladım. Hiçbir şey söylemedim.

"Onlar zarar görmez değiller. Öldürülebilirler."

Paketleri çöp kutusuna attım ve ekipmanları tıbbi çantaya geri koydum. Morgan'ın altında hâlâ duran kanlı halıyı görünce yüzümü buruşturdum. Yakında onu da altından çekip almam gerekecekti. Gitmek için döndüm ama kapının önünde durdum.

"Bunu nasıl yaptın?" bakmadan sordum.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. Yine bayıldı sandım.

"Ellili yıllardı," dedi. "New Mexico'da başladı. Beni Nevada'ya kadar takip etti. Onu bir hükümet test alanına çektim ve bomba patlamadan hemen önce Nevernever'a adım attım."

Gözlerimi kırpıştırdım ve omzumun üzerinden ona baktım. "mı?"

Tek gözünü açtı ve gülümsedi.

Biraz ürkütücüydü.

"Yıldızlar ve taşlar... bu..." Bir maça maça demek zorundaydım. "Kind of havalı."

"Geceleri uyumamı sağlıyor," diye mırıldandı. Gözünü tekrar kapattı, iç çekti, ve başını biraz yana eğdi.

Bir süre uykusunu izledim ve sonra kapıyı kapattım. Ben de

oldukça yorgundum. Ama adamın dediği gibi:

"Tutmam gereken sözler var," diye iç geçirdim kendi kendime.

* * *

Telefona sarıldım ve Paranet'teki bağlantılarımı aramaya başladım.

Paranet birkaç yıl önce kurulmasına yardım ettiğim bir organizasyondu. Esasen üyeleri kendilerini paranormal tehditlerden korumak için işbirliği yapan bir birlikti. Paranet'in çoğu marjinal yeteneklere sahip uygulayıcılardan oluşuyordu ki bunların sayısı oldukça fazlaydı. Beyaz Konsey'in onu tanımayı düşünmesi için bir uygulayıcının en üst yüzdelik dilimde olması gerekirdi ve bunu başaramayanlar temelde soğukta bırakılırdı. Sonuç olarak, herhangi bir sayıda doğaüstü avcıya karşı savunmasızdılar.

Ki bence berbat bir şey.

Elaine Mallory adında eski bir arkadaşımla birlikte ölü bir kadının parasını alıp şehir şehir dolaşarak marjinal insanlarla temas kurmaya başladık. Onları bilgi paylaşmak ve yardım isteyebilecekleri birilerini bulmak için bir araya gelmeye teşvik ettik. İşler kötüye gitmeye başlarsa, yukarıya bir imdat çağrısı gönderilebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sonra ben ya da ABD'deki diğer Gardiyanlardan biri devreye girebilirdi. Ayrıca büyülü tehditlerin nasıl fark edileceğine dair seminerler veriyor ve pelerinlerin günü kurtarmak için ortaya çıkamadığı zamanlar için temel kendini savunma yöntemlerini öğretiyorduk.

Oldukça iyi gidiyordu. Meksika ve Kanada'da yeni şubelerimiz açılmıştı ve Avrupa da çok geride kalmayacaktı.

Bu yüzden çeşitli şehirlerdeki bağlantılarımı aramaya başladım ve garip bir şey olup olmadığını sordum. Bundan daha fazla ayrıntıya girmeyi göze alamazdım ama sonuçta buna gerek kalmadı. İlk bir düzine telefondan dört şehirdeki insanlar Gardiyan faaliyetlerinde bir artış olduğunu fark etmişler ve hepsinin çiftler halinde geldiğini bildirmişlerdi. Sonraki otuz kasabadan sadece ikisinde benzer raporlar vardı, ancak bu bana neler olup bittiği hakkında iyi bir fikir vermek için yeterliydi - sessiz bir insan avı.

Ama merak etmek zorundaydım. Gardiyanların Morgan'ı avlamak için seçebilecekleri onca yer varken, neden Poughkeepsie'yi seçmişlerdi? Neden Omaha?

Aklıma "vahşi kaz kovalamacası" kelimeleri geldi. Morgan varlığını takip büyülerinden gizlemek için her ne yapıyorsa, bu onları her yerde kuyruklarını kovalamaya itmişti.

En azından olumlu bir şey başarmıştım. Savaş inlerinin hareket halinde olduğuna dair söylentilerin ortaya çıkması, kendi sorularımı sormaya başlamak için iyi ve şüphe uyandırmayan bir motivasyonum olduğu anlamına geliyordu.

Daha sonra, iyi ilişkiler içinde olduğum Gardiyanları aramaya başladım. Üçü benim için çalışıyordu, teknik olarak konuşursak, Doğu ve Orta Batı Amerika Birleşik Devletleri'ndeki çeşitli şehirlerde. Ben çok iyi bir patron değilim. Çoğunlukla işlerini nasıl yapacaklarına karar vermelerine izin veriyorum ve benden yardım istediklerinde yardım etmeye çalışıyorum. İki tanesine mesaj bırakmak zorunda kaldım ama Dallas'taki Bill Meyers ikinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba," dedi Meyers.

Ben ciddiyim. Telefonu gerçekten bu şekilde açtı. "Bill,

ben Dresden."

"Harry," dedi kibarca. Bill bana karşı her zaman kibardı. Bir keresinde beni korkunç bir şey yaparken görmüştü. "Şeytandan bahsedersen ortaya çıkar."

"Burnum bu yüzden mi kaşınıyordu?" diye sordum.

"Muhtemelen," dedi Bill. "Sabah seni arayacaktım." "Öyle mi? Ne

oldu?"

"Söylentiler," dedi Bill. "Yerel en- transtan Yollar'a çıkan iki Gardiyan gördüm, ama onlara ne olduğunu sorduğumda beni taşa tuttular. Neler olduğunu bilebileceğinizi düşündüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lanet olsun," dedim. "*Sana* sormak için aramıştım."

Homurdandı. "iyi bir grup bilge adamız, değil mi?"

"Konsey'e göre, ABD Muhafızları bir avuç mantar."

"Eh?"

"Karanlıkta tutuldu ve saçmalıklarla beslendi."

"Bunu duydum," dedi Meyers. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kulağını dört aç," dedim ona. "Kaptan Luccio yakında ya da daha sonra bize söyleyecek. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım. Sen de aynısını yap."

"Yakaladım," dedi.

Telefonu kapattık ve bir kaşlarımı çattım.

Konsey benimle Morgan hakkında konuşmamıştı. Emrimdeki hiçbir gardiyanla da onun hakkında konuşmadılar.

Mister'a baktım ve "Sanki beni karanlıkta tutmak istiyorlar. Sanki birileri benim de bir şekilde bu işin içinde olabileceğimi düşünüyor."

Ki bu mantıklıydı. Merlin yakın zamanda beni Noel yemeğine davet etmeyecekti. Bana güvenmiyordu. Beni dışarıda tutmak için emir vermiş olabilir. Bu beni şaşırtmazdı.

Ama eğer bu doğruysa, o zaman Muhafızların kaptanı Anastasia Luccio'nun da buna uyduğu anlamına geliyordu. O ve ben bir süredir çıkıyorduk. Gerçi benden birkaç yüzyıl fazlaydı ama birkaç yıl önce beden değiştiren bir psikopatla karşılaşması onu bir genç kızın bedenine hapsetmişti ve yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. İyi anlaşıyorduk. Birbirimizi güldürürdük. Ve zaman zaman karşılıklı, yoğun memnuniyetimiz için vahşi maymun seksi yapıyorduk.

Anastasia'nın benimle böyle bir oyun oynayacağını asla tahmin edemezdim.

Bir şey duyup duymadığını öğrenmek için ABD'deki diğer bölge komutanı olan Los Angeles'taki Ramirez'e telefon ettim ama sadece telesekreter çıktı.

Bu gidişle, cevaplar için ruhlar dünyasına gitmem ve bu birden fazla açıdan riskliydi, en azından sorgulamak için çağırdığım aynı varlık tarafından yenme ihtimalim çok gerçekti.

Ama seçeneklerim biraz azalmıştı.

Laboratuvarıma inen kapının üzerindeki halıyı kaldırdım ve aşağı inip çağırma çemberimi hazırlamak üzereydim ki telefon çaldı.

"Yarım saat içinde Justine'le buluşacağım," dedi ağabeyim.

"Tamam," dedim. "Gel beni al."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 8

Chicago'nun kulüp sahnesi geniş ve çeşitlidir. Ekstempo caz mı dinlemek istiyorsunuz? Bizde var. Geleneksel bir İrlanda barı mı istiyorsunuz? Türk tarzı bir kahvehane mi? Göbek dansçıları mı? Japon bahçe partisi? Swing dansı? Balo salonu dansı? Beat şiiri? Her şey tamam.

Anne ve Baba Turist'çocukları götürmediği türden diğer kulüpleri bulmak için daha fazla aramanıza gerek yok. Gey kulüpleri, lezbiyen kulüpleri, striptiz kulüpleri, deri kulüpleri ve bu türün içinde daha ince tatlar.

Ve bir de Zero var.

Thomas'la birlikte şehir merkezindeki bir binanın yan tarafında, sokak seviyesinin bir kat altında, bir merdivenin yangın çıkış kapısına benzeyen kapının önünde durduk. Kapının üzerine kırmızı bir neon oval yerleştirilmişti ve asık suratlı, korkunç bir sıcaklıkla parlıyordu. Bir bas ritminin gümbürtüsü neredeyse yerin altından duyulacak şekilde titreşiyordu.

"Bu düşündüğüm şey mi?" Ona sordum.

Artık dar bir beyaz tişört ve eski bir kot pantolon giymiş olan Thomas bana baktı ve tek kara kaşını kaldırdı. "Zero olup olmadığını düşünmene bağlı."

Zero, çoğu insanın hakkında sadece söylentiler duyduğu kulüplerden biri. Zaman zaman şehir içinde yer değiştirir, ancak her zaman metropoldeki popüler bir gece kulübünün kadar özeldir. On yıldan uzun bir süredir Chicago'da dedektiflik yapıyorum. Zero'yu duymuştum ama hepsi bu kadardı. Chicago'nun zengin ve güzel (ve zengin) insanlarının kendilerini şımartmak için gittikleri bir yerdi.

"Burada birini tanıyor musun?" Ben sordum. "Çünkü onlar izin vermeyecekler bize-"

Thomas kilide bir anahtar soktu, çevirdi ve kapıyı benim için açtı. "İçeri,"

diye bitirdim. Yasal olarak sorgulanan ağır bir ısı ve duman
ble maddeleri göğsüme hafifçe bastırdı. Kırmızı ışıklı dumanın ardında bir yerlerde tekno dans müziğinin gümbür *gümbür* sesini duyabiliyordum.

"Bu bir aile şirketi," diye açıkladı Thomas. Anahtarları cebine geri koydu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Justine'le Zero'da tanıştım."

"İçeride ailenin diğer tarafından başka kimse var mı?" Ona sordum. Beyaz Saray vampirleri, etrafta dolaşan çeşitli vampirler arasında fiziksel olarak en az tehlikeli ve en korkutucu olanlarıydı. Baştan çıkarıcı yaratıklar, avladıkları kişilerin duygularından ve yaşam beslenirlerdi. Kurbanları-

bu eyleme bağımlı hale gelir ve sonunda verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar kendilerini isteyerek tekrar tekrar sunarlardı. Bir Beyaz Saray vampirinin kölesi olan zavallılar neredeyse kölelerdi. Onlarla ilişkiye girmek kelimenin tam anlamıyla kötü bir fikirdi.

Thomas başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Yoksa Justine bizimle burada buluşmayı seçmezdi."

Tabii bunu yapmaya zorlanmadıysa, diye düşündüm kendi kendime. Hiçbir şey söylemedim. Paranoyamla baş başa kalmayı seviyorum, onu arkadaşlarıma ve aileme anlatmayı değil.

"buyurun," dedi Thomas ve sonra sakince gömleğini çıkardı. Ona

baktım.

"Kulübün korumak için çabaladığı bir imajı var" dedi. Biraz kendini beğenmiş olabilir, piç kurusu. Karın kasları CGI ile eklenmiş gibi görünüyor. Benim karın kaslarım ise kendimi iyi besleyemiyormuşum gibi görünüyor.

"Oh," dedim. "Gömleğimi de çıkarmam gerekiyor mu?"

"Siyah deri bir palto giyiyorsun. Bu yeterince gardırop." "Küçük

iyilikler," diye mırıldandım. Sonra kapıdan içeri girdim.

Biz ilerledikçe daha karanlık, daha gürültülü ve daha yasadışı kokulu bir koridorda yürüdük. Siyah perdeyle son buldu ve perdeyi kenara iterek birkaç metre daha koridor, bir kapı ve önünde duran koyu renk takım elbiseli, kibarca heybetli görünen iki adamı ortaya çıkardım.

İçlerinden biri elini kaldırdı ve bana, "Üzgünüm efendim, ama burası özel bir yer." dedi.

Thomas yanıma geldi ve sabit gri bakışlarını adama dikti.

Elini indirdi ve konuştuğunda sanki ağzı kurumuş gibi kaba bir ses çıkardı. "Affedersiniz, efendim. Sizinle birlikte olduğunu fark etmemiştim."

Thomas bakmaya devam etti.

Fedai kapıya döndü, kendi anahtarıyla kilidi açtı ve kapıyı açtı. "Bir masaya ihtiyacınız olacak mı efendim? İçki?"

Thomas'ın gözünü kırpmadan bakan bakışları sonunda muhafızdan uzaklaştı, sanki adam bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Kardeşim hiçbir şey söylemeden onun yanından geçti.

Fedai bana zayıf bir gülümseme verdi ve "Bunun için üzgünüm efendim. Zero'daki gecenizin tadını çıkarın, efendim."

"Teşekkürler," dedim ve ağabeyimi takip ederek Dionysos'a özgü bir bacchanal ile bir Fellini filmi arasındaki farkı ortadan kaldıran bir sahneye girdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zero'nun içinde hiç beyaz ışık yoktu. Çoğu kırmızıydı, yer yer mavi havuzlarla noktalanıyordu ve her yere bol miktarda siyah ışık serpiştirilmişti, böylece gölgelerin en yoğun olduğu yerlerde bile bazı renkler rahatsız edici bir parlaklıkla dışarı fırlıyordu. Sigara dumanı, siyah ışıkların altında mesafeyi bozan bir pus olarak geniş odanın üzerinde asılı duruyordu.

Dans pistine bakan bir tür balkona girmiştik. Müzik o kadar gürültülüydü ki, bas ritmi alt sto- mach'ımda hissedebiliyordum. Işıklar eşzamanlı olarak yanıp sönüyor ve sallanıyordu. Pist terleyen, hareket eden bedenlerle doluydu; bir uçta tüm kafayı saran bir kukuleta da dahil olmak üzere tam deri giysilerden, diğer uçta birkaç şerit elektrik bandına bürünmüş bir kıza kadar geniş bir yelpazede giysiler vardı. Dans pistinin aşağısında bir bar, kenarlarında da otuz ayak yüksekliğindeki tavanın altına serpiştirilmiş masalar vardı. Dans pistinin yaklaşık sekiz metre yukarısında, her birinde kışkırtıcı giysiler içinde genç bir erkek ya da kadın bulunan birkaç kafes asılıydı.

Merdivenler ve podyumlar, müşterilerin oturup aşağıdaki manzarayı izleyebilecekleri ve kendileri için bir ölçüde mahremiyet kazanabilecekleri duvarlardan dışarı çıkan yaklaşık bir düzine platforma çıkıyordu. Platformların çoğu masa ve sandalyelerden ziyade kanepeler ve şezlonglarla kaplanmıştı. Platformlarda daha egzotik mobilyalar da vardı: Aziz Andrew haçının dev X şekli, şu anda elleri ve ayak bilekleri haça sabitlenmiş, yüzü tahtaya dönük, saçları çıplak sırtına dökülen genç bir adamın bağlı formunu destekliyordu. Bir başka platformun parlak pirinç bir direk vardı ve bir çift kız, koltukların ve salonların üzerine yayılmış kadın ve erkeklerden oluşan bir çemberin ortasında, direğin etrafında dans ediyordu.

Baktığım her yerde insanlar başka bir yerde tutuklanmalarına neden olabilecek şeyler yapıyordu. Çiftler, üçlüler, dörtlüler ve on dokuzlular bazı özel platformlarda tamamen cinsel aktivitede bulunuyorlardı. Durduğum yerden, beyaz tozun solunmayı beklediği iki farklı masa görebiliyordum. Her çöp kutusunun yanındaki duvarda parlak bir biyolojik tehlike sembolüyle işaretlenmiş bir şırınga atma yeri vardı. İnsanlar kırbaç ve dövülüyordu. İnsanlar özenle hazırlanmış iplerin yanı sıra daha sıradan kelepçelerle de bağlanıyordu. Piercingler ve dövmeler her yerdeydi. Çığlıklar ve haykırışlar zaman zaman müziğin kendine yer buluyordu; acı, coşku, neşe ya da öfke, hepsi birbirinden ayırt edilemiyordu.

Işıklar sürekli yanıp sönüyor, değişip dönüşüyor ve müziğin her vuruşunda bir düzine yeni, donmuş, sybaritic terk edilmişlik montajı yaratılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müzik, ışık, ter, duman, içki, uyuşturucu - hepsi bir araya gelerek asla doyurulamayacak ihtiyaçlarla dolu ıslak, umutsuz bir miasma oluşturdu.

Buraya bu yüzden Sıfır dendiğini fark ettim. Sıfır sınır. Sıfır inhibi- tion. Sıfır kısıtlama. Kusursuz, odaklanmış bir terk edişin, düşkünlüğün yeriydi ve ilgi çekici ve iğrenç, mide bulandırıcı ve içgüdüsel olarak *açtı*.

Sıfır tatmin.

İçimde bir ürperti hissettim. Beyaz Saray tarafından yaratılan dünya buydu. Ellerine fırsat geçseydi, bunu böyle yaparlardı. Sıfır Gezegeni.

Thomas'a baktım ve onun kulübün etrafına baktığını gördüm. Gözlerinin rengi değişmiş, her griden daha soluk, daha parlak bir gümüş rengine dönüşmüştü, gözlerinde metalik renkte gerçek lekeler vardı. Gözleri yanımızdan geçmekte olan, uzun deri paltoların altına siyah iç çamaşırları giymiş ve parmakları birbirine geçmiş el ele tutuşan bir çift genç kadının üzerinde gezindi. Kadınların ikisi de sanki isimlerini söylediğini duymuş gibi gözlerini ona çevirdi ve bir saniye boyunca baktılar, adımları yavaşladı ve duraksadı.

Thomas gözlerini kaçırdı ve o insanlık dışı durgunluğun onu tekrar doldurmasına izin verdi. Kadınlar birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra yollarına devam ettiler, yüzlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı.

"Hey," diye bağırdım müziğin içinden. "İyi misin?"

Bir kez başını salladı ve sonra çenesini yukarı kaldırarak binadaki en yüksek platforma, dans pistinin uzak tarafına baktı. "Yukarıda."

Başımı salladım ve Thomas önden gitti. Podyumlar ve merdivenlerden oluşan labirenti aştık. Thomas'la birlikte deri şortlu ve büstiyer giymiş bir kızın yanından geçerken fark ettiğim gibi, iki kişinin birbirine dokunmadan geçebileceği kadar dar olacak şekilde bilerek tasarlanmışlardı, her ikisi de kırmızı ışığın ilkel ritmiyle kıvrımları olgunlaşan ve davetkâr hale gelen bir vücuda uymak için zorlanıyordu. Kız Thomas'ın yanından geçerken gözleri onun göğsüne kilitlenmişti, sanki eğilip onu ısırmak üzereydi.

Onu görmezden geldi ama sonra kız bana ulaştı ve ben Thomas'tan daha fazla yer kapladım. Kalçasının bana değdiğini hissettim ve yanından geçip yan döndüğümde sırtını dikleştirdi. Göğüsleri göğüs kafesime baskı yapıyordu, esnek, esnek bir sıcaklıktı ve dudakları ayrılmıştı, gözleri çok parlaktı. Eli kalçama değdi, tesadüfi olabilecek ama olmayan bir dokunuştu ve bedenim bir an durup bunun nereye varacağını görmemi talep ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vücudunuz size böyle şeyler söylediğinde ona güvenemezsiniz. Gerçek sevgi, etkileşim, hamilelik, cinsel yolla bulaşan hastalıklar gibi şeyleri anlamaz. Sadece *istiyor*. Buna dikkat etmemeye çalıştım ama podyumda başka insanlar da vardı ve Zero'nun duvarları arasında daha az muhteşem bir kadın diye bir şey olmadığı açıktı. Çoğu yanımdan geçerken bunu bildiğimden emin son derece mutlu görünüyordu.

Bazı erkekler de öyle, ama benim odaklandığım kadarıyla bu daha az sorun teşkil ediyordu.

Muhtemelen daha önce hiç görmediğim, filmlerde bile görmediğim şeylerin yanından geçiyor olmamız da pek yardımcı olmadı. Bir kız diliyle ve bir buz küpüyle bir şey yapıyordu.

Bak, bu bana güven. Cehennem gibi dikkat dağıtıcıydı.

Thomas en yüksek platforma çıkan merdivenlere yaklaştıkça daha hızlı yürüyordu ve son adımları üçer üçer atıyordu. Ben de onun peşinden gidiyor, etrafımı sürekli tarıyor, olası kötü adamlara karşı tetikte olmaya çalışıyordum. Bunun yan etkisi, bir seferde bir yerde hiç görmediğim çok güzel kızı süzmem oldu. Ama bu profesyonel bir bakıştı. İçlerinden biri gizleniyor olabilirdi-

Aslında içlerinden birinin sakladığı şey beni biraz *şaşırtmıştı*. Thomas'ın kendini aşağı attığını görmek için son merdiveni tam zamanında çıktım.

bir kadının kollarına.

Justine bir kıza göre çok uzun boylu değildi ya da en azından beş inç topuklu botları giymeden önce öyle değildi. Onu en son hatırladığım gibi görünüyordu - hala komşu kızı kategorisine giren muhteşem bir yüz, kalp eriten bir gülümseme. Saçları gümüş beyazıydı ve bir çift beyaz yemek çubuğuyla başının arkasında sıkı bir topuz yapmıştı.

Elbette, onu son gördüğümde, parmaklarının üzerinde eldivenler bulunan formda beyaz bir lastik kedi kıyafeti giymemişti. Kesinlikle her şeyi vurguluyordu ve bunu çok iyi yapıyordu.

Thomas dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını kadının beline dolayarak onu kendine çekti. Kadın lastik kaplı kollarını Thomas'ın boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. İkisi de gözlerini kapattı ve uzun bir dakika boyunca kıpırdamadan, sadece birbirlerine sarılarak öylece durdular.

O yerde yabancı bir hareketti.

Arkamı döndüm, platformun korkuluklarına yaslandım ve gözümü kulübe dikerek kardeşime ve sevdiği kadına bir an olsun ayrıcalık tanımaya çalıştım. Justine her şeyi örten takım elbiseyi moda olsun diye giymemişti. Justine'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dürüst aşkın, gerçek ve özverili aşkın dokunuşu Beyaz Saray'ın nefret ettiği bir şeydi. Thomas bana bazı evlilik yüzüklerinin dokunuşuyla ya da bir sevgilinin gülünün fırçasıyla fena halde yanan Beyaz Saray vampirlerinden bahsetmişti. Ama onlar için en tehlikelisi, sevilen ve karşılığında seven birinin dokunuşuydu.

Thomas'ın Justine'i son öptüğünde dudaklarında ve ağzında ikinci derece yanık oluştuğunu görmüştüm.

Thomas'ın hayatını kurtarmak için kendi hayatını ortaya koyduğu geceden beri birlikte olmamışlardı, Thomas o akşam hayatta kalabilsin diye kendini onun açlığına sunmuştu. Thomas da kendi karanlık doğasını inkâr ederek onu yemeyi reddetmişti. Yine de onu neredeyse öldürmüş, saçlarını bir gecede bembeyaz yapmıştı. Bir karabasan tarafından beslenmeye uzun süre bağımlı kaldıktan sonra zihnini toparlaması yıllar almıştı ama başarmıştı. Şu anda Tho- mas'ın ablası Lara'nın asistanlığını yapıyordu ve Beyaz Saray'la ilgili her türlü ilginç detayı öğrenmek üzere konumlandırılmıştı. Sevgi tarafından korunuyor olması vampirlerin Justine'den beslenemeyeceği anlamına geliyordu ki Lara bunun kişisel bir asistan için ideal olduğunu düşünüyordu.

Bu aynı zamanda kardeşimin sevdiği kadına dokunamayacağı anlamına geliyordu. Eğer Beyaz Saray'ın çoğu gibi sadece açlığını doyurmakla ilgilenseydi, ona istediği kadar sahip olabilirdi. Onun yerine...

Bazen ironi, taşaklara atılan koca bir tekme gibidir.

Bir süre dans pistine baktım, sadece ışığı ve hareketi bir bütün olarak incelemekle yetinmedim, ta ki çevresel görüşümde onların ayrıldığını görene kadar. Sonra döndüm ve onlara katılmak için yürüdüm, Justine birbirimize bakacak şekilde hareket ettirilmiş bir çift kanepeye oturmamızı işaret etti.

Thomas kanepenin bir köşesine oturdu ve Justine ona doğru yaklaştı, açıkta kalan az bir kısmının onun tenine değmemesine dikkat ediyordu. Dirseklerimi dizlerime yaslayarak onların karşısına yerleştim.

Justine'e gülümsedim ve başımı salladım. Platformun zemini ve yarı duvar korkulukları ses emici malzemeden yapılmış olmalıydı. Kulübün gürültüsü burada çok daha azdı. "Justine. Michelin Adam'ın ıslak rüyası gibi görünüyorsun."

Güldü, pembelik yanaklarına değiyordu. "Şey. Kulübün korumaya çalıştığımız bir görünümü var. Nasılsın Harry?"

"Bu dumanın etkisindeyim ve bocalıyorum," dedim. "Thomas bana bazı bilgilere sahip olduğunu söyledi."

Justine ciddiyetle başını salladı ve yanındaki koltuktan bir dosya klasörü aldı. "Dönek bir Müdür'ün arandığı söyleniyor," dedi. "Çok fazla ayrıntı yoktu ama bunu bulabildim."

Klasörü bana uzattı ve ben de açtım. İlk sayfada bir tür Web sitesinin tanıtımı vardı. "Craigslist de neyin nesi?"

"İnternet bir site," dedi Justine. "Dev bir seri ilanlar bölümü gibi, sadece dünyanın her yerinden ulaşabiliyorsunuz. İnsanlar almak ya da satmak istedikleri malların ilanını vermek için kullanıyor."

"Mallar," diye araya girdi Thomas, "ve hizmetler. Yardım aranıyor, yasal olmayan şeyler için örtülü bir dil kullanılıyor. Orada pek çok karanlık iş dönüyor çünkü bunu anonim olarak yapmak nispeten daha kolay. Eskortlar, paralı askerler, aklınıza ne gelirse."

bir reklam vardı:

DAİMİ POZİSYON İÇİN ARANAN, DONALD MORGAN, 5 MİLYON BULUCU ÜCRETİ, HUSUSLAR. lostwardenfound@yahoo.com.

"Lanet ," diye sessizce küfrettim.

Sayfayı Thomas'a uzattım. "Aranan bir poster," dedi.

Başımı salladım. "Ölü ya da diri değil. Sadece ölmesini istiyorlar."

Lanet gezegendeki her doğaüstü vurucu Morgan'ın peşine düşecekti. Muhtemelen para için değil, reklamın vaat ettiği iyilikler için. Tuhafların dünyasında paradan çok daha fazla ağırlık taşırlar. Beş milyon sadece kapsam sağlamak için oradaydı, onunla birlikte gelecek iyilikler için bir ölçek duygusu.

"Dünyadaki her düğmeli adam ve onun kardeşi," diye mırıldandım. "Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor."

"Sizinkiler bunu neden yapsın ki?" Justine sordu.

"Yapmazlar," dedim.

Thomas kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Konsey işleri kendi içinde çözüyor," dedim. Ki bu doğruydu. İhtiyaç duyulduğunda bu tür işler için kendi suikastçıları vardı. Yüzümü buruşturdum. "Ayrıca, bir suikast düzenleseler bile, bunu yapmak için Inter-net'i kullanmayacakları kesin."

Thomas başını salladı, parmakları boş boş Justine'in lastikli omzunu okşuyordu. "O zaman kim yaptı?"

"Kimmiş gerçekten?" dedim. "Bunu buraya kimin koyduğunu öğrenmenin bir yolu var mı? Ya da bu e-posta şeysinin kime ait olduğunu?"

Justine başını salladı. "Hiç de güvenle değil."

"O zaman kendimiz temas kurmak zorunda kalacağız," dedi Thomas. "Belki onları dışarı çekebiliriz."

Düşünerek çenemi kaşıdım. "Eğer birazcık akılları varsa, kendilerini bu alanda yerleşik olmayan birine göstermezler. Ama denemeye değer." İçimi çektim. "Onu götürmeliyim."

"Neden?" Thomas sordu.

Parmağımla sayfaya dokundum. "Zor davalar ortaya çıkmaya başladığında işler karışacak ve yaşlı insanlar üst katımda yaşıyor."

Thomas kaşlarını çattı ve başını salladı. "Nerede?"

Ritmin temposu aşağıda aniden değiştiğinde cevap vermeye başladım ve her türlü ses yalıtımına rağmen sağır edici, çılgın bir çığlık dalgası yükseldi. Bundan bir saniye sonra sinirlerimde garip bir ürperti belirdi ve kalbimin biraz daha hızlı çarptığını hissettim ve vücudumun daha önce yaptığı talepler aceleyle geri döndü.

Karşımda duran Justine titredi ve gözleri neredeyse tamamen kapandı. Derin bir nefes aldı ve meme uçları kauçuk kedi kostümüne karşı sıkılaştı. Kalçaları küçük, bilinçsiz bir hareketle kayarak Tho- mas'ın kalçasına sürtündü.

Ağabeyimin gözleri bir an için açık griden soğuk, sert gümüşe döndü, sonra gözlerini kısarak ayağa kalktı ve Justine'den dikkatlice ayrıldı. Yüzünü dans pistine döndü, omuzları gergindi.

Ben de onu örnek aldım. "Ne oldu?"

"Bela," dedi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Aile buraya geldi
ziyaret edin."

Bölüm 9

Thomas gözlerini sertçe aşağıdaki zemine dikti ve sonra sanki kabullenmiş gibi bir kez başını salladı. "Harry," dedi sabit, sessiz bir sesle, "bu işe karışma."

"Neyden uzak durayım?" Ben sordum.

Dönüp bana baktı, yüzünde insanlık dışı bir ifade vardı. "Bu aile meselesi. Seni ilgilendirmez. Meclis, büyücülerin izin almadan taciz edilmemesi için emir verdi. Eğer bu işe karışmazsan, senin için endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Ne?" dedim. Dedim ki. "Thomas..."

"Bırak ben halledeyim," dedi, sesi sertti.

Tam ona cevap verecektim ki vampir odaya girdi.

Uyanmadan hemen önce gördüğünüz rüyanın son anları gibi, sonrasında hatırlamakta güçlük çektiğiniz hislerden biriydi. Rüyanın dışına çıktığınızda unutacağınızı bilirsiniz ve bu kadar önemli, bu kadar inkar edilemez derecede somut bir şeyi kaybedebileceğinize inanamazsınız.

İçeri girdiği anda dönüp baktım - tıpkı diğer herkes gibi
Oda.

Elbette beyaz giyiyordu. Beyaz bir elbise.
Kalçalarının üstüne kadar inen bir tür parlak ipek kumaş. En az bir metre boyundaydı, giydiği kısmen şeffaf ayakkabılarla daha da uzundu. Teni soluk ve mükemmeldi, saçları koyu renkti ve kulübün flaş ışığının ritmine göre renk değiştiren röflelerle parlıyordu. Yüzü, ifadesindeki bariz kibirden etkilenmeyen mükemmel bir güzelliğe sahipti ve vücudu ıslak rüyalar için işe alım afişlerinde kullanılabilirdi.

Dans pistine indi ve yırtıcı bir hayvanın rahat hareketiyle merdivenlerden ve kedi yürüyüş yollarından geçti, her adımda kalçaları yuvarlanıyor ve omuzları sallanıyordu, bir şekilde müzikle uyum içindeydi ve terleyen dansçıların çabalarından çok daha zarif, çılgın aşıklardan çok daha duygusaldı.

İlk merdivenin dibinde, üzerinde deri pantolon ve ateşli bir reklamcı tarafından parçalara ayrılmış gibi görünen bir gömleğin artıkları olan genç bir adamla karşılaştı. Hiç tereddüt etmeden onu merdivenin yanındaki korkuluklara doğru itti ve vücudunu onunkine bastırdı.

Kollarını yavaşça adamın boynuna doladı ve onu öptü. Bir öpücüktü ve hepsi bu kadardı ama anlaşılan kimse bunu genç adama söylememişti. Verdiği tepkiye bakılırsa, kızın o ona asıldığını düşünebilirdiniz. Dudakları mühürlenmişti.

Dilleri belki bir dakika boyunca birbirlerine çarptı. Sonra aynı kusursuz zarafetle arkasını döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı; yavaşça, öyle ki mükemmel biçimli bacaklarındaki her kas değişimi ve kayması yumuşak beyaz teninin altında büyüleyici dalgalar halinde dans ediyordu.

Genç adam yere yığıldı, kasları seğiriyordu, gözleri kapalıydı. Kadının gittiğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

Kadın binadaki tüm gözlere sahipti ve bunu biliyordu.

Oradaki herkesin dikkatini çekmesi çok büyük bir olay değildi. Herkes dönüp baktığında tek bir büyük, eşzamanlı, önemli hareket değildi. Ani bir sessizlik ya da derinleşen bir durgunluk yoktu. Bu yeterince kötü olurdu.

Onun etkisi bundan çok daha korkutucuydu.

Herkesin dikkatinin ona yönelmesi yerçekimi gibi bir *gerçekti*. Oradaki herkes, kadın olsun erkek olsun, başını kaldırıp bakıyor, gözleriyle onun hareketlerini takip ediyor ya da konuşmalarında bir an için duraksıyordu. Çoğu için bu tamamen bilinçsiz bir hareketti. Zihinlerinin çoktan tuzağa düşürüldüğünden haberleri yoktu.

Ve bunu fark ettiğimde, benimkinin tehlikede olduğunu anladım.

Gözlerimi kapatıp kendime nerede olduğumu hatırlatmak için gerçekten çaba sarf ettim. Succubus'un aurasını hissedebiliyordum, kirpiklerime değen örümcek ağlarının ipeksi fırçası gibi, karıncalanan, lezzetli ve çırpınan bir şey bacaklarımdan yukarı ve kasıklarımdan beynime doğru sallanıyordu.

Bu sadece bir sözdü, bedenime bir fısıltıydı ama *iyi* bir fısıltıydı. Onu düşüncelerimden uzaklaştırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım, ta ki aniden mantık kendini yeniden ortaya koyana ve o çırpınan pus donup çatlayana ve mantıklı korkunun soğuk rüzgârı altında uçup gidene kadar.

Gözlerimi açtığımda, kadın son podyum boyunca bize doğru ilerliyor, son birkaç merdiveni çıkarken ince beyaz elbisesiyle sürünerek yaklaşıyordu. Orada durdu, nasıl bir etki yarattığını bilerek ona bakmamıza izin verdi. Buna karşı tetikte olsam bile, varlığının ince tatlılığının bana seslendiğini, rahatlamamı ve gözlerimin bir süre onun üzerinde gezinmesine izin vermemi fısıldadığını hissedebiliyordum.

Peygamber çiçeği mavisi gözlerini bir an için bana çevirdi ve ağzı yavaşça açılarak pantolonumu saniyeler içinde üç beden küçülten bir gülümsemeye dönüştü.

"Kuzen Thomas," diye mırıldandı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ asil ve açsın."

"Madeline," diye yanıtladı Thomas, beyaz, mükemmel dişlerini gösteren küçük bir gülümsemeyle. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ disiplinsiz ve pervasızsın."

Madeline Raith'in ağzı ve gözleri üvey kardeşimin sözlerine tamamen farklı şekillerde tepki verdi. Gülümsemesi geniş ve hareketsiz bir güzellik yarışması ifadesine dönüştü, ama gözleri kısıldı ve tamamen beyazlaştı, soluk mavisi irislerinden kayboldu. Thomas'tan Justine'e baktı.

"Lara'nın küçük evcil ölümlüsü," dedi Madeline. "Nereye kaçtığını merak ediyordum. Şimdi seni eski sevgilinle buluşurken buldum ve..." Gözleri bana kaydı. "Düşman."

"Saçmalama," diye cevap verdi Justine. Sesi sakin olmasına rağmen yanakları pembeleşmiş, gözleri büyümüştü. "Her hafta yaptığım gibi kitapların üzerinden geçmeye geldim."

"Ama bu sefer parfüm sıkmışsın," dedi Madeline. "Ve oldukça kışkırtıcı bir takım, hakkını vermediğinden değil, sevgilim. Bunu ilginç buluyorum" -dili üst dudağına dokundu- "ilginç."

"Madeline," dedi Thomas abartılı bir sabır tonuyla, "lütfen git buradan."

"Burada olmak için her türlü hakka sahibim," diye mırıldandı. Kulübün müziğinin ritmi karşısında sesini böylesine çıldırtıcı derecede yumuşak ve şehvetli tutabilmesi doğru görünmüyordu. Bana döndü ve tüm dikkati benim üzerimdeyken bana birkaç adım attı.

Birden kendimi ergen gibi hissettim - biraz korkmuş, çok heyecanlanmış ve o kadar çok açıklanamaz şey talep eden hormonla dolmuştum ki neredeyse gözlerimi odaklayamıyordum.

Elimin ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Kuzenimin korkunç tavırlarına aldırmayın. Meşhur Harry Dresden'ın tanıtılmaya ihtiyacı yok." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve bir parmağını siyah saçlarının arasında dolaştırdı. "Seninle tanışmadan Chicago'ya nasıl bu kadar çok gelebildim?"

"Ama ben seni gördüm," dedim. Sesim biraz sertti ama işe yarıyordu. "Oh?"

diye sordu, seksi gülümsemesi genişleyerek. "Sen de bu tür şeylerden hoşlanan izle, Harry?"

"Emin olabilirsin," dedim. "Ve o zaman, *Roger Rabbit*'i *Kim Çerçeveledi*'yi izliyordum?"

Gülümsemesi bir parça azaldı.

"Sen Jessica Rabbit'sin, değil mi?" Ben sordum. "Tüm o cilveli, abartılı ve bariz?"

Gülümsemesi kayboldu.

"Çünkü seni bir yerlerde gördüğümü biliyorum ve *Buck Rogers*'daki kötü prenses olduğun ortaya çıkarsa çok utanırım."

"Ne?" dedi. "Buck ne?"

Ona en iyi zoraki gülümsememi verdim. "Hey, beni yanlış anlama. O topluluğun hakkını veriyorsun. Ama çok zorluyorsun." Biraz daha yaklaştım ve sahte bir fısıltıyla, "Lara sadece bir sandalyede oturarak bana senin tüm girişinle yaptığından daha fazlasını yapıyor."

Madeline Raith öfkeli bir tanrıça heykeli gibi hareketsiz ve soğuk bir hale geldi ve etrafımızdaki hava sıcaklığı birkaç derece düştü.

Birden yanımda Thomas'ın varlığını hissettim ve ağabeyimin dirsekleri üzerinde korkuluğa yaslandığını, ellerinin gevşek ve rahat olduğunu gördüm. Madeline'e benden biraz daha yakın duruyordu.

"Madeline," dedi biraz önce kullandığı ses tonuyla, "seni ellerimle öldüresiye dövmeden önce git buradan."

Madeline sanki Thomas ona tokat atmış gibi başını geriye doğru salladı.

"Ne?" "Beni duydun," dedi sakince. "Aile kavgaları kadar kriket değil

Git, biliyorum ama yorgunum, senin ya da Ev'deki herhangi birinin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ve havamda olsam bile sana oyun oynayacak kadar saygı duymuyorum."

"Bu ne *cüret*?" Madeline hırladı. "Beni tehdit etmeye nasıl cüret edersin? Lara bunun için senin derini yüzdürür."

"Öyle mi?" Thomas ona soğuk bir gülümseme verdi. "Büyücüye yansıttıklarından sonra seni pahalı ayakkabılarına kadar yakmaya hakkı var."

"Ben asla-"

"Ve Kral'dan gelen emirlere rağmen," dedi Thomas başını sallayarak. "Lara senin arkandan temizlik yapmaktan yorulmaya başladı, Mad. Hayatını biraz daha az zahmetli hale getirmenin bir yolunu bulsam muhtemelen bana yeni bir biftek bıçağı seti alırdı."

Madeline güldü. Bana cam kırılmasını hatırlattı. "Peki onun seni daha çok sevdiğini mi sanıyorsun kuzenim? Saray toplantılarında Saray'la birlikte görünmeyi reddediyorsun ve zamanını hayvanların arasında, onları tımar ederek ailene utanç getirerek geçiriyorsun. En azından bana hayvanları bir tür müzayedeye çıkarmayı planladığını söyle."

"Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak kapasitede değilsin," dedi Thomas. "Kim *ister* ki?" diye karşılık verdi. "Sen de herhangi biri kadar yozlaşmışsın.

Skavis ve Malvora'daki o aptalların."

Thomas'ın ağzı bir köşeye takıldı ama ona verdiği tek tepki buydu. "Git buradan Madeline. Son uyarı."

"Raith'teki en eski soyların iki üyesi birbirini mi öldürüyor?" Madeline alaycı bir tavırla konuştu. "Beyaz Kral böyle bölücü bir harekete müsamaha göstermez, bunu sen de biliyorsun." Thomas'tan uzaklaştı ve Justine'e doğru yürüdü. "Blöf yapıyorsun," dedi omzunun üzerinden. "Ayrıca. Küçük pembe gülümüzden henüz haber alamadık."

Sesi gırtlaktan gelen bir mırıltıya dönüştü ve Madeline yaklaşırken Justine olduğu yerde titreyerek kıpırdayamaz hale geldi.

"Güzel Justine." Madeline bir elini Justine'in omzuna koydu ve parmak uçlarını bir göğsünün eğiminden aşağı kaydırdı. "Genelde bazıları kadar zevk almam sevgilim, ama ben bile seninle birlikte olma düşüncesini çok lezzetli buluyorum."

"Bana dokunamazsın," diye kekeledi Justine. Daha hızlı nefes alıyordu.

"Henüz değil," dedi Madeline. "Ama o güzelim bedeninde yeterince irade kalmadı.

Kendini uzun süre kontrol edemeyecek kadar küçük bir kafa." Madeline bir adım daha yaklaşarak elini Justine'in belinde gezdirdi. "Belki bir gece sana genç ve güzel bir geyikle gelirim ve seni elde etmek için çıldırana kadar sana güzel şeyler fısıldarım. Ve o seni sonra, küçük dişi geyik, seni büyük bir ısırıkta alacağım." Dudaklarını yaladı. "Seni bütün olarak alacağım ve bu olurken ne kadar çok sevdiğini haykırmanı sağlayacağım-"

Thomas, Madeline'in kafasında bir sandalye kırdı.

Balkondaki tüm sandalyelerin metalden yapılmış olması özellikle etkileyiciydi.

Her şey çok hızlı oldu, göz açıp kapayıncaya kadar. Bir an yanımda durmuş, öfkeyle gerilmişti ve hemen ardından her yerde patlayan perçinler vardı ve Madeline balkonun zeminine çakılmıştı.

Hava soğudu. Thomas yıkık sandalyeyi yere düşürdü. Madeline yerden sıçradı ve Thomas'ın çenesine bir darbe indirdi. Bir boksör savunması gibi eğilip büküldü ve acı dolu bir homurtuyla darbeyi omzundan aldı. Sonra Madeline'in ayak bileğini yakaladı ve yarım daire çizerek alçıpana 36-24-36'lık bir çentik attı.

Madeline ve uzuvları gevşedi. Thomas onu başka bir kavisle savurarak kanepelerin arasındaki alçak sehpanın üzerine düşürdü. Orada yatıyordu ve gözleri odaklanmamış bir şekilde tek bir boğuk nefes verdi. Ağabeyim hiç duraksamadan Justine'in saçlarından iki çubuğu da çekip aldı ve beyaz-gümüş buklelerin sırtından aşağı dökülmesine izin verdi.

Sonra, iki keskin ve hızlı hareketle, yemek çubuklarını Madeline'in bileklerine ve masaya çarptı ve onu bir kelebeğin karta yapışması gibi sabitledi.

"Haklısın elbette," diye hırladı. "Lara ailenin bir üyesinin diğerini öldürmesini görmezden . Bu Kral'ın zayıf görünmesine neden olurdu." Eli Madeline'in yüzüne kapandı ve başını kendine doğru çekerek kollarının acı verici bir açıyla gerilmesine neden oldu. "Blöf yapıyordum."

Onu tekrar masaya doğru itti. "Elbette," dedi, "siz ailedensiniz. Aileler birbirini öldürmez." Justine'e baktı ve "Paylaşırlar" dedi.

Onun gözleriyle karşılaştı. Çok küçük, çok sert bir gülümseme Justine'in yüz hatlarını süsledi. "Onun tadına bakmak istedin," dedi Thomas, parmakları Justine'in parmaklarına dolanırken.

lastik kaplı olanlar. "Pekala, Madeline. Misafirim ol."

Justine eğilip Madeline Raith'in alnından öptü, ipek gibi saçları ikisini de örtecek şekilde döküldü.

Vampir çığlık attı.

Ses, vuruş ritmi ve yanıp sönen ışıklar arasında kayboldu.

Justine birkaç saniye sonra başını kaldırdı ve saçlarını yavaşça Madeline'in vücuduna doğru savurdu. Vampir kıvranıp tekrar çığlık atarken Thomas onu masaya sabitledi. Justine'in saçları açıkta kalan etlerin üzerinde kaydığı her yerde deri cızırdıyor ve yanıyor, bazı yerlerde kararıyor, bazı yerlerde kabarcıklar ve yaralar oluşuyordu. Madeline'in bacaklarından birinde bir harabe izi bıraktı ve sonra Thomas'la birlikte ayağa kalktı, iki beden tek bir hareket yaptı.

Madeline Raith'in yüzü yanık izlerinden bir harabeye dönmüştü ve Justine'in yumuşak ağzının izi alnının ortasındaki soluk etin üzerinde mükemmel bir siyah damgaydı. Hâlâ yemek çubuklarıyla tutturulmuş bir halde masanın üzerinde yatıyor ve acıdan nefesi kesilmiş bir halde küçük hareketlerle titriyordu.

Thomas ve Justine el ele platformumuzdan aşağı inen merdivenlere doğru yürüdüler. Ben de onları takip ettim.

Bir klima prizinin altından geçtiler ve Jus- tine'in saçlarından birkaç tel Thomas'ın çıplak koluna ve göğsüne çarptı. Küçük, parlak kırmızı çizgiler belirdi. Thomas irkilmedi.

Onlara doğru yürüdüm ve ceketimin cebinden çıkardığım bir çift kalemi Justine'e uzattım. Başını sallayarak teşekkür etti ve hızla saçlarını yeniden bağladı. O bunu yaparken ben de omzumun üzerinden baktım.

Madeline Raith çaresiz ve soluk soluğa yatıyordu ama beyaz gözleri alev alev yanıyordu.

Nefret.

Thomas kemer halkasına yerleştirdiği yerden çıkarıp tekrar giydi. Sonra kollarını tekrar Justine'e doladı ve onu göğsüne doğru çekerek kendine yakın tuttu.

" olacak mısın?" diye sordu.

Justine başını salladı, gözleri kapalıydı. "Evi arayacağım. Lara onun için birini gönderecek."

"Onu orada bırakırsan sorun çıkarır," dedim ona.

Omuz silkti. "Onu öldürmekten kurtulamazdım. Ama Meclisimizin kaçak avlanma konusunda çok sert görüşleri var." Gözlerine sert ve sıcak bir şey girdi. "Justine benim. Madeline'e bunun gösterilmesi gerekiyordu. O bunu hak etti."

Justine ona biraz daha sıkı . O da bu jeste karşılık verdi.

Hep birlikte merdivenlerden inmeye başladık ve Zero'dan ayrıldığım için mutluydum. "Yine de," dedim. "Onu halde görünce, birileri fazla ileri gitmiş gibi hissettim.

çok uzak. Onun için biraz kötü hissediyorum."

Thomas bir kaşını kaldırdı ve bana . "Öyle mi?"

"Evet," dedim. Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. "Belki de o Jessica Rabbit şeyini söylememeliydim."

Bölüm 10

Zero'nun dışındaki sıcak yaz gecesi, arkamızda bıraktığımızdan on derece daha serin ve milyon kat daha temiz hissettiriyordu. Thomas keskin bir şekilde sağa döndü ve sokak lambalarının arasında bir gölge bulana kadar yürüdü ve bir omzunu binanın duvarına yasladı. Başını eğdi ve bir dakika, sonra iki dakika öyle kaldı.

Bekledim. Kardeşime sorunun ne olduğunu sormama gerek yoktu. Madeline'e karşı kullandığı güç ve kuvvet gösterisi ona enerjiye mal olmuştu -diğer vampirlerin kurbanlarından beslenerek kazandıkları enerji, Madeline'in içerideki zavallıya yaptığı gibi. Zero'da olanlardan dolayı üzgün değildi. Acıkmıştı.

Thomas'ın kendi açlığına karşı verdiği mücadele karmaşık, zor ve belki de sürdürülmesi imkânsızdı. Yine de bu onu denemekten asla alıkoymadı. Raith ailesinin geri kalanı onun deli olduğunu düşünüyordu.

Ama anladım.

Bir dakika sonra tekrar yanıma geldi, soğuk yüz hatları Antarktika dağları gibi uzak ve dokunulmazdı.

Caddede arabasını park ettiği yere doğru yürümeye başladığımızda yanımda adımlarını hızlandırdı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Dedim. Başını salladı.

"Beyaz Saray sadece gerçek aşkın dokunduğu birinden beslenmeye çalıştığında yanar, değil mi?"

"O kadar basit değil," dedi Thomas sessizce. "Bu, dokunduğunuzda açlığın üzerinizde ne kadar kontrol sahibi olduğuyla ilgili."

. "Ama beslendiklerinde açlık kontrolü ele geçiriyor."

Thomas yavaşça başını salladı.

"Peki Madeline neden Justine'den beslenmeye çalıştı? Canının yanacağını biliyor olmalıydı.

onu.

" "aynı sebepten," dedi Thomas. "değil. Bu bir refleks." Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

Hiçbir şey söylemeyeceğini düşünmemi sağlayacak kadar uzun süre sessiz kaldı-

şey, sonunda konuşmadan önce. "Justine ve ben yıllarca beraberdik. Ve o... benim için çok şey ifade ediyor. Onun yanındayken, ondan başka bir şey düşünemiyorum. Ve ona dokunduğumda, içimdeki her şey ona daha yakın olmak istiyor."

"Açlığın da dahil," dedim sessizce.

Başını salladı. "Bu konuda hemfikiriz, iblisim ve ben. Bu yüzden Justine'e dokunamam... yüzeye yakın olmadan, sanırım öyle diyebilirsin."

"Ve yanıyor," dedim.

Başını salladı. "Madeline spektrumun diğer ucunda. İstediği zaman, istediği yerde, istediği kişiyle beslenmesi gerektiğini düşünüyor. Diğer insanları görmüyor. Sadece yiyecek görüyor. Açlığı onu tamamen kontrol ediyor." Acı acı gülümsedi. "Yani onun için bu bir refleks, tıpkı benim için olduğu gibi."

"Sen farklısın. Onun için herkes farklı," dedim, sadece Justine değil."

Omuz silkti. "Herkes umurumda değil. Ben Justine'i önemsiyorum."

"Sen farklısın," dedim.

Thomas yüzünü bana döndü, ifadesi sert ve soğuktu. "Kapa çeneni, Harry."

"Ama-"

Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Kapa çeneni.

Kapa çeneni." Biraz korkutucuydu.

Bir süre bana sertçe baktı, sonra başını salladı ve nefes verdi yavaşça. "Ben arabayı getireyim.

Sen burada bekle." "Tabii,"

dedim.

Elleri ceplerinde, başı öne eğik, sessiz adımlarla uzaklaştı. Yanından geçtiği her kadın ve bazı erkekler başlarını çevirip onun geçişini izlediler. O onları görmezden geldi.

Bana da çok baktılar ama bunun nedeni sıcak bir yaz gecesinde Chicago'nun birçok gece mekanının yakınındaki bir kaldırımda uzun deri bir palto giyip mistik rünlerle oyulmuş bir çeyrek asa taşıyor olmamdı. Thomas'ın bakışlarının hepsinin alt başlığı: *Nefis*. Benim bakışlarım ise: *Tuhaf*.

Bu sefer öne geçtiğime inanmak zor.

* * *

Beklerken içgüdülerim yine beni rahatsız etti, birinin bana odaklandığına dair tüylerimi diken diken eden bir kesinlik. İçgüdülerim bir seri yakalamıştı, bu yüzden onlara kulak verdim, başımı yavaşça çevirip sokağın aşağısına ve yukarısına bakarken sessizce kalkan bileziğimi hazırladım. Herhangi bir ceset görmedim ama caddenin karşısındaki bir ara sokaktan geçerken görüşüm titredi. Bir an için dikkatle o noktaya odaklandım, konsantre oldum ve orada belli belirsiz bir insan şekli seçebildim.

Sonra aniden parıltının yerini Anastasia Luccio'nun elini kaldırıp beni çağıran şekli aldı.

Vay be.

Arada sırada geçen arabaların arasından geçerken zamanlama yaparak ona doğru yürüdüm ve ara sokağa doğru birkaç adım attık.

"İyi akşamlar, Stacy," dedim.

Bana döndü ve tek bir hareketle kalçasındaki kavisli bir kılıç çıkardı ve diğer elinde bir silah tuttu. Kılıcın ucu yüzümü sıyırdı ve başımı geriye atmak zorunda kaldım, bu da dengemi bozdu ve omuzlarımı duvara dayadım.

Anastasia bir kaşını kaldırdı, yumuşak ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Umarım senin iyiliğin için sen gerçek Harry Dresden'sindir, o iğrenç lakabı sadece benim gerçek Anastasia olduğumdan emin olmak için kullandım." -kelimeyi hafifçe vurguladı- "Luccio."

"Evet, Anastasia," dedim, hareket etmemeye dikkat ederek. "Ve verdiğin tepkiye bakılırsa, gerçekten sen olduğunu söyleyebilirim."

Kılıcın ucunu bıraktı ve silahı indirdi. Vücudundaki gerginlik azaldı ve silahını bir kenara bıraktı. "Tabii ki benim. Başka kim olabilir ki?"

Başımı salladım. "Kötü bir şekil değiştirici gecesi geçirdim."

Bir kaşını kaldırdı. Anastasia Luccio Beyaz Konsey'in muhafızlarının kaptanıydı. Birkaç yüzyıllık tecrübesi vardı.

"Ben de bunlardan yaşadım," dedi ve elini koluma koydu. "Sen iyi misin?"

Birbirimize yaklaştık ve sarıldık. Nefes verip biraz gevşeyene kadar kendimi ne kadar sert tuttuğumu fark etmemiştim. Kollarımda ince, sıcak güçlü hissediyordu. "Şimdiye kadar ölmedim," dedim. "Anladığım kadarıyla beni takip etmek için bir takip büyüsü kullanmışsın - çünkü benim ben olup olmadığım konusunda endişeli görünmüyorsun."

Yüzünü benimkine doğru kaldırdı ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Dürüstçe söylüyorum, Harry," dedi gülümseyerek. "Kim *senin* gibi davranır ki?"

"Görünüşe göre, karanlık sokaklarda baştan çıkarıcı yaşlı kadınlar tarafından öpülmek isteyen biri."

Gülümsemesi bir an için genişledi ve sonra soldu. "Kapıyı kırıp peşinden gelmek zorunda düşünmüştüm. O White Court lağım çukurunda ne yapıyordun?"

Buna neden olacak bir şey yaptığımı düşünmüyordum ama birbirimizin kollarından çıktık. "Bilgi arıyorum," dedim sessizce. "Bir şeyler dönüyor. Ve birisi beni devre dışı bıraktı."

Anastasya dudaklarını birbirine bastırdı ve uzaklara baktı. Yüz ifadesi kapalıydı, öfkeyle dokunmuştu. "Evet. Emirler."

"Emirler," dedim. "Merlin'den sanırım."

"Aslında Ebenezar McCoy'dan."

Şaşkınlıkla homurdandım. McCoy gençken benim akıl hocamdı. Ona saygı duydum.

"Anlıyorum," dedim. "Morgan'ın kaçtığını duyarsam ortaya çıkıp intikam alacağımdan korkuyordu."

Önce bana, sonra da sokağın karşısındaki Zero'ya baktı. Yüzüme tam olarak bakmadan omuz silkti. "Tanrı biliyor ya, bunu yapmak için yeterince sebebin var."

"Onunla aynı fikirdeydin," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri biraz daha büyümüştü. "Eğer öyleyse, neden burada duruyorum?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve başımı kaşıdım. "Tamam. Bu konuda beni yakaladın.

bir tane. " "Ayrıca," dedi. "Senin için endişelendim." "Endişelendin mi?"

Başını salladı. "Morgan öyle bir şey yaptı ki, bu onu Kıdemli Konsey'in yetenekleri. Buraya gelmesinden korkuyordum."

Poker suratı şimdi beni hayal kırıklığına uğratmaz. "Bu çılgınlık," dedim. "Neden bunu yapsın ki? Bu mu?"

Omuzlarını dikleştirdi ve kararlı bir şekilde bana baktı. "Belki de o masum."

"Ve?"

"Kızıl Divan'a bilgi veren hainin siz olduğunuz varsayımıyla sizi soruşturmak ve sorgulamak için Se- nior Konsey'den izin isteyen çok sayıda kişi var." Gözlerini tekrar başka tarafa çevirdi. "Morgan en açık kışkırtıcılardan biri oldu."

Derin bir nefes aldım. "Morgan'ın hainin kendisi olmadığını bildiğini söylüyorsun. Ve ben olduğumu düşünüyor."

"Ve kendi suçsuzluğunu kanıtlamak için size doğru ilerliyor olabilir ya da bunu başaramazsa..."

"Öldür beni," dedim sessizce. "Eğer ölecekse, baltayı yemeden önce gerçek haini ortadan kaldırmaya karar vermiş olabileceğini düşünüyorsun."

Ve birden Morgan'ın bana söylediği nedenlerden dolayı kapıma gelip gelmediğini merak ettim. Anastasia, Morgan çırakken onun akıl hocasıydı. Adamı hayatının büyük bir bölümünde, kelimenin tam anlamıyla nesiller boyunca tanımıştı.

Ya onun hakkındaki yargısı benimkinden daha iyiyse?

Elbette Morgan beni şahsen öldürecek durumda değildi ama buna ihtiyacı da yoktu. Tek yapması gereken Gardiyanları arayıp nerede olduğunu söylemekti. Konsey'deki pek çok kişi beni pek sevmezdi. Bir haine yardım ve yataklık ettiğim için Morgan'la birlikte dibe vuracaktım.

Birden kendimi saf, savunmasız ve belki biraz da aptal

hissettim. "Zaten gözaltındaydı," dedim. "Nasıl kaçtı?"

Luccio belli belirsiz gülümsedi. "Emin değiliz. Bizim düşünmediğimiz bir şeyi düşündü. Ayrılırken de üç Gardiyanı hastanelik etti."

"Ama onun suçlu olduğunu düşünmüyorsunuz."

"I..." Bir an kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi: "Korkunun beni tanıdığım ve güvendiğim bir adama karşı kışkırtmasına izin vermeyi reddediyorum. Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Onu öldürmek için yeterli kanıt var."

"Ne kanıtı?" Ben sordum.

"Onu LaFortier'in cesedinin başında elinde kanlı bir bıçakla bulmak dışında mı?"

"Evet," dedim. "Onun dışında."

Parmaklarını kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. "Kızıl Mahkeme'nin ulaştığı bilgiler, onun da aralarında bulunduğu çok küçük bir şüpheli havuzuna özeldi. Elimizde onun Kızıl Mahkeme'nin bilinen bir ajanıyla sık sık görüştüğüne telefon kayıtları var. Ayrıca kendisine ait olan ve yakın zamanda birkaç milyon doların yatırıldığı bir offshore hesabının izini sürdük."

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Evet, bu o. Paralı asker Morgan, gözünde dolar işaretlerinden başka bir şey yok."

"Biliyorum," dedi. "İnsanların yargılarını gölgeleyen korku hakkında demek istediğim de bu. Hepimiz Kızıl Saray'ın tekrar peşimize düşeceğini biliyoruz. Eğer haini ortadan kaldırmazsak, ilk darbelerinin ölümcül olabileceğini biliyoruz. Merlin çaresiz durumda."

"Kulübe katıl," diye mırıldandım. Gözlerimi ovuşturdum ve iç çektim.

Tekrar koluma dokundu. "Bilmeye hakkın olduğunu düşündüm," dedi. "Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm."

Elini kendi elimle kapattım ve hafifçe bastırdım. "Evet," dedim. "Teşekkürler."

"Berbat görünüyorsun."

"Seni tatlı dilli seni."

Elini yüzüme dokunmak için kaldırdı. "Göreve dönmem gerekmeden önce birkaç saatim var. Bir şişe şarap ve masajın iyi geleceğini düşünüyordum."

Anastasia'nın masajlarından birini düGündüğümde zevkten inlememek için kendimi zor tutuyordum. Bir erkeğin ağrıyan vücuduna acımasızca zevk vermek hakkında bilmediği Geyler henüz icat edilmemiGti. Ama onu eve geri getiremeyeceğimden emindim. Morgan'ı öğrenirse ve Morgan bana gerçekten ihanet etmek niyetindeyse, onun kellesinin Morgan'ın ve benimkinin yanında yere düşmesi korkutucu derecede kolay olurdu.

"," dedim ona. "Hastaneye gitmem gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bu gece erken saatlerde Billy Bor- den'in evindeyken bir deri gezgini buldu. Kirby öldü. Andi hastanede."

Nefesini içine çekti, empati kurarak yüzünü buruşturdu. "*Dio*, Harry. Çok özür dilerim."

Omuz silktim. Görüşümün bulanıklaşmasını izledim ve onu evimden uzak tutmak için sadece bir bahane uydurmadığımı fark ettim. Kirby ve ben kan kardeşi falan değildik ama o bir arkadaştı, hayatımın düzenli bir parçasıydı. *Öyleydi*.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Sonra, "Aslında, evet." dedim.

"Pekâlâ."

"Skinwalker'lar hakkında ne bulabilirsen bul. Bunu öldüreceğim." "Pekala,"

dedi.

"Bu arada," dedim, "sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Benim için mi?" Başını iki yana salladı. "Ama... Morgan alabileceği her türlü yardımı kullanabilir."

"Evet," dedim. "Sanki Morgan'a yardım edecekmişim gibi."

Ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Ama yapabileceğim fazla bir şey yok. Herkes onun benim çırağım olduğunu biliyor. Beni izliyorlar. Eğer ona açıkça yardım etmeye çalışırsam, en iyi ihtimalle beni Gardiyanların kaptanı olarak görevden alırlar."

"Adaletin gerçekler gibi önemsiz kaygılarla uğraşamamasına bayılmıyor musunuz?"

"Harry," dedi. "Ya masumsa?"

Omuz silktim. "Bunca yıldır olduğum gibi mi? O piç kurusuna yardım eli uzatamayacak kadar karmaya hayranlık duymakla meşgulüm." Thomas'ın Jaguar'ı sokağın sonuna doğru ilerledi, sonra kaldırıma yanaşıp durdu.

Arabaya baktım ve "İşte benim aracım" dedim.

Anastasia kaşlarını kaldırıp Thomas'a ve arabasına baktı. "Vampir mi?"

"Bana bir iyilik borcu vardı."

"Mmmm," dedi Anastasia. Thomas'a bakışı "*yum*" demiyordu. Daha çok hareketli bir hedefi ne kadar yönlendirmesi gerektiğine karar vermeye çalışan birine benziyordu. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Beyaz Kral ona iyi davranmasını söyledi.

Oynayacak da." "Ta ki yapmayana kadar," dedi.

"Yürüyenler seçici olamaz," dedim.

"*Böcek* yine mi öldü?"

"Uh-huh."

"Neden başka bir araba almıyorsun?" diye sordu. "Çünkü

Blue Beetle *benim* arabam."

Anastasia bana hafifçe gülümsedi. "Böyle bir şeyi nasıl bu kadar sevimli hale getirdiğinizi merak ediyorum."

"Bu benim doğal güzelliğim," dedim. "Gerçekten mecbur kalsaydım atlet ayağını sevimli hale getirebilirdim."

Gözlerini devirdi ama hâlâ gülümsüyordu. "Edinburgh'a arama çalışmalarını koordine etmeye yardım edeceğim. Yapabileceğim bir şey varsa..."

Başımı salladım. "Teşekkür ."

Ellerini yanaklarıma koydu. "Arkadaşların için üzgünüm. Bu iş bittiğinde sakin bir yer bulup dinleneceğiz."

Başımı bir yana çevirip bileğindeki nabzı öptüm, sonra ellerini kendi ellerimle hafifçe kavradım. "Bak, hiçbir söz vermiyorum. Ama Morgan'a yardımcı olabilecek bir şey görürsem sana haber veririm."

"Teşekkür ," dedi sessizce.

Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve bana veda öpücüğü verdi. Sonra döndü ve sokağın ilerisindeki gölgelere doğru kayboldu.

Arkamı dönüp beyaz Jaguar'daki kardeşime katılmak için onun gitmesini bekledim.

"Vay be, bu kız çok formda," diye Thomas. "Nereye?"

"Aramayı bırak," dedim. "Benim evime."

Eğer Morgan beni kandıracaksa, bunu şimdi öğrenebilirdim.

Bölüm 11

Thomas Jaguar'ını benim dairemin bulunduğu pansiyonun önünde durdurdu ve "Cep telefonum yanımda olacak. Bir şeyler patlamaya başlamadan önce beni aramaya çalış."

"Belki bu sefer farklı olur. Belki her şeyi akıl, diplomasi, diyalog ve karşılıklı işbirliği yoluyla çözerim."

Thomas bana baktı.

Yaralı görünmeye çalıştım. "Olabilir."

Kot pantolonunun cebine uzandı, üzerinde bir telefon numarası olan düz beyaz bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. "Bu numarayı kullan. Bir klona ait."

Ona boş boş baktım.

"Bu çok gizli, sinsi bir telefon," diye açıkladı. "Kimse bende olduğunu bilmiyor ve eğer biri senin aramalarını takip edip beni ararsa, başka birini bulacaktır."

"Oh," dedim. "Doğru."

"Morgan'ı yükleyip gitmek istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Ona skoru verene kadar olmaz. Yanımda bir vampirle geldiğimi görürse çılgına dönecektir. İkimizi de öldürmeye çalışacaktır." Jaguar'dan indim, eve baktım ve başımı salladım. "Morgan'ın yaptığı şeyi yaparak onlarca yıl hayatta kalırsan, paranoya refleks haline gelir."

Thomas yüzünü buruşturdu. "Evet. İhtiyacınız olanı almam için bana bir saat kadar zaman verin.

Onu gitmeye hazır hale getirdiğinizde beni arayın."

Numaraya bir göz attım, hafızama kaydettim ve kartı cebime attım. "Teşekkürler. Malın parasını geri ödeyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Kapa çeneni, Harry."

Bir nefes çektim ve başımı sallayarak teşekkür ettim. Parmaklarımızı tokuşturduk ve o da arabasını caddeye çekip Chicago gecesine doğru yola çıktı.

Hâlâ sadece birkaç ışığın yandığı karanlık binaların tanıdık şekillerine yavaşça göz gezdirdim. Yıllardır bu mahallede yaşıyordum. Sıra dışı bir şeyi hemen fark edebileceğime emin olduğumu düşünebilirsiniz. Ama bana deli diyebilirsiniz, bu oyunda hareket eden çok fazla oyuncu vardı ve ne tür yeteneklere sahip olduklarını sadece Tanrı biliyordu.

Morgan'a ulaşmak için beni öldürmeye hazırlanan kimseyi görmedim. Ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Eğer bu paranoyak refleks değilse," diye mırıldandım, "ne olduğunu bilmiyorum."

Titredim ve merdivenlerden daireme doğru yürüdüm. Korumaları devre dışı bıraktım ve çelik güvenlik kapısındaki derin oyuklar için gerçekten bir şeyler yapmam gerektiğini kendime bir kez daha hatırlattım. İhtiyacım olan son şey, neredeyse sağır olan ev sahibem Bayan Spunkelcrief'in bana kapımın neden bir düzine kez vurulmuş gibi göründüğünü sormaya başlamasıydı. Yani, ona her zaman "çünkü öyle" diyebilirdim, ama insan evini elinde tutmak istiyorsa ev sahibiyle bu tür bir konuşma yapmaz.

Kurşun izi olan kapıyı açtım, içeri girdim, yatak odasının kapısına doğru döndüm ve tuhaf bir tabloyla karşılaştım.

Morgan yataktan kalkmış, sırtı yatağa dönük bir şekilde yerde oturuyordu, yaralı bacağı önünde uzanıyordu. Berbat görünüyordu ama gözleri kısılmıştı ve şüpheyle parlıyordu.

Çırağım Molly Carpenter yatak odasının kapısında yatıyordu.

Molly uzun boylu, düzgün hatlara sahip, omuz hizasında saçları olan ve bu ay safirin parlak bir tonuna boyanmış genç bir kadındı. Mavi kot pantolon ve beyaz bir atlet giymişti ve mavi gözleri bıkkın görünüyordu.

Yere yayılmıştı çünkü Mouse aşağı yukarı onun üstünde yatıyordu. Tüm ağırlığını üzerine vermiyordu, çünkü muhtemelen onu boğabilirdi, ama hareket edemediği açıkça görülüyordu. "Harry!" Molly söyledi. Başka bir şey söylemeye başladı, ama Mouse eğildi ve aniden tek yapabildiği nefes nefese kalmak oldu.

"Dresden!" Morgan hemen hemen aynı anda homurdandı. Sanki ayağa kalkacakmış gibi ağırlığını değiştirdi.

Mouse başını Morgan'a çevirdi ve ona sabit bir bakış attı, dudakları dişlerinin arasından sıyrılmıştı.

Morgan .

"Hooboy," diye iç geçirdim ve kapıyı iterek odayı tamamen karanlıkta bıraktım. Kapıyı kilitledim, koruyucuları tekrar taktım ve sonra "*Flickum bicus*" diye mırıldandım. Konuşurken elimi salladım ve odaya küçük bir irade gücü gönderdim ve yarım düzine mum titreyerek canlandı.

Fare bana döndü ve bana yeniden proaktif bir bakış attığına yemin edebileceğim bir bakış attı. Sonra Molly'nin üstünden kalktı.

ve uyumak için yere uzanmadan önce kasıtlı olarak bana esnedi. Anlamı açıktı: *artık bu senin sorunun.*

"Ah," dedim, Mouse'tan çırağıma, oradan da misafirime bakarak. "Um. Burada tam olarak ne oldu?"

"Büyücü ben uyurken bana gizlice yaklaşmaya çalıştı," diye tükürdü Morgan.

Molly hızla ayağa kalktı ve ellerini yumruk yapmış olan Morgan'a kaşlarını çatarak baktı. "Oh, bu çok saçma."

"O zaman gecenin bu saatinde burada ne aradığınızı açıklayın," dedi Morgan. "Şimdi buraya gelmek için ne gibi bir sebebin olabilir?"

"Konsantrasyon destekleyici iksirler yapıyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, kendini yüzlerce kez tekrarladığını belli eden bir ses tonuyla. "Yasemin geceleri içeri girmeli. Söyle ona, Harry."

Hay aksi. Tüm bu heyecan içinde çekirgenin ortaya çıkıp bütün gece çalışacağını unutmuştum. "Um," dedim. "Sormak istediğim, Fare nasıl oldu da ikinizin de üzerine oturdu?"

"Büyücü iradesini topladı ve bana saldırmaya hazırlandı," dedi Morgan soğuk bir sesle. "Köpek araya girdi."

Molly gözlerini devirdi ve ona ters ters baktı. "Ah, *lütfen*. Sen tam bir as-shole'sun."

Genç kadının etrafında güç toplanırken, odadaki hava biraz gerginleşir gibi oldu.

"Molly," dedim nazikçe.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

Boğazımı temizledim ve bir elimle ona işaret ettim.

Bir an gözlerini kırpıştırdı, sonra anlamış gibi göründü. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Bunu yaptığında, fırtınalı enerjinin uğursuz hissi kayboldu. Molly başını biraz eğdi, yanakları kızardı. "Sor- ry. Ama öyle değildi."

Morgan .

Onu görmezden geldim. " et," dedim Molly'ye. "Konuş."

"O sadece... Ben sadece çok sinirlendim," dedi Molly. "Beni çok üzdü. Elimde değildi." Mouse'u işaret etti. "Ve sonra... beni dümdüz etti. Kalkmama izin vermedi ve Morgan'ın hareket etmesine de izin vermedi."

"Bana öyle geliyor ki köpek senden daha mantıklı," dedim. Morgan'a baktım. "İkiniz de. Kıpırdamadan durmanız gerekiyordu. Kendini öldürmek mi istiyorsun?"

Morgan sakince, "Bu onun yaklaşımına karşı bir tepkiydi," dedi. "kaldım."

Başımı salladım. "Ve sen," dedim Molly'ye. "Kaç aydır senin duygusal kontrolün üzerinde çalışıyoruz?"

"Biliyorum, ," dedi. "Öfkeyle büyü kullanmak asla iyi değildir.
Biliyorum, Harry."

"Bunu bilsen iyi olur," dedim sessizce. "Eğer seni kızdırmak bu kadar kolaysa, yaşlı ve bitkin bir Müdür senin O-ring'ini patlatabilirse, seni öldürmek için bahane arayan ilk gerici goomba seni bir tabuta koyacak, nefsi müdafaa olduğunu iddia edecek ve paçayı kurtaracaktır."

Morgan gülümsemeyi andıran bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Bu konuda her şeyi biliyorsun, değil mi Dresden?"

"Seni orospu çocuğu!" Molly hırladı ve Morgan'a doğru dönerek bir şamdanı yakaladı ve bir sopa gibi havaya kaldırdı. Üzerindeki mum yere yuvarlandı.

Morgan yüzünde aynı korkunç gülümsemeyle kıpırdamadan oturuyor, hiç irkilmiyordu.

Öne atıldım ve ağır şamdanı Mor- gan'ın kafatasına indirmeden bir an önce Molly'nin kolunu yakaladım. Molly bir kadına göre güçlüydü ve onu geride tutmak için ciddi bir çaba sarf etmem gerekti, parmaklarım bileğine saplanırken diğer kolumla onu belinden kavradım ve Morgan'dan uzaklaştırdım.

"Hayır!" Ben istedim. "Kahretsin, Molly, hayır!" Onu yatak odasından uzaklaştırmak için ayaklarını yerden kaldırmak zorunda kaldım. Bileğini sıkıca kavradım ve "Şamdanı bırak Molly. Şimdi."

Öfke dolu ve biraz da acıyla karışık bir ses çıkardı ve ağır şamdan yere düştü, halı kaplı betona çarparken donuk bir gümbürtü çıkardı. Etrafındaki hava güçle canlıydı, kuru bir kış mevsiminde statik elektriğin binlerce küçük kıvılcımı gibi tenimde vızıldıyordu. "Seninle böyle konuşamaz," diye hırladı Molly.

"*Düşün*," dedim ona, sesim sert ama ölçülüydü. "Dersleri hatırla. Onlar sadece kelimeler Molly. Onların arkasındaki düşünceye bak. Seni bu tepki için hazırladı. Beni utandırmasına *izin* veriyorsun."

Molly öfkeli bir karşılık vermek için ağzını açtı, sonra ağzını zorla kapattı ve yüzünü benden çevirdi. Sert bir şekilde gergin kaldı ve yarım dakika sonra daha sakin bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

"," diye cevap verdim elimden geldiğince nazikçe. "Disiplinli ol. Seni sinirlendirmelerine izin veremezsin. Asla."

Derin bir nefes daha aldı, nefesini verdi ve sonra rahatlamaya başladığını, içgüdüsel olarak hazırladığı güç üzerindeki zihinsel kavrayışını gevşettiğini hissettim. "Tamam," dedi. "Tamam, Harry."

Yavaşça gitmesine izin verdim. Diğer eliyle sağ bileğini ovuşturmaya başladı. Onun adına biraz irkildim. Cildinde çürükler bıraktığımı düşündüm.

"Bana bir iyilik yap," dedim. "Mouse'u al ve postayı getir."

"Ben iyiyim. İhtiyacım yok-" diye başladı. Sonra kendini durdurdu, başını salladı ve Mouse'a baktı.

Büyük köpek ayağa kalktı, kapının yanındaki sepete doğru yürüdü, deri ipini çenesiyle kavradı ve sürükleyerek dışarı çıkardı. Sonra Molly'ye baktı, başı bir yana eğikti, kuyruğu umutla sallanıyordu.

Molly alaycı bir kahkaha attı ve koca köpeği kucaklamak için diz çöktü. Köpeğin tasmasına ipini taktı ve ikisi birlikte oradan ayrıldılar.

Döndüm ve muma . Sıcak balmumu yerdeki gerçek bir Navajo kiliminin üzerine dökülmüştü ama hiçbir şeyi ateşe vermemişti. Eğilip mumu aldım, sonra da dökülen balmumunu elimden geldiğince temizlemeye çalıştım.

"Neden?" Sert bir sesle sordum.

"Bir adamı ölçmenin bir yolu da budur," dedi. "Öğrencilerine bakmak."

"Bakmadın," dedim. "Kırılana kadar onu iğneledin."

"O kendi kendini büyücü ilan etmiş biri, Dresden," diye cevap verdi. "Bir büyücünün işleyebileceği en iğrenç ve kendine zarar veren suçlardan birinden suçlu. Test edilmemesi *için* bir neden var mı?"

"Yaptığın şey zalimceydi," dedim.

"Öyle miydi?" Morgan sordu. "Bir gün daha az nazik olacak başkalarıyla da karşılaşacak. Onu bu insanlarla başa çıkmaya hazırlıyor musunuz?"

Ona ters ters baktım.

Bakışları hiç dalgalanmadı. "Üzerine fazla gitmeyerek ona iyilik yapmıyorsun, Dresden," dedi daha sessiz bir şekilde. "Onu sınavlara hazırlamıyorsun. Başarısız olursa kötü bir not almaz."

Bir dakika sessiz kaldım. Sonra "Kalkanları ilkokulda mı öğrendin?" diye sordum.

"Tabii ki. İlk derslerimden biri." "Ustan sana
nasıl öğretti?"
"Bana taş attı," dedi. Ona
bakmadan homurdandım.

"Acı mükemmel bir motivasyon aracıdır," dedi. "Ve aynı zamanda insana duygularını kontrol etmeyi öğretir." Başını öne eğdi. "Neden sordunuz?"

"Sebebi yok," dedim ona. "Kafanı kırıp açabilirdi, biliyorsun."

Bana aynı tedirgin edici gülümsemeyi verdi. "Ona izin vermezdin."

Molly elinde bir avuç mektupla daireye geri döndü, bunlardan biri de bana göndermekten vazgeçmedikleri şu aptal Circuit City broşürlerinden biriydi. Kapıyı kapattı, korumaları geri taktı ve Mouse'un ipini çıkardı. Büyük köpek mutfağa gitti ve yere yığıldı.

Molly mektupları sehpanın üzerine bıraktı, Morgan'a dalgın dalgın baktı ve sonra başıyla onayladı. "Peki... onun burada ne işi var patron?"

Bir an Molly'ye, sonra da Morgan'a baktım. "Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Bir omzunu silkti. "Zaten onu suçlayacak kadar şey biliyor. Tarafsız ol Dresden, eğer benimle birlikte batarsan, onun sorumluluğunu üstlenecek kimse kalmaz. Cezası askıda kalmayacak."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Molly birkaç yıl önce birkaç kötü seçim yapmış ve bunu yaparken de Sihir Yasalarından birini ihlal etmişti. Beyaz Konsey bu tür şeylere sert bir bakış açısıyla yaklaşır; tepkileri kafa kesmekle başlar ve giderek daha az hoşgörülü olur. Molly'nin özünde çürümüş olmadığına ve onu iyileştirebileceğime inanarak kendi hayatımı tehlikeye atmıştım. Bunu yaptığımda, kendi iyiliğimi riske attığımı biliyordum. Eğer Molly yoldan çıkarsa, bunun sorumluluğunu taşıyacak ve ondan yaklaşık yirmi saniye sonra ölüm çarptırılacaktım.

Bunun tam de geçerli olabileceğini düşünmemiştim.

Bir an için Morgan'ın niyetinin yakalanmak ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmek olduğunu varsayalım. Bu aynı zamanda Molly'nin de düşeceği anlamına geliyordu. Konsey'in iki eski büyücüsünden de aynı hamleyle kurtulacaktı. Bir taşla iki kuş.

Kahretsin.

"Tamam," diye iç geçirdim. "Sanırım sen de ."

"Ben mi?" Molly genişleyen gözlerle bana baktı. "Neyde?" Ona söyledim.

Bölüm 12

Tekerlekli sandalyeyi çakılların üzerinden caddeye ve Thomas'ın kiraladığı minibüse doğru iterken Morgan, "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Vay be, şok oldum," dedim. Morgan'ı sandalyenin yardımıyla bile itip kakmak çok zordu. "Nasıl çalıştığıma üzülüyorsun."

"O bir vampir," dedi Morgan. "Ona güven olmaz."

Thomas minibüsün sürücü koltuğundan, "Seni duyabiliyorum," dedi.

Morgan sesini yükseltmeden, "Bunu biliyorum vampir," dedi. Tekrar bana baktı.

"Bana bir iyilik borcu var," dedim, "Beyaz Saray'daki o darbe girişiminden dolayı."

Morgan bana ters ters baktı. "Yalan söylüyorsun,"

dedi. "Tek bildiğin bunun doğru olduğu."

"Hayır, değil," dedi açıkça. "Bana yalan

söylüyorsun." "Şey, evet."

Benden minibüse doğru baktı. "Ona güveniyorsun."

"Bir dereceye kadar," dedim.

"Aptal," dedi, ama sesi kalbinde değilmiş gibi çıkıyordu. "Bir Beyaz Saray vampiri samimi olsa bile ona güvenemezsin. Er ya da geç şeytanı kontrolü ele geçirir. Ve sonra sen sadece bir yem olursun. Onlar böyledir."

Küçük bir öfke dalgası hissettim ve ağzımı oynatmaya başlamadan önce onu bastırdım. "Bana sen geldin, unuttun mu? Sana nasıl yardım ettiğimi beğenmiyorsan, kendini hayatımdan çıkarmakta özgürsün."

Morgan bana iğrenmiş bir bakış attı, kollarını kavuşturdu ve çenesini kapattı.

Minibüs caddede rölantide giderken Thomas dörtlüleri yaktı; sonra yan tarafa gelip yan kapıyı açtı. Morgan'a döndü ve yaralı Müdür'ün oturduğu tekerlekli sandalyeyi, benim bir çuval dolusu bakkalı arabamın bagajına taşımak için harcadığım çabayla kaldırdı. Thomas tekerlekli sandalyeyi dikkatle minibüse yerleştirirken Morgan da serum torbasını sandalyenin koluna tutturulmuş küçük metal direğin üzerinde sabit tuttu.

Morgan'a bir an için hayranlık duymak zorunda kaldım. Sert bir orospu çocuğuydu. Belli ki acı çekiyordu, belli ki bitkin düşmüştü, belli ki parçalanmış gururunun enkazında çalışıyordu, ama yine de paranoyak ve sinir bozucu olacak kadar inatçıydı. Tüm bunları bana yöneltmeseydi, muhtemelen ona daha da fazla hayran olurdum.

Thomas kapıyı Morgan'ın üzerine kapattı, bana gözlerini devirdi ve sürücü koltuğuna geri döndü.

Molly elinde bir çift sırt çantası ve Mouse'un tasmasının bir ucunu tutarak aceleyle yanıma geldi. Elimi uzattım ve o da bana siyah naylon çantayı attı. Bu benim sorun kitimdi. Diğer şeylerin yanı sıra içinde yiyecek, su, tıbbi bir kit, hayatta kalma battaniyeleri, kimyasal ışık çubukları, koli bandı, iki yedek kıyafet, çok amaçlı bir alet, iki yüz dolar nakit para, pasaportum ve birkaç favori sırt çantam vardı. Aceleyle hareket etmem gerekirse diye sorun kitini her zaman hazır ve nazır tuttum. Gezegendeki ortamların yaklaşık yüzde doksanında en az birkaç gün hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağım her şey vardı.

Molly, kendi inisiyatifiyle hareket ederek, benimkini öğrendiği gün kendi sorun setini hazırlamaya başlamıştı. Onun sırt çantasının pembe olması dışında.

"Bundan emin misin?" Sesimi Morgan'ın duyamayacağı kadar alçaltarak ona sordum.

Başını salladı. "Orada tek başına kalamaz. Sen de onunla kalamazsın. Thomas da kalamaz."

. "Çantanda şamdan aramam mı gerekiyor?" Bana üzgün bir

şekilde başını salladı.

"Kendini çok kötü hissetme evlat," dedim ona. "Seni bu hale getirmek için birkaç saati vardı. Ve SplatterCon'daki o karmaşa sırasında neredeyse kafanı kesecek olan adam o."

"Sorun o değildi," dedi sessizce. "Sana söylediği şeydi. Sana yaptıkları."

Elimi koluna koydum ve hafifçe sıktım.

Bana belli belirsiz gülümsedi. "Daha önce hiç... hiç gerçekten... nefret hissetmemiştim.

Öyle değil."

"Duyguların seni ele geçirmiş. Hepsi bu."

"Ama değil," diye ısrar etti, kollarını karnına doğru kavuşturmuş, omuzları hafifçe kamburlaşmıştı. "Harry, senin başı dertte olan insanlara yardım etmek için kendini öldürdüğünü gördüm. Ama Morgan için bunun bir önemi yok. Sen sadece bu... bir kez yanlış bir şey yapmış olan bu şeysin ve asla başka bir şey olmayacaksın."

Aha.

"Evlat," dedim sessizce, "belki de orada gerçekten kime kızgın olduğunu düşünmelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Yani bana saldırmaya başladığında sinirlenmenin bir nedeni vardı. Belki de Morgan olması sadece bir tesadüftü."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ama bir damla gözyaşını durduracak kadar hızlı değildi. "Bir kere kötü bir şey yaptın," dedim. "Bu seni bir canavar yapmaz."

İki damla gözyaşı daha döküldü. "Ya öyle olursa?" Kaba ve sinirli bir hareketle yanaklarını sildi. "Ya *olursa*, Harry?"

Başımı salladım. "Çünkü Morgan haklıysa, ben de saatli bir bombaysam ve *seni* rehabilite etmeye çalışıyorsam, hiç şansın yok. Anlıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bu, sözlerinin sert çıkmasına neden oldu. "Mouse beni yere sermeden önce Morgan'a bir şeyler yapmak istedim. Zihnine. Farklı davranmasını *sağlamak* için. Çok öfkeliydim ve bu bana *doğru geliyordu*."

"Bir şeyi hissetmek ve ona göre hareket etmek iki farklı şeydir."

Başını iki yana salladı. "Ama bunu kim yapmak ister ki, Harry? Ne tür canavar bunu *hisseder*?"

Çantayı bir omzuma attım, böylece ellerimi yüzünün iki yanına koyup gözlerini bana çevirebildim. Gözyaşları onları masmavi yapmıştı.

"İnsan türü. Molly, sen iyi bir insansın. Kimsenin bunu senden almasına izin verme. Kendinin bile."

Gözyaşlarını durdurmaya bile çalışmadı. Dudakları titriyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve yanakları parmaklarımın altında ateş gibi ısınmıştı. "Emin misin?"

"Evet."

Başını eğdi ve omuzları titredi. Alnımı onunkine yaslamak için eğildim. Bir dakika boyunca öyle kaldık. "Sen iyisin," dedim ona sessizce. "Sen bir canavar değilsin. İyi olacaksın, çekirge."

Bir dizi keskin, tıkırtı sesi bizi böldü. Başımı kaldırıp baktığımda Morgan'ın bana ters ters baktığını gördüm. Elinde bir cep saati tutuyordu -gerçekten altın bir cep saati- ve işaret parmağını sabırsızca ona doğru uzattı.

Molly burnunu çekerek, "Pislik," diye mırıldandı. "Koca şişko, huysuz bir pislik." "Evet. Ama haklı olduğu bir nokta var. Tik-tak."

Elini burnuna götürdü ve kendini toparladı. "Tamam," dedi. "Hadi gidelim."

* * *

Kiralık depolama tesisi, Chicago'kuzeyinde oldukça lüks bir banliyö mahallesinde, Deerfield Meydanı'ndan birkaç blok ötede yer alıyordu. Çoğu

Civardaki binaların çoğu konuttu ve bir devriye arabası görmeden çeyrek saatten fazla gitmek zordu.

Kaçış noktam olarak burayı seçmemin tek bir nedeni vardı: karanlık karakterler üst-orta sınıf arka planda siyah ışık altındaki hardal lekeleri gibi göze çarpacaktı.

Kabul ediyorum, onlardan biri olmasaydım muhtemelen daha da iyi çalışırdı.

Güvenlik kapısında anahtarımı kullandım ve Thomas minibüsü iki arabalık garaj büyüklüğünde bir depo olan benim birimime çekti. Thomas Morgan'ı minibüsten ben de çelik kapıyı açtım. Molly de onu takip etti ve ben işaret edince Morgan'ı depoya götürdü. Mouse minibüsten indi ve bizi takip etti. Kapıyı tekrar açtım ve sağ elimde tuttuğum tılsıma mavi-beyaz parıltısı üniteyi doldurana kadar büyücü ışığı çağırdım.

Evin içi çoğunlukla boştu. Aşağı yukarı odanın ortasına yerleştirilmiş, uyku tulumu ve yastıktan oluşan bir kamp karyolası ile yiyecek, şişe su, mum ve erzakla doldurduğum bir ayak dolabı vardı. Birincisinin yanında duran ikinci bir ayak dolabı ise sert eşya ve büyülü teçhizatla doluydu; yedek bir patlatma çubuğu ve şaşırtıcı derecede geniş bir yelpazede thaumatur- gic çalışmaları gerçekleştirmek için kullanılabilecek her türlü yararlı küçük eşya. Karyolanın karşı tarafında içinde birkaç sürahi temizlik sıvısı bulunan bir kamp tuvaleti duruyordu.

Zemin, duvarlar ve tavan mühürler, rünler ve büyülü formüllerle kaplıydı. Bunlar benim evimdekiler gibi düzgün korumalar değildi ama aynı prensiplerle çalışıyorlardı. Üzerine inşa edilecek bir eşik olmadığından, formüllerin hiçbiri özellikle güçlü değildi - ama onlardan *çok* vardı. Tılsımımdan gelen ışıkta gümüşi bir parıltıyla parıldamaya başladılar.

Molly yavaşça bakarak, "Vay canına," dedi. "Burası neresi, Harry?"

"Geçen yıl kurduğum cıvata deliği, sessiz bir yere ihtiyacım olursa diye pek arkadaş bulamazdım."

Morgan da bakıyordu ama yüzü solgun ve acıdan çizilmişti. Gözlerini etrafta gezdirdi ve "Karışım ne?" dedi.

"Çoğunlukla gizleme ve kaçınma," diye yanıtladım. "Artı bir Faraday kafesi."

Morgan başını salladı, etrafına bakındı. "Yeterli görünüyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Molly bana sordu. "Bir Faraday ne?"

"Bir ekipmanı elektromanyetik darbelerden buna böyle diyorlar," dedim ona. "Cihazın etrafına iletken malzemeden bir kafes yaparsınız.

Korumak istediğiniz şeyin üzerinden bir nabız geçerse, enerji toprağa aktarılır."

" gibi," dedi Molly.

"Hemen hemen," dedim. "Sadece elektrik yerine, bu hos- tile büyüsünü durdurmak için inşa edildi."

"Bir kez," diye düzeltti Morgan beni kibarca.

Homurdandım. "Üzerinde çalışabileceğin bir eşik olmadan yapabileceğin çok şey var. Amaç sizi sürpriz bir saldırıdan arka kapıdan çıkıp kaçmanıza yetecek kadar korumak."

Molly deponun arka tarafına baktı ve, "Orada kapı yok, Harry. O bir duvar. Kapının tam tersi gibi bir şey."

Morgan başıyla mekânın arka köşesini işaret etti; buradaki büyük dikdörtgen alanın zemininde herhangi bir rün ya da başka bir işaret yoktu. "İşte," dedi. "Nereden çıkıyor?"

"Konsey'in Unseelie topraklarında geçiş hakkına sahip olduğu işaretli patikalardan birinden yaklaşık üç uzun adım ötede," dedim. Dikdörtgenin içinde duran bir karton kutuyu başımla işaret ettim. "Orası soğuk. Kutunun içinde birkaç palto var."

"Nevernever'a bir geçiş," diye nefes aldı Molly. "Hiç düşünmemiştim
Bu."

"Umarım peşimden gelen kişi de gelmez," dedim. Morgan bana baktı.

"İnsanın dikkatini çekmeden edemiyor," dedi, "bu yer
Gardiyanlardan kaçan bir kaçağı saklamak ve barındırmak için ideal."

"Hunh," dedim. "Şimdi sen , evet. Evet, bu tür bir amaca uygun görünüyor." Morgan'a masum bir bakış attım. "Sadece garip bir tesadüf, eminim, çünkü ben de o paranoyak delilerden biriyim."

Morgan ters ters baktı.

"Bana gelmenin bir nedeni Chuckles," dedim. "Ayrıca. Gardiyanları kadar düşünmüyordum..." Başımı salladım ve çenemi kap.

"Kim olarak, Harry?" Molly sordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum," dedim. "Ama son zamanlarda birkaç olaya karıştılar. Darkhallow, Arctis Tor, Beyaz Saray darbesi. Büyü konusunda çok becerikliler. Ben onlara Kara Konsey diyorum."

"Kara Konsey diye bir şey yok," diye tersledi Morgan, sadece refleksten doğabilecek bir hızla.

Molly ve ben bakıştık.

Morgan sabırsız bir nefes verdi. "Yapılmış olabilecek her türlü eylem münferit hainlerin işidir," dedi. "Beyaz Konsey'e karşı organize bir komplo yok."

"*Hı-hı*," dedim. "Tanrım, bu komplo olayına katılacağını düşünmüştüm."

"Konsey bölünmedi," dedi, sesi şimdiye kadar duyduğum en sert ve soğuk haliyle. "Çünkü birbirimize sırtımızı döndüğümüz an, işimiz biter. Kara Konsey diye bir şey yok, Dresden."

İki kaşımı da kaldırdım. "Benim bakış açıma göre, Konsey hayatımın büyük bana sırtını döndü," dedim. "Ve ben bir üyeyim. Bir cübbem ve her şeyim var."

"*Sen*," diye tükürdü Morgan, "*sen*..." Nefes alıp "...son derece sinir bozucu" diye bitirmeden önce neredeyse bir şeylerden boğulacak gibiydi.

Ona gülümsedim. "Bu Merlin'in çizgisi, değil mi?" Dedim. "Konsey'e karşı bir komplo yok."

Morgan, "Bu *tüm* Üst Kurul'un görüşüdür," diye karşılık verdi.

"Tamam, zeki çocuk," dedim. "Sana ne olduğunu açıkla."

Tekrar baktı, ama daha mor bir renkle.

Bilgece başımı salladım, sonra Molly'ye döndüm. "Burası seni çoğu takip büyüsünden koruyacaktır," dedim. "Ve kaçınma koğuşları herhangi birinin oradan geçmesini ya da soru sormasını engelleyecektir."

Morgan hırıltılı bir ses çıkardı.

"Öneriler, zorlamalar değil," dedim gözlerimi devirerek. "Bunlar yaygın kullanımda ve sen de bunu biliyorsun."

"Biri gelirse ne yapacağım?" diye sordu. "Peçe tak

ve kaç," dedim.

Başını iki yana salladı. "Asla'ya giden bir yolu nasıl açacağımı bilmiyorum, Harry. Bana henüz göstermedin."

Morgan, "Ona gösterebilirim," dedi.

İkimiz de durduk ve ona göz kırptık.

Bir saniye kıpırdamadan durdu ve sonra "Yapabilirim. Eğer izlerse, belki bir şeyler öğrenir." Bana ters ters baktı. "Ama kapılar iki yöne de açılır, Dresden. Ya içinden bir şey *girerse*?"

Fare açık alana gitti ve ondan yaklaşık on beş santim uzağa yerleşti. Bir kez iç çekti, ağırlığını biraz kaydırdı ve kulakları her seste kıpırdasa da tekrar uykuya daldı.

İlk dolaba gidip açtım, kutudan meyveli bir içecek çıkardım ve ona uzattım. "Kan şekerin düşüyor. Bu seni huysuzlaştırıyor. Ama öbür taraftan beklenmedik bir ziyaretçi gelirse..." İkinci dolaba gittim, açtım ve namlusu asgari yasal uzunluğun çok altında kesilmiş bir pompalı tüfek çıkardım. Kontrol ettim ve silahı Molly'ye uzattım. "Çelik saçma ve kaya tuzu karışımıyla dolu. Bu ve Fare arasında, gelen her şeyi caydıracaktır."

"Doğru," dedi Molly. Silahın fişek yatağını kontrol etti ve sonra pompayı çalıştırarak bir fişek yerleştirdi. Emniyeti iki kez kontrol etti ve sonra bana başıyla onay verdi.

"Ona silahları sen öğrettin," dedi Morgan. "Ama Nevernever'a giden geçitlerin nasıl açılacağını değil."

"Burada, gerçek dünyada yeterince sorun var," dedim. Morgan

homurdandı. "Yeterince doğru. Nereye gidiyorsun?"

"Gidebileceğim tek bir yer var."

Başını salladı. "Edinburgh."

Kapıya doğru döndüm ve . meyve suyu kutusuyla Morgan'dan tüfeğiyle Molly'ye baktım. "Siz ikiniz iyi oynayın."

Bölüm 13

Büyücüler ve teknoloji pek iyi anlaşamazlar ve bu da yolculuğu biraz karmaşık hale getirir. Bazı büyücüler teknoloji üzerinde diğerlerinden daha kötü bir etkiye sahip gibi görünüyordu ve eğer içlerinde makinelere karşı benden daha sert olanlar varsa, henüz onlarla tanışmamıştım. Birkaç kez jete binmiş ve kötü bir deneyim yaşamıştım, sadece bir kez. Uçağın bilgisayarları ve yönlendirme sistemi bozulduktan ve küçük bir ticari havaalanına acil iniş yapmak zorunda kaldıktan sonra, bu deneyimi tekrar yaşamaya hevesli değildim.

Otobüsler daha iyiydi, özellikle de arkada oturuyorsanız, ama onların bile sorunları vardı. Üç ya da dört yüz milden daha uzun bir otobüs yolculuğuna çıkıp da hiçliğin ortasında otoyolun kenarında olmamıştı. Arabalar işe yarayabilirdi, özellikle de oldukça eski modellerse, ne kadar az elektronik aksam varsa o kadar iyiydi. Yine de bu makineler bile size kronik sorunlar çıkarma eğilimindeydi. On günde dokuz günden fazla çalışan bir arabam hiç olmamıştı ve çoğu bundan daha kötüydü.

Trenler ve gemiler idealdi, özellikle de kendinizi motorlardan uzak tutabiliyorsanız. Çoğu büyücü seyahat ederken gemileri ve trenleri tercih ederdi. Ya öyle ya da benim yapmak üzere olduğum gibi hile yaparlardı.

Vampir Sarayları ile savaşın başlangıcında, Beyaz Konsey, Chicago'dan isminin açıklanmasını istemeyen bir büyücü özel dedektifin yardımıyla, Unseelie Sarayı tarafından kontrol edilen Nevernever'in yakın bölgelerinden geçen Yolların kullanımı konusunda pazarlık yapmıştır. Hayaletlerin, ruhların ve her türden fantastik varlıkların dünyası olan Nevernever, bizim ölümlü gerçekliğimizin yanında var olur ama aynı şekilde değildir. Bu da ölümlüler dünyasının Nevernever'a birbirine çok yakın iki noktadan temas ettiği, ölümlüler âleminde ise bu iki noktanın birbirinden çok uzak olduğu anlamına geliyordu. Kısacası, Yolları kullanmak, dünyalar arasında bir yol açabilen herkesin büyük bir kestirme yol kullanabileceği anlamına geliyordu.

Bu durumda, Chicago, Illinois'den Edin- burgh, İskoçya'ya yaklaşık yarım saatte anlamına geliyordu.

Nevernever'da gitmek istediğim yere en yakın giriş noktası, bir zamanlar et paketlemek için kullanılan bir binanın arkasındaki karanlık bir sokaktı. O binada pek çok şey ölmüştü, hepsi temiz değildi ve hepsi de inek değildi. Mekânda karanlık bir sonluluk hissi, havada öyle hafif asılı duran bir tür geçici dehşet niteliği var ki, gözlemci olmayanlar bunu hiç fark etmeyebilir. İçinde

Sokağın ortasında beton bir merdiven, hem tahtalarla hem de zincirlerle kapalı tutulan bir kapıya iniyordu.

Merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm, bir an için gözlerimi kapattım ve uhrevi duyularımı kapıya değil, yanındaki beton bölüme doğru uzattım. Orada dünyanın inceliğini hissedebiliyordum; gerçekliğin görünüşteki katı yüzeyinin hemen altında enerji titreşiyor ve uğulduyordu.

Chicago'da sıcak bir geceydi ama Yollar'da öyle olmayacaktı. Uzun kollu bir gömlek, kot pantolon ve yürüyüş ayakkabılarımın altına birkaç çift çorap giymiştim. Ağır deri beni terletiyordu. İrademi topladım, elimi uzattım ve "A*parturum"* diye fısıldayarak dünyalar arasında bir Yol açtım.

Dürüst olmak gerekirse, kulağa göründüğünden biraz daha dramatik geliyor. Beton duvarın yüzeyi hızlı bir renk titreşimiyle dalgalandı ve yumuşak bir parıltı yaymaya başladı. Derin bir nefes aldım, asamı iki elimle kavradım ve dik bir şekilde betona doğru ilerledim.

Etim taş olması gereken yerden geçti ve don ve ince bir kar tabakasıyla kaplı karanlık bir ormanda ortaya çıktım. En azından bu sefer Chicagodaki zemin Never-never'daki zeminle aşağı yukarı seviyedeydi. Geçen sefer, beklemediğim bir şekilde üç inçlik bir düşüş yaşamış ve kıçımın üstüne karın içine düşmüştüm. Sanırım bir zararı olmamıştı ama Never Never'ın bu kısmı sakar ya da kaba olduğunuzu düşünmek istemeyeceğiniz şeylerle doluydu.

Etrafa hızlıca bir göz atarak yönümü buldum. Orman, içinden geçtiğim üç seferde de aynıydı. Bir yamaç önümde alçalıyor ve arkamda geceye doğru istikrarlı bir şekilde tırmanıyordu. Üzerinde durduğum küçük dağın tepesinde, bana söylendiğine göre, Unseelie Dağları'nın içlerine, Mab'ın kalesi Arctis Tor'a giden dar ve acı soğuk bir geçit vardı. Altımda, Mab'ın otoritesinin sona erdiği ve Yaz Kraliçesi Titania'nın otoritesinin başladığı topraklar eteklere ve ardından ovalara doğru alçalıyordu.

Bir kavşakta duruyordum - ki dünyanın en büyük kavşaklarından biri olan Chicago'dan geldiğim için bu çok mantıklıydı. Patikalardan biri yokuş yukarı ve aşağı gidiyordu. Diğeri ise onu neredeyse mükemmel bir dik açıyla kesiyor ve yamacın yüzü boyunca uzanıyordu. Sola döndüm, yamacın yüzünü saat yönünün tersine doğru takip ettim, yerlilerin deyimiyle geniş yön olarak da biliniyordu. Patika, dalları don ve kar yükü eğilmiş donmuş ağaçların geçiyordu.

Hızlı hareket ettim ama kayıp bileğimi kıracak ya da alçak bir dala takılıp beynimi dağıtacak kadar hızlı değil. Beyaz Konsey ormanda ilerlemek için Mab'ın iznine sahipti ama hiçbir şekilde güvende değillerdi.

Yürüyüşümün yaklaşık on beşinci dakikasında, etrafımdaki ağaçlardan aniden yumuşak bir şekilde kar yağdığında ve sessiz siyah şekiller beni kuşatmaya başladığında bunu kendim anladım. Her şey çok çabuk ve büyük bir sessizlik içinde oldu; belki de midilli büyüklüğünde bir düzine örümcek donmuş zemine yayılmış ya da çevredeki ağaçların gövdelerine ve dallarına tutunmuştu. Küre dokumacıları gibi pürüzsüz yüzeyli, keskin kenarlı, uzun bacaklı, zarif ve ölümcül görünümlü yaratıklardı. Neredeyse narin bir hassasiyetle hareket ediyorlardı, vücutları gri, mavi ve beyaz renkteydi ve karlı geceyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Tam önümdeki patikaya inen örümcek iki ön ayağını uyarı amacıyla kaldırdı ve ön kolumdan daha uzun, süt beyazı zehir damlayan dişlerini gösterdi.

"Dur, insan-şey," dedi yaratık.

Bu aslında ekonomik büyüklükteki örümceklerin ortaya çıkmasından daha korkutucuydu. Dişlerinin arasında hareket eden bir ağız görebiliyordum; rahatsız edici derecede insana benzeyen bir ağız. Çok sayıdaki gözü obsidyen boncuklar gibi parlıyordu. Sesi cıvıl cıvıl, vızıltılı bir şeydi. "Dur, kanı bizi ısıtacak olan. Dur, Kış Kraliçesi'nin ormanına izinsiz giren."

Durdum ve örümcek çemberinin etrafına baktım. Hiçbiri diğerlerinden daha büyük ya da daha küçük görünmüyordu. Yolumu savaşarak zorunda kalsaydım, yararlanabileceğim belirgin bir zayıf halka yoktu. "Selamlar," dedim yaptığım gibi. "Ben davetsiz misafir değilim, saygıdeğer avcılar. Ben Beyaz Konsey'in bir Büyücüsüyüm ve ben ve halkım bu yollarda yürümek için Kraliçe'nin iznine sahibiz."

Etrafımdaki hava cıvıltılar, tıslamalar ve tıkırtılarla titriyordu.

"İnsan-şeyler sık sık sahte dillerle konuşur," dedi baş örümcek, ön bacakları telaşla havayı döverken.

Asamı kaldırdım. "Sanırım bunlardan da her zaman bir tane var, ha?"

Örümcek tısladı ve dişlerinin ucundan zehir fışkırdı. "Birçok insan-şey böyle uzun bir sopa taşır, ölümlü."

"Dikkatli ol, bacaklar," dedim. "Kraliçe Mab'ın kendisiyle konuşuyorum. Bu şekilde oynamak istediğini sanmıyorum."

Örümceğin bacakları dalgalı bir hareketle yer değiştirdi ve örümcek dalgalanarak bana iki ya da üç adım yaklaştı. Diğer örümcekler de yer değiştirerek biraz daha yaklaştılar. Bu hiç hoşuma gitmedi, biraz bile. Eğer içlerinden biri zıplarsa, hepsi

ve kendimi onlara karşı etkili bir şekilde savunamayacak kadar çok sayıda lanet olası büyük şey vardı.

Örümcek güldü, sesi boş ve alaycıydı. "Ölümlüler Kraliçe'yle konuşmaz ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamazlar."

"Yalan söylüyor," diye tısladı diğer örümcekler, bu cümle etrafımda alçak sesle vızıldıyordu. "Ve kanı sıcaktır."

Tüm o devasa dişlere baktım ve Morgan'ın pipetini o lanet meyve suyu kutusunun tepesinden geçirdiği anı hatırlayarak son derece rahatsız oldum.

Önümdeki örümcek biraz sola, biraz sağa doğru aktı; zarif hareket, bana bir adım kadar yaklaştığı gerçeğinden dikkatimi dağıtmayı amaçlıyordu. "İnsan-şey, senin gerçekte ne olduğunu nasıl bilebiliriz?"

Benim profesyonel görüşüme göre, nadiren elinize düz bir çizgi verilir. Güzel.

Topladığım irademle birlikte asamın ucunu ileri doğru ittim ve "*Forzare!*" diye bağırdığımda kendi sıktığım yumruğum büyüklüğünde bir alana dönüştü.

Görünmez bir güç, baş örümceği tam rahatsız edici ağzından vurdu. Devasa canavarı sekiz ayağından birden kaldırdı, havada on beş metre geriye doğru sürükledi ve devasa yaşlı bir meşenin gövdesinde son buldu. Örümcek devasa bir su şişesi gibi ağaca çarptı ve çarpmanın etkisiyle iğrenç bir sıçrama sesi çıkardı. Ağaçtan sekti ve donmuş zemine düştü, bacakları titriyor ve spazmodik olarak sarsılıyordu. Çarpmanın etkisiyle savrulan belki üç yüz kilo kar, meşe ağacının dallarından aşağı düşerek cesedi yarıya kadar gömdü.

Her şey durgunlaştı ve sessizleşti.

Gözlerimi kıstım ve bakışlarımı canavar örümceklerden oluşan çemberin etrafında gezdirdim. Hiçbir şey söylemedim.

Ölü arkadaşının en yakınındaki örümcek ağırlığını temkinli bir şekilde bacağından diğerine kaydırdı. Sonra çok daha kısık bir sesle, "Bırakın büyücü geçsin," diye tısladı.

"Lanet olsun, bırak geçsin," diye mırıldandım nefesimin altında. Sonra yoluma çıkan her şeyi ezmeye niyetliymişim gibi ilerledim.

Örümcekler dağıldı. Yavaşlamadan, adımlarımı bozmadan ya da arkama bakmadan yürümeye devam ettim. Kalbimin ne kadar hızlı attığını ya da bacaklarımın korkudan nasıl titrediğini bilmiyorlardı. Bilmedikleri sürece de bana bir şey olmazdı.

Yüz metre kadar gittikten sonra arkama baktığımda örümceklerin ölü arkadaşlarının cesedine sarılmış olduğunu gördüm. Onu ipeğe sarıyorlardı, dişleri seğiriyor ve açlıkla sarsılıyordu. Ürperdim ve midem kendi üzerine kıvrıldı.

Nevernever'ı ziyaret ederken güvenebileceğiniz bir şey var: asla sıkılmazsınız.

* * *

Orman , gövdesine beş köşeli yıldız oyulmuş bir ağacın yanındaki patikaya saptım. Ağaçlar yaprak dökmeyen yeşilliklere dönüştü ve patikaya . Ağaçların arasında küçük sesler çıkararak gözden kaybolan şeyler hareket ediyordu ve etrafımdaki ormandan gelen tiz fısıltıları ıslıklı sesleri zar zor duyabiliyordum. Ürkütücüydü ama olağan bir durumdu.

Patika ormandaki bir açıklığa kadar uzanıyordu. Açıklığın ortasında, yaklaşık bir düzine metre genişliğinde ve neredeyse bir o kadar yüksekliğinde, taşlar ve sarmaşıklarla dolu bir toprak tümseği vardı. Devasa kaya parçaları siyah bir kapının direklerini ve oluşturuyordu. Gri pelerinli yalnız bir figür kapının yanında duruyordu; elmacık kemikleri ekmek dilimleyecek kadar keskin ve gözleri kobalt mavisi olan zayıf ve zinde görünümlü genç bir adamdı. Gri pelerinin altında pahalı lacivert kaşmir bir takım elbise, krem rengi bir gömlek ve metalik bakır rengi bir kravat vardı. Siyah bir melon şapka takımını tamamlıyordu ve sağ elinde bir asa ya da patlatma çubuğu yerine gümüş başlı bir baston taşıyordu.

Ben patikadan aşağı inerken o da tam uzatmış, kısık ve ciddi gözlerle doğrudan bana doğrultmuştu.

Durdum ve bir el salladım. "Sakin ol, Steed."

Genç adam bastonunu indirdi ve yüzünde onu belki on yaş daha genç gösteren bir gülümseme belirdi. "Ah," dedi. "Umarım çok belirgin bir bakış değildir?"

"Bu bir klasik," dedim. "Nasılsın Chandler?"

Chandler neşeyle, Oxford'dan fırlamış zarif bir aksanla, "İyi giyimli kıçım donuyor," dedi. "Ama mükemmel terbiyem, hazırlık akademilerindeki geçmişim ve metrik tonlarca İngiliz metaneti sayesinde dayanıyorum." O yoğun mavi gözler bana bir kez daha baktı ve ifadesi hiç değişmese de, sesi bir parça endişe kazandı. "Nasılsın Harry?"

"Uzun bir gece oldu," dedim, ilerleyerek. "Beşinizin kapıyı gözetlemesi gerekmiyor muydu?"

"Beş kişi kapıyı mı koruyacağız? Delirdiniz mi siz? Yoğunlaştırılmış moda anlayışının katıksız gücü, ziyaretçileri gördükleri yerde yok eder."

Kısa bir kahkaha patlattım. "Güçlerini sadece iyilik için mi kullanmalısın?"

"Kesinlikle, ve yapacağım." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Seni en son ne zaman burada gördüğümü hatırlamıyorum."

"Sadece bir kez ziyaret ettim," dedim. "O da birkaç yıl önceydi, beni askere almalarından hemen sonraydı."

Chandler ciddiyetle başını salladı. "Seni Chicago'dan buraya

getiren nedir?" "Morgan'a olanları duydum."

Genç Müdür'ün ifadesi karardı. "Evet," dedi sessizce. "İnanması zor. Onu bulmaya yardım etmek için mi buradasınız?"

"Daha önce de katilleri buldum," dedim. "Bunu tekrar yapabileceğimi düşünüyorum." Durakladım. Nedeni ne olursa olsun, Chandler neredeyse her zaman Kıdemli Konsey'in yakınında çalışırken bulunurdu. Eğer biri dedikoduları bilecekse, o bilirdi. "Sence bu konuyu kiminle konuşmalıyım?"

"Büyücü Liberty aramayı koordine ediyor," diye cevap verdi. "Büyücü Listens- to-Wind cinayet mahallini araştırıyor. Kadim Mai Konsey'in geri kalanına acil bir oturum düzenlemeleri için haber gönderiyor."

Başımı salladım. "Peki ya Büyücü McCoy?"

Chandler, "Son duyduğumda bir vurucu timle hazır bekliyordu," diye cevap verdi. "Morgan'ı alt edebilecek birkaç kişiden biri o."

"Evet," dedim. "Morgan tam bir baş belası." Titredim ve soğuğa karşı ayaklarımı yere vurdum. "Elimde isteyecekleri bazı bilgiler var. Onları nerede bulabilirim?"

Chandler düşündü. "Kadim Mai Kristal Salon'da olmalı, Wi- zard Liberty Ofislerde, Büyücü McCoy Savaş Odası yakınlarında bir yerde olmalı ve Büyücü Rüzgârı Dinle ve Merlin LaFortier'in odalarında."

"Peki ya Gatekeeper?" Ben sordum.

Chandler omuz silkti. "Kapı bekçiliği, diyebilirim. Ondan daha seyrek gördüğüm tek büyücü sensin."

Başımı salladım. "Teşekkürler Chandler." Onunla ciddiyetle yüzleştim ve beş asırdan daha eski güvenlik protokollerine bağlı kalarak sesime resmi bir ciddiyet kattım. "Saklı Salonlar'a girmek istiyorum, ey Müdür. Geçebilir miyim?"

Bir süre beni süzdü ve gözleri ikiz gibi parlayarak yavaşça, asil bir şekilde başını salladı. "Beyaz Konsey'in koltuğuna hoş geldiniz. Huzur içinde girin ve huzur içinde ayrılın."

Ona başımı salladım ve kemerli geçitten ilerledim.

Huzur içinde gelirdim, elbette. Ama katil etrafta olsaydı ve ne yaptığımı anlasaydı, huzur içinde gitmezdim.

Sadece parçalar halinde.

Bölüm 14

Edinburgh'un Gizli Salonları çok eski zamanlardan beri Beyaz Büyücülük Konseyi'nin sığınağı ve kalesiydi. Aslında bu son söylediğim doğru değil. Beş yüz yıldan biraz daha az bir süredir karargâhımızdı.

Beyaz Konsey Roma öncesi dönemlerden beri şu ya da bu şekilde varlığını sürdürmüş ve merkezi zaman zaman ve yer yer değişmiştir. İskenderiye, Kartaca, Roma - ister inanın ister inanmayın, Kilise'nin ilk günlerinde Vatikan'daydık - Konstantinopolis ve Madrid, Konsey'in liderliğine bir zamanlar ev sahipliği yapmıştır - ancak Orta Çağ'ın sonundan bu yana, İskoçya'nın işlenmemiş taşından yontulmuş tünellerde ve mezarlarında yer almaktadırlar.

Edinburgh'un tünel ağı Chicago şehrinin bile daha geniş ve sonsuz derecede daha sağlam ve dayanıklıdır. Kompleksin ana merkezi Auld Rock'ın derinliklerinde yer almaktadır - Edinburgh Kalesi, Hıristiyanlık öncesi zamanlardan beri kralların ve kraliçelerin, lordların ve leydilerin birbirlerine meydan okudukları, kuşattıkları, ihanet ettikleri ve birbirlerini katlettikleri yerdir.

Bu kalenin insanoğlu var olduğundan beri orada olmasının bir nedeni var: Dünyanın en büyük ley hatları birleşim noktalarından biri. Ley hatları dünyanın içinden geçen doğal büyülü enerji akımlarıdır. İnsanoğlunun bildiği en güçlü büyü araçlarıdır ve Auld Rock'ın altındaki toprağın derinliklerinde kesişen çizgiler, yeterince yetenekli veya aptal biri tarafından kullanılmayı bekleyen şaşırtıcı miktarda ham gücü temsil eder.

Gizli Salonlara girdikten yaklaşık üç adım sonra bir ley hattının üzerinden geçtim ve ayaklarımın altında titreyen enerjisini hissedebiliyordum, devasa, sessiz bir yeraltı nehri gibi akıp gidiyordu. Birkaç adım daha hızlı yürüdüm, onun tarafından ayaklarımın yerden kesilmesinden irrasyonel bir şekilde gergindim, ta ki onu sadece zeminde sönük ve geri çekilen bir titreşim olarak hissedene kadar.

Işık çağırmama gerek kalmadı. Duvarlara yerleştirilmiş kristaller hafif renklerden oluşan bir yağmur yayında parlıyor, her yeri yumuşak, ortam aydınlatmasıyla yıkıyordu. Tünel eski, yıpranmış, soğuk ve nemliydi. Su, dışarıdan alınan bir nefes ya da sıcak bir beden tarafından fırsat verildiği anda yarı donmuş bir çiy haline gelmeye her zaman hazır görünüyordu.

Tünelin genişliği kollarımın açıklığı kadardı ve yüksekliği de bir metre kadardı. Duvarlar taşa oyulmuş kabartmalarla kaplıydı. Bazıları, bana anlatılan tarihin en önemli noktalarından sahnelerin canlandırmalarıydı.

Beyaz Konsey. Resimlerdeki kimseyi tanımadığımdan, onlar fazla bir bağlamım yoktu, bu yüzden çoğunlukla Bayeux Tapestry'de gördüğünüz binlerce kişinin kabaca çizilmiş dökümüne benziyorlardı. Oymaların geri kalanı koğuşlardı -cidden dünya standartlarında ağır koğuşlar. Ne işe yaradıklarını bilmiyordum ama arkalarındaki ölümcül gücü hissedebiliyordum ve kompleksin derinliklerine doğru dikkatli adımlar attım.

Nevernever'dan giriş tüneli çeyrek milden daha uzun ve yol boyunca aşağıya doğru hafifçe eğimliydi. Her birkaç yüz metrede bir metal kapılar vardı ve her bir çift Kadim Mai'nin tapınak köpeği heykeli tarafından desteklenen bir Müdür bulunuyordu.

Bu şeylerin omuz yüksekliği bir metreydi ve Godzilla filminden kaçmış gibiydiler. Taştan yontulmuş, blok halindeki figürler hareketsiz ve hareketsiz duruyordu ama anda tehlikeli bir şekilde canlanabileceklerini biliyordum. Nispeten dar koridorda bir çift saldırgan tem- ple-köpek heykeliyle karşı karşıya kalmanın nasıl bir olabileceğini düşünmeye çalıştım. Karşıdan gelen bir metro lokomotifiyle güreşmeyi tercih edeceğime karar verdim. En azından o zaman çabuk biterdi.

Son kontrol noktasını geçip karargâha girene kadar nöbetçi gardiyanlarla kibarca selamlaştım. Sonra pardösümün cebinden katlanmış bir harita çıkardım, gözümü kısarak baktım ve yönümü buldum. Tünellerin düzeni karmaşıktı ve kaybolmak kolay olacaktı.

Nereden başlamalı?

Eğer Kapı Bekçisi buralarda olsaydı, önce onu . Ra- shid birden fazla kez destekçim ve müttefikim olmuştu, nedenini Tanrı biliyordu. Merlin'le aram pek iyi sayılmazdı. Martha Liberty ya da Rüzgârı Dinle'yi çok az tanıyordum. Kadim Mai'yi çok korkutucu küçük bir insan olarak görüyordum. Geriye Ebenezar kalıyordu.

Savaş odasına yöneldim.

Oraya varmam yarım saatten fazla sürdü. Dediğim gibi, tunel kompleksi çok büyük ve savaşın Konsey'in saflarını azaltmasından sonra her zamankinden daha yalnız ve boş görünüyordu. Ayak seslerim taş duvarlarda dakikalarca yankılandı, başka hiçbir ses eşlik etmedi.

Saklı Salonlar'da volta atarken kendimi son derece rahatsız hissettim. Sanırım bunu yapan kokuydu. Genç bir adamken, Sihrin İlk Yasası'nı ihlal ettiğim gerekçesiyle yargılanmak üzere Konsey'in önüne çıkarıldığımda, beni Edinburg'a getirmişlerdi. Bütün bir gün boyunca bir hücrede kapüşonlu ve bağlı bir şekilde beklerken bildiğim tek şey buranın küflü, ıslak ve mineral kokusuydu. Hatırladığım kadarıyla

Korkunç derecede üşümüştüm ve elim ayağım bağlı bir şekilde geçirdiğim onca saatin ardından kaslarımda oluşan düğümler yüzünden işkence . Olacakları beklerken hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissettiğimi hatırlıyorum.

Korkmuştum. Çok korkmuştum. On altı yaşındaydım.

Aynı ve bu koku en karanlık anılarımdan bazılarının cesetlerini canlandırma ve onları düşüncelerimin önüne geri getirme gücüne sahipti. Psikolojik büyücülük.

"Beyin," diye inledim kendi kendime, kelimeyi .

Kötü düşüncelerin ziyarete gelmesini engelleyemiyorsanız, en azından etrafta dolaşırken onlarla dalga geçebilirsiniz.

Mantıksız bir şekilde Savaş Odası, Üst Kurul'un merkezi odaları ile küçük bir mutfağı da olan Gardiyanların kışla odaları arasında yer alıyordu. Pişen ekmeğin kokusu tünelin rutubetini kesiyordu ve adımlarımın hızlandığını hissettim.

Çoğunlukla boş olacağından kuşku duymadığım kışlanın önünden geçtim. Chandler'ın nöbet yerinde gördüğüm iskelet tonlu muhafızdan da anlaşılacağı gibi, Gardiyanların çoğu Morgan'ı avlamak için dışarıda olacaktı. Bir sonraki sola döndüm, nöbet tutan çok genç Gardiyana başımı salladım, bir kapı açtım ve Beyaz Konsey'in Savaş Odası'na geçtim.

Yaklaşık yüz metre karelik geniş bir mahzendi ama tavanı destekleyen ağır kemerler ve sütunlar odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Okumayı kolaylaştırmak için aydınlatıcı kristaller burada daha parlak bir şekilde parlıyordu. Sütunlar arasındaki boşlukları kaplayan döner çerçeveli ilan panoları haritalar, iğneler ve küçük notlarla kaplıydı. Çoğunun yanında bir ya da daha fazla kara tahta vardı ve bunlar diyagramlar, şifreli, kısa notlar ve daha kaba haritalarla kaplıydı. Kasanın arka yarısını tamamen sıradan ofis mobilyaları kaplıyordu ve bunlar bölmelere ayrılmıştı.

Daktilolar tıkırdıyor ve tıngırdıyordu. Hepsi de büyücü olan idari personelin kadın ve erkekleri odada ileri geri hareket ediyor, sessizce konuşuyor, yazıyor, daktilo ediyor ve dosyalama yapıyorlardı. Odanın ön duvarındaki bir sıra tezgâhta propan alevlerle ısıtılan kahve fincanları vardı ve yakınlarda birkaç yıpranmış kanepe ve sandalye duruyordu.

Yarım düzine kıdemli Gardiyan koltuklara yayılmış uyukluyor, sandalyelerde oturmuş kitap okuyor ya da sehpanın üzerindeki eski bir takımla satranç oynuyordu. Sopaları ve pelerinleri ellerinin altındaydı, her an ellerine almaya hazırdılar. Onlar tehlikeli, sert adamlar ve kadınlardı, Eski Muhafızlar, savaştan sağ kurtulanlar

Vampir Savaşı'nın ilk zamanlarındaki ölümcül günler. karşılaşmak istemezdim.

Onlardan biraz uzakta bir sandalyede oturmuş, kaba taş şöminede çıtırdayan alevlere bakarken, eski akıl hocam Ebenezar McCoy oturuyordu. Elinde bir fincan kahve tutuyordu, kalın, iş yarası izi olan parmaklarıyla. Konsey'deki daha kıdemli büyücülerin çoğunun fazla ciddiye aldıkları bir görgü anlayışı vardı, her zaman dokuz numara giyinirlerdi, her zaman tertemiz ve düzgün. Ebenezar eski çift kot tulum, pazen gömlek ve otuz kırk yıllık deri iş giymişti. Geriye kalan gümüş rengi saçları, sanki huzursuz bir uykudan yeni uyanmış gibi dağınıktı. Büyücü standartlarına göre bile yaşlanıyordu ama omuzları hâlâ genişti ve ön kollarındaki kaslar yaşlılık lekeli derisinin altında gergin ve belirgindi. Tel çerçeveli gözlüklerinin ardından ateşe bakıyordu, koyu renk gözleri odaklanmamıştı, bir ayağı yavaşça yere vuruyordu.

Asamı kullanışlı bir duvara yasladım, kendime bir fincan kahve aldım ve Ebenezar'ınkinin yanındaki sandalyeye oturdum. Kahvemi yudumladım, ateşin sıcaklığının ıslak soğuğun bir kısmını kemiklerimden uzaklaştırmasına izin verdim ve bekledim.

Ebenezar birkaç dakika sonra, "Burada her zaman iyi kahve yaparlar," dedi.

"Ve ona komik isimler takmazlar," dedim. "Sadece kahve. Frappa değil-lattegrandechino."

Ebenezar homurdandı ve fincanından bir yudum aldı.

"Yolculuğun iyi geçti mi?" "Kış yolunda birinin haydutlarına takıldım."

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Son birkaç aydır adamlarımız birkaç kez taciz . Nasılsın, Hoss?"

"Bilgim yok efendim," dedim.

Gözlerini bana dikti. "Mmmm. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, evlat. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Senden bunu beklemiyorum," dedim.

Başını salladı. "Burada ne yapıyorsun?" "Ne düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Seni grev takımına almayacağım, Hoss."

"Kendi ağırlığımı taşıyamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerini bana çevirdi. "Morgan'la çok fazla geçmişiniz var. Bunun tarafsız olması gerekiyor ve sen tanıdığım en az tarafsız insansın."

. "LaFortier'i öldürenin Morgan olduğundan emin misin?"

Gözleri tekrar ateşe döndü. "Bunu hiç beklemezdim. Ama pek çok şey yerli yerinde."

"Çerçeve olma ihtimali yok mu?"

Ebenezar gözlerini kırpıştırdı ve bana bir bakış fırlattı. "Neden sordunuz?"

"Çünkü eğer o göt sonunda cezasını bulacaksa, bunun seviyeli bir ceza olmasını istiyorum," dedim.

Birkaç kez başını salladı. Sonra dedi ki, "Nasıl yapılmış olabileceğini anlamıyorum. Ördeğe benziyor, ördek gibi yürüyor, ördek gibi vaklıyor, lanet olası bir ördek olma ihtimali var. Occam'ın usturası, Hoss."

"Biri kafasına girmiş olabilir," dedim. "Bu yaşta

mı?" Ebenezar sordu. "Pek olası değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir zihin yaşlandıkça yerleşir," dedi, "kendi yollarına daha çok bağlanır. Bir söğüt ağacı gibi. Gençken esnektir ama yaşlandıkça daha kırılgan hale gelir. Bir asır kadar yaşadıktan sonra, bir zihni kırmadan bükmek genellikle mümkün değildir."

"Genel olarak mı?"

"O kadar ileri ," dedi Ebenezar. "Sadık bir adamı inandığı her şeye ihanet etmeye zorlamak mı? Onu buna zorlamadan önce çıldırtırsın. Bu da Morgan'ın bir seçim yaptığı anlamına gelir."

"Eğer o yaptıysa." Başımı salladım. "Morgan'ı kendimiz baltalarsak bundan en çok kimin kârlı çıkacağını sorup duruyorum kendime."

Ebenezar yüzünü buruşturdu. "Her çirkin," dedi, "ama işte böyle.
Sanırım ona baktın, Hoss, ama bu bir yalan makinesi değil. Bunu sen de biliyorsun."

Bir süre sessiz kaldım ve kahvemi yudumladım. Sonra sordum, "Sadece merak ettim. Onu yakaladığında kılıcı kim tutuyor? Kafa kesme işini genelde Morgan yapar."

"Sanırım Kaptan Luccio," dedi Ebenezar. "Ya da onun atadığı biri.
Ama böyle bir şeyi bir astının üzerine yıkacak türden biri değil."

Anastasia'nın eski iş arkadaşının kafasını kestiği zihnimde canlandı. Sonra da Molly'nin kafasını koparan ben. Ürperdim. "Bu berbat bir şey."

Ebenezar ateşe bakmaya devam etti ve gözleri sanki gözümün önünde yirmi yıl yaşlanmış gibi kafasının içine gömüldü. "Evet."

Savaş Odası'nın kapısı açıldı ve ten rengi tüvit takım elbiseli, ince yapılı, cılız bir büyücü elinde büyük bir portföy taşıyarak içeri girdi. Kısa beyaz saçları başına sıkıca kıvrılmıştı ve parmakları mürekkeple lekelenmişti. Bir kulağının arkasında bir kurşun kalem, diğerinin arkasında da bir dolmakalem vardı. Bir an durup odaya baktı, Ebenezar'ı gördü ve hemen yanına koştu.

"Affedersiniz, Büyücü McCoy," dedi. "Vaktiniz varsa, birkaç belgeyi imzalamanız gerekiyor."

Ebenezar kahvesini yere bıraktı ve küçük adamdan dolma kalemle birlikte bir dosya aldı. "Bu sefer ne var Peabody?"

"İlk olarak, Cakarta'daki ofisin yeni güvenli ev için bina satın alma vekâletnamesi," dedi Büyücü Peabody, dosyayı açıp bir sayfayı çevirerek. Ebenezar sayfayı taradı, sonra da imzaladı. Peabody daha fazla sayfa çevirdi. "Çok iyi. Ardından Gardiyanların ücretlerinin revize edilmesine ilişkin bir onay -ilk olarak bu, lütfen, teşekkür ederim. Sonuncusu da Büyücü LaFortier'in mülklerinin varislerine devredilmesi için onay."

"Sadece üç mü?" Ebenezar

sordu. "Diğerleri sadece göz

efendim."

Ebenezar içini çekti. "Müsait olduğumda ofisime uğrayıp imzalayacağım."

Peabody, "Ne kadar erken olursa o kadar iyi, efendim," dedi. Gözlerini

kırpıştırdı ve beni fark etmiş gibiydi.

ilk kez. "Ah. Müdür Dresden. Sizi buraya getiren nedir?"

"Morgan'ı indirmek için yardım isteyen biri var mı diye bakmaya geldim," dedim.

Peabody yutkundu. "Anlıyorum."

"Kızılderili Joe bir şey buldu mu?" Ebenezar sordu.

Peabody'nin sesi, cevap verirken çekingen bir onaylamama ile süslendi. "Büyücü Rüzgârı Dinliyor, araştırma kehanetleri için derin bir hazırlık içinde, efendim."

"Yani, hayır," dedim.

Peabody burnunu çekti. "Henüz değil. Onunla Merlin arasında, Müdür Morgan'ın Üst Konsey güvenliğini nasıl atlattığını tam olarak ortaya çıkaracaklarından eminim." Bana baktı ve son derece kibar bir tonda, "Ne de olsa ikisi de hatırı sayılır deneyim ve beceriye sahip gardiyanlar," dedi.

Peabody'ye ters ters baktım ama Ebenezar'dan kâğıtları ve kalemi geri almadan önce aklıma iyi bir laf sokmak gelmedi. Peabody başıyla onu selamladı ve "Teşekkür ederim efendim" dedi.

Ebenezar kahve fincanını alırken dalgınca başını salladı ve Peabody yine telaşla dışarı çıktı.

Nefesimin altında "Kâğıt iten budala," diye mırıldandım.

Ebenezar beni "Paha biçilmez kâğıt itici budala" diye düzeltti. "Yaptığı iş dramatik değil, ama organizasyon becerileri savaşın patlak vermesinden bu yana kritik bir değer oldu."

. "Bureaucromancer."

Ebenezar fincanını bitirirken hafifçe gülümsedi, sağ elinin ilk birkaç parmak ucu mavi mürekkeple boyanmıştı. Sonra ayağa kalktı ve gerindi, eklemlerinden birkaç hafif patlama sesi geldi. "Kâtipler olmadan savaşamazsın, Hoss."

Gözlerimi yarım fincan kahveme diktim. "Efendim," dedim sessizce. "Varsayımsal olarak konuşuyorum. Ya Morgan masumsa?"

Uzun bir süre kaşlarını çatarak bana . "Ondan bir parça istediğini sanıyordum."

"Haksız yere suçlanan insanların kafalarının kesilmesini izlemek istemediğim garip bir tikim var."

"Şey, doğal olarak biliyorsun. Ama Hoss, anlaman gerek-" Ebenezar aniden dondu ve gözleri büyüdü. Bir an düşüncelere daldılar ve kafasının içinde dönen dişlileri duyar gibi oldum.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve yavaş nefes alarak mırıltıyla konuşmaya başladı. "Demek bu kadar. Emin misin?"

Başımı bir kez salladım.

"Hay aksi," diye iç geçirdi yaşlı adam. "Sorularını bundan çok daha dikkatli sorsan iyi edersin, Hoss." Çenesini indirdi ve gözlüklerinin kenarından bana baktı. "İki kelle bir kelle kadar hızlı düşer. Anladın mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Sizin için ne yapabilirim bilmiyorum," dedi. "Morgan'ın yeri bulunana kadar ayağım yere çivilenmiş durumda."

"Ördek olmadığını varsayarsak," dedim, "aramaya nereden başlayayım?"

Bir an için dudaklarını büzdü. Sonra yavaşça başını salladı ve dedi ki, "Kızılderili
Joe."

Bölüm 15

Kıdemli Konsey üyelerinin fakir gibi yaşamadıkları ortaya çıktı.

Daha fazla güvenlik kontrol noktasından geçtikten sonra, taş koridor Versailles'den fırlamış gibi görünen balo salonu büyüklüğünde bir salona açıldı. Üzerinde altın kıvrımları olan beyaz mermer zemin, zarif beyaz mermer sütunlarla aynı renkteydi. Uzak duvardan bir şelale, etrafında çimenlerden güllere ve küçük ağaçlara kadar çok sayıda bitkinin yetiştiği, şaşırtıcı derecede karmaşık küçük bir bahçe oluşturan bir havuza düşüyordu. Rüzgâr çanlarının hafif sesi havada süzülüyordu ve tavandaki kristallerden aşağı dökülen altın ışık güneş ışığından ayırt edilemezdi. Bahçede kuşlar ötüyordu ve bir bülbülün hızlı, siyah şeklinin sütunların arasından slalom yaparak ağaçlardan birine konduğunu gördüm.

Bahçenin içine ve yakınına, bazen pahalı otellerde görebileceğiniz türden, pahalı ve rahat görünümlü bir dizi mobilya yerleştirilmişti. Bir duvara yaslanmış küçük masa, söğüş etlerden ahtapotun sote edilmiş kadar her şeyin bulunduğu eklektik bir yiyecek büfesiyle kaplıydı ve yanında, Kıdemli Konsey üyelerini yaklaşan susuzluk tehdidinden korumaya hazır bir ıslak bar duruyordu.

Tüm odayı çevreleyen bir balkon, on metre yukarıdaydı ve kapılar Kıdemli Konsey üyelerinin özel odalarına açılıyordu. Ostentatiatory'nin muazzam, görkemli mekânında volta atarak bir duvarı görkemli bir şekilde tırmanan bir dizi merdivene ulaştım. Hangi kapıda bir çift tapınak köpeği heykelinin nöbet tuttuğunu görene kadar etrafıma bakındım ve bir Gardiyan pelerini ve yürüyen bir alçı giymiş uykulu görünümlü genç bir adam gördüm. Balkona doğru yürüdüm ve ona bir el salladım.

Tam konuşmak üzereydim ki her iki tapınak-köpek yapısı da aniden hareket etti ve taşın taşa sürtünmesinden çıkan gıcırtılı bir sesle başlarını bana doğru çevirdiler.

Olduğum yerde durdum ve ellerimi biraz yukarı kaldırdım. "Güzel köpekçik."

Genç Müdür bana ve tanımadığım bir dilde bir şeyler söyledi. Doğu Asya'dan birine benziyordu ama hangi milletten olduğunu tahmin edemedim. Bir an bana baktı ve birden onu Kadim Mai'nin özel ekibindeki genç adamlardan biri olarak tanıdım. Onu en son gördüğümde donarak ölmüştü ve bir mesaj taşımaya çalışıyordu.

Kraliçe Mab. Şimdi kırık bir ayak bileği onu muhtemelen Morgan'ı aramaya katılmaktan .

Sanırım bazı insanlar şanslı doğuyor.

"İyi akşamlar," dedim ona, Beyaz Konsey'in resmi dili olan Latince. "Nasılsınız?"

Lucky bir süre daha bana baktıktan sonra, "'dayız. Sabah oldu, efendim."

Doğru ya. Yarım saatlik yürüyüşüm beni altı zaman dilimi ileriye götürmüştü. "Rüzgârı Dinleyen Büyücü ile konuşmam gerek."

Lucky bana, "O meşgul," dedi. "Rahatsız edilmemeli."

"Beni onunla konuşmam için Büyücü McCoy gönderdi," diye karşı çıktım. "Bunun önemli olduğunu düşündü."

Lucky gözlerini neredeyse kapanana kadar kısmıştı. Sonra, "Burada bekleyin lütfen. Hareket etmeyin."

Tapınak köpekleri bana bakmaya devam etti. Tamam, gerçekten *bakmadıklarını* biliyordum. Onlar sadece taştı. Ama esasen akılsız yapılar için yoğun bir bakışları vardı.

"Bu bir sorun olmayacak," dedim ona.

Başını salladı ve kapıdan gözden kayboldu. Geri dönüp her bir köpeğin başına hafifçe dokunup bana başını sallayana kadar rahatsız edici on dakika bekledim. "İçeri girin."

Dikkatli bir adım atarak yapıları izledim ama tepki vermediler. Başımı salladım ve yanlarından geçip gittim, Ostentatiatory'den LaFortier'in odalarına geçerken gergin bir kedi gibi görünmemeye çalıştım.

Geldiğim ilk oda bir çalışma odası, bir ofis ya da muhtemelen bir antika dükkânıydı. Boyanmamış bir tür ahşaptan oyulmuş devasa bir masa vardı, ancak kullanım ve yaş ön kenarı, çekmecelerin kulplarını ve modern ofis koltuğunun hemen önündeki alanı karartmıştı. Masanın üzerinde tam ortalanmış bir kurutma kâğıdı ve düzgün sıra halinde dizilmiş birbiriyle uyumlu dört kalem vardı. Raflar kitaplarla, davullarla, maskelerle, postlarla, eski silahlarla ve egzotik diyarlardan gelmiş gibi görünen düzinelerce başka şeyle doluydu. Raflar arasındaki duvar boşlukları, önlerinde çapraz iki silah bulunan kalkanlarla doluydu - çapraz kılıçlı bir Norman uçurtma kalkanı, çapraz assegalı bir Zulu bufalo derisi kalkanı, ortasında çapraz pala bulunan uzun bir sivri uçlu bir Pers yuvarlak kalkanı ve diğerleri. Bu kadar zengin ve çeşitli bir koleksiyona sahip olsalar galerilerinde Mardi Gras ilan edecek müzeler tanıyorum.

Çalışma odasının en ucundaki bir kapı, yatak odası olduğu belli olan bir yere açılıyordu. Bir şifonyer ve yaklaşık bir tren vagonu büyüklüğünde üstü kapalı bir yatağın ayaklarını görebiliyordum.

Duvarlarda kırmızı-siyah kan damlacıkları da görebiliyordum.

"Haydi Harry Dresden," diye seslendi yatak odasından gelen sessiz, yıpranmış bir ses. "Durma noktasındayız ve seni bekliyoruz."

Yatak odasına girdim ve kendimi bir suç mahallinde buldum.

Önce pis koku çarptı yüzüme. LaFortier günlerdir ve odanın eşiğinden içeri girer girmez çürüme ve ölüm kokusu burnuma ve ağzıma doldu. Yatağın yanında yerde yatıyordu. Her yere kan serpilmişti. Boğazı ardına kadar açıktı ve üzeri kurumuş kandan oluşan siyah-kahverengi bir kabukla kaplıydı. Ellerinde savunma yaraları vardı, boğazındaki kesiklerin minyatür versiyonları. Gövdesinde, dağınıklığın altında bıçak yaraları olabilirdi ama emin olamadım.

Bir an için gözlerimi kapattım, kusma isteğimi bastırdım ve odanın geri kalanına baktım.

Cesedin etrafındaki zemine altın boyayla mükemmel bir daire çizilmişti ve beş eşit noktada beyaz mumlar yanıyordu. Mumların ortasındaki beş noktada daha tütsü yakılmıştı ve benden söylemesi, sandal ağacının kokusu çürüyen bir cesedin kokusunu tamamlamıyor. Sadece daha nahoş hale getiriyor.

Gözlerimi dikmiş LaFortier'e bakıyordum. Eskiden kel bir adamdı, boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ve kadavra gibi zayıftı. Şimdi sıska görünmüyordu. Ceset şişmeye başlamıştı. Gömleğinin önü düğmelerine doğru gerilmişti. Sırtı kamburlaşmış ve elleri pençe şeklinde kilitlenmişti. Yüzünü buruşturarak dişlerini gösteriyordu.

"Zor öldü," dedi yıpranmış bir ses ve "Kızılderili Joe" Rüzgârı Dinliyor banyoya açılan bir kapıdan çıktı, ellerini bir havluya kuruluyordu. Uzun saçları gri-beyazdı, içinde birkaç tutam siyah vardı. Solgun teni bol güneş ışığına maruz kalmış bir Kızılderili teninin kızıl bronzluğundaydı ve gözleri beyaz kaşlarının altında koyu ve ışıltılıydı. Solmuş mavi kot pantolon, mokasen botlar ve eski bir Aerosmith tişörtü giymişti. Saçaklı deri bir çanta, vücudunu eğimli bir şekilde saran kemerinden sarkıyordu ve daha küçük, benzer bir çanta da boynundaki tangadan sarkıyordu. "Merhaba, Harry Dres- den."

Başımı saygıyla ona doğru eğdim. Kızılderili Joe genellikle Beyaz Konsey'deki ve belki de dünyadaki en yetenekli şifacı olarak kabul edilirdi. Onda

Yıllar içinde yirmi üniversiteden tıp alanında doktora derecesi aldı ve modern uygulamalarda güncel kalmasına yardımcı olmak için her on ya da iki yılda bir okula geri döndü. LaFortier'i başımla onaylayarak, "Savaşarak öldü," dedim.

Kızılderili Joe bir süre cesedi inceledi, gözleri hüzünlüydü. Sonra, "Sanırım uykumda ölmeyi tercih ederim," dedi. Tekrar bana baktı. "Peki ya sen?"

"Üçüz amigo kızlarla seks yaparken bir fil tarafından ezilmek istiyorum," dedim.

Yüzündeki bir ya da iki asırlık endişe ve kaygıyı kısa süreliğine silen sırıtış attı bana. "Sonsuza kadar yaşamak isteyen pek çok çocuk tanıdım." Ölü adama dönüp baktığında gülümsemesi soldu. "Belki bir gün bu gerçekleşir. Ama belki de olmayacak. Ölmek, hayatta olmanın bir parçasıdır."

Buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Bir dakika sessiz kaldım. "Burada ne kuruyorsun?"

"Ölümü bir iz bıraktı," diye yanıtladı yaşlı büyücü. "Psişik kalıntıları bir imgeye dönüştüreceğiz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu... mümkün mü?"

"Normalde hayır," dedi Injun Joe. "Ama bu odanın her tarafı koğuşlarla çevrili. Hepsinin neye benzemesi gerektiğini biliyoruz. Bu da enerjinin nereden geldiğini, koğuşlar üzerindeki etkisine bakarak tahmin edebileceğimiz anlamına geliyor. Ayrıca bu yüzden cesedi hareket ettirmedik."

Bir dakika düşündüm. Injun Joe'nun tarif ettiği şeyin mümkün olduğuna karar verdim, ama çok az. Bu, tek bir ışık patlamasıyla aydınlanan bir görüntüyü, patlamadaki ışığın odanın içinde nasıl sıçradığını geriye doğru izleyerek bir araya getirmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. Bu görüntüyü yeniden bir araya getirebilecek büyüyü hayal etmek için gereken odaklanma, konsantrasyon ve katıksız zihinsel süreç miktarı şaşırtıcıydı.

"Bunun zaten açık ve kapalı olduğunu sanıyordum," dedim. "Kanıtlar kesin," dedi Kızılderili Joe.

"O zaman neden bu... bu... şeyle uğraşıyorsun?" Kızılderili Joe bana sabit bir şekilde baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Merlin," dedim. "Morgan'ın yaptığını düşünmüyor."

"Yapmış olsun ya da olmasın," dedi Kızılderili Joe, "Morgan Merlin'in sağ koluydu. Eğer yargılanır ve suçlu bulunursa, Merlin'in etkisi, güvenilirliği ve gücü azalacaktır."

Başımı salladım. "Politikayı sevmek lazım."

"Çocukluk etme," dedi Kızılderili Joe sessizce. "Şu anki güç dengesi büyük ölçüde Merlin tarafından kuruldu. Eğer Konsey'in liderliği onun elinden alınırsa, bu doğaüstü dünyada kaosa ve istikrarsızlığa neden olacaktır."

Bunu bir dakika düşündüm. Sonra sordum, "Sence sahte bir şey yapmaya çalışacak mı?"

Kızılderili Joe bir an tepki vermedi, sonra başını yavaşça ve sertçe salladı. "Ona izin vermeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü LaFortier'in ölümü her şeyi değiştirdi."

"Neden?"

Kızılderili Joe başıyla çalışma odasını işaret etti. "LaFortier Konsey'in Batılı uluslar dışında en çok bağlantıya sahip üyesiydi," dedi. "Konsey'in pek çok üyesi Asya'dan, Afrika'dan, Güney Amerika'dan küçük, daha az güçlü uluslardan-geliyor. Beyaz Konsey'in kendi ihtiyaçlarını ve görüşlerini görmezden geldiğini düşünüyorlar. LaFortier onların müttefikiydi, Üst Düzey Konsey'in kendilerine adil davrandığını düşündükleri tek üyesiydi."

Kollarımı kavuşturdum. "Ve Merlin'in sağ kolu onu öldürdü." "Morgan suçlu olsun ya da olmasın, onun düşünüyorlar, muhtemelen Merlin'in emri," dedi Kızılderili Joe. "Eğer masum bulunur ve serbest bırakılırsa, işler çirkinleşebilir. Hem de çok çirkin."

Midem yine bulandı. "İç savaş." Kızılderili Joe içini çekti ve başını salladı.

Harika.

"Nerede duruyorsun?" Ona sordum.

"Gerçeğin yanında durduğumu söylemek isterdim," dedi, "ama yapamam. İşler yoluna girene kadar bir kaos dönemi anlamına gelse bile, Konsey Morgan'ın kaybını parçalanmadan atlatabilir." Başını iki yana salladı. "Bir iç savaş bizi kesinlikle yok eder."

"Demek Morgan yaptı, hepsi kadar," dedim sessizce.

"Beyaz Konsey düşerse, insanlıkla onu avlamak isteyenler arasında kim duracak?" Başını salladı ve uzun saç örgüsü hafifçe sırtına çarptı. "Morgan'a saygı duyuyorum ama bunun olmasına izin veremem. O insanlığa karşı dengede duran tek bir adam."

"Yani işin bittiğinde Morgan olacak," dedim. "Gerçekte kim olduğu önemli değil."

Kızılderili Joe başını eğdi. "Ben... işe yarayacağından şüpheliyim. Merlin'in uzmanlığıyla bile."

"Ya gösterirse? Ya sana başka bir katil gösterirse? Kimin yaşayıp kimin öleceğini seçmeye başlar ve gerçeğin canı cehenneme mi dersiniz?"

Kızılderili Joe karanlık gözlerini bana çevirdi ve sesi taştan daha sessiz ve sert bir hal aldı. "Bir keresinde, rehberlik etmem ve korumam beklenen kabilenin yok edilişini izledim, Harry Dresden. Bunu yaptım çünkü ilkelerim, Konsey'in ya da üyelerinin ölümlülerin politikalarını manipüle etmeye karışmasının yanlış olduğunu söylüyordu. Bir fark yaratmam için çok geç olana kadar kendimi izledim ve dizginledim. Bunu yaptığımda kimin yaşayacağını ve kimin öleceğini seçtim. Halkım benim ilkelerim uğruna öldü." Başını iki yana salladı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve sessiz kaldım.

"İzninizle," dedi ve odadan çıktı. Cehennem çanları.

Kızılderili Joe'nun yardımını almayı umuyordum ama ek politik faktörleri hesaba katmamıştım. Neyin peşinde olduğumu bilse beni durdurmaya çalışacağını sanmıyordum ama kesinlikle yardım etmeyecekti. Araştırdıkça bu iş daha da karmaşık bir alıyordu. Morgan haklı çıkarsa, kıyamet. Eğer haklı *çıkmazsa*, kıyamet.

Kıyamet, kıyamet ve .

Lanet olsun.

Kızılderili Joe'ya kızamadım bile. Onun konumunu anlıyordum. Kıdemli Konsey'de ben olsaydım ve çağrıyı yapan ben olsaydım, aynı şekilde tepki vermeyeceğimden tam olarak emin değildim.

Baş ağrım tekrar başladı.

Eğer doğru bir şey *yoksa* nasıl doğru olanı yapabilirdim ki?

şey?

Bölüm 16

Bir süre daha LaFortier'in cesedine baktım, başımı salladım ve sonra tozluk cebimden otomattan alabileceğiniz tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden birini çıkardım. Odanın içinde dolaşarak cesedin, kan sıçramalarının ve kırık mobilya parçalarının fotoğraflarını çektim. Filmin tüm rolünü oynadım, sahnenin yapabildiğim en eksiksiz kaydını yaptım ve sonra kamerayı tekrar cebime koydum ve LaFortier'in odasından ayrılmak için döndüm.

Ostentatiatory'ye döndüğümde aşağıdan gelen sesleri duydum. Bana anlaşılmaz bir bakış atan Lucky'ye hoş bir selam verdim ve balkon korkuluklarına doğru yürüdüm.

Rüzgârı Dinle ve Merlin açık büfe masasının yanında durmuş, sessizce konuşuyorlardı. Peabody arka planda geziniyor, farklı bir dizi klasör, defter ve kalem taşıyordu.

Dinlemek için bir an durakladım. Bu, bir yerlerde öğrendiğim bir numara - aslında sihir değil, zihinsel odağımı tamamen işitme duyuma çevirmek.

"...gerçeği öğrenmek için," diyordu Merlin bir tabağı minik sandviçler, peynir dilimleri ve taze yeşil üzümlerle doldururken. "Eminim buna bir itirazınız yoktur."

"Bence gerçek çoktan ortaya çıktı," diye cevap verdi Rüzgârı Dinle sessizce. "Burada sadece zaman kaybediyoruz. Serpintiyi kontrol altına almaya odaklanmalıyız."

Merlin uzun boylu, asil duruşlu, uzun beyaz sakallı ve uzun beyaz saçlı bir adamdı; tam bir büyücüydü. Mavi bir cübbe giymiş, alnına gümüş bir halka takmıştı ve asası saf beyaz tahtadan zarif bir uzunluktaydı, üzerinde hiçbir leke yoktu. Tabağını doldururken durakladı ve Kızılderili Joe'ya düz bir bakışla baktı. "Bunu dikkate alacağım."

Kızılderili Joe Rüzgârı Dinliyor içini çekti ve ellerini uzlaştırıcı bir hareketle öne doğru kaldırdı. "Başlamaya hazırız."

"Biraz yemek yiyeyim, hemen geliyorum."

Peabody çekingen bir tavırla, "Öhöm," dedi. "Aslında, Rüzgârı Dinleyen Büyücü, Merlin yemek yerken benim için birkaç evrak imzalayabilirseniz çok memnun olurum. Masanızda onayınıza ihtiyacı olan iki dosya var ve benim de üç tane..." Durakladı ve bir dosyaya bakana kadar kollarındaki yükü taşımaya başladı. "Dört yok, burada benimle birlikte dört kişi daha var."

Kızılderili Joe içini çekti. "Tamam," dedi. "Hadi gel." İkisi balkona çıkan merdivenlere doğru yürüdüler, tepeye vardıklarında benim döndüğüm yönün tersine döndüler ve odanın uzak tarafındaki bir odaya girdiler.

Merdivenlerden zemin kata inmek için onlar gidene kadar bekledim. Merlin en yakındaki sandalye grubuna oturmuş yemek yiyordu.

sandviçlerini yiyordu. Beni görünce bir an dondu kaldı ve sonra yemeğine yeniden başladı. Komikti. Merlin'i bir belsoğukluğu vakasından daha fazla sevmezdim ama onu daha önce hiç bu bağlamda görmemiştim. Onu hep toplanmış bir Konsey'in başında, uzak ve ulaşılmaz bir otorite ve güç figürü olarak görmüştüm.

Sandviç yiyebileceği fikrini hiç düşünmemiştim bile.

Yanından geçip gitmek üzereydim ama onun yerine direksiyonu kırdım ve karşısında durdum.

Sandviçini bitirene kadar görünüşe göre umursamaz bir tavırla yemeye devam etti. "Kına yakmaya mı geldin, Dresden?" diye sordu.

"Hayır," dedim sessizce. "Sana yardım etmek için buradayım."

üzere olduğu peynir parçasını düşürdü. Gözleri kısılıp bana şüpheyle bakarken fark edilmeden yere düştü. "Affedersiniz?"

Soğuk bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim. "Biliyorum. Bunu söylemek diş etlerime peynir rendesi sokmak gibi bir şey."

Sessiz bir dakika boyunca bana baktı, sonra yavaşça nefes aldı, sandalyeye geri oturdu ve sabit mavi gözleriyle beni süzdü. "Neden senin böyle bir şey yapacağına inanayım ki?"

"Çünkü taşakların bir mengenenin içinde ve onları çıkarabilecek tek kişi benim," dedim.

Gümüş rengi zarif bir kaşını kaldırdı.

"Tamam," dedim. "Bu niyet ettiğimden biraz daha homoerotik oldu."

"Gerçekten de öyle," dedi Merlin.

"Ama Morgan sonsuza kadar saklı kalamaz, bunu sen de biliyorsun. Onu bulacaklar. Duruşması yaklaşık iki saniye sürecek. Sonra düşüp tacını kıracak ve senin siyasi kariyerin de peşinden gelecek."

Merlin bir an için bunu düşünmüş gibiydi. Sonra bir omuz silkti. "Bence onun öldüğünden emin olmak için çok ama çok çalışmanız çok daha olası."

"Daha çok değil, daha akıllıca çalıştığımı düşünmeyi seviyorum," dedim. "Eğer onun ölmesini istiyorsam, tek yapmam gereken etrafta durup alkışlamak. Onun durumunu daha da kötüleştiremem."

"Oh," dedi Merlin. "O kadar emin değilim. Bu konuda büyük yetenekleriniz var."

"O zaten avlanıyor. Konsey'in yarısı onun kanı için feryat ediyor. Duyduğuma göre, tüm kanıtlar onun aleyhinde ve onun hakkında bulacağım her şey, düşmanca geçmişimiz yüzünden onun aleyhine olacak." Omuz silktim. "Bu noktada, daha fazla zarar veremem. Peki kaybedecek neyin var?"

Ağzının kenarlarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Bir an için kabul ettiğimi varsayalım. Benden ne istiyorsun?"

"Dosyasının bir kopyası," dedim. "LaFor- tier'in ölümü ve Morgan'ın bunu nasıl gerçekleştirdiği hakkında öğrendiğin her şey. Hepsi."

"Peki bununla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Merlin.

"Bu bilgiyi LaFortier'i kimin öldürdüğünü bulmak için kullanabileceğimi düşündüm," dedim. "Aynen böyle."

Bir dakika düşünmek için durakladım. "Evet. Oldukça fazla."

Merlin peynirden bir ısırık daha aldı ve dikkatle çiğnedi. "Eğer kendi araştırmalarım sonuç verirse," dedi, "senin yardımına ihtiyacım olmayacak."

"Cehenneme gitmeyeceksin," dedim. "Herkes senin çıkarlarının Morgan'ı korumaktan geçtiğini biliyor. Onu temize çıkarmak için yapacağın her şey şüpheyle karşılanacaktır."

Merlin, "Oysa Morgan'a olan düşmanlığınız çok iyi biliniyor," diye düşündü. "Onun lehine bulacağın her şey ilahi tanıklıktan sonraki en iyi şey olarak görülecektir." Başını eğdi ve bana baktı. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Belki de onun yaptığını düşünmüyorum."

Kaşları hiçbir zaman tam bir gülümsemeye dönüşmeyen bir eğlenceyle kalktı. "Ve ölen adamın, siz kendiniz zan altındayken eli size karşı olanlardan biri olmasının bununla hiçbir ilgisi yok."

"Doğru," dedim gözlerimi devirerek. "İşte böyle. İşte Morgan'a yardım etmek istememdeki bencil, küçük, intikamcı motivasyonum. Çünkü bu o ölü piç LaFortier'in işine yarayacak."

Merlin uzun bir süre daha beni düşündü ve sonra başını salladı. "Bir şartım var."

"Bir şartım var," dedim. "Önce kıçını ateşten kurtarmana yardım etmeme izin vereceksin."

Bana kasvetli bir gülümseme verdi. "Kıçım olduğu yerde oldukça rahat.
Bu benim ilk krizim sayılmaz, Müdür Bey."

"Ve hala bana gitmemi söylemedin."

Bir eskrimcinin selamını andıran bir hareketle parmağını kaldırdı. "Touché. Teknik olarak faydalı olmanızın mümkün olduğunu kabul ediyorum."

"Tanrım, nezaket gösterip yardım teklif etmeye karar verdiğime sevindim. Aslında kendimi o kadar nazik hissediyorum ki, durumunuzu dinlemeye bile hazırım."

Başını yavaşça salladı. "Morgan'ın masum olduğunu kanıtlamak için yeterli değil. Saflarımızdaki hain gerçek. O bulunmalı. Birileri LaFortier'e olanlardan sorumlu tutulmalı ve bu sadece Konsey üyelerinin iyiliği için yapılmamalı. Düşmanlarımız bu tür eylemlerin sonuçlarının olacağını bilmeli."

Başımı salladım. "Yani sadece Morgan'ın masum olduğunu kanıtlamakla kalmayıp, bunu yapan adamı da bulacağım. Belki her şeyi müzikle ayarlayabilirim ve bunu yaparken biraz dans edebilirim."

"Bana yaklaştığını belirtmek zorunda hissediyorum, Dresden." Bana yine o kırılgan gülümsemesini verdi. "Eğer kaostan kaçınmak istiyorsak, durum temiz ve kararlı bir şekilde ele alınmalı." Ellerini iki yana açtı. "Eğer soruna bu tür bir çözüm getiremiyorsan, bu konuşma hiç yapılmamış demektir." Gözleri sertleşti. "Ve sizden sağduyulu olmanızı bekleyeceğim."

"Kendi adamını kuruması için asarsın. Onun masum olduğunu bilsen bile cent."

Gözleri aniden soğuk bir ateşle parladı ve irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Ne yapacağım. Bana 'yardım' ederken bunu aklınızdan çıkarmayın."

Üst katta bir kapı açıldı ve birkaç saniye içinde Peabody merdivenleri tehlikeli bir şekilde inmeye başladı, bunu yaparken defterlerini ve klasörlerini dengeliyordu.

"Samuel," dedi Merlin, gözleri beni hiç terk etmeden. "Müdür Dresden'e LaFortier'in cinayet dosyasının tam bir kopyasını verme nezaketinde bulun."

Peabody Merlin'in önünde durdu ve gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Evet, elbette, efendim.

Hemen." Bana baktı. "Bu tarafa gelir misiniz Müdür Bey?" "Dresden," dedi Merlin hoş bir ses tonuyla. "Eğer bu bir çeşit hileyse,

Bunu asla öğrenmeyeceğimden emin olsanız iyi edersiniz. Sana karşı sabrım tükeniyor."

Merlin genellikle gezegendeki en yetenekli büyücü kabul edilirdi. İma ettiği tehditle birlikte basit kelimeler neredeyse tüyler ürperticiydi.

Neredeyse.

"Eminim bu karmaşadan kurtulmana yardım etmem için yeterince uzun süre dayanacaksın Merlin." Ona gülümsedim ve elimi kaldırdım, avuç içim yukarı bakıyordu, parmaklarımı sanki portakal tutuyormuş gibi açmıştım. "Toplar," dedim. "Mengene. Hadi Peabody."

Kapıya doğru giderken yanından geçerken Peabody bana göz kırptı, ağzı birkaç kez sessizce açılıp kapandı. Sonra belli belirsiz birkaç ses çıkardı ve bana yetişmek için acele etti.

Kapıya ulaştığımda Merlin'e tekrar baktım.

Görünürde rahat ve sakin bir şekilde otururken soğuk, düz mavi gözlerinin öfkeyle yandığını açıkça görebiliyordum. Sağ elinin parmakları, vücudunun geri kalanına dokunmuyor gibi görünen küçük bir spazmla seğiriyordu. Bir an için, yardımımı kabul etmesi için ne kadar çaresiz olması gerektiğini merak ettim. Onu bu şekilde kışkırtmanın ne kadar akıllıca olduğunu anlamalıydım.

Görünürdeki sakin ve ölçülü dış görünüşünün, duygularını ustaca kontrol etmesinden mi kaynaklandığını, yoksa baskı altında bir tür sessiz, ölümcül deliliğe mi dönüştüğünü merak ediyordum.

Kapımda belirdiği için Morgan'a lanet olsun. Ve lanet olsun bana, kapıyı açacak kadar aptal olduğum için.

Bölüm 17

Peabody, kusursuz bir hassasiyetle düzenlenmiş, boylarına ve renklerine göre gruplandırılmış kitapların bulunduğu raflarla kaplı tertemiz bir ofise girdi. Rafların birçoğu, muhtemelen aynı şekilde düzenlenmiş, göz kamaştırıcı renk tonlarında dosya ve belgelerle dolu klasörlerle doluydu. Benzer şekilde düzenlenmiş, göz kamaştırıcı tonlarda dosyalar ve belgelerSanırım bürokratik bir gökkuşağı oluşturmak için her türlü renk gerekiyor.

Onu içeri kadar takip etmeye başladım ama bana sert bir bakış fırlattı. "Benim ofisim düzenin kalesidir, Müdür Dresden. Senin orada yerin yok."

Bir an için ona baktım. "Hassas bir adam olsaydım, bu duygularımı incitirdi."

Gözlüklerinin üzerinden bana sert bir bakış attı ve sanki bu sözlerin ölümcül bir zehir olduğunu ve beni öldürebileceğini düşünmüş gibi, "Sen dağınık bir insansın," dedi.

Ona sırıtarak elimi kalbimin üzerine koydum. "Ow."

Kulaklarının ucu kızardı. Sertçe arkasını döndü ve ofise doğru yürüdü. Bir çekmeceyi açtı ve içinden ciltleri gereğinden fazla güç kullanarak çıkarmaya başladı.

"arada kitabınızı okudum," dedim.

Bana baktı ve sonra tekrar aşağı indi. Bir klasörü tokatlayarak açtı.

"Erlking'le ilgili olan mı?" Dedim. "Toplanan şiirler ve denemeler mi?"

Dosyadan bir klasör çıkardı, sırtı kaskatı kesilmişti.

"Bremen'den gelen Müdür, başlıkta Almancayı yanlış söyledi," diye devam ettim. "Bu biraz utanç verici olmalı, değil mi? Demek istediğim, yüz yıldır falan yayınlanıyor. İçinizi kemiriyor olmalı."

"Almanca," dedi Peabody sert bir şekilde, "aynı zamanda düzensizdir." Elinde bir dosya, bir kâğıt, bir hokka ve bir tüy kalemle bana doğru yürüdü. "Burayı imzalayın."

Sağ elimle tüy kaleme uzandım ve sol elimle dosyayı tuttum. "Üzgünüm. İmza yok."

Peabody neredeyse mürekkep hokkasını düşürüyordu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Şimdi *buraya* bakın, Müdür Dresden-"

"Şimdi, şimdi, Simon," dedim, dünyanın Almanca konuşan halkları adına intikam alarak. "Kimsenin makul inkar edilebilirliğini mahvetmek istemeyiz, değil mi?"

"Benim gerçek adım Samuel," dedi sert bir sesle. "Siz, Müdür Dresden, bana

Büyücü Peabody olarak hitap edebilirsiniz."

açtım ve göz gezdirdim. İfadeler, fotoğraflar ve soruşturmayı yürüten Gardiyanların olay yeri raporları da dahil olmak üzere modern polis raporları örnek alınmıştı. En azından Beyaz Konsey'in militan kolu biz dinozorlardan daha az çağın gerisinde kalmış görünüyordu. Bu büyük ölçüde Anastasia'nın eseriydi. "Bütün dosya bu mu Sam?"

Dişlerini sıktı. "Öyle."

Kapağını . "Teşekkürler."

Peabody kağıdı ve mürekkebi sallayarak, "Bu dosya Üst Kurul'un resmi malıdır," diye itiraz etti. "Hemen imzalamanız konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Dur!" Seslendim. "Dur, hırsız!" Bir elimi kulağıma götürdüm, birkaç saniye ciddiyetle dinledim ve başımı salladım. "İhtiyacın olduğunda etrafta hiç Müdür olmuyor, değil mi Sam?"

Sonra ve küçük büyücüyü arkamda bıraktım. Baskı altında hırçınlaşıyorum.

* * *

Dönüş yolculuğu girişten daha sessizdi. Hiçbir B-filmi kaçağı beni ölümüne korkutmaya çalışmadı - yine de örümcek ipeğine sarılmış, gagalama düzenini kurduğum ağaçlardan sarkan birkaç tanımlanamayan parça vardı, muhtemelen parçaladığım böcekten geriye kalan tek şey.

Neverneverdan çıkıp eski et paketleme tesisinin arkasındaki sokağa geri döndüğümde ürkütücü bir ortamdan daha kötü bir şeyle karşılaşmadım. Chicago' gecenin en karanlık saatiydi, sabahın üçü ile dördü arasındaydı. Başım beni öldürüyordu ve skinwalker'ın bana verdiği psişik travma, önceki gün harcamak zorunda kaldığım güç bir çift kış harikalar diyarı yürüyüşü arasında kemiklerim bitkin düşmüştü.

Taksi durağı olan en yakın otele beş blok daha yürüdüm, bir taksi çağırdım ve daireme döndüm. Bu işe ilk girdiğimde, uyku zamanımı davalarımın aciliyetine feda etmek gibi bir şey düşünmemiştim. Ama artık yirmili yaşlarında bir çocuk değildim. Hızımı ayarlamayı öğrenmiştim. Doğru düşünemeyecek kadar yorgun olduğum için kendimi yıpratır ve kritik bir hata yaparsam kimseye yardımım dokunmazdı.

Kısa kuyruklu gri erkek kedim Mister, ben kapıyı açtığımda karanlık apartmandan uçarak çıktı. Omzunu bacaklarıma çarptı, beni ölesiye korkuttu ve neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum. Otuz yaşından sonraki en iyi şey o.

Kilolarca ağırlıkta bir kedi ve omzuyla bana selam verdiğinde bunu anlıyorum.

Onu yakalamak ve gitmesini engellemek için eğildim ve yorgun şekilde kendimi eve bıraktım. Fare olmadan çok daha sessiz ve boş hissediyordum. Beni yanlış anlamayın: Ben ve Mister, köpeğimiz gelmeden önce de yıllarca ev arkadaşıydık. Ama küçücük evimizi devasa, dost canlısı bir toz paspasıyla paylaşmaya alışmak ikimiz için de hatırı sayılır ayarlamalar gerektirmişti ve onun ani yokluğu fark edilir ve rahatsız ediciydi.

Ama Mister tembel tembel Mouse'un kabına doğru yürüdü, bir parça mama yedi ve sonra sakince tüm kabı ters çevirdi, böylece mama mutfak oyuğunun zeminine yuvarlandı. Sonra Mouse'un yerdeki her zamanki yerine gitti ve uzandı, lüks bir şekilde yayıldı. Belki de sadece bendim.

Kanepeye oturdum, bir telefon açtım, bir mesaj bıraktım ve sonra kendimi yatak odama kadar yürüyecek, Morgan'ın kanlı çarşaflarını sıyıracak ve uyumadan önce yenilerini giyecek kadar hırstan yoksun buldum.

Bunun yerine kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım. Uyku anında geldi.

Ön kapı açılana ve Murphy elinde onu koğuşlarımdan içeri sokan tılsımla içeri girene kadar kıpırdamadım bile. Sabah olmuştu ve neşeli yaz güneşi kuyu pencerelerimden parlıyordu.

"Harry," dedi. "Mesajını aldım."

Ya da en azından ben öyle söylediğini düşünüyorum. Gözlerimi açıp doğrulmam birkaç denememi aldı. "Dayan," dedim. "Bekle." Banyoya girdim ve eşyalarımı düzenledim, sonra yüzüme biraz soğuk su sıçrattım ve oturma odasına geri döndüm. "Tamam. Sanırım artık İngilizce anlayabiliyorum."

Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Sabahları bok gibi görünüyorsun." "Makyajımı yapmadan önce hep böyle görünürüm," diye mırıldandım. "Neden cep telefonumu aramadın? Hemen gelirdim." "Uykuya ihtiyacım vardı," dedim. "Sabah yeterince iyiydi."

"Anlamıştım." Murphy bir kâğıt torba çıkardı. Onu masanın üzerine koydu.

Açtım. Kahve ve çörek.

"Polis hatunlar *çok* seksi," diye mırıldandım. Peabody'nin dosyasını masanın üzerinden ona doğru ittim ve karnımı doyurup tıkınmaya başladım.

Murphy kaşlarını çatarak dosyayı inceledi ve birkaç dakika sonra "Bu ne?" diye sordu.

"Müdürün dava dosyası," dedim. "."

"Solucan döndü," dedi şaşkınlıkla. "Ben neden bakmıyorum Bu mu ?"

"Çünkü Konsey'in LaFortier'in ölümüyle ilgili sahip olduğu her şey bu," dedim.

"Buradaki bir şeyin beni gerçek kötü adama yönlendireceğini umuyorum. İki kafa bir kafadan iyidir."

"Anladım," dedi. Kalça cebinden bir kalem ve not defteri çıkardı ve kolayca ulaşabileceği bir yere koydu. "Ne aramam gerekiyor?"

" çarpan herhangi bir şey."

Bir sayfa kaldırdı. "Burada bir şey var," dedi kuru bir ses tonuyla. "Kurban öldüğünde iki yüz yetmiş dokuz yaşındaydı."

İçimi çektim. "Sadece tutarsızlıklara bakın."

"Ah," dedi bilgece.

Sonra ikimiz de sessizleştik ve dosyadaki belgeleri okumaya başladık.

Morgan bana doğruyu söylemişti. Birkaç gün önce Edinburgh'da görevli bir gardiyan LaFortier'in odasında bir kargaşa duymuş. Destek çağırdı ve içeri girdiklerinde Morgan'ı LaFortier'in hâlâ sıcak olan cesedinin başında, elinde cinayet silahıyla dururken buldular. Şaşkınlığını itiraf etti ve ne olduğunu bilmediğini iddia etti. Silah LaFor- tier'in yaralarıyla eşleşmişti ve kan eşleşmişti. Morgan hapse atılmış ve titizlikle yürütülen bir soruşturma sonucunda gizli bir banka hesabına yüklü miktarda para yatırıldığı ortaya çıkmıştı. Morgan bu gerçekle yüzleştikten sonra kaçmayı başarmış ve bu sırada üç gardiyanı ağır şekilde yaralamıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Murphy söyledi. "Tabii."

"İnsanların bir büyücünün tetiğini çekmekten çekinmesine neden olan şeylerden biri de onun ölüm laneti, değil mi?"

"Uh-huh," dedim. "Bunu yapmak için kendini öldürmeye hazırsan, katiline ciddi zararlar verebilirsin."

Başını salladı. "Anlık bir şey mi?" Dudaklarımı büzdüm. "Pek sayılmaz."

"O zaman ne kadar sürer? Dakikalar mı? Saniyeler mi?"

"Bir silah çekip birini vurmak için gereken süre kadar," dedim. "Bazıları diğerlerinden daha hızlı olabilir."

"Bir ya da üç saniye, o zaman."

"Evet."

"Morgan LaFortier'in ölüm lanetine mi maruz kaldı?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Bunu söylemek biraz zor. Her zaman anlık bir etki değildir."

"En iyi tahmin?"

Kahvenin son yudumunu da içtim. "LaFortier Kıdemli Konsey üyesiydi. Ciddi bir becerin olmadan oraya gelemezsin. Öyle birinden gelen şiddetli bir ölüm laneti bir şehir bloğunu cama çevirebilir. Yani tahmin etmem gerekirse, hayır derim. LaFortier atmadı."

"Neden olmasın?"

Biraz daha kaşlarımı çattım.

"Yeterince zamanı vardı," dedi Murphy. "Belli ki bir boğuşma olmuş. Kurbanın kollarının her yerinde savunma yaraları var ve kan kaybından ölmüş. Bu uzun sürmez ama lanetleme işini yapmak için bolca zaman var."

"O halde," diye düşündüm, "neden ikisi de büyü kullanmadı? Bu tamamen fiziksel bir mücadeleydi."

"Güçleri birbirini iptal etmiş olabilir mi?"

"Teknik olarak, sanırım," dedim. "Ama bu tür şeyler ciddi bir sentez gerektirir. Genellikle kazara olmaz."

"Peki. Bu da bir şeydir o zaman," dedi. "Her iki adam da ya büyü kullanmamayı seçti ya da büyü kullanamadı. Lanet de öyle. LaFortier ya kullanmamayı seçti ya da kullanamayacak durumdaydı. Asıl soru, neden?"

Başımı salladım. "Mantıklı. Peki bu katile yaklaşmamıza nasıl yardımcı olacak?" Omuz silkti, şaşırmamıştı. "Hiçbir fikrim yok."

Soruşturma çoğu zaman böyle yürür. Polisler, dedektifler ve ikiyüzlü büyücüler, neler olup bittiğini gerçekten iyi bir şekilde anlayana kadar hangi bilginin uygun olduğunu neredeyse hiç bilemezler. Tek yapabileceğiniz elinizdeki verileri toplamak ve bunların tanınabilir bir kalıba girmesini ummaktır.

"İyi düşünce ama henüz bir faydası yok," dedim. "Elimizde başka ne var?"

Murphy başını salladı. "Henüz görebildiğim bir şey yok. Ama bir öneride bulunmak ister misin?"

"Elbette."

Suçlayıcı banka hesabının ayrıntılarını içeren sayfayı kaldırdı. "Parayı takip et."

"Para mı?"

"Tanıklar yanılabilir ya da satın alınabilir. Teoriler ve çıkarımlar sizi hedefinizden tamamen saptırabilir." Sayfayı tekrar üzerine fırlattı. "Ama para size her zaman bir şeyler söyler. Tabii onu bulabilirseniz."

Sayfayı aldım ve tekrar taradım. "Yabancı bir banka. Amsterdam. Ödemenin geldiğini göstermelerini sağlayabilir misiniz?"

"Şaka yapıyorsunuz," dedi Murphy. "Kanalları dolaşıp bir Amerikan bankasından bu tür bilgileri almak günlerimi, haftalarımı, belki de aylarımı alırdı, . Gizlilik konusunda uzmanlaşmış yabancı bir bankadan mı? Michael Jordan'a karşı smaç yarışmasını kazanma şansım daha yüksek."

Homurdandım. Tozluk cebimden tek kullanımlık fotoğraf makinesini çıkardım ve Murphy'ye uzattım. "Olay yerinin birkaç fotoğrafını çektim, Gardiyanların dosyasındakilerden çok daha fazlası. Senin de yorumunu almak isterim."

Fotoğraf makinesini aldı ve başını salladı. "Tamam. Onları bir fotoğraf merkezine götürebilirim ve-"

Eski döner telefonum çaldı ve onu böldü. Ona elimi uzattım ve telefonu açtım.

"Harry," dedi Thomas, sesi gergindi. "Sana burada ihtiyacımız var.

Hemen." Vücudumun gergin bir hal aldığını hissettim. "Neler oluyor?" "*Acele et!*" diye tersledi kardeşim. "Onlarla tek başıma başa çıkamam-"

Hat . Oh, Tanrım.

Murphy'ye baktım, yüzüme şöyle bir baktı ve ayağa kalktı, elinde araba anahtarları, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Sorun mu var?"

"Bela." "Nerede?"

Ayağa kalktım, asamı ve patlatma çubuğumu aldım. "Deerfield Meydanı'ndaki kiralık depo parkı."

"Biliyorum," dedi Murphy. "Hadi gidelim."

Bölüm 18

Bir polisle yolculuk yapmanın en güzel yanı, yoğun bir Chicago sabahında bile bir yerlere hızlıca ulaşmayı kolaylaştıracak havalı oyuncaklara sahip olmasıydı. Evimin yanındaki küçük otoparktan caddeye tavanda dönen mavi bir ışık siren çalmaya başladığında araba hâlâ zıplıyordu. Bu kısım oldukça güzeldi.

Yolculuğun geri kalanı o kadar da eğlenceli değildi. Kalabalık bir şehirde "hızlı" hareket etmek göreceli bir terimdir ve Chicago'da bu çok fazla hızlanma ve ani fren anlamına geliyordu. Yarım düzine ara sokaktan geçtik, bir otoparkın içinden kaldırımın üzerinden geçerek kötü bir kavşaktan atladık ve trafikte öyle bir hızla savrulduk ki, yeni içtiğim kahve ve çörekler hiç de hoş olmayan bir şekilde dönmeye ve etrafa saçılmaya başladı.

Depo parkından birkaç blok ötede "Gürültü ve ışığı kes" dedim. O da yaptı,

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü orada her ne varsa, onlardan birkaç tane var ve Thomas onlarla baş edemeyeceğini düşündü." Pardösümün cebinden 44'lüğümü çıkardım ve kontrol ettim. "Hiçbir şey yanmıyor. Umalım da henüz bir şey düşmemiş olsun ve neler olduğunu anlayana kadar sinsi sinsi bekleyelim."

Murphy başını sallayarak, "Hâlâ tabancalar var," dedi. Arabayı depolara giden sokağın yanından geçirdi ve dönüp park etmeden önce bir blok öteye gitti. "Ne zaman ciddi bir silah alacaksın?"

"Bak," dedim, "sende benden iki fazla mermi var diye-" "Üç kat fazla,"

dedi Murphy. "SIG yirmi tane alıyor." "Yirmi!? Bak mesele şu ki-"

"Ve çok daha hızlı dolduruluyor. Cebinin dibinde birkaç mermi var, değil mi? Hızlı doldurucu yok mu?"

Silahı cebime geri soktum ve arabadan inerken kurşunların düşmediğinden emin olmaya çalıştım. "Mesele bu değil."

Murphy başını salladı. "Lanet olsun, Dresden."

"Tabancanın işe yarayacağını biliyorum," dedim depoya doğru ilerlerken. "Daha önce otomatiklerin tutukluk yaptığını görmüştüm."

"mi?" "Şey,

hayır..."

Murphy kendi silahını hafif spor ceketinin cebine yerleştirmişti. "Seçeneklerinin olması iyi bir şey. Tek söylediğim bu."

"Eğer bir tabanca Indiana Jones için yeterince iyiyse," dedim, "benim için de yeterince iyidir."

"O *hayali* bir karakterdi, Harry." Kızın ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ve bir kırbacı vardı."

Ona baktım.

Gözleri parlıyordu. "Kırbacın var mı, Dresden?"

Ona da çok baktım. "Murphy... bana asılıyor musun?"

Köşeyi dönüp Thomas'ın bıraktığı beyaz kiralık minibüsü depo parkının karşısında bulduğumuzda güldü, gülümsemesi bembeyaz ve hiddetliydi.

Benzer gri takım elbiseler ve gri fötr şapkalar giymiş iki adam, minibüsün yanındaki kaldırımda yaz sabahı güneşinin altında kayıtsızca duruyordu.

İkinci bakışta aynı gri takım elbiseyi ve aynı gri şapkayı giydiklerini fark ettim.

"Federaller mi?" Kaldırımdan aşağı dönerken Murphy'ye sessizce sordum.

"Federaller bile farklı mağazalardan alışveriş yapar," dedi. "Burada garip bir elektrik alıyorum, Harry."

Başımı çevirdim ve etrafını çevreleyen on fit yüksekliğindeki siyah metal çitlerin arasından depo parkını kontrol ettim.

Gri takım elbiseli bir çift adamın daha bir sıra depodan aşağı indiğini gördüm. Bir sonraki sırada iki çift daha vardı. Ondan sonra da iki tane daha.

"Bu on iki eder," diye mırıldandı Murphy bana. Başını bile çevirmemişti. Murphy'nin polis gözlem gücü var. "Hepsi aynı takım elbisenin içinde."

"Evet, şehir dışından geliyorlar," dedim. "Çoğu zaman Nevernever'dan gelen varlıklar ortama uyum sağlamak istediklerinde bir görünüm seçip onunla devam ederler." Bunu birkaç adım düşündüm. "Hepsinin aynı görünüşü seçmiş olması, bireysellik yolunda pek bir şey yapmadıkları anlamına gelebilir."

"Yani diğerlerini öğrenmek için sadece biriyle çıkmam mı gerekiyor?" Murphy sordu.

"Yani, *kendini koruma* duygusuna sahip olmak için bir *benlik* duygusuna ihtiyacınız vardır."

Murphy yavaşça nefes verdi. "Bu harika." Bir elini diğer cebine doğru götürdü, cep telefonunu orada sakladığını biliyordum. "Daha fazla insan gücü yardımcı olabilir."

"Onları da kızdırabilir," dedim. "Sadece diyorum ki, müzik başlarsa yumuşayıp birini bacağından falan vurmayın."

"Çok fazla film izlemişsin, Harry," dedi. "Polisler tetiği çekiyorsa, birini öldürmeye niyetli oldukları içindir. Hileli atışları SWAT sni- pers ve Indiana Jones'a bırakıyoruz."

Depo parkının girişinin yanındaki kulübeye baktım. Normalde gündüzleri orada bir görevli olurdu. Ama kulübede kimse yoktu - ya da caddede görünürde kimse yoktu.

"Biriminiz nerede?" Murphy sordu.

Kaşlarımı ona doğru salladım. "Her zaman olduğu yerde, bebek surat."

Kusmak üzere olan birine benzeyen bir ses çıkardı.

"Ortayı geçince ilk sıra," dedim. "Parkın en ucunda." "Onu görmek için minibüsün yanındaki iki şakacının yanından geçmemiz gerekiyor."

"Evet," dedim. "Ama bu takım elbiselilerin onu henüz bulduklarını sanmıyorum. Hâlâ buradalar ve hâlâ arıyorlar. Morgan'ın yerini bulmuş olsalardı çoktan gitmiş olurlardı." Yaklaşırken, beyaz ren- tal minibüsün kaldırım kenarındaki iki lastiğinin patlak olduğunu fark ettim. "Bir kaçıştan endişe ediyorlar."

"İnsan olmadıklarından emin misin?" Murphy sordu. "Makul olarak mı?"

Başını iki yana salladı. "Yeterince iyi değil. Onlar ruhlar dünyasından mı yoksa değil mi?"

"Yaklaşana kadar bunu söylemek mümkün olmayabilir," dedim. "Hatta belki de Onlardan birine dokun."

Yavaş ve derin bir nefes aldı. "Emin olur olmaz," dedi, "bana söyle. İnsan olmadıklarından eminsen başını salla. Söyleyemiyorsan ya da öyleyse başını salla."

Minibüsle aramızda yirmi metreden az mesafe vardı ve tartışacak ya da soru soracak zamanımız yoktu. "Tamam."

Birkaç adım daha attım ve tüylerimi diken diken edecek kadar kalın ve ağır, mide bulandırıcı bir enerji perdesine - düşman bir doğaüstü varlığın ölü habercisi. Gri takım elbiseli iki adam tam olarak aynı anda, tam olarak aynı hızda dönüp benimle yüzleşirken başımı hızlıca salladım. İkisi de ağızlarını açtı.

Herhangi bir ses önce Murphy tabancasını çıkardı ve ikisini de kafalarından vurdu.

İki kere.

Hedefe bu şekilde iki kez vurmak profesyonel bir katilin politikasıdır. Kafaya sıkılan bir kurşunun hedefe isabet etmesi için küçük bir şans vardır.

kuyruk açısı ve kafatasından fırlama. Bu çok büyük bir olasılık değildir; ancak çift olasılığı "çok düşük "ten "neredeyse imkansız "a düşürür.

Murphy bir polis ve yarışmacı bir atıcıydı ve hedeflerinden bir metreden daha az uzaktaydı. Her şeyi tek bir yumuşak hareketle yaptı, atışlar tek bir titreşimli ses çekici olarak geliyordu.

Gri takım elbiseli adamların, kaderlerinden kaçmak için bir şey yapmak şöyle dursun, onun varlığını fark edecek kadar bile zamanları yoktu. Kafataslarının arkasından berrak bir sıvı patladı ve her iki adam da bez bebekler gibi kaldırıma düştü, vücutları ve kıyafetleri bahardaki bir kardan adam gibi deforme oldu, arkalarında ektoplazmadan başka bir şey bırakmadılar, yarı saydam, yapışkan jel Asla'nın maddesiydi.

Olaydan sonra adrenalinim yükselirken, "Cehennem çanları," diye boğuldum.

Murphy, başsız atlılar olarak ikinci bir kariyer yapmayacakları belli olana kadar silahını ikisinin üzerinde tuttu. Sonra sokağın yukarısına ve aşağısına baktı, soğuk mavi gözleri daha fazla tehdit olup olmadığını tararken SIG'den neredeyse dolu şarjörü çıkardı ve tam dolu bir tane taktı.

Birinin en sevdiği teyzesi gibi görünebilir ama Murph sert oynayabilir.

Birkaç saniye sonra, kudurmuş bir şerit testere çetesinin ulumalarına benzeyen sesler havayı doldurdu. On ikiden çok daha fazlası vardı.

"!" Bağırdım ve ileri doğru koştum.

Gri takım elbiseliler bireyci değildi. Bir tür ortak bilince sahip olmaları düşünülemez değildi. Gözcülere vurmak belli ki diğerlerini hem uyarmış hem de öfkelendirmişti ve üyelerinden biri saldırıya uğradığında herhangi bir koloni bilincinin yaptığı gibi tepki vereceklerini düşündüm.

Gri takım elbiseliler bizi öldürmeye geliyordu.

Morgan ve Molly'ye bu kadar yaklaşmışken kaçmayı göze alamazdık ama gri takım elbiseliler bizi açık sokakta yakalarlarsa yandık. Tek hızla *, onlar* çığlık çığlığa dışarı çıkıp bizi ararken depoya . Yeterince hızlı olursak, depoya ulaşıp Morgan ve arkadaşlarını toplayacak ve zemindeki portaldan Nevernever'a doğru hızlı bir kaçış yapacak zamanımız olabilirdi.

Murphy peşimde olduğu halde sokağı hızla geçip girişten içeri girdim. Ulumalar arttıkça kendimi ileri attım ve diğer sıralardan belki yirmi ya da yirmi beş gri takım elbiseli koşarak çıkarken orta sıraya ulaştım. Bazıları bizi görünce frene bastı, pahalı ayakkabılarıyla çakıl taşları fırlattı ve yeni bir uluma sesi çıkardı. Diğerleri-

Sonunda biz de dönmeye başladık ve sonra depoların orta sırasına kadar geldik, hala koşar adım ilerliyorduk.

Gri takım elbiseliler peşimizden koştu ama Murphy ve benim önümüzde kırk metrelik bir mesafe vardı ve insanüstü bir hafiflikte görünmüyorlardı. Başaracaktık.

Sonra deponun kapısının kilitli olduğunu hatırladım.

Koşarken anahtarı bulmaya çalıştım, hazır olması için kotumun ön cebinden çıkarmaya çalıştım. İlk denemede kapıyı kilitli olmaktan çıkarıp açamazsam, gri takım elbiselilerin bizi yakalayıp ikimizi de öldüreceğini düşündüm.

Doğal olarak lanet anahtarı düşürdüm.

Küfrettim ve çakılların üzerinde kayarak durdum. Düşen anahtarı bulmak için çılgınca etrafıma bakındım, şimdi ürkütücü bir sessizlik içinde bize doğru koşan gri takım elbiseli kalabalığın korkunç bir şekilde farkındaydım.

"Harry!" Murphy

söyledi. "Biliyorum!"

Atış pozisyonunda yanımda belirdi ve en yakındaki gri takım elbiseye nişan aldı. "Harry!"

"Biliyorum!"

Çakılların arasında metal parıldıyordu ve Murphy hassas, ölçülü atışlarla ateş açıp en yakındaki gri giysiyi yuvarlanmaya gönderirken üzerine çullandım. Diğerleri onun üzerinden atladı ve gelmeye devam etti.

Anahtarı bulmuştum ama artık çok geçti.

İkimiz de saklandığım sığınağa ulaşamayacaktık.

Bölüm 19

"Yakın dur!" diye bağırdım. Asamın ucunu çakıllara sapladım ve sürükleyerek toz ve taşların üzerine bir çizgi çektim. Hızlıca Murphy ve benim etrafımda yaklaşık bir metre genişliğinde kaba bir daire çizdim, aslında bir saniyeliğine onun silahı ve gri kıyafetlerin arasına girdim.

"Kahretsin, Harry, yat!" diye bağırdı.

Ben de öyle yaptım, uzanıp çakıl taşındaki çizgiye dokundum, basit tasarıma hızlı bir irade darbesi indirdim. Murphy'nin silahı iki kez havladı. Enerjinin çemberde toplandığını ve aceleyle birleşerek ani ve görünmez bir duvar halinde yerine oturduğunu hissettim.

Gri giysilerden en yakını sendeledi ve sonra kendini ileri doğru bir dalışa attı. Murphy irkilerek geri çekildi ve ben de onu çemberi geçip bozmadan önce sertçe yakaladım.

Gri takım elbise sanki sağlam bir duvara çarpmış gibi çembere çarptı ve havada hayalet bir cy- linder'ı tanımlayan mavi-beyaz bir ışık parlamasıyla yüzeyinden geri tepti. Bir an sonra, gri giysilerden daha fazlası aynı şeyi yaptı, belki yirmi tanesi, her biri çemberin alanından sekti.

"Sakin ol!" Murphy'ye onu hâlâ kendime doğru tuttuğumu söyledim. "Sakin ol, sakin ol!" Onun biraz rahatladığını, yerinde tutulmaya karşı mücadele etmeyi bıraktığını hissettim. "Sorun yok," dedim. "Çemberi kırmadığımız sürece geçemezler."

İkimiz de titriyorduk. Murphy yutkunarak bir çift nefes aldı. Gri takım elbiseliler çemberin etrafına yayılıp elleriyle kenarlarına uzanırken biz bir an öylece durduk. Onlar bunu yaparken onlara daha iyi bakacak zamanım oldu.

Hepsi aynı boy ve kilodaydı. Yüz hatları belirgin değildi ve birbirlerinin aynısı olmasa da benzerdi. Sanki hepsi aynı ailedenmiş gibi . Hepsinin gözleri aynı renkteydi, garip bir gri-yeşildi ve yüzlerinde hiçbir ifade yoktu, hem de hiç.

İçlerinden biri bana dokunmaya çalışır gibi uzandı ve açık eli çemberin alanına doğru düzleşti. O sırada avucunun , parmaklarına paralel, korkunç bir *ağız* açıldı. Tırtıklı köpekbalığı dişleriyle kaplıydı ve sürünen, kıvrımlı mor-siyah bir dil, sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi, çembere rastgele vurmak için ortaya çıktı. Bunu yaparken dilinden yoğun bir şekilde sarımsı mukus damlıyordu.

"Tamam," dedi Murphy küçük, tonsuz bir sesle. "Bu biraz rahatsız edici."

"Ve daha da iyi olacak," diye mırıldandım.

Tabii ki diğer gri giysiler de aynı şeyi yapmaya başladı. Saniyeler içinde, ürkütücü el-ağızları, kıvranan ton- gues ve damlayan balçık tarafından tamamen kuşatıldık.

Murphy başını salladı ve içini çekti. "Eckgh."

"Bir de bana sor."

"Bu şey onları ne kadar süre uzak tutacak?"

"Onlar ruhani varlıklar," dedim. "Çember burada olduğu sürece onun dışında kalacaklar."

"Üzerine toprak falan atamazlar mıydı?"

Başımı salladım. "Çemberi kırmak sadece fiziksel bir süreç değildir. Bu bir seçim, irade eylemidir ve bu şeylerde bu yoktur."

Murphy kaşlarını çattı. "O zaman neden şey yapıyorlar?"

Elimin topuğuyla alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum. "Çünkü biri onları Nevernever'dan çağırdı," dedim. "Çağırıcıları, her neredeyse, onlara emirler veriyor."

"Çemberi kırabilir mi?" Murphy sordu.

"Evet," dedim. "Kolayca."

Ağır bir Cockney aksanına sahip bir erkek sesi, "Konuşmamıza başlamak için mükemmel bir not," dedi. "Bir delik açın, beyler."

Çemberin bir tarafındaki takım elbiseliler ellerini indirip geride durdular ve ucuz bordo takım elbiseli, iri yarı bir adamı yeniden gördüler. Orta boyluydu ama ağır ve kaslıydı ve orta kısmının etrafında fazladan birkaç bira daha vardı. Yüz hatları suda aşınmış taş gibi küt ve yuvarlaktı. Saçları kırlaşmıştı ve kelleşmeden alabileceğiniz en kısa şekilde kesilmişti; gözleri küçük ve sertti ve gri takım elbiseli aynı renkteydi, kendine özgü bir gri-yeşildi.

"Ah, aşkım," dedi adam sırıtarak. "Bence birbirlerine olan sevgilerini ifade etmekten çekinmeyen çiftler görmek oldukça güzel."

Önce ona, sonra Murphy'ye göz kırptım ve onu hâlâ gevşekçe kendime doğru tuttuğumu fark ettim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Murph de bu durumu pek fark etmemişti. Boğazını temizledi ve çakıldaki çembere basmamaya dikkat ederek benden küçük bir adım geri çekildi.

Hâlâ sırıtarak bize başını salladı. " 'Allo, Dresden. Neden bunu hepimiz için kolaylaştırmıyor ve bana Donald Morgan'ın hangi birimde saklandığını söylemiyorsun?"

Birdenbire bu serseriyi War- dens'ın elindeki profilden tanıdığımı fark ettim. "Binder," dedim. "Sana böyle diyorlar, değil mi?"

Binder'in gülümsemesi genişledi ve belinden hafifçe eğildi. "Aynısı." Murphy kaşlarını çatarak Binder'e baktı ve "Kim bu pislik?" dedi.

"Gardiyanların silmek istedikleri adamlardan biri," dedim. "O bir büyücü mü?"

Binder, "Bu yönde bazı becerilerim var, canım," dedi.

Doğrudan ona bakarak, "O bir numaracı," dedim. "Hiçlikten bir şeyler çağırma ve onları kendi iradesine bağlama konusunda bir yeteneği var."

Murphy başını sallayarak, "Ee, Binder," dedi.

"Evet. Yeteneğini en yüksek fiyatı verene satan bir pislik, ama Büyü Yasalarını çiğnememeye özen gösteriyor, bu yüzden Gardiyanlar onu hiç alaşağı edemedi."

"Biliyorum," dedi Binder neşeyle. "İşte bu yüzden ünlü Müdür Donald Morgan'ı alaşağı eden kişi olmamın enfes ironisinin tadını çıkarıyorum. Kendini beğenmiş ukala."

"Onu henüz ," dedim.

"Zaman meselesi, delikanlı," dedi Binder göz kırparak. Eğildi ve tek bir çakıl parçası aldı. Düşünceli bir şekilde avucunda sektirdi ve bize baktı. "Bakın, bu sözleşme için biraz rekabet var ve oldukça iyi bir para. Bu yüzden size işimi kolaylaştırmanız için bir şans vermeye hazırım."

"Hangi hususlar?" Ben sordum.

Çakıl taşını baş ve işaret parmakları arasında tuttu. "Bunu çemberinizin içine atıp kırmayacağım. Böylece adamlarımın ikinizi de öldürmesine gerek kalmaz ve bu hoş olmaz mı?"

Binder'ın arkasında, depo sırasının sonunda toz kıpırdadı. Görünmeyen bir şey çakılların hareket etti. Hayatımın nasıl gittiği göz önüne alındığında, bunun iyi bir şey olamayacağı ihtimali yüksekti. Tabii...

"Hadi ama Binder," dedim. "Aptal olma. Buradaki bayandan kafanda beyninin gitmesi gereken o boş noktaya bir kurşun sıkmasını istemeyeceğimi sana düşündüren nedir?"

Binder, "Bunu yapıyor, çemberi indiriyor ve adamlarım seni parçalara ayırıyor," diye yanıtladı.

"O zamana kadar bu senin sorunun olmayacak," dedim.

Binder bana . "Hepimiz kanlar içinde öleceğiz, öyle mi?" Murphy sakince silahını kaldırdı ve Binder'ın yüzüne doğrulttu.

Binder ona baktı, sırıtışı hiç solmuyordu. "Şimdi, küçük hanım. Pişman olacağın bir şey yapma. Benim, ah, kişisel rehberliğim olmadan, buradaki adamlarım bu iyi beyefendinin boğazını hemen parçalayacaktır. Ama bayanlara karşı çok daha az profesyoneller." Sırıtışı soldu. "Ve siz, bayan, profesyonel olmadıklarında nasıl olduklarını bilmek istemezsiniz."

Parmaklar, yapışkan diller ve dişler çemberin koruyucu alanının dış kenarına doğru bastırmaya devam etti.

Murphy bunu yüzüne yansıtmadı ama ürperdiğini gördüm.

"Karar zamanı, bayan," dedi Binder. "Ya o tetiği çekin, hemen şimdi ve olanlarla yaşayın ya da düzgün bir hanımefendi gibi onu yere bırakın ve bunu kibarca halledin."

Murphy'nin gözleri onun yorumları karşısında kısıldı. "Tek bildiğim, o taşı bize fırlatmak üzere olduğun. Sanırım silahı olduğu yerde tutacağım."

"Aklında başka bir şey daha olsun, Binder," dedim. "Evcil hayvanlarının önüne geçip taşı onlardan oluşan bir duvarın arkasından atabileceğini düşündüğünü biliyorum ama beni öldürürsen sana ne olacağını bir düşün."

"Ölüm lanetin, değil mi?" diye sordu. Binder ellerini kaldırdı ve avuçlarını sahte bir dehşetle yanağına dayadı. "Oh hayır. Bir ölüm laneti. Ne yapmalıyım?"

Soğuk ve küçük bir gülümsemeyle ona baktım. "Sanırım hayatının geri kalanını büyü yapamayarak geçireceksin," dedim sessiz, umarım kendinden emin bir ses tonuyla. "Ben öldüğümde, gücünü elinden alacağım. Sonsuza kadar. Artık çağırmak yok. Artık bağlamak yok."

Binder'ın ifadesi düzleşerek tarafsız bir hal almaya başladı.

"Hiç sevdiğin bir işin oldu mu, Binder?" Ona sordum. "Bahse girerim yapmamışsındır. Dosyanı okudum. Geç saatlere kadar uyumayı seven, insanları etkilemek için çok para harcayan birisin. Her zaman oda servisi alırsın, her zaman şampanya ısmarlarsın. Ve paranın sana kazandırdığı kadınlardan hoşlanıyorsun." Başımı salladım. "Şapka profesyonel kıyafetinin bir parçası haline geldiğinde kaç şişe şampanya alabileceğini düşünüyorsun? Güzel, uzun bir hayat yaşamak için yeterince yeteneğin var dostum. Bir hiç olarak."

Bir saniye boyunca sessizce bana baktı. "Bunu yapamazsın," dedi Binder. "Yeteneğimi elimden alamazsın. Bu mümkün değil."

"Ben Beyaz Konsey'in bir büyücüsüyüm, Binder. Hayatını insanlara zarar vermek için yeteneğini kullanarak geçiren aptalın teki değilim. Yapabildiğimiz her şeyin reklamını yaptığımızı mı sanıyorsun? İmkânsız olduğunu düşündüğün şeylerin yarısını yaptığımı bilseydin, çoktan kaçıyor olurdun."

Binder bana baktı, çenesinde boncuk boncuk terler belirmişti. "Ben olsam o taşı atmadan önce çok dikkatli düşünürdüm, Binder. Çok dikkatli."

Oldukça yakınlardan bir polis sireni duyuldu.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Hey, polisler. Bu iş ilginçleşecek."

"Sen mi?" diye sordu, inanamayarak. "Polisleri özel bir mat-
ter?"

Parmağımla Murphy'yi işaret ettim, o da rozetini çıkardı ve Klasörünün arkasını kemerine soktu, böylece kalkan Binder'a bakacaktı.

"Çoktan yaptım," dedi Murphy.

"Ayrıca, burayı seçmemin tek nedeni mahallenin çok sıkı polis kontrolünde olmasıydı," dedim. "Bir el silah sesi duyulur ve kimse bir şey bildirmez. Yarım düzine olursa insanlar tedirgin olur."

Binder'in gözleri kısıldı ve bizden ön tarafa doğru baktı. Park.

"Tik-tak," dedim, baskıyı olabildiğince sert uygulayarak. "Bu sadece bir zaman meselesi, delikanlı."

Binder tekrar etrafına bakındı, sonra başını salladı ve içini çekti. "Taşaklar. Polislerle uğraşmak zorunda kaldığımda işler hep karışıyor. Kamyonlar dolusu aptal ölüyor. Kovalar dolusu kan." Adamlarına eliyle işaret etti. "Her yöne kaçan aynı şüpheliler. Herkes onları kovalıyor ve yakalamayı başardıklarında daha fazla insan ölüyor." Bana sertçe baktı. "Buna ne dersin büyücü? Polis mi? Belki de seni tehdit ettiğimde bunu kaldıracak kadar taşaklısındır. Buna hayran olabilirim."

Midemde küçük bir batma hissi oluştu. Saniyeleri sayıyor, sinirlerimin beni acele ettirmemesini umuyordum. Şimdiye kadar yeterince zaman geçmiş olmalıydı.

"Peki ya o polisler? Onların ölümünü vicdanında taşımak istiyor musun?" Isınmaya çalışan bir boksör gibi boynunu hafifçe döndürdü. "Çünkü sana hemen söyleyeyim, beni durduramayacaklar."

Elimi uzattım ve Murphy'nin bileğine dokundum. Bana şöyle bir baktı ve sonra silahını indirdi.

"Bu daha iyi," dedi Binder. Artık tavırlarında şakadan eser yoktu. "Tek istediğim Müdür. O zaten ölü bir adam ve sen de bunu biliyorsun. Onu kimin aldığının ne önemi var?"

Sıranın sonunda, Binder'in arkasında bir şey kıpırdadı ve ben gülümsemeye başladım-
ing.

"Seninle ya da bu kasabayla bir alıp veremediğim yok," diye devam etti Binder. "Bana nerede olduğunu söyle, huzurlu bir şekilde gideceğim ve Bob senin amcan olacak."

Murphy keskin bir nefes aldı. "Tamam,"

dedim. "Tam arkanda."

Binder'in gülümsemesi bu kez tam anlamıyla bayağıydı. "Dresden. Aramızda biraz şakalaşıyoruz. İkimiz de burada, ikimizin de düşüncesizce hareket etmek istemediği bir andayız. Ve bu çok eğlenceli. Bir günü daha keyifli kılan küçük şeylerden biri." Sesi sertleşti. "Ama bana geri zekâlı olduğumu varsayarak inanılmaz derecede aşağılayıcı bir kötülük yapma."

"Değilim," dedim ona. "Yaklaşık kırk metre arkanda. Tekerlekli sandalyede."

Binder bana sert bir bakış attı. Sonra gözlerini devirdi ve omzunun üzerinden kısa bir bakış fırlattı, ardından ağzı bir karış açık kaldı.

Morgan tekerlekli sandalyesinde Binder'dan yaklaşık kırk metre uzakta oturuyordu, elinde benim silahım vardı. Mouse sandalyenin yanında durmuş, dikkatle Binder ve yardakçılarına odaklanmıştı, vücudu gergin ve ileri atılmaya hazırdı.

Morgan düz ve acımasız bir ses tonuyla, "Merhaba Binder," dedi. "Şimdi, Bayan Carpenter."

Molly, Binder'la konuşmamızın başında onu hareket ederken ilk gördüğümden beri üzerinde tuttuğu örtüyü indirirken birdenbire ortaya çıktı. Elinde benim yedek patlatma çubuğumu tutuyordu, çubuğun uzak ucu çakılların arasında sürüklendiği soluk bir tozla kaplanmıştı. Tozun üzerine çizdiği dairenin uzun, tembel yayının yanında diz çöktü ve elini ona dokundurdu, konsantrasyon içinde kaşlarını çattı.

Güç çemberleri gerçekten de temel şeylerdir. Nasıl yapılacağını bilen herkes bir tane yapabilir ve bir çemberin nasıl düzgün bir şekilde kurulacağını öğrenmek her çırağa öğretilen ilk şeydir. Çemberler içerideki alanı dışarıdaki dünyanın büyülü enerjilerinden izole eden sınırlar yaratır. Bu yüzden Binder'ın mi- nyonları yere çizdiğim çemberin düzlemini geçemiyorlardı; bo- kalıpları ektoplazmadan oluşuyordu ve büyülü enerjiyle katı bir formda tutuluyordu. Çember, onu geçmeye çalıştıklarında bu enerjiyi kesiyordu.

Çırağımın iradesiyle canlanırken, Molly'nin çemberi de benimkiyle aynı şeyi yaptı; sadece bu sefer gri giysiler çemberin *içindeydi*. Enerji alanı yükseldikçe, gri giysilerin katı formlarını korumak için ihtiyaç duydukları enerji akışını kesti.

Ve birdenbire kırk şeytani hayduttan sonraki en iyi şey şeffaf bir yapışkan maddeye dönüştü.

Binder bunun üzerine bir çığlık attı, umutsuzca etrafında döndü, nefesinin altında bir tür büyü mırıldandı ama kendisini bu çabadan kurtarmalıydı. Onları geri istiyorsa, önce devasa çemberin izole edici alanından çıkması ve sonra sıfırdan başlaması gerekecekti.

"*Ah*, Binder," dedim sahte bir empatiyle. "Bunun geldiğini görmedin, değil mi?"

"Ernest Armand Tinwhistle," diye gürledi Morgan mutlak bir otorite tonuyla, tüfeği omzuna doğru kaldırarak. "Teslim ol ya da yok edilmeyle yüzleş, seni değersiz küçük çakal."

Binder'in yoğun gri-yeşil gözleri Morgan'dan ikimize kaydı. Sonra bir sonuca varmış gibi göründü ve bir boğa gibi üzerimize saldırdı, başı eğik, kolları havadaydı.

Murphy'nin silahı ona doğru yöneldi ama bir lanetle namluyu yukarı Binder'dan uzaklaştırdı. Binder'ın omzunu göğsüne çarparak onu yere düşürdü, bu sırada ben de karnıma sert bir yumruk yedim.

Yanından geçerken bir bacağımı onunkine attım ama itiş yüzünden dengem bozuldu ve kıçımın üstüne düşmeme rağmen onu bir ya da üç adım tökezlemeye zorladım. Murphy darbeyi akıcı bir zarafetle karşıladı, sırt üstü yuvarlandı, bir omzunun üzerinden yumuşak bir şekilde yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı.

"onları buradan," diye homurdanarak döndü ve Binder'ın hızla uzaklaştı.

Mouse hızla yanıma geldi, endişeli köpek gözleriyle Murphy'nin ardından baktı, sonra bana baktı.

"Hayır," dedim ona. "Şunu izle."

Binder elinden geldiğince sıkı koşuyordu ama gençken o kadar hafif olduğundan şüpheliydim, hele yirmi yıl ve kırk kilo sonra. Murphy neredeyse her gün spor yapıyordu.

Sıranın bitimine yaklaşık on adım kala onu yakaladı, adımlarını bir saniyeliğine zamanladı ve sonra tam bir sonraki adımını atmak için kaldırdığı sırada en arkadaki bacağına sert bir tekme attı. Bunun sonucunda ayağı kendi baldırının arkasına takıldı ve yere yığıldı.

Binder öfke dolu bir hırıltıyla ayağa kalktı ve Murphy'nin üzerine atıldı. Yüzüne avuç çakıl fırlattı ve ardından ağır, döngüsel yumruklarla saldırdı.

Murph başını eğdi ve çakıl taşlarını gözlerinden uzak tuttu, bir yumruktan sıyrıldı ve ikincisinde bileğini yakaladı. İkisi kısa bir yarım daire çizerek döndüler, Binder bir çığlık attı ve sonra kel kafası

bir deponun çelik kapısına çarptı. Fiziksel dayanıklılığı için adamın hakkını vermem gerekiyordu. Kapıdan biraz sersemlemiş bir şekilde çıktı ama Murphy'nin kafasına bir dirsek indirdi.

Murphy bu kolu yakaladı ve klasik bir kalça atışında kendi vücudunu dayanak noktası olarak kullanarak harekete devam etti; ancak Binder bu teknik için normalden farklı bir yöne bakıyordu.

Kolunun yuvasından çıktığını elli metre duyabilirdiniz. Ve

sonra yüzüstü çakıllara çarptı.

Bu olaydan sonra Binder benim kitabımda beyni için ekstra puan aldı: Murphy bileklerini arkasından sürükleyip onu kelepçelerken kıpırdamadan yattı ve mücadele etmedi.

Mouse'la bakıştık ve akıllıca bir ifadeyle, "Sert çocuk" dedim.

Polis sirenlerinin sesi giderek yükseliyordu. Murphy önce onlara, sonra da sıranın aşağısından bana baktı. Öfkeli bir kışkış hareketi yaptı.

"Haydi," dedim Mouse'a. İkimiz aceleyle Mor- gan'ın sandalyesine doğru ilerledik.

Ben yaklaşırken Morgan, "Siz ikiniz orada dururken onu bu saçma borusuyla vuramazdım," diye yakındı. "Neden yapmadın?"

"İşte bu yüzden," dedim başımla, mavi baloncukları yanıp sönen bir devriye arabasının durduğu park girişini işaret ederek. "Kurşun yarası cesetleri görünce çok komik oluyorlar." Molly'ye kaşlarımı çatarak baktım. "Sana ilk tehlike işaretinde kaçmanı söylemiştim."

Morgan'ın tekerlekli sandalyesinin kollarını tuttu ve hepimiz depoya ve geçidine doğru geri dönmeye başladık. "Hepsinin çığlık atmaya başladığını duyana kadar neler olduğunu anlamadık," diye itiraz etti. "Sonra Mouse çıldırdı ve metal bir kapıyı kazmaya başladı. Başınızın belada olabileceğini düşündüm. Öyleydi de."

"Mesele bu değil," dedim. Üzerinden geçerken çakıl taşına çizilmiş daireye baktım, onu kırdım ve gücünü serbest bıraktım. "Bu çember kimin fikriydi?"

"Benim," dedi Morgan sakince. "Çember tuzakları haydut çağırıcılarla başa çıkmak için standart bir taktiktir."

"Çizmek bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi Molly. "Ama hepsini alabilmek için yeterince büyük yapmam gerekiyordu."

"Sorun değil. Çenesini çalıştırarak zaman öldürdüğü için mutluydu." Hepimiz depo bölümüne girdik ve kapıyı arkamızdan kapattım. "İyi iş çıkardın, çekirge."

Molly ışınlandı.

Etrafımıza baktım ve "Hey. Thomas nerede?" dedim.

"Vampir mi?" Morgan sordu.

"Her ihtimale karşı parkın dışını gözetlettim," dedim.

Morgan bana tiksinti dolu bir bakış attı ve Asla'ya açılan hazır portala doğru yuvarlandı. "Vampir, yerimi bilmesi mümkün olmayan bir ödül avcısı ortaya çıkmadan hemen önce kayboluyor. Ve sen gerçekten şaşırdın mı, Dresden?"

"Thomas beni aradı ve sorun olduğunu söyledi," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Eğer aramasaydı, şimdiye kadar gri takım elbiseler içinde boğuluyor olurdun."

Molly endişeyle dudağını çiğnedi ve başını salladı. "Harry... Bizi bıraktığından beri onu görmedim."

Dişlerimi sıkarak parkın girişine doğru baktım. O neredeydi?

Aksini yapabilseydi, Thomas Murphy ve benim Binder'ın kölelerine karşı tek başımıza savaşmamıza asla izin vermezdi. Hemen yanımızda olurdu. Ama öyle olmadı.

Neden gitmedi? Ben gelmeden önce koşullar onu gitmeye mi zorlamıştı? Ya da daha kötüsü, mevcut krize dahil olan başka biri ona karşı önlem almaya mı karar vermişti? Psikopat sürtük Madeline rahatsız edici bir şekilde aklıma geldi. Ve deri gezgini doğrudan bana saldırmak yerine müttefiklerimi öldürmekten mutlu olduğunu çoktan göstermişti.

Ya da belki de gri giysili bir de- mons kalabalığı tarafından ezilmişti. Belki de cesedi çoktan öfke parkının bir köşesinde soğumaya başlamıştı. Bu düşünceyle ağzım kurudu.

Cehennem çanları.

Kardeşime ne olmuştu?

Morgan sessiz bir kelime söyledi ve yerde parıldayan dikdörtgen bir geçit açtı. Molly oraya doğru yürüdü ve etkilenmiş bir halde aşağıya baktı.

"Dresden," dedi Morgan. "Yerel yetkililerle aramızın açılmasını göze alamayız."

Ona bağırmak istedim ama haklıydı. Daha fazla siren parka yaklaşmıştı. Gitmek zorundaydık. Morgan'ın sandalyesinin kollarını tuttum, geçide doğru ilerledim ve "Gidelim millet" dedim.

Kahretsin*, Thomas*, kendi kendime hırladım. *Hangi cehennemdesin sen?*

Bölüm 20

Saklandığım yerdeki kapı, Asla'daki patikadan üç adım açılıyordu, tamam, ama bu üç adım engelli erişimine uygun değildi. Molly ve ben Morgan'ın kollarından birinin altına girip onu patikaya kadar yarı yarıya taşımak zorunda kaldık. Molly ve Mouse'u onunla bıraktım, geri döndüm ve onu patikaya kadar taşıdım. Molly ve Mouse'u Morgan'ın yanında bıraktım, geri dönüp tekerlekli sandalyeyi aldım ve donmuş yamaçtan yukarı, daha önce gittiğim patikanın neredeyse bir patikaya sürükledim.

Morgan'ı tekrar tekerlekli sandalyeye bindirdik. İşimiz bittiğinde solgun ve titriyordu. Elimi alnına koydum. Ateşten yanıyordu.

Morgan kaşlarını çatarak başını parmaklarımdan uzaklaştırdı.

"Ne oldu?" Molly sordu. Beklettiğim iki montu da almayı akıl etmiş ve birini giymişti bile.

"," dedim sessizce. "Butters bunun yaranın enfekte anlamına gelebileceğini söyledi."

Morgan titreyerek, "Ben iyiyim," dedi.

Molly ikinci paltoyu giymesine yardım etti, donmuş, perili ahşaba gergin gözlerle baktı. "O zaman onu soğuktan kurtarmamız gerekmez mi?"

"Evet," dedim düğmelerini ilikleyerek. "Buradan şehir merkezindeki geçide kadar belki on dakika sürer."

"Vampir bunu da biliyor mu?" Morgan . "Bu da ne demek şimdi?"

"Açık bir tuzağa düşmüş olursun, Dresden."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye tersledim. "Thomas hakkında bir yorum daha yaparsan kızakla kaymaya başlarsın."

"*Thomas?*" Morgan sesini yükseltirken solgun yüzü biraz daha karardı. "Aklını başına toplaman için daha kaç ceset gerekecek Dresden?"

Molly yutkundu. "Harry, affedersin." İkimiz de ona ters ters baktık.

Kızardı ve göz temasından kaçındı. "Burası Nevernever değil mi?" "Evet," dedim.

Morgan aynı anda, "Belli ki," dedi. Birbirimizle tekrar yüzleştik, hırlamaktan başka bir şey yapamıyorduk.

"Tamam," dedi Molly. "Bana bunun biraz tehlikeli olduğunu söylememiş miydin?" Derin bir nefes aldı ve konuşmasını hızlandırdı. "Yani, bilirsin işte. Burada durup yüksek sesle tartışmak biraz aptalca değil mi? Her şey düşünüldüğünde?"

Birden kendimi aptal gibi hissettim.

Morgan'ın öfkesi azaldı. Başını yorgunca eğdi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

"Evet," dedim kendi öfkemi dizginleyerek. "Evet, muhtemelen öyledir."

Morgan, "En önemlisi de Edinburgh'dan Chicago'ya giden yollardan geçen herkes bizi ezip geçecek," diye ekledi.

Molly başını salladı. "Bu biraz... garip olurdu?"

Sessizce homurdandım. Başımı doğru yönde salladım ve tekerlekli sandalyeyi patikadan aşağı doğru itmeye başladım. "Bu taraftan."

Molly de onu takip etti, gözleri etrafımızdaki peri ormanından gelen hareket sesleriyle sağa sola dalıyordu. Mouse onun yanında adımlarını hızlandırdı ve Molly yürürken elini köpeğin sırtına koydu, bu tamamen bilinçsiz bir hareketti.

"Seni nasıl öğrendiklerini bilmemiz gerekiyor" demeden önce belki beş dakika boyunca sabit bir hızda ve neredeyse tam bir sessizlik içinde ilerledik.

Morgan, "Vampir en iyi açıklama," diye cevap verdi, ses tonu dikkatle nötrdü.

"Onun hakkında senin bilmediğin bilgilere sahibim," dedim. "Diyelim ki o değil. Bunu nasıl yaptılar?"

Morgan bunu bir süre düşündü. "Sihirle olmaz." "Emin

misin?"

"Evet."

Sesi öyle geliyordu.

"Karşı önlemleriniz *o kadar* iyi mi?" Ben sordum.

"Evet."

Bir an için bunu düşündüm. Sonra Morgan'ın kendini doğaüstü keşiflerden korumak için ne yaptığı kafama dank etti. "İşaretini aradın- er. Gümüş meşe yaprağı. Titan'ın-" Kendimi durmaya zorladım, peri ormanına dikkatle baktım. "Yaz Kraliçesi'nin sana verdiği."

Morgan omzunun üzerinden bana bakmak için başını hafifçe çevirdi.

Islık çaldım. Kraliçe Titania'yı gözlerimle bir kez görmüştüm. Ti- tania ve muadili Mab'ın birbirleriyle savaşmaya hazırlandıkları tablo, o güne kadar gördüğüm en alçakgönüllü ve hayranlık uyandırıcı saf güç gösterisi olarak hâlâ yerini koruyor.

tanık oldum. "Bu yüzden kimsenin seni bulamayacağından bu kadar eminsin. Seni koruyan o."

"Kabul ediyorum," dedi Morgan başka bir alaycı bakışla, "bu bir çörek

değil." Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Titania'nın hizmetçisi söyledi. Tüm Yazlık Saray aylardır buna gülüp duruyor."

Molly arkamdan boğulur gibi bir ses çıkardı. Arkamı dönmedim. Sadece gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürmek zorunda kalacaktı.

"Sana ne kadar süre verdi?" Ben

sordum. "Yarın gün batımına kadar."

Aşağı yukarı otuz altı saat. Sahip olduğuma inandığımdan birkaç saat daha fazla ama çok değil. "Meşe yaprağı üzerinde mi?"

"Elbette," dedi.

"Görebilir miyim?"

Morgan omuz silkti ve boynundan deri bir kordon çıkardı. Kordondan küçük bir deri kese sarkıyordu. Keseyi açtı, içini ve içinden bir meşe yaprağının küçük, zarif detaylara sahip bir kopyasını . Bana doğru uzattı.

Onu aldım ve perili ağacın içine att. Morgan bu

sefer gerçekten hırladı. "Neden?"

"Çünkü Yaz Kraliçesi onları dinliyordu. Geçen yıl, onun kiralık katil ekibi beni Chicago'nun her yerinde takip etmek için benimkini kullanıyordu."

Morgan kaşlarını çattı ve onu attığım yere doğru baktı. Sonra başını salladı ve bir eliyle yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Bunamaya başlamış olmalıyım. Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"," dedi Molly. "Hâlâ koruma altında değil mi zaten?"

"Öyle," dedim. "Ama o yaprak değil. Yani Yaz Kraliçesi onun bulunmasını isterse ya da biri ne yaptığını fark edip onunla bir anlaşma yaparsa, Morgan'a onu saklayacağına dair verdiği sözü tutabilir *ve* onu ele verebilir. Tek yapması gereken birinin meşe yaprağındaki büyüyü aramasını sağlamak."

Morgan başını sallayarak, "Sidheler yalnızca anlaşmalarının lafzına bağlıdır," dedi. "Bu yüzden başka seçenek kalmadığı sürece onlarla pazarlık yapmaktan kaçınılır."

"Yani Binder meşe yaprağını takip ediyor olabilir mi?" Molly sordu.

Omuz silktim. "Belki."

Morgan, "Yaz Kraliçesi'nin iyi niyetle hareket ediyor olması hala tamamen mümkün," dedi.

Başımı salladım. "Bu da bizi asıl soruya geri getiriyor: Binder seni nasıl buldu?"

"Şey," dedi Molly, "dolandırmak istemem, ama ."

Morgan, "Bizi birkaç dakika içinde bulabilirdi," dedi.

"Demek istediğim bu değil," dedi. "Depoda olduğunuzu biliyordu ama tam olarak hangi ünitede olduğunuzu bilmiyordu. Yani, sihrin izini sürmek onu doğrudan sana miydi? Ve eğer Thomas sizi sattıysa, Binder'a tam olarak hangi depoda olduğumuzu söylemesi gerekmez ?"

Morgan cevap vermeye başladı, sonra kaşlarını çattı ve kapattı. "Hngh." Omzumun üzerinden çekirgeye baktım ve başımla onu onayladım.

Molly bana gülümsedi.

"Yerde bizi takip eden biri mi var?" Morgan sordu. "Takip eden bir araba anahtar olmadan depoya giremezdi."

Bir önceki akşam skinwalker tarafından nasıl gölgelendiğimi düşündüm. "Eğer yeterince iyilerse, bu mümkün olabilir," diye itiraf ettim. "Pek olası değil ama mümkün."

"Yani?" Morgan söyledi. "Bu bizi nereye götürüyor?"

"Şaşkın," dedim.

Morgan mizahtan yoksun bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Sırada ne var o zaman?"

"Eğer seni evime geri götürürsem, bizi tekrar yakalarlar," dedim. "Eğer birileri hareketlerimizi takip etmek için tamamen ölümlü yöntemler kullanıyorsa, bunu izleyen birileri olacaktır."

Morgan arkasına ve bana . "Konsey'in bizi bulmasını beklerken beni Chicago'da daireler çizerek varsayıyorum."

"Hayır," dedim. "Seni evime götüreceğim."

Morgan bunu bir an düşündü, sonra sertçe başını salladı. "Doğru."

"Kötü adamların bizi göreceği ve öldürmesi için başka birini göndereceği bir yer," dedi Molly. "Çırak olmama şaşmamalı; çünkü bunun neden aptalca bir fikir olmadığını anlayamayacak kadar cahilim."

"İzle ve öğren, çekirge. İzle ve öğren."

Bölüm 21

Tekrar patikadan ayrıldık ve bir gün içinde ikinci kez Nevernever'dan eski et paketleme tesisinin arkasındaki ara sokağa çıktım. İki yerde durduktan sonra başka bir taksi bulana kadar yürüdük. Taksici Mouse'tan, tekerlekli sandalyeden ya da arabasını nasıl doldurduğumuzdan pek hoşlanmışa benzemiyordu, ama belki de coşkusunu aktaracak kadar İngilizce konuşamıyordu. Asla bilemezsin.

Taksiyi boşaltırken Molly bir ağız dolusu kuruyemişin arasından, "Bunlar senin için gerçekten iyi değil," dedi.

"Morgan'ın hatası. Donutlar hakkında konuşmaya başladı," dedim. "Ve sen de onları yiyorsun."

"Gençliğin metabolizma hızına sahibim," dedi Molly tatlı tatlı gülümseyerek. "Sağlık konusunda bilinçli olmaya başlaması gereken kişi sensin, ey saygıdeğer akıl hocası. En azından bir ya da iki yıl daha yenilmez olacağım."

Morgan'ı sandalyesine oturttuk ve taksicinin parasını ödedim. Morgan'ı daireme inen merdivenlere doğru ve ikimiz birlikte sandalyesini çevirip onu düşürmeden merdivenlerden aşağıya ve daireye indirmeyi başardık. Daha sonra, Mouse'un ipini tuttum ve ikimiz posta kutumdan postaları almak için yukarı çıktık ve sonra pansiyonun küçük arka bahçesine ve Mouse'un kullanımı için ayrılmış kumlu toprak parçasına doğru yürüdük.

Ama Mouse'u beklemek yerine onu, Bay Spunkelcrief öldüğünden beri kesilmemiş ya da budanmamış eski leylaklardan oluşan minyatür bir orman olan arka bahçenin uzak köşesine götürdüm. Çiçek açmışlardı ve kokuları havayı dolduruyordu. Arılar gür bitkilerin etrafında vızıldıyordu ve ben onlara yaklaştıkça binanın köşesi trafik sesini kesiyordu.

Mülkün dış cephesinde, cadde üzerindeki diğer binaların çoğundan kolayca görülemeyen tek yer burasıydı.

Leylakların dış dallarını geçtim ve ortada küçük ve nispeten açık bir alan buldum. Sonra beklemeye başladım. Birkaç saniye içinde, büyük bir yusufçuğun kanat seslerine benzeyen bir vızıltı duyuldu ve ardından minik kanatlı bir peri leylakların arasından fırlayarak önümde durdu.

Küçük Halk'tan biri olan bir peri için devasa boyutlardaydı ve boyu en az on iki santim yüksekliğindeydi. Atletik yapılı bir genç gibi görünüyordu ve atılmış nesnelerden yapılmış garip bir zırh giymişti.

gevşek uçlar. Plastik şişe kapaklı kaskını, içi boşaltılmış bir golf topunun kabuğundan yapılmış bir değiştirmişti. Kafası için çok büyüktü ama bu onu endişelendirmiyor gibiydi. Zırhı ilk olarak bir şişe Pepto- Bismol olarak kullanılmıştı ve kalçasında, bir ucu kavrama görevi görmesi için iple sarılmış bir yapboz bıçağına benzeyen bir şey asılıydı. Bir yusufçuğunkine benzeyen kanatları, sırtında yarı saydam bir hareket bulutu içinde vızıldıyordu.

Küçük peri havada dikkat kesildi, keskin bir selam verdi ve "Görev tamamlandı, pizzaların efendisi!" dedi.

"O kadar hızlı mı?" diye sordum. Onu ilk gördüğümden bu yana yirmi dakika bile geçmemişti, çöreklerimizi aldıktan sonra taksiye binmeden önce. "Hızlı iş, Toot-toot, senin için bile."

Övgü küçük adamı son derece memnun etmiş görünüyordu. Gülümsedi ve birkaç hızlı daire çizerek vızıldadı. "Bu binanın karşısındaki binada, göle doğru iki bina ötede."

Homurdandım, düşünüyordum. Eğer doğru hatırlıyorsam, bu da benimki gibi apartmana dönüştürülmüş başka bir kayıkhaneydi. "Yeşil panjurlu beyaz olan mı?"

"Evet, tecavüzcünün inini yaptığı yer burası!" Eli beline gitti ve testere dişli kılıcını şeffaf plastik kabuğundan çıkardı, kaşlarını şiddetle çattı. "Onu sizin için öldüreyim mi lordum?"

Gülümsememi çok dikkatli bir şekilde yüzümden uzak tuttum. "İşlerin henüz o seviyeye gelip gelmediğini bilmiyorum," dedim. "Bu adamın evimi izlediğini nereden biliyorsun?"

"Oh, oh! Bana bunu söyleme!" Toot yerinde bir ileri bir geri sallanıyor, heyecanla sallanıyordu. "Çünkü pencerelerde perdeler var, böylece içeriyi göremiyorsunuz ve sonra büyük siyah plastik bir kutu var, içinden gerçekten uzun bir burun çıkıyor ve burnun ucunda cam bir göz var! Sürekli kutunun bakıyor ve birinin evinize girdiğini gördüğünde bir düğmeye basıyor ve kutu bip sesi çıkarıyor!"

"Kamera, ha?" diye sordum. "Evet, bu muhtemelen onu bizim yapar." Gözlerimi kısarak yaz güneşine baktım ve rahatsız edici derecede sıcak deri düzelttim. Yine de . Etrafta bunun için çok fazla düşmanlık vardı. "Akrabalarından kaç kişi var Toot?"

"Yüzlerce!" Toot-toot kılıcını sallayarak ilan etti. "Binlerce!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Pizzayı bin bir şekilde mi bölüyordun?" "Şey, lordum," diye düzeltti. "En azından birkaç düzine."

Wee Folk huysuz, kararsız bir grup, ancak onlar hakkında kimsenin bilmediğinden emin olduğum birkaç şey öğrendim. Birincisi, hemen hemen her yerdeler ve olmadıkları her yere genellikle *ulaşabiliyorlar*. Çok fazla dikkat süreleri yok ama kısa ve basit işler için cehennem gibiler.

İkincisi, bu dünyada eşi benzeri olmayan bir pizza tutkusuna sahipler. Küçük Halk'a yıllardır düzenli olarak pizza rüşveti veriyorum ve karşılığında onlar da bana (kuşkusuz düzensiz) sadakatlerini gösteriyorlar. Bana Za-Lord diyorlar ve pizzamı alan küçük adil halk da Za-Lord'un Muhafızları'nda görev yapıyor - bu da çoğunlukla Küçük Halk'ın pizza umuduyla evimin etrafında dolaştığı ve onu küçük tehditlerden koruduğu anlamına geliyor.

Toot-toot onların lideriydi ve o ve arkadaşları geçmişte benim için çok yararlı işler yapmışlardı. Birden fazla olayda hayatımı kurtarmışlardı. Doğaüstü topluluktaki hiç kimse onların yapabilecekleri her şeyi beklemiyordu. Sonuç olarak, Toot ve akrabaları genellikle görmezden gelinir. Bunu bir hayat dersi olarak almaya çalıştım: küçük insanları asla küçümseme.

Bu iş tam Toot-toot'a . Neredeyse tam anlamıyla. "Hangi arabanın onun olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Toot başını Yul Brynner tarzı geriye attı. "Tabii ki! Kaportasında *bu* olan mavi olan." Kollarını açılı bir şekilde yukarı kaldırdı ve Y şeklinde dimdik durdu.

"Mavi Mercedes, ha?" Ben sordum. "Tamam. Senden yapmanı istediğim şey şu..."

* * *

Beş dakika sonra evin yanından dolaşarak sokağın karşısındaki ön tarafa doğru yürüdüm. Sonra yüzümü hafiyenin yerleştirildiği eve döndüm ve en vahşi kaşlarımı takındım. Doğrudan perdeli ikinci kat pencerelerini işaret ettim, sonra elimi ters çevirdim ve parmağımı eğerek işaret ettim. Sonra tam önümdeki yeri işaret ettim.

Perdelerden biri kıpırdamış olabilir. Yavaşça beşe kadar saydım ve sonra hızlı adımlarla diğer pansiyona doğru yürümeye başladım, bu sırada işlek caddeden geçiyordum.

Haki şort ve yeşil tişört giyen yirmili yaşlarında genç bir adam, dönüştürülmüş pansiyondan koşarak çıktı ve boynunda pahalı bir fotoğraf makinesi asılı halde sokakta park etmiş mavi bir Mer- cedes'e doğru koştu.

Yürümeye devam ettim, hızımı değiştirmedim.

Sürücü kapısına doğru koştu ve bir tür el cihazını arabaya doğrulttu. Sonra kapıyı tırmaladı ama kapı kapalı kaldı. Bana bir kez daha baktı ve sonra anahtarını kilide sokmaya çalıştı. Sonra gözlerini kırpıştırarak anahtarına baktı ve onu geri çekerken lastiksi pembe bir madde olan balonlu sakızdan fısıltılar çıkardı.

"Ben olsam zahmet etmezdim," dedim yaklaşırken. "Lastiklere bak."

Genç adam benden Mercedes'ine baktı ve biraz daha baktı.
Dört lastik de tamamen patlamıştı.

"Oh," dedi. Sakızla kaplı anahtarına baktı ve iç çekti. "Pekala.
Kahretsin."

Arabanın karşısında durdum ve hafifçe gülümsedim. "Kendini çok kötü hissetme
bu konuda, adamım. Bu işi senden daha uzun süredir yapıyorum."

Bana ekşi bir bakış attı. Sonra anahtarını kaldırdı. "Sakız mı?"

"Süper yapıştırıcı da olabilirdi. Bunu profesyonel bir nezaket olarak kabul et." Arabasına doğru başımı salladım. "Hadi konuşalım. Klimayı aç, Tanrı aşkına."

Bir an bana baktı ve iç çekti. "Evet. Tamam."

İkimiz de arabaya bindik. Anahtarının sakızı kontağa taktı ama çevirdiğinde hiçbir şey olmadı.

"Oh. Kaputu aç," dedim.

Bana baktı ve yaptı. Arabanın önüne gittim ve gevşeyen akü kablosunu yeniden bağladım. "Tamam" dedim ve motoru sorunsuzca çalıştırdı.

Dediğim gibi, Toot-toot ve akrabalarına doğru işi verin ve onlar cehennem gibi formda olsunlar.

Arabaya geri döndüm ve "Ehliyetin var mı?" diye sordum.

Genç adam omuz silkti ve klimasını "derin dondurucuya" çevirdi. "Evet."

Başımı salladım. "Ne kadar sürecek?"

"Uzun
sürmez."

"Polis mi?"

"Joliet'te," dedi. "Ama
şimdi değil."

"Uymadı."

"Neden evime göz kulak
oluyorsun?" Omuz silkti. "İpoteğim
var."

Başımı salladım ve elimi uzattım. "Harry Dresden."

İsme bakınca kaşlarını çattı. "Ragged Angel'da Nick Christian için çalışan sen misin?"

"Evet."

"Nick'in iyi bir ünü var." Bir tür sonuca varmış gibiydi ve belli bir teslimiyetle elimi tuttu. "Vince Graver."

"Beni gözetlemek için mi işe alındın?" Omuz silkti.

"Dün gece beni takip mi ettin?"

Graver, "Skoru biliyorsun dostum," dedi. "Birinin parasını alırsan, ağzını kapalı tutarsın."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu şartlar altında pek çok özel dedektifin bu kadar suskun olmaya cesareti olmazdı. Bu, ona bir kez daha bakmamı sağladı. Zayıf, hafta sonları koşan ya da bisiklete binen biri gibi yapılıydı. Dikkat çekici olmasa da temiz giyimli. Orta kahverengi saçlar, orta boy, orta kahverengi gözler. Görünüşüyle ilgili tek istisnai şey, görünüşüyle ilgili istisnai hiçbir şeyin olmamasıydı.

"Çeneni kapalı tut," diye kabul ettim. "İnsanlar zarar görmeye başlayana kadar. O zaman işler karışıyor."

Graver kaşlarını çattı.

"Yaralanmak mı?"

"Son yirmi dört saat içinde hayatıma kasteden iki girişim oldu," dedim. "Hesabı sen yap."

Gözlerini sokağın aşağısına, uzaklara ve dudaklarını büzdü. "Lanet olsun."

"Kahretsin mi?"

Asık suratla başını salladı. "İşte ücretlerimin ve masraflarımın geri kalanı."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Müvekkilini ekiyor musun? Tıpkı Bu mu?" " 'Suç ortağı' çirkin bir kelime. "Cezaevi" de öyle. "

Akıllı çocuk. Özel dedektiflik lisansımı ilk aldığımda olduğumdan daha zekiydim. "İhtiyacım var seni kimin desteklediğini bilmek istiyorum."

Graver bunu bir dakika düşündü. Sonra da "Hayır" dedi. "Neden hayır?"

"Müşterilerimi kızdırmamayı ya da cinayetle ilgilenen insanları kızdırmamayı kişisel bir politika haline getirdim."

"İşi kaybettin," dedim. "Ya bunu telafi edersem?"

"Belki de kitabın o bölümünü okumadınız. PI'daki 'I', 'in- vestigator' anlamına geliyor. "Muhbir" değil. "

"Belki polisleri . Belki onlara saldırılara karıştığını söylerim." "Belki de hiçbir şey kanıtlayamazsın." Graver başını salladı. "Sen Dişlerinizi bir arada tutamazsanız bu işte ilerleyemezsiniz."

Koltuğumda arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturarak bir onu inceledim. "Haklısın," dedim. "Seni zorlayamam. Bu yüzden senden rica ediyorum. Lütfen."

Ön camdan dışarı bakmaya devam etti. "Neden senin peşindeler?"

"Bir müşterimi koruyorum."

"Tekerlekli sandalyedeki yaşlı

adam." "Evet."

Graver gözlerini kıstı. "Zor bir vakaya

benziyor." "Hiçbir fikrin yok."

Bir süre klimanın içinde oturduk. Sonra bana baktı ve başını salladı.

"Makul bir adama benziyorsun," dedi Graver. "Umarım ölmezsin. Konuşma bitmiştir."

Bir şeyleri zorlamayı düşündüm ama gerçekten sert mizaçlı birini gördüğümde tanıyacak kadar uzun süredir buralardaydım. "Kartvizitiniz var mı?"

Gömleğinin cebine uzandı ve üzerinde adı ve telefon numarası olan düz beyaz bir kartvizit çıkardı. Bana uzattı. "Neden?"

"Bazen bir taşerona ihtiyacım

oluyor." İki kaşını da kaldırdı.

"Dişlerini nasıl bir arada tutacağını bilen biri." Ona başımı salladım ve arabadan indim. Çıkmadan önce eğildim ve kapıya baktım. "Bir me- chanic tanıyorum. Onu ararım ve gelir. Kamyonunda bir kompresör var ve lastiklerinizi doldurabilir. Parasını ben öderim."

Graver sakin, zeki gözlerle beni inceledi ve sonra biraz gülümsedi. "Teşekkürler."

Kapıyı kapattım ve yumruğumla çatıya vurdum. Sonra daireme doğru yürüdüm. sabırla bekleyen Fare, ben sokağa adımımı atar atmaz beni selamlamaya geldi ve ben daireme geri dönerken yanımda yürüdü.

İçeri girdiğimde Morgan yine yatağımda yatıyordu. Molly sargılarını değiştirmeyi yeni bitirmişti. Mister tüm süreci kanepenin arkasından izliyordu, kulakları öne eğikti, belli ki büyülenmişti.

Morgan başıyla bana işaret etti ve "Onu yakaladın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Beni takip etmesi için yerel bir özel dedektif tutulmuştu. Ama bir sorun vardı."

"O da ne?"

Omuz silktim. "Dürüst biriydi."

Morgan burnundan nefes aldı ve başını salladı. "Oldukça nadir görülen bir sorun." "Evet. Etkileyici bir genç adam. İhtimaller nedir?"

Molly bir ileri bir geri baktı. "Anlamıyorum."

"İşi bırakıyor ama müvekkili hakkında bilmek istediklerimizi bize söylemeyecek, çünkü bunun doğru olmayacağını düşünüyor," dedim. "Bilgileri satmaya da niyetli değil."

Molly kaşlarını çattı. "O zaman tüm bunların arkasında kimin olduğunu nasıl bulacağız?

Bu mu?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Ama ona birini çağıracağımı söyledim.

lastiklerine tekrar hava basmak için.

İzninizle." "Bekle. Hâlâ dışarıda

mı?" "Evet," dedim. "Mavi

Mercedes." "Ve o genç bir adam."

"Elbette," dedim. "Senden biraz daha yaşlı. Adım Vince Graver."

Molly gülümsedi. "Peki o zaman, gidip bana söylemesini sağlayayım." Buzdolabıma yürüdü, açtı, koyu kahverengi bir şişe mikro bira çıkardı ve kapıya doğru yürüdü.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Ona sordum.

"Güven bana, Harry. Onun fikrini

değiştireceğim."

Morgan şiddetle, "*Hayır*," dedi. Birkaç kez öksürdü. "Hayır. Ölmeyi tercih ederim, beni duyuyor musun? Benim adıma kara büyü yapmandansa *ölmeyi*."

Molly birayı kapının yanındaki rafa bıraktı ve Morgan'a göz kırptı. "Haklısın," dedi bana. "Tam bir drama kraliçesi. Sihir hakkında kim bir şey söyledi ki?"

Bir kolunu tişörtünün içine soktu ve biraz kıpırdandı. Birkaç saniye sonra sutyenini tişörtünün kol deliğinden çekip çıkardı. Onu rafa bıraktı, şişeyi aldı ve sırayla her göğsüne tuttu. Sonra yüzünü bana döndü, derin bir nefes aldı ve sırtını biraz kamburlaştırdı. Göğüslerinin uçları gömleğinin oldukça gergin kumaşına oldukça belirgin bir şekilde baskı yapıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana hınzırca gülümseyerek.

Vince'in sonunun geldiğini düşünmüştüm.

"Sanırım annen kıyameti koparırdı," dedim.

Molly sırıttı. "Tamirciyi çağır. Kamyon gelene kadar ona eşlik edeceğim." Biraz daha kalça hareketiyle döndü ve daireden çıktı.

Kapı kapanırken Morgan alçak sesle, minnettar bir ses çıkardı.

Ona baktım.

Morgan kapıdan bana baktı. "Henüz ölmedim, Dresden." Gözlerini kapattı. "Arada bir bir kadının güzelliğine hayran olmaktan zarar gelmez."

"Olabilir. Ama bu sadece... sadece *yanlıştı*."

Morgan gülümsedi ama bu gülümseme rahatsızlıktan dolayı gerilmişti. "Yine de haklı. Özellikle de genç bir erkekle. Bir kadın bir erkeğin her şeyi farklı bir ışık altında görmesini sağlayabilir."

"Yanlış," diye mırıldandım. "Sadece *yanlış*." Tamirci Mike'ı aramaya gittim.

* * *

Molly yaklaşık kırk beş dakika sonra geri geldi, yüzü .

Morgan daha fazla ağrı kesici ilaç almak zorunda kalmıştı ve huzursuz bir uykunun içinde dönüp duruyordu. Onu uyandırmamak için kapıyı dikkatlice kapattım.

"Eee?" Ben sordum.

Molly kendini beğenmiş bir tavırla, "Arabasının kliması çok iyi," dedi. "Hiç şansı yoktu." İki parmağının arasında, benim aldığım kartvizit gibi bir kartvizit tuttu.

Ben de benimkiyle aynı şeyi yaptım, onu taklit ettim.

Kendininkini ters çevirdi ve bana diğer tarafta el yazısıyla yazılmış bir not gösterdi. "Asistanınız olarak işim konusunda endişeliyim." Elinin tersini melodramatik bir şekilde alnına dayadı. "Sana bir şey olursa ben ne yaparım? Nereye gideceğim?"

"Ve?"

Kartı bana uzattı. "Vince de avukat yardımcısı olarak çalışmayı düşünebileceğimi söyledi. Hatta bir hukuk firması bile önerdi. Smith Cohen Mackleroy."

"İş arama önerisi, ha?" Ben sordum.

Sırıttı. "Belli ki onu kimin tuttuğunu bana öylece söyleyemedi. Bu yanlış olur."

"Sen zalim ve sinsi bir genç kadınsın." Kartı ondan aldım ve okudum. Üzerinde şöyle yazıyordu: Smith Cohen Mackleroy yazıyordu, bir telefon numarası vardı ve altında "Evelyn Derek" yazıyordu.

Molly'nin gülümseyen gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım. Sırıtışı genişledi. "Kahretsin, ben iyiyim."

"Burada tartışma yok," dedim ona. "Artık elimizde bir isim, bir ipucu var.

Hatta buna bir ipucu bile diyebiliriz."

"Sadece *o da* değil," dedi Molly. "Bir randevum var."

"İyi iş, çekirge," dedim gözlerimi devirirken sırıtarak. "Takım için bir tane almanın yolu."

Bölüm 21

Smith Cohen ve Mackleroy'un Chicago şehir merkezinde lüks bir hukuk firması olduğu ortaya çıktı. Ofislerinin bulunduğu bina Sears Kulesi'nin gölgesindeydi ve muhteşem bir göl manzarasına sahip olmalıydı. Tabiri caizse düşmanın gözünü çıkardıktan sonra, bize biraz nefes alacak alan kazandırmış olabileceğimi düşündüm. Vince peşimizde olmadan, Morgan'ın görece güven içinde birkaç saat dinlenebileceğini umuyordum.

Bayan Evelyn Derek'i sıkıştırıp Vince'in bulgularını kime rapor ettiğini öğrenir öğrenmez onu başka bir yere nakletmenin bir yolunu bulacaktım.

Sanırım biraz dağınık ve pejmürde görünüyordum, çünkü öğle yemeği saatinin ortasında içeri girdiğimde binanın güvenlik görevlisi bana dikkatli bir bakış attı. Beni durdurup durdurmamaya karar verdiğini görür gibiydim.

Ona en dostça gülümsememi verdim -ki yorgunluğum ve stresim muhtemelen bunu sadece kibarlığa indirgedi- ve "Affedersiniz efendim. Smith Cohen ve Mackleroy' bir avukatla randevum var. Yirmi ikinci kattalar, değil mi?"

Rahatlamıştı, ki bu iyiydi. Takım elbisesinin altında, beni kapıdan kolayca çıkarabilecek kadar kaslı görünüyordu. "Yirmi dört, efendim."

"Tamam, teşekkürler." Ona gülümsedim ve kendimden emin adımlarla yanından geçtim. Özgüven, insanları gerçekten bir yerde olmanız gerektiğine ikna etmek için çok önemlidir - özellikle de olmadığınız zamanlarda.

"Efendim," dedi arkamdaki gardiyan. "Sopanızı burada bırakırsanız memnun olurum."

Durdum ve omzumun üzerinden baktım.

Silahı vardı. Eli tam olarak silahın üzerinde değildi ama başparmağını yarım santim kadar uzaktaki kemerinin içine sokmuştu.

"O bir sopa değil," dedim sakince. "Bu bir ." "Altı ayak
uzunluğunda."
"Bu geleneksel Ozark halk sanatı." "
yerinde ezikler ve çentikler var."
Bir düşündüm. "Güvensiz miyim?" "Bir battaniye
getir." Elini uzattı.
İçimi çektim ve asamı ona uzattım. "Makbuz alacak mıyım?"

Cebinden bir not defteri çıkardı ve üzerine bir şeyler yazdı. Sonra bana uzattı. Şöyle yazıyordu: *Bay Ukala'dan bir adet altı ayak geleneksel Ozark yürüyüş sopası alındı.*

"O Doktor Ukala," dedim. "Sekiz yılımı hakaret Bay diye çağrılmak için geçirmedim."

Asayı masasının arkasındaki duvara yasladı ve tekrar sandalyesine oturdu.

Asansöre gittim ve yukarı çıktım. Omurganızı sıkıştıracak ve kulaklarınızı patlatacak kadar hızlı giden şu ekspres mekanizmalardan biriydi. Yirmi dördüncü katta bir resepsiyon masasının karşısında açıldı. Hukuk bürosu, görünüşe göre, tüm katı kaplıyordu.

Resepsiyon görevlisi kaçınılmaz olarak genç bir kadındı ve yine kaçınılmaz olarak çekiciydi. Resepsiyon alanındaki masif meşe mobilyalar, gerçek yağlıboya tablolar, el yapımı mobilyalar ve havadaki hafif limonlu ahşap cilası kokusu, güzel bir pratiklik temasının çeşitlemeleriydi.

Kibar bir gülümsemeyle bana baktı, siyah saçları uzun ve çekiciydi, gömleği dikkatinizi çekecek kadar düşük kesilmişti ama onu daha az düşünmenize neden olacak kadar düşük değildi. Gülümsemesi hoşuma gitmişti. Belki de dayak yemiş bir serseri gibi görünmüyordum. Belki de benim üzerimde sadece kararlı görünüyordu.

"Üzgünüm efendim," dedi, "ama bağımlılık danışma merkezi on iki altı numarada."

Sigh.

"Aslında buraya birini görmeye geldim," dedim. "Bunun Smith Cohen ve Mackleroy olduğunu varsayarsak?"

Masasının önünde duran ve üzerinde firmanın adının sans serif harflerle yazılı olduğu levhaya dikkatle ama yine de kibarca baktı. "Anlıyorum efendim. Kimi arıyorsunuz?"

"Bayan Evelyn Derek, lütfen."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır," dedim. "Ama benimle konuşmak isteyecektir."

Resepsiyon görevlisi, ağzında acı ve hoş olmayan bir tat varmış gibi bana baktı. O halde geliş zamanımı doğru ayarlamıştım. Belli ki genç bayan beni bir sekretere, yönetici asistanına ya da artık her ne deniyorsa ona teslim edip orada bulunmam gerekip gerekmediğine başka birinin karar vermesini isteseydi çok daha rahat ederdi. Bayan Evelyn Derek'in asistanının da öğle yemeğinde olduğu belliydi, zaten öğle yemeği saatinde gelmesinin amacı da buydu. "Kimin burada olduğunu söyleyeyim?"

Vincent Graver'ın kartvizitini çıkardım ve ona uzattım. "Lütfen ona Vince'in beklenmedik bir bilgi edindiğini ve bunu duyması gerektiğini söyleyin."

Bir düğmeye bastı, kulaklığını ayarladı ve mesajı diğer uçtaki kişiye itaatkâr bir şekilde iletti. Kadın dinledi ve başını salladı. "Koridorun sonunda, efendim, soldaki ikinci kapı."

Ona başımı salladım ve arkasından kapıdan içeri girdim. Halı daha da kalınlaşmış ve dekor daha da pahalılaşmıştı. Duvardaki bir köşede iki bin dolarlık bir çift deri sandalyenin arasında küçük bir taş çeşme sergileniyordu. Kesinlikle başarı, güç ve herkesin bunu bilmesi arzusu kokan bir salondan geçerken başımı salladım.

Bahse girerim Edinburgh'daki Ostentatiatory'yi fena halde kıskanmışlardır.

Soldaki ikinci kapıyı açtım, içeri girdim ve arkamdan kapattım, şu anda boş olan bir sekreter masası ve şüphesiz Evelyn Derek'in statüsüne uygun bir yönetici ofisine açılan açık bir kapı buldum, hukuk müşaviri.

"İçeri gelin Bay Graver," dedi sabırsız bir kadın sesi ofisin içinden.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ofis büyüktü ama tekdüze değildi. Muhtemelen firmanın tam ortağı değildi. Mobilyalar şık ve ultramoderndi, bolca cam ve uzay çağı metali kullanılmıştı. Odada sadece küçük bir dosya dolabı, bir dizi hukuki metnin bulunduğu bir raf, ince ve kırılgan görünümlü bir dizüstü bilgisayar ve duvarda dalgın bir yerden alınmış çerçeveli bir koyun postu vardı. Bir penceresi vardı ama buzla kaplanmış, çıplak bir saydamlığa dönüşmüştü. Cam masa, oturma masası ve içki dolabı parlıyordu, hiçbir yerde bir leke ya da parmak izi görülmüyordu. Bir ameliyathanenin tüm sıcaklığına sahipti.

Dizüstü bilgisayarda yazı yazan kadın, ofisle birlikte komple bir setin parçası olarak gelmiş olabilir. Şimdiye kadar gördüğüm en koyu yeşil gözlerinin önünde çerçevesiz gözlükler takıyordu. Saçları kuzguni siyahtı ve dar, zarif yüz hatlarını ve boynunun ince çizgisini ortaya çıkaracak şekilde kafasına yakın kesilmişti. Koyu renk ipek takım ceket, ona uygun bir etek ve beyaz bir bluz giymişti. Uzun bacakları vardı, çoğu mortgage ödemesinden daha pahalı olması gereken ayakkabılar giymişti ama ne yüzük, ne küpe, ne de kolye takmıştı. Duruşunda soğuk ve yeniden hizmet eden bir şeyler vardı ve parmakları tuşlara askeri bir davulcu gibi hızlı ve kararlı bir şekilde vuruyordu.

İki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, dikkatle yazmakta olduğu şeye odaklandı. Belli ki, gününe burnunu sokmaya cüret ettiği için Vince'e kanıtlaması gereken bir şey vardı.

"Umarım sizi yeniden işe almam için beni ikna edebileceğinizi düşünmüyorsunuzdur, Bay Graver," dedi sonunda, başını kaldırmadan. "Bu kadar önemli olduğunu düşündüğünüz şey nedir?"

Ah. Vince çoktan istifa etmişti. Ayaklarının altında fazla ot bitmesine izin vermedi, değil mi?

Belli ki bu kadın çok ciddiye alınmaya alışkındı. Birkaç cevap üzerinde düşündüm ve işe onu kızdırarak başlamaya karar verdim.

Biliyorum. Benim. Şok edici, değil mi?

Evelyn Derek burnundan sabırsızca nefes verip soğuk ve onaylamayan bakışlarını bana çevirene kadar hiçbir şey söylemeden bana davrandığı gibi ona da davrandım.

"Merhaba, kucaklaşalım," dedim.

Kadına şu kadarını söyleyeyim, harika bir poker suratı vardı. Onaylamama hali nötr bir maskeye dönüştü. Sandalyesinde hafifçe doğruldu, ancak gergin olmaktan çok dikkatli görünüyordu ve avuçlarını masanın üzerine koydu.

"Lekeler bırakacaksın," dedim.

"Ofisimden defol" demeden önce birkaç saniye daha bana baktı.

"Burada hiç camsil göremiyorum," diye düşündüm, etrafıma bakarken.

"Beni duydun mu?" dedi, sesi giderek sertleşiyordu. "Defol. Dışarı."

Çenemi kaşıdım. "Belki sekreterinizin masasındadır. Senin için getirmemi ister misin?"

Yanaklarında renk lekeleri belirdi. Elini telefonuna götürdü.

Masa.

Parmağımla işaret ettim, irade gücümü kullandım ve "*Hexus*" diye tısladım.

Teknolojiyi bir büyücü için oldukça basit bir şeydir. Ama bu cerrahi bir hassasiyet değil. Telefondan, bilgisayarından, tepedeki ışıklardan ve ceketinin cebindeki bir şeyden çıkan kıvılcımlara birkaç keskin patlama sesi eşlik etti.

Bayan Derek küçük bir çığlık attı ve aynı anda üç yöne doğru kaçmaya çalıştı. Sandalyesi onsuz arkaya doğru yuvarlandı ve cam kaplı masasının arkasında, hiç de onurlu olmayan bir şekilde yere yığıldı. Narin görünümlü gözlükleri bir kulağından sarkıyordu ve koyu yeşil gözleri genişti, beyazları her yanından görünüyordu.

Sırf etki yaratmak için birkaç adım daha yaklaştım ve uzun bir süre sessizce ona baktım. Odada çıt çıkmıyordu ve ışıklar olmadan içerisi çok daha karanlıktı.

Çok ama çok sessiz konuştum. "bu ofisin geri kalanı arasında iki kapalı kapı var - ki zaten çoğu boş. Harika halılarınız, masif meşe panelleriniz ve koridorda gürül gürül akan bir su tesisatınız var." Hafifçe gülümsedim. "Az önce olanları kimse duymadı. Yoksa şimdiye kadar koşarak gelirlerdi."

Yutkundu ve hareket etmedi.

"Beni gözetlemesi için sana dedektifi kimin tutturduğunu söylemeni istiyorum."

Kendini toparlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başımı salladım, elimi kaldırdım ve "*Forzare*," diye mırıldanıp nazik bir irade çabası göstererek likör dolabına doğru bir işaret yaptım. Dolabın kapısı açıldı. Burbona benzeyen bir şişeyi elime aldım ve el hareketimi tekrarlayarak açık dolaptan odanın öbür ucuna, elime uçmasını sağladım. Kapağını açtım ve bir yudum aldım. Tadı zengindi ve inerken boğazımı hoş bir şekilde yaktı.

Evelyn Derek saf bir şok içinde bana baktı, ağzı açıktı, yüzü Maine kırsalından daha beyazdı.

Ona sabit bir şekilde baktım. "Emin

misin?" "Oh, Tanrım," diye fısıldadı.

"Evelyn," dedim azarlayıcı bir sesle. "Odaklan. Vince Graver'ı beni takip etmesi ve hareketlerimi rapor etmesi için tuttun. Biri sana bunu yapmanı söyledi. Kimdi o?"

"Müşterilerim," diye kekeledi. "Gizli."

Zavallı kadını korkuttuğum için kendimi kötü hissettim. Büyü kullanımına verdiği tepki, daha önce doğaüstü şeylerle hiç karşılaşmamış bir heteroseksüel için tipikti - bu da muhtemelen koruduğu kişinin doğası hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu. Dehşete düşmüştü. Yani, ona zarar vermeyeceğimi biliyordum.

Ama odada bunu bilen tek kişi bendim.

Blöf oynamakla ilgili olan şey, rahatsız edici olsa bile sonuna kadar oynamanız gerektiğidir.

"Bunun çirkinleşmesini gerçekten istemedim," dedim üzüntüyle.

Bir adım daha yaklaştım ve şişeyi masanın üzerine bıraktım. Sonra yavaşça, dramatik bir şekilde sol elimi kaldırdım. Birkaç yıl önce kötü bir şekilde yanmıştı ve bu tür şeylerden kurtulma yeteneğim diğerlerine göre daha yoğun olsa da

en azından uzun vadede, elim hala güzel değildi. Artık korku filmi özel efektleri gibi değildi ama parmaklarımı, bileğimi ve avucumun büyük kısmını kaplayan erimiş yara izleri, daha önce hiç görmediyseniz, hala ürkütücü ve nahoştu.

"Hayır, bekle," diye ciyakladı Evelyn. Yerde kalçalarının üzerinde geri geri gitti, sırtını duvara dayadı ve ellerini kaldırdı. "Yapma."

"Müvekkilinin insanları öldürmeye çalışmasına yardım ettin, Evelyn," dedim sakin bir sesle. "Kim olduğunu söyle."

Gözleri daha da büyüdü. "Ne oldu? Hayır. Hayır, kimsenin zarar göreceğini bilmiyordum."

Yaklaştım ve hırladım, "Konuş."

"Tamam, !" diye kekeledi. "O-"

Sanki biri onu boğmaya başlamış aniden konuşmayı kesti. Gözdağı vermek

için gazı biraz azalttım. "Anlat bana," dedim, daha sessiz bir şekilde.

Evelyn Derek başını bana salladı, korku ve şaşkınlık birkaç dakika önce onda gördüğüm çekingenliği yok etmişti. Titremeye başladı. Ağzını birkaç kez açtığını gördüm ama sadece küçük boğuk sesler çıkıyordu. Gözleri odağını kaybetti ve kapana kısılmış bir hayvanın kaçış arayışı gibi odanın içinde rastgele gezinmeye başladı.

Bu normal değildi. Azıcık bile değil. Evelyn Derek gibi biri paniğe kapılabilir, korkabilir, köşeye sıkışabilirdi ama asla söyleyecek söz bulamazdı.

"Oh," dedim, çoğunlukla kendi kendime. "Bu saçmalıktan *nefret ediyorum*."

İçimi çektim ve masanın etrafından dolaşarak sinmiş avukatın yanında durdum. "Kahretsin, eğer birinin bunu yaptığını bilseydim..." Başımı salladım. Beni pek de iyi dinlemiyordu ve ağlamaya başlamıştı.

Birinin özgür iradesi bir tür psişik engelleme tarafından doğrudan ortadan kaldırıldığında verilebilecek binlerce olası tepkiden biriydi bu. Mantıklı, rasyonel zihninin her parçasının onu kimin tuttuğunu bana söylemekten yana olduğu bir durum yaratmıştım. Duyguları da mantıklı düşüncelerinin hemen arkasında sıralanmıştı.

Bahse girerim biri onun aklına girmişti. Birisi onun içine Bayan Derek'in işvereni hakkında konuşmasına izin vermeyen bir şey bırakmıştı. Hatta onu kimin işe aldığına dair bilinçli bir hafızası bile olmayabilirdi - bir dedektifi sebepsiz yere birini gözetlemesi için tutmayacağı gerçeğine rağmen.

Herkes her zaman böylesine bariz mantıksal tutarsızlıkların devam etmeyeceğini, zihnin bu kusurları kullanarak yerleştirilen bağlardan bir şekilde kurtulacağını düşünür. Ancak gerçek şu ki, insan zihni son derece mantıklı ya da tutarlı bir yer değildir. Çoğu insan, korkunç ya da ölümcül bir gerçekle yüzleşme ya da ondan rahatça kaçma seçeneği verildiğinde, normalliğin rahatlığını ve huzurunu seçer. Bu onları güçlü ya da zayıf, iyi ya da kötü insanlar yapmaz. Sadece onları insan yapar.

Bu bizim doğamızda var. Eğer kaçınmak istiyorsak, hayatımızın daha çirkin gerçeklerinden dikkatimizi dağıtacak çok şey var.

"Evelyn Derek," dedim sert ve otoriter bir sesle. "Bana bak."

İrkilerek duvara yaklaştı ve başını salladı.

Önünde diz çöktüm. Sonra uzanıp çenesine dokundum ve yüzünü nazikçe kendime doğru kaldırdım. "Evelyn Derek," dedim daha yumuşak bir sesle. "Bana bak."

Kadın koyu yeşil gözlerini benimkilere dikti ve ben de ruhgözlemim başlamadan önce uzun bir nefes boyunca onun bakışlarını tuttum.

Eğer gözler ruha açılan pencerelerse, büyücüler de ruhların röntgencileridir. Bir büyücü başka bir kişinin gözlerine baktığında, o kişiye dair bir şeyler görürüz, varlığının özüne dair bir vizyon. Her birimiz bu deneyimi biraz farklı yaşarız ama sonuçta aynı şeydir - başka birinin gözlerine bakmak karakterinin en hayati kısımlarına dair bir fikir verir.

Evelyn Derek'in koyu yeşil gözleri neredeyse etrafımda genişliyor gibiydi ve sonra kendimi kadının ofisinin neredeyse aynısı olan bir odaya bakarken buldum. Mobilyalar güzel ve minimalistti. Görünüşe göre Bayan Derek, çoğu insanın bir ömür boyu topladığı bakım ve hatıralarla ruhunu aşırı derecede yükleyecek türden bir insan değildi. Hayatını zihnine, düşüncelerinin düzenine ve disiplinine adamıştı ve kişisel karışıklıklar için kendine fazla yer bırakmamıştı.

Ama odaya baktığımda Bayan Derek'in kendisini gördüm. Onu iş kıyafetleriyle ya da belki öğrenci kıyafetleriyle beklerdim. Onun yerine, üzerinde...

Evet. Çok pahalı, çok minimalist siyah iç çamaşırı giyiyordu. Çorap, jartiyer, külot ve sutyen, hepsi siyah. Onları çok iyi giyiyordu. Yere diz çökmüştü, dizleri ayrıktı, ellerini küçük sırtının arkasında tutuyordu. Dudaklarını aralayarak bana baktı, nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. Bakış açımı hafifçe değiştirebildim, sanki onun etrafında yürüyormuş gibi ve

O yeşil gözler beni takip ediyordu, gözbebekleri arzuyla büyümüştü, kalçaları dengesini her düzeltişinde küçük özlem hareketleriyle oynuyordu.

Bilekleri arkadan beyaz ipekten uzun, ince bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve bakışlarımı kaldırdığımda ince, kadınsı bir formun Evelyn Derek'in hatıra odasının koridorlarında kaybolduğunu ve bana soluk teninin parıltısından başka bir şey göstermediğini gördüm.

-Ve gümüş gözlerin parıltısı.

Orospu çocuğu.

Birisi Bayan Derek'in düşüncelerini bağlamış ve bu bağları onun doğal cinsel arzusuyla birlikte örerek onlara kalıcılık ve güç kazandırmıştı. Failin yöntemi ve gördüğüm anlık görüntüler, belki de düşüncelerinde kalmayı başaran anı parıltıları, sorumlunun kim olduğuna dair güçlü ipuçları veriyordu.

Beyaz Saray'ın bir vampiri.

Sonra bir burkulma hissi oldu ve Evelyn Derek'in üzerine diz çöktüm. Gözleri kocaman açılmıştı, bana bakarken yüzünde dehşet ve hayranlık karışımı bir ifade vardı.

Oh, evet. Soulgaze'in olayı buydu. Kime bakarsanız bakın, o da size bakar. Onlar da sizi, sizin onları gördüğünüz kadar detaylı görebiliyor. Bana ruhgözlemi yapan hiç kimse bu deneyimden rahatsız olmamış gibi görünmedi.

Evelyn Derek bana baktı ve "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Harry Dresden." dedim.

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve sersemlemiş bir sesle, "Senden kaçtı," dedi. Gözlerinde yaşlar oluşmaya başladı. "Bana neler oluyor?"

Başka bir insanın düşüncelerini işgal eden büyü, Gardiyanların koruduğu Büyü Yasalarının doğrudan ihlali gelir. Ancak her yasada olduğu gibi gri alanlar ve uygulamada neye izin verilip verilmediğine dair kabul edilmiş gelenekler vardır.

Evelyn için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Zihnine verilen zararı geri almak için benimkinden daha hafif ve daha yetenekli bir el gerekirdi, tabii eğer geri alınabilirse. Ama onun için yapabileceğim bir şey vardı, Beyaz Konsey'in bile bir yardım ve merhamet olarak kabul ettiği bir parça gri büyü, özellikle de Evelyn'in yaşadığı türden bir psişik travmaya maruz kalanlar için.

Elimden geldiğince nazikçe irademi çağırdım ve sağ elimi uzattım. Parmak uçlarımı hafifçe gözlerinin üzerinden geçirdim ve gözlerini kapatmasını sağladım.

Avucumu alnından çenesine doğru geçirirken, elimden geldiğince dikkatli bir şekilde iradesini serbest bıraktım ve mırıldandım, "*Dorme, dormius*, Evelyn. *Dorme, dormius.*"

Küçük bir rahatlama sesi çıkardı ve vücudu ani ve tam bir rahatlamayla yere sarktı. Bir kez derin nefes aldı, nefes verdi ve sonra basit ve rüyasız bir uykuya daldı.

Onu elimden geldiğince rahat ettirdim. Şansım yaver giderse, uyandığında yüzleşmemizin çoğunu kötü bir rüya olarak geçiştirecekti. Sonra döndüm ve hukuk bürosunu arkamda bıraktım, her adımda içimde sessiz bir öfke büyüyordu. Öfkem hiddete dönüşmeye başladığında kapıdaki güvenlik görevlisinin yanından geçtim. Masasının üzerindeki makbuzu tokatladım ve bir hareket ve mırıldandığım bir kelimeyle asamın duvara yaslandığı yerden fırlayıp elime geçmesine neden oldum.

Bekçi sandalyesinden düştü ve arkama bakmadan oradan ayrıldım.

Beyaz Saray da işin içindeydi. Morgan'ı öldürtmeye çalışıyorlardı - ve *beni* de onunla birlikte - ve dahası, kasabamdaki insanları avlıyorlar, ruhlarını parçalıyorlar ve doğru koşullar altında deliliğe dönüşebilecek zararlar veriyorlardı. Her zamanki yırtıcılıkları ile Evelyn Derek'e yapılanlar arasında büyük bir fark vardı.

Birisi bunun hesabını verecekti.

Bölüm 23

Daireme döndüm, kapımı omuzlayıp açtım ve tuhaf bir tabloyla karşılaştım.

Tekrar.

Morgan yatak odasının kapısından yaklaşık bir metre uzakta yerde yatıyordu. Ozark halk sanatı oyma çeyrek çıtalar, patlatma çubukları, şemsiyeler ve benzeri şeyleri sakladığım kapının yanındaki eski patlamış mısır kutusundan bastonumu apar topar almıştı. Baston eski Viktorya tarzı bir kılıçlı baston. Sapını çevirip çekiyorsunuz ve ahşap bastondan otuz inçlik ince bir yaylı çelik bıçak çıkarabiliyorsunuz. Morgan çekmişti. Yere yan yatmış, kolunu kırk beş derecelik bir açıyla yukarı uzatmış, kılıcı tutuyordu.

Ucu Molly'nin sol kulağının hemen altındaki şahdamarına dayanmıştı.

Molly ise kitaplıklarımdan birine yaslanmıştı, dizleri biraz bükülmüştü, kollarını iki yana açmıştı, sanki bir şeye takılıp tökezlemiş ve düşerken kitaplığa destek olmak için ellerini uzatmıştı.

Mouse kapının solunda, dişlerini göstererek çömelmiş, Anastasia Luccio'nun boğazına hafifçe dayanmıştı. Anastasia yatıyordu ve silahı elinin ulaşamayacağı bir mesafede, halı kaplı zeminde duruyordu. Oldukça rahatlamış görünüyordu ama durduğum yerden yüzünü pek göremiyordum.

Mouse'un koyu kahverengi gözleri sabit bir şekilde Morgan'a odaklanmıştı. Morgan'ın çelik gibi bakışları Mouse'un çenesine kilitlenmişti.

Bir dakika boyunca şaşkın şaşkın onlara baktım. Kimse kımıldamadı. Fare hariç. Ona baktığımda kuyruğu bir ya da iki kez umutla sallandı.

Derin bir nefes aldım, asamı bir kenara bıraktım ve Anastasia'nın bacağına basarak buzluğa doğru ilerledim. Kutuyu açtım, içindekileri bir süre inceledikten sonra soğuk bir kola çıkardım. Açtım ve uzun bir aldım. Sonra kuru bir mutfak havlusu alıp kanepeye gittim ve oturdum.

"Ne olduğunu sorardım," dedim odanın geneline. "Tabii olaya tanık olan tek kişinin *konuşamaması* dışında." Köpeğe baktım ve "Bu iyi olsa iyi olur" dedim.

Fare kuyruğunu yine belli belirsiz salladı.

"Tamam," dedim. "Bırak onu gitsin."

Mouse çenesini açtı ve hemen ayağa kalkıp Anastasia'dan uzaklaştı. Hemen yanıma sokuldu ve bakışları Anastasia'dan Morgan'a gidip gelirken bana yaslandı.

"Morgan," dedim. "Psikopat gazını biraz azalt ve kılıcı bırak."

Morgan öfkeden yarı boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Bu küçük cadı bağlanana, ağzı tıkanana ve gözleri bağlanana kadar olmaz."

"Molly bugün zaten bira takvimi modeli olarak görev yaptı," dedim. "Onu bir sonraki BDSM çekimi için giydirmeyeceğiz." Kolayı bıraktım ve bir saniye düşündüm. Tehditlerin Mor- gan üzerinde, onu daha kararlı hale getirmek dışında bir etkisi olmayacaktı. Bu kadar katı ve eski kafalı bir kişiliğe sahip olmanın büyüleyici yan etkilerinden biriydi.

"Morgan," dedim sessizce. "Sen benim evimde bir misafirsin." Bana hızlı ve suçlu bir bakış fırlattı.

"Benden yardım istediniz ve ben de elimden geleni yapıyorum. Çocuk seni korumaya çalışırken kendini tehlikeye attı. Senin için ailem için yapabileceğim her şeyi yaptım, çünkü sen benim misafirimsin. Misafirliğimi kabul ettikten sonra daha iyi davranışlar beklediğim canavarlar var. Dahası, bunu bana verirlerdi."

Morgan acı dolu bir ses çıkardı. Sonra başını sertçe Molly'den yana çevirdi ve aynı anda kılıcı yere düşürdü. Kılıcın çeliği ince halının üzerinde sekerken çınladı.

Morgan yerde gevşek bir yığın haline ve Molly sarkarak elini kaldırdı ve bir an için boğazının hassas derisini örttü.

Mutfaktan getirdiğim havluyu ona atmak için Anastasia oturana kadar bekledim. nötr bir ifadeyle havluyu yakaladı ve boynunu kurulamak için havluyu kaldırdı. Mouse harika bir köpek ama kontrol etmek için çok çalışması gerekiyor.

"Anladığım kadarıyla işler yine şiddete dönüşmek üzereydi," dedim onlara. "Ve Mouse'un da bu işe dahil olması gerekiyordu."

"Buraya yürüyerek geldi," diye itiraz etti Molly. "Onu gördü."

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. "Ve sen... tam olarak ne yaptın?"

"Beni kör etti," dedi Anastasya sakince. "Sonra da bana vurdu." Havluyu kaldırdı ve burnunu sildi. Bir miktar kan ama çoğu burun deliğinin altında kabuk bağlamıĢ ve kahverengi kalmıĢtı. Demek ki stan- doff'ta uzun süre kalmamışlardı. Anastasya Molly'ye sabit bir bakış attı ve, "Bana bir kız gibi vurdu. Tanrı aşkına çocuğum, hiç mi dövüş eğitimi almadın?"

"Ele alınacak çok konu var," diye . "Seni kör mü etti?"

"Kalıcı olarak değil," dedi Molly, şimdi daha asık suratla. Sol eliyle sağ elinin eklemlerini ovuşturdu. "Ben sadece... ona ait olmayan her şeyin üstünü örttüm."

"Gereksiz yere karmaÇık bir yol," dedi Anastasia kibarca. "Senin için belki,"

dedi Molly savunmaya geçerek. "Ayrıca, bu işi yapan kimdi?

yere mi vuruluyor?"

"Evet. Benden kırk kilo daha ağırsın," dedi Anastasia sakince. "Kaltak,

öylesine söylemediğini biliyorum," diye Molly, bir adım atarak-

elleri kenetlenmiş.

Mouse içini çekti ve ayağa kalktı. Molly durdu ve

büyük köpeğe temkinli bir şekilde baktı.

"İyi köpek," dedim ve Mouse'un kulaklarını kaşıdım.

Ciddi kahverengi gözlerini Molly'den ayırmadan kuyruğunu salladı.

"Onu durdurmak zorundaydım," dedi Molly. "Morgan'ı Gardiyanlara ihbar edecekti."

"Yani ona fiziksel ve sihirli bir şekilde saldırdınız,"

dedim. "Başka ne seçeneğim vardı ki?"

Morgan'a baktım. "Ve sen de kalman gereken yataktan sendeleyerek kalktın, uzanabildiğin ilk sivri şeyi kaptın ve onu Anastasia'dan zorla ayırdın."

Morgan bana yorgun gözlerle baktı. "Belli ki."

İçimi çektim ve Anastasia'ya baktım. "Ve sen de tek çözümün ikisini de indirip her şeyi daha sonra halletmek olduğunu düşündün ve Mouse seni durdurdu."

Anastasia içini çekti. "Dışarıda bir bıçak vardı, Harry. Durumun kontrol altına alınması gerekiyordu."

Mouse'a baktım. "Ve Morgan Molly'ye zarar vermesin diye Anastasia'yı rehin aldın."

Fare başını eğdi.

"Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum," dedim. "Bu yüzden bunun nereden geldiğini iyi düşünün. Bir sorununuz olduğunda *konuşmayı* hiç düşündünüz mü?"

Bu kimseyi memnun etmedi ve bana üzüntüyle karışık çeşitli derecelerde kızgınlık içeren bakışlar attılar.

Mouse hariç, o da içini çekti ve "Uh-woof" gibi bir şey söyledi. "Özür

dilerim," dedim hemen. "Dört ayaklı, ses çıkarmayan şirket eski-

kabul edildi."

"Gardiyanları yakalayacaktı," dedi Molly. "LaFortier'i gerçekten kimin öldürdüğünü kanıtlamadan önce bu gerçekleşirse, hepimiz derenin dibini boylarız."

"Aslında," dedi Anastasia, "bu doğru."

Bakışlarımı ona çevirdim. Ayağa kalktı ve hafifçe yüzünü buruşturarak gerindi. "Morgan'ın kaçış planında kendisine yardımcı olması için senin çırağını işe aldığını duydum," dedi sessizce. Ve seni de ortadan kaldırmışlar."

Küçük, sinirli bir ses çıkardım. "Neden böyle bir şeyi varsayıyorsun ki?"

Bana bakarken gözlerini kısmıştı. "Morgan neden Konsey'de kendisinden hoşlanmamak için en çok nedeni olan büyücünün evine kaçsın ki?" diye sordu. "Sanırım sözleriniz şöyleydi: "Bu çılgınlık olur. "

İrkildim. Ahh. "Uh," dedim. "Evet. Ben..."

"Bana yalan söyledin," dedi sakin bir ses tonuyla. Çoğu insan muhtemelen sesindeki öfke ve acının alt tonunu ya da her kelime arasındaki neredeyse imkansız duraksamayı fark etmezdi. Gözlerinin ardındaki tuğlaların yerine oturduğunu görebiliyordum ve gözlerimi ondan kaçırdım.

Morgan küçük ve kırık bir sesle "Ne?" diyene kadar oda tamamen sessizdi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Sert ve asık suratı griye dönmüştü. Yüz ifadesi, yerçekiminin acı verici sonuçlarını ilk kez keşfeden küçük bir çocuğunki gibi, şok ve şaşkınlıkla çarpılmıştı.

"Ana," dedi, neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Sen... sen benim... benim... benim... yapacağımı nasıl düşünürsün?"

Yüzünü başka tarafa çevirdi. Gözyaşı olamazdı. Morgan'dan değil.
Kendi annesini idam etmek zorunda kalsa bile gözyaşı dökmezdi.

Ama bir an için yanaklarından birinde bir şey parladı.

Anastasya ayağa kalktı ve Morgan'a doğru yürüdü. Morgan'ın yanında diz çöktü ve elini başına koydu. "Donald," dedi nazikçe, "daha önce de güvendiğimiz kişiler tarafından ihanete uğradık. Bu ilk kez olmayacak."

"Arayan onlardı," dedi başını kaldırmadan, kararsızca. "Bu benim."

Onun saçlarını bir kez okşadı. "Bunu kendi özgür iradenle yaptığını hiç düşünmemiştim Donald," diye fısıldadı sessizce. "Birinin aklına girdiğini düşündüm. İşbirliğine karşı bir rehine tuttuğunu. Bir şey."

"Kimi rehin almış olabilirler?" Morgan acı bir sesle konuştu. "Hiç kimse yok. Tam da bu nedenle. Ve sen de bunu biliyorsun."

İç çekti ve gözlerini kapattı.

"Onun koğuşlarını biliyordun," diye devam etti Morgan. "Onlarla daha önce de karşılaştın. Sık sık. İçeri girdiğinde bir saniyeden kısa bir sürede açtın. Dairesinin anahtarı sende var."

Hiçbir şey söylemedi.

Sesi ağırlaştı ve içi boşaldı. "Sen de içindesin. Dresden'le." Anastasia gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Donald," diye başladı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde yaş ya da acıdan başka bir şey yoktu. "Yapma," dedi. "Sakın buna cüret etme."

Onun gözleriyle karşılaştı. Yüzünde hiç bu kadar nazik bir acı görmemiştim. "Ateşin var. Donald, lütfen. Yatakta olmalısın."

Başını halının üzerine koydu ve gözlerini kapattı. "Önemli değil."

"Donald-"

"Önemli değil," diye tekrarladı donuk bir sesle.

Anastasya sessizce ağlamaya başladı. Morgan'ın yanında durmuş, elini onun benekli gümüş ve kahverengi saçlarında gezdiriyordu.

* * *

Bir saat sonra Morgan yine yatakta baygın yatıyordu. Molly laboratuvardaydı, kapak kapalıyken iksirler üzerinde çalışıyormuş gibi yapıyordu. Ben de boş bir kola kutusuyla aynı yerde oturuyordum.

Anastasya yatak odasından çıktı ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Sonra arkasına yaslandı. "Onu gördüğümde," dedi, "buraya sana zarar vermek için geldiğini sandım. Ġkimiz hakkında bir Ġeyler öğrendiğini ve sana zarar vermek istediğini sandım."

"Sen," diye sordum, "ve Morgan?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Bunun olmasına asla izin vermedim.

Bu onun için adil değildi."

"Ama yine de istedi," dedim.

Başını salladı.

"Cehennem çanları," diye iç geçirdim.

Kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, başını kaldırmıyordu. "Senin çırağınla da durum farklı mıydı, Harry?"

Molly her zaman bugünkü çekirge gibi olmamıştı. Ona ilk öğretmeye başladığımda, ona sihirle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi çıplak olmasıyla ilgili olan her türlü şeyi öğreteceğimi varsaymıştı. Ve bu onun için fazlasıyla iyiydi.

Sadece benimle değil.

"Çok değil," diye onayladım. "Ama çok uzun zamandır senin çırağın değil."

"Her zaman romantik bir ilişkinin göze alamayacağım bir risk olduğunu düşünmüşümdür. Benim konumumda olmaz."

"Her zaman değil," dedim, "görünüşe göre."

Yavaşça nefes verdi. "Önceki bedenimde bu fikri savunmak çok daha kolaydı. Daha yaşlıydı. Daha az eğilimli..."

"Hayat mı?" Ben önerdim.

Omuz silkti. "Arzu. Yalnızlık. Neşe. Acı." "Hayat,"

dedim.

"Belki de." Bir an için gözlerini kapadı. "Gençken aşık olmuştum, Harry. Tutkuya. Keşfetmeye, yeni deneyimlere ve hayata." Eliyle kendini işaret etti. "Kolordu Komutanı beni böyle terk edene kadar ne kadarını elde ettiğimi hiç fark etmemiştim." Acı dolu gözlerini açtı ve bana baktı. "Sen bana hatırlatana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ve o zamana kadar Morgan... O benim olduğum gibi değildi. Kopmuştu."

"Başka bir deyişle," dedim, "kendini sana daha çok benzetmişti. Kendini sana benzetmiş. Ve bunu yaptığı için, senin değişiminden sonra sana istediğin şeyi veremedi."

Başını salladı.

Başımı salladım. "Bir meşaleyi taşımak için yüz yıl uzun bir süre," dedim. "Bu cehennem gibi yanıyor olmalı."

"Biliyorum. Ve onu asla incitmek istemedim. Bana inanmalısınız." "İşte

burada 'Kalp kalbin istediğini ister' diyorsun," dedim.

"Klişe," dedi, "ama yine de doğru." Sağ omuzu kapıya yaslanana kadar döndü, bana bakıyordu. "Bunun bizi nereye götüreceği hakkında konuşmalıyız."

Kola oynadım. "Bunu yapmadan önce," dedim, "Morgan ve LaFortier hakkında konuşmalıyız."

Yavaşça nefes verdi. "Evet."

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordum.

"Konsey tarafından aranıyor, Harry," dedi yumuşak bir sesle. "Büyülü yollarla yerinin tespit edilmesini nasıl önlediğini bilmiyorum, ama er ya da geç, saatler ya da günler içinde bulunacak. Ve bu olduğunda, sen ve Molly de bu işe bulaşmış olacaksınız. İkiniz de onunla birlikte öleceksiniz." Derin bir nefes aldı. "Ve eğer bildiklerimle Konsey'e gitmezsem, orada senin yanında olacağım."

"Evet," dedim.

"Gerçekten masum olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "LaFortier cinayetinden," dedim. "Evet."

"Kanıtınız var mı?"

"Haklı olduğumu düşünmemi sağlayacak kadar şey öğrendim. Onu temize çıkarmaya yetecek kadar değil-henüz."

"Eğer Morgan değilse," dedi sessizce, "o zaman hain hâlâ ortalıkta dolaşıyor demektir."

"Evet."

"Benden lanet olası bir hayaletin peşine düşmek için suçluluğunu destekleyen güçlü kanıtları olan bir şüphelinin peşini bırakmamı istiyorsun, Harry. Bırak tanımlamayı, varlığını bile zar zor kanıtlayabildiğimiz birinin. Sadece bu da değil, senin, çırağının ve kendi hayatımla bu hayaleti zamanında bulma konusunda kumar oynamamı istiyorsun."

"Evet. Öyleyim."

Başını iki yana salladı. "Bir Müdür olarak öğrendiğim her şey bana Morgan'ın suçlu olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu söylüyor."

"Bu da bizi soruya geri getiriyor," dedim. "Ne yapacaksın

ne yapacaksın?"

Sessizlik esnedi.

Kapıyı itti ve gelip koltuğumun karşısındaki sandalyeye oturdu.

kanepede.

"," dedi. "Bana her şeyi anlat."

Bölüm 24

Raith Şatosu'na yaklaşırken Anastasya, "Diplomasi böyle yapılmaz," dedi.

"Artık Amerika'dasınız," dedim. "Bizim diplomasi anlayışımız bir elinizde silah, diğerinde sandviçle gelip hangisini tercih edeceğinizi sormaktır."

Anastasya'nın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sandviç mi getirdin?"

"Kime benziyorum, Kissinger'a mı?"

Château Raith'e daha önce de gitmiştim ama hep gece ya da en azından alacakaranlıkta gitmiştim. Burası Chicago'ya bir saat uzaklıkta, Beyaz Saray'ın şu anki yönetici hanesi olan Raith Hanesi'ne ait devasa bir mülktü. Şatonun etrafı, bazen asırlık Avrupa mülklerinde gördüğümüz gibi pastoral, hatta bahçeye benzer bir hale dönüştürülmüş en az yarım mil uzunluğunda eski ormanlarla çevriliydi. Devasa ağaçlar ve altlarındaki yumuşak çimenlerin hakimiyeti altındaydı; ara sıra, yeşil gölgeli ağaçların arasından düzenli aralıklarla inen altın rengi güneş ışığının ortasında yer alan, şüpheli derecede simetrik çiçekli bitkiler çıkıyordu.

Arazinin etrafı yüksek bir çitle çevriliydi ve çitin tepesi dışarıdan kolayca görülemeyen jiletli tellerle kaplıydı. Çit de elektrikle yüklüydü ve en yeni güvenlik kameraları -içlerinden teller çıkan cam boncuklardan biraz daha fazlası gibi görünen- dış cephenin her santimini izliyordu.

Geceleri, son derece ürkütücü bir mülk parçası haline geliyordu. Parlak bir yaz öğleden sonrasında, sadece... güzel görünüyordu. Çok, çok zengin ve çok, çok güzel. Raith'lerin kendileri gibi, arazi sadece doğru zamanda görüldüğünde korkutucuydu.

Eski bir askerin genel duruşuna sahip kibar bir güvenlik görevlisi taksiden inişimizi izlemiş, önden seslenmiş ve neredeyse hiç duraksamadan bizi içeri almıştı. Kapının önünden geçip Little Sherwood'un içinden geçerek Şato'ya ulaşana kadar yürüdük.

"Adamları ne kadar iyi?" Anastasya sordu.

"Eminim dosyayı okumuşsunuzdur."

"Evet," dedi merdivenleri çıkmaya başladığımızda. "Ama sizin kişisel değerlendirmenizi tercih ederim."

"Lara işe alımları devraldığından beri," dedim, "önemli ölçüde iyileştiler. Artık onları kontrol altında tutmak için beslendiklerini sanmıyorum."

"Peki bu değerlendirmeyi neye dayandırıyorsunuz?"

Omuz silktim. "Öncesi ve sonrası. Kiralık kas gücünün son partisi... sadece temassızdı. Bir an önce ölmeye istekliydiler ama kutudaki en keskin çiviler değillerdi. Güzel ve boş. Ve oldukça boş." Girişi işaret ettim. "Şu arkadaki adamın yakınlarda bir gazetesi vardı. Biz geldiğimizde öğle yemeği yiyordu. Önceden kaslı mankenler gibi etrafta dikiliyorlardı. Bahse girerim çoğu eski askerdir. Sıkı askerler, üniversiteden para alanlardan değil."

"Resmi olarak," dedi merdivenlerin tepesine vardığımızda, "test edilmemiş olarak kalacaklar."

"Ya da belki Lara onları kullanması gerekene kadar kadar akıllıdır," dedim.

"Resmi olarak," dedi Anastasia kuru bir sesle, "henüz test edilmedi."

"Beyaz Saray darbesi sırasında benim yaptığım gibi birkaç bıçakla süper hortlakları öldürdüğünü görmediniz," dedim. Asamla kapıya vurdum ve gri pelerinimin askısını düzelttim. "Eski muhafız Gardiyanlar arasında sözüme pek itibar edilmediğini biliyorum ama benden söylemesi. Lara Raith zeki ve korkutucu bir sürtük."

Anastasya belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. "Ve yine de onun kafasına silah dayamak için buradasın."

"Biraz baskı uygularsak ondan bir şeyler öğrenebileceğimizi umuyorum," dedim. "Seçeneklerim çok az. Di- rektörlükten başka bir şey yapacak zamanım da yok."

"Eh," dedi, "en azından güçlü yönlerine göre oynuyorsun."

Kapıyı otuzlu yaşlarında, kare çeneli, düztaban bir adam açtı. Rahat bej rengi spor bir takım giymiş, omuz kılıfında bir silah beyaz tişörtünün altında muhtemelen çelik yelek vardı. Bu da yetmezmiş gibi, bir omzundaki naylon kayıştan sarkan tehlikeli görünümlü küçük bir makineli tüfeği vardı.

Kibarca başını sallayarak "Efendim," dedi. "Hanımefendi. Pelerinlerinizi alabilir miyim?" "Teşekkür ," dedi Anastasya. "Ama onlar üniformanın bir parçası. Eğer siz
bizi doğrudan Bayan Raith'e iletebilirse çok yardımcı olacaktır."

Güvenlik görevlisi başını salladı. "Evin misafirperverliğini kabul etmeden önce, ikinizden de burada iyi niyetle bulunduğunuza ve misafir olduğunuz sürece şiddet uygulamayacağınıza dair bana şahsen söz vermenizi rica ediyorum."

Anastasia hemen kabul edecekmiş gibi ağzını açtı ama ben hafifçe önüne geçerek, "Tabii ki hayır," dedim.

Güvenlik görevlisi gözlerini kısmış ve biraz daha az rahatlamış görünüyordu. "Affedersiniz?"

"Git Lara'ya bu evi parçalara ve kırık camlara ayırıp ayırmayacağımızın hâlâ tartışmaya açık olduğunu söyle," dedim. "Ona yerde zaten kan olduğunu ve sanırım bir kısmının da ellerinde olduğunu söyle. Ona söyle, arayı düzeltmek için bir şans istiyorsa benimle konuşsun. Eğer konuşmazsa bunun yeterli bir cevap olduğunu ve sonuçlarını kabul ettiğini söyle."

Gardiyan birkaç saniye bana baktı. Sonra dedi ki, "Kendine çok güveniyorsun. Etrafında ne olduğunu biliyor musun? Nerede durduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet," dedim. "Sıfır noktası."

Sessizlik uzadı ve benden önce o göz kırptı. "Ona söyleyeceğim. Burada bekleyin lütfen."

Ona başımı salladım ve o da evin derinliklerine doğru yürüdü.

"Sıfır noktası mı?" Anastasya ağzının kenarından mırıldandı. "Sence de biraz melodramatik değil mi?"

Ben de ona benzer bir şekilde cevap verdim. "Cesedini bulacakları yerden üç adım ötede' diyecektim ama bunun çok kişisel olacağını düşündüm. O sadece işini yapıyor."

Başını iki yana salladı. "Bunun medeni bir ziyaret olamaması için bir neden mi var?" "Lara'nın en tehlikeli olduğu zamanlar, herkesin medeni davrandığı zamanlardır," dedim. "O bunu biliyor. Kendini rahat hissetmesini istemiyorum. Kıyamet kopacak diye endişelenirse ondan cevap almak daha kolay olacaktır."

Anastasia, "Bu konuda endişelenmezsek onu sorgulamak da daha kolay olabilir," diye belirtti. "Burada avantajlı olan o. Örneğin iki yanımızdaki duvarlarda oldukça taze sıvalar olduğunu fark ettik."

Kontrol ettim. Haklıydı. "Ne olmuş yani?"

"Yani, savunmaya hazırlanan ben olsaydım, sanırım duvarları basit bir yüklemeye bağlı antipersonel mayınlarla kaplar ve doğrudan müdahale edemeyeceğim kadar tehlikeli bir tehdidi ortadan kaldırmak için ihtiyaç duyana kadar onları plas- terle kaplardım."

Bir AP madeninin insan vücuduna neler yapabileceğini bizzat görmüştüm. Hiç hoş değildi. Ağır kalibreli bir av tüfeğinden çıkan büyük mermilerle vurulduğunda bir sincaptan geriye ne kaldığını hayal edin. Orada artıklar ve lekelerden başka pek bir şey yoktur. Bir insan, bir AP madeninden fışkıran sakız büyüklüğündeki bilyelerle vurulduğunda da aynı şey olur. Her iki duvara da tekrar baktım. "En azından ben haklıydım," dedim. "Sıfır noktası."

Anastasya belli belirsiz gülümsedi. "Sadece bu olasılıktan bahsetmek istedim. Cüretkarlık ile aptallık arasında ince bir çizgi vardır."

"Ve eğer tehlikede olduğunu düşünürse, Lara onları şimdi patlatabilir," dedim. "Önleyici meşru müdafaa."

"Mmmm. Genelde uygulayıcılarla başa çıkmak için tercih edilen yöntem. Misafirperverlik gelenekleri bizi ondan olduğu kadar onu da bizden korurdu."

Bunu bir an düşündüm ve sonra başımı salladım. "Eğer hepimiz sakin ve kibar olursak, hiçbir şeyi ele vermez. Ve bizi öldürmez. Ne bildiğimizi öğrenene kadar."

Omuz silkti. "Haklı olabilirsin. Zeki ve korkutucu bir kaltakla benden daha sık karşılaşmışsındır."

"Sanırım bir dakika içinde öğreneceğiz."

Bir dakika sonra hâlâ ve güvenlik görevlisi yeniden ortaya çıktı. "Bu taraftan lütfen" dedi.

Evin zengin ihtişamında onu takip ettik. Parke zeminler. Özel oyma ahşap işçiliği. Heykeller. Fıskiyeler. Zırh takımları. Biri van Gogh olmak üzere orijinal tablolar. Vitray pencereler. Resmi üniformalı ev personeli. Koridorlarda dolaşan bir tavus kuşu sürüsüne ya da elmas işlemeli tasmalı evcil bir çitaya rastlamayı bekliyordum.

Epeyce yürüdükten sonra, güvenlik görevlisi bizi evin bir kanadına götürdü; bu kanat, görünüşe göre, şirket ofisine dönüştürülmüştü. Kabinlerde çalışan yarım düzine verimli görünümlü insan vardı. Dijital zil sesi olan bir telefon arka planda cıvıl cıvıl ötüyordu. Fotokopi makineleri hırıltılı sesler çıkarıyordu. Arka planda bir radyo soft rock çalıyordu.

Ofisin önünden geçtik, kısa bir koridor boyunca taze kahve kokan bir dinlenme odasının yanından geçtik ve koridorun sonundaki çift kapıya vardık. Güvenlik görevlisi kapılardan birini bizim için açtı ve içeri girdik, genç ve çarpıcı bir kadın tarafından yönetilen bir sekreter masasıyla tamamlanmış bir dış ofise.

Aslında Justine tarafından, beyaz saçları kuyruk şeklinde arkada toplanmış, muhafazakâr gri bir pantolon giymişti.

İçeri girdiğimizde, herhangi bir yarışmaya katılabilecek kadar kibar, kişisel olmayan bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Beyefendi, hanımefendi. Bu gelirseniz lütfen, Bayan Raith sizi görmeye hazır."

Masasının arkasındaki duvarda asılı olan kapıya gitti, bir kez vurdu ve "Bayan Raith?" diyecek kadar açtı. Gardiyanlar burada." Çok yumuşak bir femi-

Dokuz ses ona cevap verdi. Justine kapıyı sonuna kadar açtı ve gülümseyerek bize doğru tuttu. "Kahve, efendim, hanımefendi? Başka bir içecek?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Anastasia biz içeri girerken. Justine kapıyı arkamızdan özenle kapattı.

Lara Raith'in ofisinin Evelyn Derek'inkiyle birkaç ortak noktası vardı. Aynı zengin mobilyalara sahipti - gerçi onun tarzı camdan ziyade zengin, koyu renkli parkeydi - aynı işlev ve amaç netliğine sahipti. Benzerlik burada sona eriyordu. Lara'nın ofisi bir çalışma . Postalar masanın bir köşesine düzgünce yığılmıştı. Dosyalar ve zarfların her biri Lara'nın masasında ve bir duvara dayalı çalışma masasında kendilerine özgü konumlara sahipti. Masanın üzerinde bir kalem ve mürekkep seti duruyordu. Evrak anarşisi odayı tehdit ediyordu, ancak düzen güçlü bir şekilde empoze edilmiş, bariz bir irade tarafından yönlendirilmişti.

Beyaz Saray'ın fiili yöneticisi Lara Raith masanın arkasında oturuyordu. Vücudunun kusursuz hatlarına yakın kesimli, saf beyaz ipek bir takım elbise giymişti. Takım elbisenin kesimi vücudunu zarif bir şekilde sergiliyor ve omuzlarının üzerinden dalga dalga sarkan uzun mavi-siyah saçlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Yüz hatları Yunan heykellerinin klasik ölümsüz güzelliğine sahipti ve saf güç, zekâ ve algıyla dengeliyordu. Gözleri derin, sıcak bir griydi, kalın isli kirpiklerle çerçevelenmişti ve sadece dolgun, yumuşak ağzına bakmak bile dudaklarımın seğirmesine ve Lara'nınkilerle tanışmak istercesine karıncalanmasına neden oldu.

"Müdür Dresden," diye mırıldandı, sesi yatıştırıcı ve müzikaldi. "Müdür Luccio. Lütfen oturun."

Anastasia'ya sormama gerek kalmadı. İkimiz de orada öylece durduk, elimizde asa, sessizce onu izliyorduk.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerine kadar ulaşmadan ağzının üzerinde küçük, hınzır bir gülümseme oynaştı. "Anlıyorum. Gözüm korkuyor. Bana nedenini söyleyecek misin, yoksa üç tahmin hakkım mı var?"

"Şirin görünmeyi bırak Lara," dedim. "Avukatın Evelyn Derek, beni takip edip hareketlerimi rapor etmesi için özel bir göz kiraladı ve ne zaman arkamı dönsem, kötü bir şey bana saldırmak için ortaya çıkıyor."

Gülümsemesi yerinde kaldı. "Avukat mı?"

"Kafasına bir göz attım," dedim. "Ve her yerinde Beyaz Saray'ın izlerini buldum - kimin için çalıştığını açıklamama zorunluluğu da dahil olmak üzere."

"Ve bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

diye sordu. "Buralarda mı?" Ben sordum.

"Neden olmasın?"

"Beyaz Saray'ın bölgedeki tek üyesi ben değilim, Dresden," dedi Lara. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmen gururumu okşasa da, türümün diğer üyeleri beni her eylemlerinden önce bana danışacak kadar sevmiyorlar."

Anastasia araya girdi. "Ama sizin onayınız olmadan Beyaz Konsey'i bu tür işlere karıştırmazlar." Gülümsedi. "Böyle bir şey size, Beyaz Kral'ın otoritesine karşı bir meydan okuma olarak görülebilir."

Lara bir süre Luccio'yu inceledi, gri gözleri araştırıyordu. "Yüzbaşı Luccio," dedi, "sizi Napoli'de dans ederken gördüm."

Anastasia kaşlarını çattı.

"Bu... ne olurdu? İki yüzyıl önce, aşağı yukarı birkaç on yıl mı?" Lara gülümsedi. "Olağanüstü bir yeteneğin vardı. Kabul etmek gerekir ki, bu senin... şu anki durumundan önceydi."

"Bayan Raith," dedi Anastasia, "bunun konumuzla pek ilgisi yok."

"Olabilir," diye mırıldandı Lara. "Sen ve ben performansından sonra aynı partiye katıldık. O zamanlar ne tür iştahlara sahip olduğunu biliyorum." Dudakları aç, küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve birdenbire dizlerimin katıksız, ani, mantıksız cinsel arzuyla bükülmesini engellemek için elimden gelen tek şey buydu. "Belki de eski zamanları tekrar ziyaret etmek istersin," diye mırıldandı Lara.

Ve bu kadar çabuk, arzu kayboldu.

Anastasya yavaşça derin bir nefes aldı. "Bu tür an- tiklerle eğlenemeyecek kadar yaşlıyım Bayan Raith," diye cevap verdi sakince. "Tıpkı sizin Chicago'da olup bitenlerden haberiniz olmadığına inanamayacak kadar zeki olduğum gibi."

Zihnimi Lara'nın az önce gönderdiği yerlerden geri çekmem birkaç saniyemi aldı ama başardım. "Konsey'in içinden biriyle çalıştığını biliyoruz," dedim sessizce. "Bize kim olduğunu söylemeni istiyorum. Ve Thomas'ı serbest bırakmanızı istiyorum."

Bu son söz üzerine Lara'nın gözleri bana kaydı. "Thomas?"

Asama yaslandım ve yüzünü dikkatle izledim. "Thomas, Evelyn Derek'in bana yönlendirdiği kiralık katil konusunda beni uyarmayı başardı ama olaya dahil olamadan ortadan kayboldu. Telefonlarına cevap vermiyor ve kuaförde de kimse onu görmemiş."

Lara'nın gözleri bir an için dalgınlaştı ve çatılmasına neden olan bir çizgi belirdi. "Elindeki tek şey bu mu Dresden? Benim türümden birinin bu avukatı manipüle ettiğine ve küçük kardeşimin ortadan kaybolduğuna dair zayıflayan psişik bir izlenim mi? Seni buraya getiren mantığın temeli bu mu?"

"Şu anda," dedim. Artık birçok gerçeği ortaya koyduğuma göre, küçük bir yalan da söyledim. "Ama paranın kaynağına kadar izini sürmeyi bitirdiğimizde, senin de işin içinde olduğundan emin olacağız. Ondan sonra da geri dönüş olmayacak."

Lara bunun üzerine gözlerini kıstı. "Hiçbir şey bulamayacaksınız," dedi sert ve soğuk bir ses tonuyla. "Çünkü böyle bir şey söz konusu değil."

Aha. Bu bir sinire dokunmuştu. Baskı uyguladım. "Hadi ama Lara. Sen de ben de senin adamlarının nasıl iş yaptığınızı biliyoruz - vekillerin ve kedi pençelerinin arkasından. Olan bitende parmağın olmadığını söylediğinde sana inanmamı bekleyemezsin."

Lara'nın gözlerinin rengi koyu griden çok daha soluk, metalik bir tona dönüşerek titredi ve ayağa kalktı. "Açıkçası, neye inandığın umurumda değil, Dresden. Ne tür bir kanıt bulduğunu düşündüğün hakkında *hiçbir* fikrim yok ama ben Beyaz Konsey'in iç işlerine karışmıyorum." Bize bakarken çenesini kaldırdı. "Kendi algılarınızın aksine, dünya Beyaz Büyücülük Konseyi'nden çok daha büyük. Bugünün dünyasında hayati bir organ değilsiniz. Sizler, kendini beğenmiş gevezelikleri her zaman ikiyüzlü uygulamalarının yanında ikinci planda kalan, kendini kandırmış küçük bir zavallılar topluluğusunuz."

Pekâlâ. Buna itiraz edemezdim ama sözler Anastasia'nın gözlerini tehlikeli bir şekilde kırpıştırdı.

Lara ellerinin topuklarını masasına dayadı ve yüzünü bana döndü, sözleri kesik ve kesindi. "Evime öylece girebileceğinizi ve işinize geldiği gibi emirler ve tehditler savurabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Dünya değişiyor, Gardiyanlar. Konsey de onunla birlikte değişmiyor. Kendi eskimiş ağırlığı altında çökmesi an meselesi. Bu tür bir küstahlık sadece-"

Aniden sözünü kesti, pencereye doğru döndü, başı hafifçe yana eğikti.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Anastasia ile

bakıştık. Bir an sonra ışıklar söndü.

Ofiste ihtiyaç olmamasına rağmen kırmızı acil durum ışıkları hemen yandı. Bundan birkaç saniye sonra, duvardaki hoparlörlerden gelen hızlı ve sabit bir çınlama sesi odayı doldurdu.

Hoparlörden aşağı baktığımda Lara'nın dikkatle bana gördüm.

"Neler oluyor?" Ona sordum.

Gözleri hafifçe irileşti. "Bilmiyor musun?"

"*Ben* nereden bileyim?" Kızgın bir şekilde talep ettim. "Bu senin aptal alarm sistemin!"

"O zaman bu senin değil." Dişlerini sıktı. "Lanet olsun."

Başını tekrar pencereye doğru çevirdi ve bu sefer duydum; tiz, utanmaz bir acıyla çığlık atan bir adamın sesi.

Ve sonra onu hissettim: havada mide bulandırıcı bir *yanlışlık* titremesi, eski ve iğrenç bir şeyin varlığına dair iğrenç bir his.

Skinwalker.

"Saldırı altındayız," diye hırladı Lara. "Benimle gel."

Bölüm 25

Justine kapıyı çaldı ve gözleri kocaman açılmış bir halde odaya girdi. "Bayan Raith?" "Güvenlik durumu?" Lara sakin bir sesle sordu.

"Bilinmiyor," dedi Justine. Biraz fazla hızlı nefes alıyordu. "Alarm çaldı ve Bay Jones'u aradım ama telsiz kesildi."

"Elektronik eşyalarınızın çoğu muhtemelen gitmiştir. Büyülenmişsin," dedim. "Bu bir Skinwalker."

Lara döndü ve bana sertçe baktı. "Emin misin?"

Anastasya başını salladı ve kılıcını belinden çekti. "Ben de hissediyorum." Lara başını salladı. "Ne yapabilir ki?"

"Yapabildiğim her şeyi, sadece daha iyisini," dedim. "Ve o bir şekil değiştirici. Çok hızlı, çok güçlü."

"Öldürülebilir mi?"

"Evet," dedim. "Ama muhtemelen kaçmak daha akıllıca olur."

Lara gözlerini kıstı. "Bu şey evimi işgal etti ve insanlarıma zarar verdi. Cehennem gibi." Döndü, yumruğunu orta güçte bir kuvvetle ahşap bir duvar paneline indirdi ve paneli tamamen yerinden oynattı. Panelin arkasındaki boş alanda, iki dalgalı kılıç ve bebek Uzi'ye benzeyen bir makineli tabanca taşıyan bir kemerle asılı bir raf vardı. Pahalı ayakkabılarını tekmeleyerek , silkti ve silahlarını kuşanmaya başladı. "Justine, evde kaç tane kan var?"

"Seni de sayarsak dört," diye cevap verdi Justine hemen. "Kız kardeşlerin Elisa ve Natalia ile kuzenin Madeline."

Başını salladı. "Gardiyanlar," dedi. "Tartışmamızı bir süreliğine ertelemenizin sakıncası yoksa, bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim."

"Canı cehenneme," dedim. "Bu şey arkadaşlarımdan birini öldürdü."

Lara ikimize de baktı. "Bu istilacıya karşı geçici bir ittifak öneriyorum."

Anastasya sert bir sesle, "Aynı fikirdeyim," dedi.

"Bundan kurtulmanın bir yolu yok gibi görünüyor," dedim.

Koridorlarda bir yerde silah sesleri patladı - birden fazla otomatik silah aynı anda ateşlendi.

Sonra daha fazla çığlık duyuldu.

"Justine," dedim elimi uzatarak. "Arkama geç."

Genç kadın aceleyle itaat etmeye çalıştı, ifadesi gergindi ama kontrollüydü.

Anastasia pozisyon aldı ve Lara solumda yanıma kaydı. Parfümü enfesti ve kokusunu içime çektiğimde hissettiğim şehvet dalgası neredeyse ondan bir ısırık almak için dönmeme neden oluyordu, o kadar güzel kokuyordu ki.

"Hızlı ve sert," dedim. "Ve akıllı. Ama zarar görmez değil. Onu aynı anda birkaç yönden vurduk ve kaçtık."

Daha önceki silah seslerinden çok daha yakınımızda bir av tüfeği patladı. Hemen ardından ağır bir şeyin duvarlara ve zemine birkaç kez çarpma sesi duyuldu.

Skinwalker'ın psişik kokusu aniden yoğunlaştı ve "İşte geliyor!" dedim.

"Ona" ulaştığımda, deri gezgini çoktan dış ofisin kapısından içeri girmişti, görünüşe göre yaratık kapıyı parçaladığında fırlayan kıymıklardan daha hızlı hareket . Bir örtüye bürünmüştü, havada titreyen bir bulanıklıktan ibaretti.

Kalkanımı kaldırdım, ileri odaklandım ve Lara'nın ofisinin kapısını görünmez bir güçle doldurdum. Skinwalker tüm gücü ve hızıyla bariyere çarptı. Kalkan zar zor dayandı ama bu etkiye o kadar çok enerji gitmişti ki bileklikten dumanlar yükselmeye başladı ve bileğimdeki deri yandı. Kalkanıma o kadar büyük bir güç yüklendi ki beni fiziksel olarak halının bir ayağı boyunca geriye itti.

Vurduğunda, deri gezgininin örtüsündeki enerjiler kalkanımdakilerle çatışmaya girdi, her biri diğerini iptal etti ve yaratık bir saniyeliğine çok uzun boylu, zayıf, tüylü, keçeleşmiş sarı saçlı uzun, neredeyse narin pençelerle uçlanmış uzun ön ayakları olan belli belirsiz insansı *bir şey* olarak göründü.

Kalkan düşerken Anastasia o şeyi işaret edip bir kelime tısladı ve parmağından saç telinden daha kalın olmayan, kör edici parlaklıkta bir ışık huzmesi fırladı. Bu benimkine benzemeyen bir ateş büyüsüydü ama sonsuz derecede daha yoğun, odaklanmış ve çok daha verimli bir enerjiydi. Işın deri gezgininin yanından geçerek sol kolunun üst kısmıyla kesişti ve dokunduğu yerde kürkü yandı, eti kaynadı, kabardı ve karardı.

Deri gezgini kapının bir tarafına doğru parlayıp gözden kayboldu ve arkasında dış ofisin pahalı cam kaplamasındaki dumanlı iğne deliği görüntüsünden başka bir şey bırakmadı.

Asamı kapıya doğrulttum ve Lara da aynı şeyi silahla yaptı. Belki on saniye boyunca her şey sessizdi.

"Nerede o?" Lara tısladı.

"Gitti mi?" Justine önerdi. "Belki de Müdür Luccio ona zarar verince korkmuştur."

"Hayır, olmadı," dedim. "O akıllı. Şu anda bize ulaşmak için daha iyi bir yol arıyor."

Düşman gibi düşünmeye çalışarak ofiste etrafıma bakındım. "Bir bakalım," dedim. "Şekil değiştiren bir ölüm makinesi olsaydım, buraya nasıl girerdim?"

Seçenekler sınırlıydı. Önümüzde bir kapı, arkamızda da bir kazan vardı. Yüzümü pencereye döndüm, hâlâ bakıyordum. Sessizlik hüküm sürüyordu, klimanın iç çekişi hariç, ofise doğru düzenli bir şekilde

Havalandırma deliklerinden.

Döndüm ve asamı her zamanki çıtalı çelik mekanizma ile kaplı büyük bir havalandırma deliğine doğru ittim, irademi ortaya çıkardım ve "*Fulminos!*" diye bağırdım.

Mavi-beyaz şimşek aniden havayı titrek bir ateşle doldururken, asamdan kör edici bir ısı ve güç mızrağı fırladı ve metal havalandırma deliğine çarptı. Metal elektriği emdi ve elektriğin havalandırma deliğinden geri dönerek içerideki her şeye ulaşacağını biliyordum.

Garip, cıvıl cıvıl bir çığlık duyuldu ve ardından havalandırma kapağı dışarı doğru uçtu, ardından havada piton şeklinde bir bulanıklık belirdi. Bize doğru kavis çizerken bile bu şekil aktı ve porsuk ya da porsuk gibi alçak, tıknaz ve son derece güçlü bir şeye dönüştü.

Anastasia'nın göğsüne isabet etti ve onu yere çarptı.

Ve aşağı inerken, sadist bir neşeyle dans eden altın sarısı gözlerin parıltısını yakaladım.

O şeyi Anastasia'nın üzerinden tekmelemek için döndüm ama Lara benden önce davranarak meta-forik bir yumruk attı. Makineli tabancasının namlusunu, çıplak elleriyle bir bira musluğunu tahta bir fıçıya sokar gibi onun böğrüne sapladı ve bu sırada tetiği çekti.

Ateş ve gürültü odayı doldurdu ve skinwalker bir tarafa sıçradı. Yere bir kez çarptı, kendini havada döndürdü ve pençelerini Justine'in orta kısmına geçirdi. kontrol etmek için verdiği tepkiyi kullanarak ayaklarının üzerine indi ve Lara'nın masasının arkasındaki pencereden kendini odanın dışına fırlattı.

Justine sendeledi ve küçük bir acı çığlığı attı.

Lara bir an için gözlerini kocaman açarak pencereye baktı ve ardından, "Boş bir gece," diye nefes aldı.

Anastasia'ya döndüm ama yüzünü ekşiterek beni başından savdı. Kanaması varmış gibi görünmüyordu. Justine'e döndüm ve yaralarını değerlendirmeye çalıştım. Karnının yumuşak etinde neşterle kesilmiş düzgün bir şekilde altı yatay çizgi vardı. Çizgilerden kan fışkırıyordu ama hiçbirinin karın boşluğunu açacak ya da bir atardamara ulaşacak kadar derin olduğunu sanmıyordum.

Lara'nın atılmış paltosunu aldım, aceleyle katladım ve Jus- tine'in karnına bastırdım. Justine'e "Onu burada tut," diye çıkıştım. "Kanamayı kontrol altına almalısın. Burada tut."

Acıdan dişlerini gösteriyordu ama başını salladı ve ben kalkmasına yardım ederken iki eliyle geliştirilmiş pedi kavradı.

Lara Justine'den pencereye baktı, gözleri biraz irileşmişti. "Bomboş bir gece," dedi tekrar. "Hiç bu kadar hızlı bir şey görmemiştim."

Bir keresinde onu ölü bir deparla saatte belki elli mil hızla yol alırken gördüğümden, neden bildiğini düşündüm. O şeyi asla öldürecek kadar uzun süre hareketsiz tutamayacaktık.

Onu görebilmeyi umarak pencereye gittim ve kendimi muhtemelen deri gezgininin izniyle yaklaşmakta olan mor alev kuyruklu yıldızına bakarken buldum. İçgüdüsel bir hareketle sol kolumu ve kalkan bileziğimi savurarak geriye düştüm ve patlamanın ateşli çekici beni sırtüstü yere savurdu.

Alaycı ve kin dolu o uhrevi çığlık tekrar duyuldu ve sonra altımızda bir yerden bir gürültü geldi.

"Evin içinde," dedim. Anastasia'ya kalkmasına yardım etmesi için elimi uzattım. Elimi tuttu ama ben çekmeye baĞlayınca bir çığlık atarak diĞlerini sıktı ve ben de onu hemen yere yatırdım.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldı, zor nefes alıyordu. "Köprücük kemiğim."

Bir lanet tükürdüm. Basit kırıklar arasında köprücük kemiği kırığı en acı verici ve zayıflatıcı biridir. Bugün daha fazla dövüşemeyecekti. Hatta *ayakta* bile *duramayacaktı*.

Ayaklarımın altındaki zemin aniden patladı. Çelik bir kablonun bileğimi sarıp çektiğini hissettim ve ardından burnuma dolan iğrenç bir kokuyla birlikte düşmeye başladım. Düşüşümü yavaşlatan ama yol veren bir şeye çarptım ve daha da aşağıya indim. Çıkan ses iğrençti. Sonra düşüş aniden durdu, ancak hangi yönün yukarı olduğundan tam olarak emin değildim. Yaklaşık yüz nesne aynı anda bana çarptı ve ciğerlerimdeki rüzgârı dışarı attı.

Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışarak birkaç saniye sersemlemiş bir şekilde orada yattım. Zemine. Deri gezgini bana doğru ilerlemişti.

zemin. Beni aşağı çekmişti ama düşen tüm molozlar sırayla deri gezgininin üzerinde durduğu zemine çarpmış olmalıydı.

Belki de bir ton enkazın ortasında iki kat aşağı düşmüştüm ve hayatta kalmayı başarmıştım. Şansa bak.

Sonra altında bir şey hareket etti.

Molozlar yerinden oynadı ve alçak bir hırıltı yukarıya doğru yankılanmaya başladı.

Panik içinde, sersemlemiş bedenimi kaçmaya zorlamaya çalıştım, ama nasıl anlayamadan, sarı kürklü, çok uzun bir önkol molozların arasından fırladı. "Merhum Harry Dresden" demenizden daha hızlı bir şekilde, uzun, pençeli parmakları korkunç bir güçle boğazıma kapandı ve havamı kesti.

Bölüm 26

Pek çok insanın bilmediği bir şey var: Bilinçsizce boğulmak

Acıtır

· Boynunuzda korkunç, ezici bir ağrı var, ardından neredeyse

Kafanızı içeriden küçük parçalara ayıracakmış gibi hissettiren anlık korkunç basınç dalgalanması. Bu beyninizde sıkışan kandır. Acı, muhtemelen hızla atan kalp atışlarınızla birlikte artar ve azalır.

Zayıf bir süper model ya da steroid kullanan bir profesyonel güreşçi olmanız fark etmez, çünkü bu bir güç ya da irade meselesi değildir; basit bir fizyolojidir. Eğer insansanız ve nefes almanız gerekiyorsa, düşersiniz. Düzgün uygulanan bir boğma sizi dört ya da beş saniye içinde alınganlıktan bilinçsizliğe götürecektir.

Elbette, boğucu kurbanın daha fazla acı çekmesini istiyorsa, boğma konusunda özensiz davranabilir, daha uzun sürmesini sağlayabilir.

Skinwalker'ın hangisini tercih ettiğini tahmin etmenize izin vereceğim.

Çırpındım ama kendimi bu çabadan kurtarabilirdim. Boynumdaki tutuşu kıramadım. Moloz yığını kıpırdadı ve dalgalandı, ardından deri gezgini enkazın kalktı ve kar altındaki yatağından çıkan bir kutup kurdu kolayca sıyrıldı. Skinwalker'ın kabus gibi uzun kolları dizlerinin altından sarkıyordu, bu yüzden koridorda ilerlemeye başladığında ellerimi ve dizlerimi altıma alabildim, en azından zamanın bir kısmında, boynumun kendi ağırlığımı desteklemenin gerginliği altında kırılmasını önledim.

Çizmelerin parkeye vurduğunu duydum. Skinwalker kıkırdayarak küçük bir hırıltı çıkardı ve kafamı rahatça duvara çarptı. Yıldızlar ve taze acı algılarımı doldurdu. Sonra kendimi havada düşerken hissettim ve bana sadece teknik anlamda bağlı gibi görünen kollar ve bacaklardan oluşan bir yuvarlanmanın içine düştüm.

Sersemlemiş gözlerimi kaldırdığımda giriş holündeki güvenlik görevlisinin köşeden döndüğünü gördüm, küçük makineli tüfeğini omzuna dayamıştı, yanağı dipçiğe dayanmıştı, böylece namlu gözlerinin odaklandığı yeri gösteriyordu. Peçesinden sıyrılmış deri gezgini görünce olduğu yerde durdu. Hakkını vermek gerekirse, ateş açmadan önce bir saniyeden fazla tereddüt etmemişti.

Mermiler koridorda hızla , o kadar yakınlardı ki elimi uzatsam dokunabilirdim. Deri gezgini kendini bir tarafa fırlattı, altın kürklü bir bulanıklıktı,

ve duvardan silahlı adama doğru sekti, şekli değişti. Sonra havaya sıçradı, bunu yaparken vücudunu çevirdi ve aniden alt kompakt bir araba büyüklüğünde bir örümcek tavanda güvenlik görevlisine doğru koşmaya başladı.

O noktada beni tekrar etkiledi. Döndü ve koşmaya başladı, deri değiştiren arkasından hızla gelirken bir köşeyi hızla döndü.

Deri gezgini iki koridorun kesiştiği noktaya ulaştığında biri "Şimdi!" diye seslendi ve ani bir gök gürültüsü koridorları gürültü ve ışıkla doldurdu. Köşede gözden uzak bir noktadan gelen kurşunlar zemini, duvarı ve tavanı parçalayarak havayı parçalanmış parke parçalarıyla doldurdu.

Deri gezgini kulakları sağır eden bir acı ve sınırsız öfke çığlığı attı.
Silah sesleri gök gürültülü, çılgınca bir kreşendoya ulaştı.

Sonra adamlar çığlık atmaya başladı.

Kendimi ayağa kaldırmaya çalıştım ama biri koridoru kurutmaya ayarlamıştı ve tekrar yere düştüm. Denemeye devam ettim. Koridoru çamaşır kurutma makinesi gibi çalıştıran her kimse eninde sonunda çeyreklikleri bitmek zorundaydı. Duvarı kullanarak dizlerimin üzerine çökmeyi başardım.

Arkamda yumuşak bir ses duydum. Başımı sesin kaynağına doğru çevirdim ve üç soluk, kıvrak formun deri gezginin açtığı delikten sessizce yukarıdaki katlardan aşağıya indiğini gördüm. İlki Lara Raith'ti. Eteğinin bir tarafı neredeyse kalçasına kadar yırtılmıştı ve sessizce çömeldiğinde bir elinde kılıcı, diğerinde makineli tabancasıyla soğuk, vahşi ve tehlikeli görünüyordu.

Diğer iki kadın da vampirdi, soluk tenleri ürkütücü bir güzellikle parlıyor, gözleri cilalı gümüş paralar gibi ışıldıyordu - Justine'in bahsettiği kız kardeşler, diye tahmin ettim. Sanırım gecenin bir yarısı, vam- pire zamanında gelmiş ve bazı insanları yataklarından kaldırmıştım. İlk kız kardeşin üzerinde silahlardan ve bir kaşında, bir burun deliğinde, alt dudağında ve meme uçlarında parıldayan gümüş vücut piercinglerinden başka bir şey yoktu. Koyu renk saçları, perçeminin gözlerinden birini örtecek şekilde düştüğü yer dışında kafasına yakın kesilmişti ve Lara'nınki gibi bir çift dalgalı kılıç taşıyordu.

İkincisi diğer ikisinden daha uzun boylu ve daha kaslı görünüyordu. Tek bir düğmeyle kapatılmış, erkek gömleğine benzeyen bir şey giymişti. Uzun saçları dağınıktı, uykudan hâlâ dağınıktı ve elinde egzotik görünümlü bir balta tutuyordu, bıçağı daha geleneksel olan dışbükey yerine içbükey bir kenar boyunca bilenmiş.

Görünürde herhangi bir işaret olmadan, hepsi aynı anda ilerlemeye başladılar ve bu bir ilerlemeydi, yırtıcı oldukları çok açık olan bu hayvanları tam bir sessizlik içinde ileriye taşıyan atavistik, kedigil bir hareketti. Lara bana ulaştığında durakladı, soğuk gümüş gözleriyle yaralarıma baktı ve "Yerde kal" diye fısıldadı.

Sorun değil, düşündüm. *Aşağı inmek kolay.*

Çığlıklar son bir silah patlamasıyla kesildi. Güvenlik görevlisi köşeden sendeleyerek çıktı. kan bulaşmış ve yüzünün yarısını kaplamıştı. Ceketinin sol tarafında uzun bir yırtık vardı. Sol kolu işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu ama sağ eliyle hâlâ minyatür saldırı silahının kabzasını tutuyordu. Üç vampiri gördüğünde bocaladı ve bir dizinin üzerine çöktü.

Lara bir eliyle işaret etti ve diğer ikisi dağılıp ileriye doğru hareket ederken Lara yaralı muhafızın yanına geldi. "Ne oldu?"

"Vurduk," dedi, sesi bulanıklaşmıştı. "Her şeyimizle vurduk. Yavaşlatamadık bile. Öldüler. Hepsi öldü."

Lara sakin bir ses tonuyla, "Kanaman var," dedi. "Arkama geç. Büyücüyü koru."

Kararsızca başını salladı. "Evet. Tamam."

Lara'nın adamının skinwalker'la yakın mesafeli bir savaştan sağ çıkabilmesi için ya inanılmaz derecede şanslı ya da gerçekten iyi olması gerekiyordu. Darbeden etkilenmiş beynim bir uyarı bayrağı göndermeden önce bir saniye boyunca güvenlik görevlisine donuk donuk baktım. Kimse o kadar şanslı değildi.

"*Lara!*" Boğuk bir sesle söyledim.

Güvenlik görevlisi bir hareket bulanıklığı içinde döndü, makineli tüfeği La-ra'nın kafasına bir sopa gibi savurdu ama La- ra uyarımı duyar duymaz hareket etmeye başlamıştı ve güvenlik görevlisi La- ra'nın kafasını omuzlarından bir santim farkla indirmeyi başaramadı. Kendini bir tarafa fırlattı ve güvenlik görevlisinin diğer kolu uzayıp sarı kürkünü ve pençelerini çıkarırken yuvarlandı. En kötüsünden kurtuldu ama deri gezgininin pençeleri düzgün bir uylukta üç sıra halinde kesikler bıraktı ve bu kesiklerden insan kanı olamayacak kadar soluk ve inci gibi kan aktı.

Skinwalker onun hareketini takip ederek ileri atıldı, vücudu genişledi ve kalınlaşarak büyük çeneleri ve vahşi dişleri olan büyük bir ayıya benzedi. Kütlesiyle Lara'yı ezdi, pençeli pençeleriyle tokatladı ve tırmıkladı, çelik gibi çenesiyle kopardı. Bir kemiğin kırıldığını duydum, Lara'nın öfkeyle haykırdığını duydum - ve sonra deri gezgini tavana doğru uçtu.

Başı ve omuzları öyle bir güçle çarptı ki, temiz bir şekilde içinden geçti ve yukarıdaki zemine çıktı.

Lara sırt üstü yuvarlandı ve bacaklarıyla o şeyi kendisinden uzaklaştırdı. Bacakları uzundu, düzgün kaslıydı ve onları indirip hafifçe ayaklarının üzerine yuvarlanırken bile son derece çekiciydi, bir kolunu yanına sıkıştırmıştı. Teni soğuk, yabancı bir güçle parlıyordu ve gözleri saf beyaz küreler haline gelmişti. Birkaç saniye boyunca tavana baktı, bunu yaparken kolunu yavaşça kaldırıp düzeltti.

Ön kolunda bileşik bir kırık vardı. Kemiğin etin içinden dışarı çıktığını görebiliyordum. Ama sonraki birkaç saniye içinde et dalgalandı ve daha yumuşak hale geldi. Kemik geri çekildi, kolunun derisinin altında kayboldu -kemiğin deride açtığı delik bile yavaşça kapandı ve on saniye içinde yaralandığını bile anlayamadım.

O boş beyaz gözlerini bana çevirdi ve odaklanmış çıplak bir açlık ifadesiyle bana baktı. Bir an için vücudumun onun arzusuna karşılık verdiğini hissettim, ne kadar sersemlemiş olsam da bu his bulantı dalgasıyla çabucak söndü. Başımı çevirdim ve başım ve boynum acıyla çığlık atarken pahalı zemine kustum.

Tekrar kafamı kaldırdığımda Lara başını benden yana çevirmişti. Düşen silahını aldı ama makineli tabanca deri gezgininin balyoz pençelerinden aldığı bir darbeyle virgül şeklinde bükülmüştü. Onu attı, kılıcını geri aldı ve kemerinden aynı silahı çıkardı. Hızlı hızlı nefes alıyordu -çabadan değil, heyecandan ve göğüslerinin uçları kirli bluzuna baskı yapıyordu. Dudaklarını yavaşça yaladı ve belli ki benim için, "Bazen Madeline'in ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

Yakınlarda bir yerden kadınsı bir çığlık geldi, bu meydan okumaya koridoru sarsan aslansı bir kükreme cevap verdi. Kısa saçlı kız kardeş ilerideki T kavşağında duvara çarptı ve bir bez bebek gibi yere yığıldı. Köşeden hızlı hareket sesleri ve bir soluk sesi .

Sonra sessizlik.

Bir an sonra, baltalı kız kardeşin gevşek formunu saçlarından sürükleyen bir köşeden geldi. Skinwalker yaklaştıkça peçe soldu ve bize bir kez daha hayvani, pek de insan olmayan formunu gösterdi. Önümüzde durdu, belki üç metre uzağımızda. Sonra, oldukça rahat bir şekilde, baygın vampirin ellerinden birini dişli ağzına götürdü ve Lara'dan asla ayırmadan, sakince bir parmağını koparıp yuttu.

Lara gözlerini kıstı ve zengin ağzı geniş, aç bir gülümsemeye dönüştü. "Devam etmeden önce bir molaya ihtiyacın var mı?"

Skinwalker konuştu, sesi garip bir şekilde modüle edilmişti, sanki birkaç farklı yaratık aynı anda konuşmaya yaklaşıyordu. "Mola mı?"

Bu sözle birlikte, vampir kızın sol kolunu sakince ortadan ikiye ayırdı. rus.

Cehennem çanları.

Lara sakince, "Seni öldüreceğim," dedi.

Skinwalker güldü. İğrenç bir sesti. "Küçük faj. Burada bile Gücünüzün merkezinde, beni durduramadınız. Savaşçıların katledildi. Faj arkadaşların öldü. Evinizi ziyaret eden aptal güç iddiacıları bile beni durduramadı."

Kendimi ayağa kadar kafamı toparlamıştım. La- ra bana hiç bakmadı ama yine de dikkatinin üzerimde hissedebiliyordum. Büyülü bir saldırı için irademi toparlayacak zamanım yoktu. Skinwalker bunu yaptığımı çok daha önce hissedecekti.

Neyse ki bu tür olasılıklar için plan yapıyorum.

Her parmağıma bir tane olmak üzere taktığım sekiz gümüş yüzük birkaç amaca hizmet ediyordu. Üçlü gümüş bantlar orta derecede ağırdı ve eğer birine yumruk atmak zorunda kalırsam, muştaların oldukça iyi bir taklidini yapıyorlardı. Ama asıl amaçları kollarımdan birini hareket ettirdiğimde biraz kinetik enerji depolamaktı. Şarj biraz zaman alıyordu ama hazır olduklarında, her bir halkada depolanan gücü anında hassas bir şekilde serbest bırakabiliyordum. Bir halkanın tek bir bandından çıkan bir patlama iri yarı bir adamın ayaklarını ve bu süreçte mücadelesini elinden alabilirdi. Her halkada üç bant vardı; bu da her elimde bir düzine kat fazla gücün hazır olduğu anlamına .

Lara'ya bir şey söylemeye zahmet etmedim. Sadece sağ yumruğumu kaldırdım ve üzerindeki tüm halkaları tetikleyerek deride yürüyene doğru kinetik enerji yığınını serbest bıraktım. Lara aynı anda ileri fırladı, kılıçları dönüyordu, vuruşum dengesini bozup dikkatini dağıttığında deri gezgine saldırmaya hazırdı.

Ama deri-gezen sol elini kaldırdı, parmakları tanıdık bir saldırgan hareketle kıvrılmıştı ve kuyruğunu çaydanlığa çarpması gereken güç dalgası aynadan yansıyan ışık gibi ondan geri sekti ve bunun yerine Lara'ya tam isabet etti.

Hızla giden bir arabaya eşdeğer bir güç ona çarpıp sırtını yere getirdiğinde ve onu arkamdaki koridoru dolduran moloz yığınına yasladığında Lara irkilerek homurdandı.

Skinwalker'ın ağzı kendine has alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve bes- tial sesi mırıldandı, "Kırıl, küçük faj. Kırıl."

Lara nefesini tuttu ve kollarıyla kendini yukarı kaldırdı. Beyaz gözleri deride yürüyene sabitlenmiş, dudakları meydan okuyan bir hırıltıya dönüşmüştü.

Orada durup deri değiştirene baktım. Zordu ve dengemi sağlamak için duvarı kullanmak zorunda kaldım. Sonra derin bir nefes aldım ve çok dikkatli hareket ederek duvardan uzaklaştım, ta ki deri değiştirenle Lara arasında durana kadar. Yüzümü ona döndüm.

"Tamam," dedim. "Hadi ."

"Neye sahipsin, sahtekâr?" diye hırladı deri gezen.

"Bizi öldürmek için burada değilsiniz," dedim. "Bunu şimdiye kadar yapabilirdiniz." "Çok doğru," diye mırıldandı, gözleri kötücül bir zevkle dans ediyordu. "Bu konuda böbürlenmene gerek yok, pislik," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sonra tekrar deri değiştirene seslendim. "Konuşmak istiyor olmalısın. Öyleyse neden söylemeye geldiğin şeyi söylemiyorsun?"

Skinwalker beni inceledi ve bilinci yerinde olmayan vampir kızın bir parmağını daha kopardı. Yavaşça çiğnedi, gerçekten rahatsız edici bazı çıtlama, patlama sesleri çıkardı ve sonra yutkundu. "Benimle değiş tokuş yapacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Ticaret mi?"

Skinwalker tekrar gülümsedi ve bir pençesiyle boynundan bir şey çekti. Sonra nesneyi yakaladı ve bana doğru fırlattı. Ben de yakaladım. Gümüş bir beş köşeli kolyeydi, benimkinin ikiziydi ama daha az hırpalanmış ve yıpranmıştı.

Thomas'ın kolyesiydi. Karnım buz kesti.

"Ticaret," dedi deri-gezen. "Raith'li Thomas. Ölüme mahkûm savaşçı için."

O baktım. Yani Morgan'ı da istiyordu. "Diyelim ki sana kapalı."

"Artık oyun havasında olmayacağım," diye mırıldandı. "Senin için geleceğim. I seni öldüreceğim. Kanınızı, dostlarınızı, hayvanlarınızı öldüreceğim. Evinizdeki çiçekleri ve küçük tarlalarınızdaki ağaçları öldüreceğim. Sana ait olan her şeye öyle bir ölüm getireceğim ki, adın sadece lanetlerde ve dehşet hikâyelerinde hatırlanacak."

Yaratığa inandım.

Dudaklarımdan refleksif bir cevap cümlesi dökülmedi. Skinwalker'ın gücü hakkında gördüklerim göz önüne alındığında, buna tehdit ölçerde beş yıldızlı bir puan vermem gerekiyordu.

"Ve sizi cesaretlendirmek için..." Bakışları Lara'ya kaydı. "Eğer büyücü itaat etmez, seni de yaratacağım. Bunu bugün yaptığım kadar kolay bir şekilde yapacağım. Ve bunu yapmak bana büyük bir zevk verecek."

Lara bembeyaz gözlerini deride yürüyene dikmiş, yüz ifadesi nefret dolu bir hırıltıya kilitlenmişti.

"Beni anlıyor musun, küçük phage? Sen ve kendini bağladığın o çürümüş et torbası?"

"Anlıyorum," diye tükürdü Lara.

Deri gezgininin gülümsemesi bir an için genişledi. "Eğer lanetli savaşçı yarın gün batımına kadar bana teslim edilmezse, avıma başlayacağım."

"Bundan daha fazla zaman alabilir," dedim.

"Senin iyiliğin için, taklitçi, dua et öyle olmasın." Bilinci yerinde olmayan vampiri, diğer kız kardeşinin üzerine bir yığın halinde düşmesi için boş yere kendisinden uzağa fırlattı. "Bana onun konuşma cihazları aracılığıyla ulaşabilirsin," dedi deridegezen.

Sonra tavandaki deliklerden birinden hafifçe yukarı sıçradı ve gitti.

Duvara yaslandım, neredeyse düşüyordum.

"Thomas," diye fısıldadım.

O kabusta kardeşim vardı.

Bölüm 27

Lara olay sonrasının sorumluluğunu üstlendi. Bir düzine güvenlik görevlisi ölmüş, bir düzinesi de sakatlanmıştı. Korumaların pusu kurduğu koridorun duvarları o kadar kanla kaplanmıştı ki sanki kırmızıya boyanmış gibiydi. Çatışma sona ermeden önce en az bir düzine personel daha olay yerine ulaşamamıştı, her şey o kadar hızlı olmuştu ki, bu da yaralıları stabilize etmeye ve cesetleri temizlemeye yardım edecek birilerinin olduğu anlamına geliyordu.

Skinwalker'ın büyüsü Şato'daki tüm radyo ve cep telefonlarını yok etmişti ama çok daha eski ve basit bir teknolojiye dayanan sabit hatlar hâlâ çalışıyordu. Lara, Raith'lerin hizmetinde tuttuğu sağlık personeli de dahil olmak üzere diğer oluşan küçük bir ordu çağırdı.

Tüm bunlar olurken sırtım duvara dönük, aktiviteden biraz uzakta oturuyordum. Uygun görünüyordu. Başım ağrıyordu. Bir kaşıntıyı k, sol kulağımı kaplayan ve boynuma yayılan geniş bir şerit halinde kurumuş kan olduğunu fark ettim. Kafa derisinde bir yara olmalı. Deli gibi kanıyorlar.

Belirsiz bir süre sonra başımı kaldırdığımda Lara'nın iki yaralı akrabasının hareketlerini gördüm. İki vampire de bolca kendi kanları bulaşmıştı ve ikisinin de aklı yerinde değildi. Sedyelere taşındıklarında, sağlık görevlileri yaralı güvenlik görevlilerine yardım etmeye başladılar ve Lara bana doğru yürüdü.

Önümde diz çöktü, soluk gri gözleri arkasındaki düşünceyi gizliyordu. "Ayağa kalkabilir misin, büyücü?"

"Yapabilirim," dedim. "İstemiyorum"

Çenesini hafifçe kaldırdı ve bir eli kalçasında bana baktı. "Küçük kardeşimi neye bulaştırdın?"

"Keşke bilseydim," dedim. "Hâlâ kurşunların nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Ölüme mahkûm savaşçı. Deri gezgini, sanırım gerçek Warden'ı kastediyordu."

"Bunu yorumlamanın bir yolu da bu."

Lara beni dikkatle inceledi ve aniden gülümseyerek düzgün beyaz dişlerini gösterdi. "Onu yakaladınız. Yardım için sana geldi."

"Neden düşündün ki?" diye sordum.

"Çünkü umutsuz durumdaki insanlar düzenli olarak yardım için size geliyor. Siz de onlara yardım ediyorsunuz. Senin işin bu." Bir yüzgeciyle çenesine vurdu. "Şimdi, hangisinin daha avantajlı olduğuna karar verelim. Deri değiştirenin taleplerine boyun eğmek mi? Ya da Thomas'ı bir kayıp olarak yazıp Müdür'ü senden almak ve onu avlayanlar için yeni bir siyasi sermayeye . Yakalanması ya da ölümü için oldukça büyük bir ödül var."

Ona donuk donuk baktım. "Birlikte oynayacaksın. İsteksiz davranabileceğini ve işbirliğin karşılığında benden bazı tavizler alabileceğini umuyorsun, ama yine de bana vereceksin."

"Peki bunu neden yapmalıyım?" Lara sordu.

"Çünkü Derinler'deki darbe girişiminden sonra Thomas bir Beyaz Saray ünlüsü oldu. Kendi evinizde size açıkça meydan okuduktan sonra büyük kötü bir shagnasty'nin gelip onu öldürmesine izin verirseniz, zayıf görünürsünüz. İkimiz de bununla yaşayamayacağını biliyoruz."

"Ve onun taleplerine boyun eğerek zayıflık görüntüsünden kaçınmış mı olacağım?" diye sordu şüpheyle. "Hayır, Dresden."

"Tabii ki hayır," dedim. "Birlikte oynayacaksın, Shagnasty'yi tuzağa düşüreceksin ve sonra onu Beyaz Saray'ın gerçek, hain geleneğiyle ortadan kaldıracaksın. Thomas'ı geri alacaksın. Ağır sıklet birini alaşağı edeceksin. Kendi halkınız arasında statü kazanırsınız."

Gözlerini bana dikti, yüz ifadesi düşüncelerinin ne olduğu konusunda bana hiçbir ipucu vermiyordu. Sonra da şöyle dedi: "Peki ya bu iş bittiğinde, Müdür'ü alıp Beyaz Konsey'e kendim teslim edersem? Gelecekte halkınızla masaya oturmak için müthiş bir pazarlık kozu olur."

"Elbette olurdu. Ama sen bunu yapmayacaksın."

"Yapmaz mıyım?" Lara sordu. "Beni durduran

ne?" "Ben durduruyorum."

"Kendine değer verme duygusu gelişmiş bir erkekle iş yapmaktan her zaman keyif almışımdır."

Gülümseyerek dişlerimi gösterme sırası bendeydi. "Boğuşma maçları senin tarzın değil Lara. Bu durumu doğru oynarsan, itibarını ve nüfuzunu daha da artırırsın. Neden benimle kapışarak bunu tehlikeye atasın ki?"

"Mmmm," dedi gözleri üzerimde gezinirken. Bir eliyle boş boş eteğini düzeltti ve gözlerimi anında yırtık dikişin arasından görünen soluk uzunluğuna çekti. Yaralarından sızan kan damlaları pürüzsüz etinin üzerinde sevgiyle süzülüyordu. "Ara sıra seninle dövüşmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum Dresden. Mindere çıkmak. Neler olabileceğini merak ediyorum."

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi güçlükle kaçırdım, konuşamıyordum.

"Birini gerçekten nasıl kontrol edeceğini biliyor musun, Harry?" diye sordu, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü.

Boğazımı temizledim ve "Nasıl?" diye sordum.

Soluk gri gözleri kocaman ve derindi. "Onlara istediklerini verin. Onlara ihtiyaçları olanı verin. Onlara başka kimsenin veremeyeceği şeyi verin. Eğer bunu yapabilirsen, sana tekrar tekrar geleceklerdir." Yakınıma eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sana ne verebileceğimi biliyorum, Harry. Sana söyleyeyim mi?"

Yutkundum ve ona bakmaya cesaret edemeyerek başımı salladım.

Kulağıma doğru nefes alarak, "Rahatla," dedi. "Acını dindirebilirim büyücü. Bedenin acılarını dindirebilirim. Zihnin. Kalbin acılarını. Kısa bir süre için sana kimsenin veremeyeceği bir şey verebilirim - sorumluluk ve vicdan yüklerinden kurtulmanı sağlayabilirim." Dudaklarının etrafındaki havanın serinliğini hissedinceye kadar daha da yakınıma eğildi. "Tatlı Dresden. Sana huzur verebilirim. Endişesiz, acısız, korkusuz, pişmanlıksız, kaygısız ve suçluluk duymadan gözlerini kapadığını hayal et. Sadece sessizlik, karanlık, durgunluk ve bedenim seninkine karşı."

Titredim. Kendimi durduramadım.

"Bunu sana verebilirim," dedi Lara, dudakları bir gülümsemeye dönüşerek. "Acını bir zırh gibi giyiyorsun. Ama bir gün, taşıyamayacağın kadar ağır gelecek. Ve bu anı hatırlayacaksın. Ve sana ihtiyacın olanı kimin verebileceğini bileceksin." Küçük, şehvetli bir iç çekti. "Daha fazla yiyeceğe ihtiyacım yok, Dresden. Onlara bolca sahibim. Ama bir ortağa... Sen ve ben tek başımıza yapamayacağımız pek çok şeyi birlikte yapabiliriz."

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldandım, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. "Belki de Thomas'ı geri almakla işe başlarız."

Omurgasını dikleştirdi ve benden geriye doğru eğildi, güzel solgun yüzü şehvet ve açlıkla doluydu. Gözlerini kapadı ve kedilerin bazen yaptığı gibi olduğu yerde biraz gerindi. Kıvrak dişiliğinin akıllara durgunluk veren bir gösterisiydi bu. Yavaşça başını salladı, sonra ayağa kalktı ve her zamanki soğukkanlılığıyla bana baktı. "Haklısın, elbette. Önce iş. Sana yardım etmemi istiyorsun."

"Kendine yardım etmeni istiyorum," dedim. "İkimizin de sorunu aynı."

"Peki bu ne olabilir?" diye sordu.

"Örgüt içindeki hainler," dedim. "Çatışmayı körüklüyor ve güç dengesini bozuyorlar."

Kuzguni siyah bir kaşını kaldırdı. "Müdür masum mu?"

"Sadece ona kuran adamı bulabilirsem."

"Haininiz ile Skinwalker arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz."

"Ve beni buraya getiren bir başka bağlantı," dedim. "Halkınızdan biri ödedi ve kafasını yeniden bağladı."

Lara'nın ağzı tiksintiyle buruştu. "Eğer bu doğruysa, o zaman birisi son derece görgüsüz davranmış demektir. Kimse arkasında bu kadar bariz ve açık bloklar bırakmaz, özellikle de sadece bir katmanı kaldırılmış bir temasta. Böyle şeyler çok fazla dikkat çeker."

"Yani," dedim. "Görgüsüz, açık sözlü, sabırsız Beyaz Saray vampiri. Ve deri değiştiren içeri girdiğinde çiftliği savunmak için ortaya çıkmayan biri. Ve Thomas'ın yakın zamanda dövdüğü ve herkesin önünde küçük düşürdüğü kişi."

"Madeline," diye mırıldandı Lara.

"Madeline," dedim. "Sanırım bu operada ipleri elinde tutan her kimse onu kullanıyor. Bence onu bulmalı ve ipleri kuklacıya kadar takip etmeliyiz."

"Nasıl?"

Pardösümün cebine uzandım ve üzerinde Mor- gan'ın sözde hesabının yazılı kâğıdı ve büyük mevduat çekinin bir fotokopisini çıkardım. "Bu hesabı kimin açtığını bulun. Paranın geldiğini bulun." Sayfaları ona . "Ondan sonra Thomas'ın cep telefonunun nerede olduğunu bulmanın bir yolunu çalış."

"Cep telefonu mu?"

"Shagnasty, Thomas'ın telefonlarını arayarak ona ulaşabileceğimizi söyledi. Bu şeylerin nerede olduğunu takip edebilmelerinin bir yolu yok mu?"

"Bu bir dizi faktöre bağlıdır."

"Bahse girerim Skinwalker'ın *Popular Science* aboneliği yoktur. Muhtemelen takip büyüsü için bir tür karşı önlemi vardır ama telefonu fiziksel olarak takip etmenin mümkün olduğunun farkında bile olmayabilir."

"Ne bulabileceğime bakacağım," dedi. Sağlık görevlilerinden biri bize yaklaştı ve saygıyla geri çekildi. Lara genç adama döndü. "Evet?"

Elinde bir pano tutuyordu. "İstediğiniz triyaj raporu."

Kadın elini uzattı. Adam sanki ayaklarını Lara'ya fazla yaklaştırmak istemiyormuş gibi panoyu ona uzattı. Lara en üstteki sayfayı taradı ve mırıldandı, "Hennesy ve Callo'nun ikisinin de beli kırık mı?"

Sağlık görevlisi endişeyle, "Bunu doğrulamak için röntgen çekilmesi gerekecek," dedi. "Ama bana söylenene göre, saldırgan onları dizinin üzerinde kırmış ve yere atmış. Felç olmuşlar. Muhtemelen kalıcı olarak."

"Ve Wilson iki gözünü de kaybetti," diye mırıldandı Lara. Doktor ona bakmaktan kaçındı.

"Evet, hanımefendi."

"Pekâlâ," dedi Lara. "Hennesy'yi Natalia'nın odasına götür. Callo da Elisa'nın yanına gidecek."

"Evet, hanımefendi. Wilson'ı revire göndereyim mi?"

Lara güzel yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı. Sonra şöyle dedi: "Hayır Andrew. Birazdan onun için geleceğim." Klipsli tahtayı uzattı ve sağlık görevlisi onu alıp aceleyle uzaklaştı.

Bir süre Lara'yı izledim ve "O adamları öldüreceksin. Elisa ve Natalia ..."

"Beslenecekler ve hayatları bağışlanacak. O adamlara yaptığım yatırımı kaybetmek ne kadar can sıkıcı olsa da, kiralık silahların yerini doldurabilirim," dedi. "Ailemin ve evimin üyelerini bu kadar kolay değiştiremem. Onların lideri olarak, ihtiyaç duydukları zamanlarda yeterli bakım ve beslenmeyi sağlamak benim sorumluluğumdur - özellikle de bu ihtiyacı yaratan şey Haneye olan sadakat ise."

"Onlar senin kendi adamların," dedim.

"Bu, Meclis için işe yaramaz hale gelmelerinden önceydi," diye yanıtladı. "İç işlerimiz hakkında gitmelerine izin verilemeyecek kadar çok şey biliyorlar. Akrabalarımın yaralarından kurtulması için hayatlarını kaybetmeleri gerekiyor. Hâlâ işimize yarayabilecek birine bunu yaşatmaktansa, bu adamların bize son bir kez daha hizmet etmelerini sağlayarak hayatlarını koruyorum."

"Evet. Sen gerçek bir insanseversin. Sıradan bir Rahibe Teresa."

O düz, boş bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Hangi noktada benim bir vampir olduğumu anladın, Dresden? Bir canavar. Alışkanlık olarak temiz, kibar, medeni ve verimli bir canavar." Gözleri koridorda, bir doktorun gözlerine bandaj yapıştırdığı, iri yapılı genç bir adamın oturmasına yardım ettiği yere kaydı. Lara dikkatle ona baktı, gözlerinin rengi gümüşe döndü ve dudakları hafifçe aralandı. "Ben neysem oyum."

Midemin bulandığını hissettim. Kendimi ayağa kaldırdım ve "Ben de öyle" dedim. Göz ucuyla bana baktı. "Bu bir tehdit mi, Dresden?"

Başımı salladım. "Sadece bir gerçek. Bir gün seni edeceğim."

Gözleri tekrar yaralı adama döndü, dudakları sırıtarak bir yana kaydı. "Bir gün," diye mırıldandı. "Ama bugün değil."

"Hayır. Bugün olmaz."

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, büyücü benim?" "Evet," dedim.

Bana baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Bir arabaya ihtiyacım var."

Bölüm 28

Bir kat yukarı çıktım ve bir kanattan aşağıya, yaralı bacağının üzerinde topallamamak için çok dikkatli davranan bir muhafızın refakatinde Şato'nun infirma- ry'sine indim. Deri gezgini fasulyemi parkeye çarpmış ve bir şeyi yerinden oynatmıştı. Aşağı yukarı zıplayıp kafamı beynimin kafatasımın içinde vıcık vıcık kayacağından oldukça emindim.

Bunların hiçbirini yapmayacağımdan değil. Yürümek yeterince zordu.

Revirde, yaralılarla ilgilenen beyaz önlüklü genç bir kadın buldum. Bir doktorun hızlı ve profesyonel tavrıyla hareket ediyordu ve Justine'in yaralarıyla ilgilenmeyi yeni bitirmişti. Genç kadın bir yatağa yatırılmıştı, orta kısmı bandajlarla sarılmıştı, gözleri iyi bir uyuşturucu almış birinin uzak ve huzurlu ifadesiyle parlıyordu.

Anastasia, Justine'in yanındaki yatakta oturuyordu, sırtı dik, ifadesi sakindi. Sağ kolu siyah bir kumaş askıyla vücuduna sıkıca bağlanmıştı. Ben odaya girdiğimde ayağa kalktı. Biraz solgun ve titrek görünüyordu ama ince ahşap asasına yaslanmadan ayakta durdu. "Artık gidiyor muyuz?"

"Evet," dedim. Ona destek olmak için yanına gittim. "Yürüyebilecek misin?"

Asasını bana doğru eğerek daha fazla yaklaşmamı engelledi,
Yine de bunu yaparken hafifçe gülümsedi. "Buradan çıkıp gideceğim," dedi. Ve bunu iğrenç bir İskoç aksanıyla söyledi.

Şok içinde iki kaşımı da ona kaldırdım. "Bana uyuyakaldığını söylemiştin. *Highlander*."

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Kendimi arabalı sinemada gösterilen eski bir filmde, benden iki yüzyıl daha genç bir adamla birlikte bulduğumda hep bunu söylerim."

"Sergilenen kılıç ustalığı hakkındaki profesyonel görüşlerinizle duygularımı incitmek istemediğiniz için değil mi?"

"Genç erkekler çok narin olabiliyor," dedi gamzeleri kısa bir süre için ortaya çıkarken.

"Seni bir hastaneye götürmeliyiz," dedim, askısına başımı sallayarak.

Başını iki yana salladı. "Kırık çoktan yerine oturdu. Buradan sonra yapılabilecek tek şey bir askı takmak ve acısının geçmesini beklemek."

Yüzümü buruşturdum. "Evimde biraz ilaç var."

Tekrar gülümsedi ama bu sefer görünüşünü korumak için ne kadar zorlandığını görebiliyordum. "Bu çok hoş olurdu."

"Harry," dedi yumuşak bir ses.

Bana uykulu gözlerle bakan yaralı Justine'e döndüm.
Yatağa döndüm ve ona gülümsemek için eğildim. "Merhaba."

"O şeyin konuştuğunu duyduk," dedi. Kelimelerindeki tüm sert sessiz harfler bulanıklaşmış, kenarları yuvarlanmıştı. "Seninle ve Lara'yla konuştuğunu duyduk."

Anastasia'ya baktım, o da bana başıyla kısa bir selam verdi.

Justine'e "Evet," dedim. Söylememesi gereken bir şey söylemesini umutsuzca istemiyordum. "Ben icabına bakarım."

Justine gözlerini zorlukla açık tutuyormuş gibi görünse de bana gülümsedi. "Yapacağını biliyorum. Seni seviyor, biliyorsun."

Başımı kaldırıp Anastasia'ya bakmadım. "Uh. Evet."

Justine elimi avuçlarının arasına aldı, gözleri benimkilere uzanıyordu. "Seninle asla konuşamayacağından endişeleniyordu. dünya çok farklıydı. İnsan olmak hakkında geç kalacak kadar bilgisi olmadığını. Bir br-"

"Kıçımdaki sutyen kaplı ağrı," dedim. "Bunu çok iyi biliyor." Gözlerini kaçırdım. Şu anda ihtiyacım olan son şey başka bir ruhani bakışa daha katlanmaktı. "Justine, dinlenmen gerek. Ben onu çıkaracağım. Merak etme."

Tekrar gülümsedi ve gözleri sonuna kadar kapandı. "Sen benim ailem gibisin, Harry. Her zaman önemsiyorsun."

Utanarak başımı eğdim ve Justine'in ellerini tekrar yatağa yerleştirdim, ardından ince hastane battaniyelerini üzerine çektim.

Anastasia ben bunu yaparken düşünceli gözlerle beni izledi.

Evin önüne doğru yürüdük ve gülünç derecede ölümcül bubi tuzaklarını gizlemiş olabilecek oldukça taze sıvayı geçtik, tenis kortu büyüklüğündeki ön verandaya çıktık ve Lara'nın bana ödünç verdiği arabanın beklediği dairesel yola doğru birkaç basamak indik.

O kadar ani durdum ki Anastasia neredeyse sırtıma çarpacaktı. Bir rahatsızlık tıslamasıyla dengesini sağladı ve sonra başını kaldırıp nefesini tuttu. "Aman Tanrım."

Neredeyse iki ton İngiliz çeliği ve kromu sürücüde rölantide çalışıyordu. Pur- ring motoru dikiş makinesi gibi ses çıkarıyordu. Beyaz Rolls limuzin eski bir modeldi, kurgu macera filmlerinden fırlamış gibiydi.

mükemmel durumdaydı. Panelleri yeni cilalanmış ve lekesiz bir şekilde parlıyordu ve ızgarasının kromu Şato'nun üzerindeki alacakaranlığın ışığında sienna renginde parlıyordu.

Rolls'un içine bakmak için aşağı indim. Arkadaki yolcu koltuğu benim lanet olası dairemden daha büyüktü. Ya da en azından öyle görünüyordu. İç kısım tamamen gümüş grisi ve beyaz deri ve benzer renkte ahşap işçiliğiyle kaplanmış, parıltılı bir parlaklığa kavuşturulmuş ve gümüşle vurgulanmıştı. Rolls'un zeminindeki halı bakımlı bir çimden daha kalın ve daha lükstü.

"Vay canına," dedim sessizce.

Yanımda duran Anastasia, "Bu tam bir sanat eseri," diye nefes aldı. "Vay canına," dedim sessizce.

"Telkâriye bak."

Başımı salladım. "Vay canına."

Anastasia bana yan gözle baktı. "Arkada da bir sürü yer var." Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım.

Yüz ifadesi masum ve mülayimdi. "Tek söylediğim, şu anda dairenizin oldukça kalabalık olduğu..."

"Anastasia," dedim. Yüzümün biraz ısındığını hissettim.

Gamzeleri yeniden ortaya çıktı. Elbette sadece benimle dalga geçiyordu. Onun durumunda bu tür bir faaliyette bulunabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecekti.

"Bu hangi model?" diye sordu.

"Um," dedim. "Şey, bu bir Rolls-Royce. Sanırım İkinci Dünya Savaşı öncesinden kalma..."

"Tabii ki bir Rolls-Royce Silver Wraith," dedi Lara'nın sesi arkamdan. "Bu evde mi? Başka ne olabilir ki?"

Omzumun üzerinden baktığımda Lara Raith'in evin gölgeli kapısında durduğunu gördüm.

"Belli ki özel ihtiyaçlarınız var," dedi. "Bu yüzden size uygun bir vintage sundum. Bin dokuz yüz otuz dokuz." Kendini beğenmiş bir tavırla kollarını kavuşturdu ve "Deposu dolu olarak geri getirin" dedi.

Tam olarak onaylama sayılmayacak bir hareketle başımı ona doğru eğdim ve yolcu tarafındaki kapıyı açarken : "Kredi memurunun önce kredimi kontrol etmesi gerekecek. Bu şey ne kadar yakıyor, mil başına iki galon mu?"

Anastasia kısa bir rahatsızlık sesiyle arabaya kaydı. Yüzümü buruşturdum ve geri düşme ihtimaline karşı ellerimi uzattım ama başka hiçbir zorluk yaşamadan bunu başardı. Kapıyı kapattım ve Lara'nın öne doğru ani bir adım attığını gördüm.

Bir an için Anastasia'ya, sonra da bana odaklandı.

Lara'nın gözleri birkaç ton daha solgunlaşırken, olgun dudakları şafak vakti farkına vararak aralandı. Bana bakarken ağzından çok yavaş bir gülümseme süzüldü.

Aceleyle ondan uzaklaştım, Rolls'a bindim ve hareket ettim. Vampirlerin evi bizden beş mil geride olana kadar da arkama bakmadım.

* * *

Anastasia bana bakıp, "Harry?" demeden önce kasabaya kadar gitmeme izin verdi.

"Hmmm?" Ben sordum. Rolls'u sürmek bir tankı sürmek gibiydi. Arkasında her türlü momentum vardı, hidrolik direksiyon ve hidrolik fren yoktu. Fizik kurallarına saygı göstermemi ve normalde yapabileceğimden biraz daha ilerisini düşünmemi gerektiren bir araçtı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Etrafındaki yüzden çok daha yaşlı gözlerle beni izledi. "Justine'i duymamamı umuyordun."

"Evet."

"Ama ben

yaptım."

"Emin misin?" diye sormadan önce bir iki dakika daha sürdüm.

Bunu bir süre düşündükten sonra daha nazik bir şekilde, "Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?" dedi.

"Yüzbaşı Luccio'ya söyleyecek bir şeyim yok," dedim. Beklediğimden daha sert çıkmıştı.

Uzandı ve sol elini vitesin üzerinde duran sağ elimin üzerine koydu. "Anastasia'ya ne oldu?" diye sordu.

Çenemin gerildiğini hissettim. Onları rahatlatmam ve "Ailen var mı?" diye sormam biraz zaman aldı.

"Evet," dedi. "Teknik olarak." "Teknik

olarak mı?"

"Birlikte büyüdüğüm, tanıdığım erkekler ve kadınlar? Nesillerdir ölüler. Torunları İtalya'nın her yerinde, Yunanistan'da ve birkaçı da Cezayir'de yaşıyor ama büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük halalarını Noel kutlamalarına davet etmiyorlar. Onlar yabancılar."

Bunu düşünerek kaşlarımı ve ona . "Yabancılar."

Başını salladı. "Çoğu insan türümüzün yaşam süresi gibi radikal bir gerçeği kabul etmeye istekli değil, Harry. Kabul eden bazı aileler var - örneğin Martha Liber- ty, birden fazla büyük torunundan biri ve onun çocuklarıyla birlikte yaşıyor. Ama çoğunlukla, büyücüler akrabalarına çok yakın kalmaya çalıştıklarında bunun sonu kötü oluyor." Başını eğdi, görünüşe göre konuşurken askısını inceliyordu. "Her beş ya da altı yılda bir, onların haberi olmadan onları kontrol ediyorum. Yetenek geliştirebilecek çocuklara göz kulak oluyorum."

"Ama senin bir zamanlar gerçek bir ailen vardı," dedim.

İçini çekti ve pencereden dışarı baktı. "Oh, evet. Çok uzun zaman oldu
önce.
"

"Babamı hatırlıyorum, biraz. Ama ben bir yetim olarak büyüdüm."

Yüzünü buruşturdu. "*Dio*, Harry." Parmakları benimkileri sıktı. "Sen hiç Kimseye söylemedin, değil mi?"

"Ve eğer birini bulursam," dedim, konuşurken boğazımın daraldığını hissederek, "onu korumak için gereken her şeyi yaparım. Her şeyi."

Anastasya pencereden dışarı baktı ve sesinde öfkeye benzer bir tıslama duyuldu. "Margaret. Seni bencil sürtük."

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım ve yoldan geçen bir araba önümü kesip canavar Rolls'u zamanında durduramayınca neredeyse ikimiz de ölüyorduk. "Sen... sen annemi tanıyor muydun?"

"Bütün Gardiyanlar onu tanırdı," dedi Anastasya
sessizce. "O bir Gardiyan mıydı?"

Anastasya başını sallamadan önce bir an sessiz kaldı. "Sihir Yasaları için bir tehdit olarak görülüyordu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Anastasia, "Bu, fırsatını bulduğu her an Kanunları çiğnemenin kıyısında dans etmeyi bir amaç haline getirdiği anlamına geliyor," dedi. "Konsey'e kabul edildikten sonra değişim için çabalamaya başlaması bir yılını aldı."

Yola odaklanmak zorundaydım. Bu, bana hayat veren esrarengiz figür hakkında Konsey'deki herhangi birinden duyduğumdan çok daha fazlasıydı. Ellerim terliyor ve kalbim güm güm atıyordu. "Ne tür bir değişiklik?"

"Büyü Yasalarının doğru ve yanlışla hiçbir ilgisi olmadığı" konusunda çok öfkeliydi. Büyücülerin yeteneklerini insanların paralarını almak, onları korkutmak ve manipüle etmek, başkalarının servetlerini ve mallarını çalmak ya da yok etmek için nasıl kullanabileceklerini ve Yasalara uyulduğu sürece Konsey'in onları durdurmak ya da başkalarını caydırmak için hiçbir şey yapmayacağını belirtti.

onların örneğini takip etmekten alıkoydu. Konsey yasalarında reform yaparak adalet kavramını güçlendirmek ve büyü kullanımını sınırlandırmak istiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Vay canına. Ne canavar ama."

Yavaşça nefes verdi. "Eğer istediği olsaydı ne olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Yıllarca Gardiyanlar tarafından haksız yere zulüm görmez miydim?"

Anastasya'nın dudakları bir çizgi halinde sertleşti. "Bir zamanlar bir yasalar bütünü jus-

Konsey'e uygulandığında, Konsey'i dış dünyada meydana gelen olaylara dahil etmek için bu organı kullanmak sadece kısa bir adım olacaktır."

"Tanrım, evet," dedim. "Haklısın. Bir grup büyücünün dünyada iyilik yapmaya çalışması korkunç olurdu."

"Kimin iyiliği?" Anastasya sakince sordu. "Hiç kimse kendi zihninde adaletsiz bir kötü değildir, Harry. Hatta -belki *de özellikle*- en kötülerimiz bile. Tarihteki en zalim bazıları asil ideallerle motive olmuş ya da uluslarının iyiliği için 'zor ama gerekli adımlar' olarak adlandıracakları seçimler yapmışlardır. Hepimiz kendi hikayemizin kahramanıyız."

"Evet. 2. Dünya Savaşı'nda iyi ve kötü adamların kim olduğunu söylemek gerçekten zordu."

Gözlerini devirdi. "O savaşın galipleri tarafından yazılan tarihleri okudun, Harry. O savaşı yaşamış biri olarak sana söyleyebilirim ki, savaş sırasında çok daha az kesinlik vardı. Almanya'daki vahşete dair hikayeler vardı, ancak doğru olan her bir hikayeye karşılık, doğru olmayan beş ya da altı hikaye daha vardı. Gerçek hikayeler, propaganda ve Almanya'nın saldırdığı ülkelerin halkları tarafından yaratılan basit uydurmalar ve efsaneler arasındaki fark nasıl anlaşılabilirdi?"

"Etrafta yardım edecek bir ya da üç büyücü olsaydı biraz daha kolay olabilirdi," dedim.

Bana eğik bir bakış attı. "O zaman sizin argümanınıza göre, Beyaz Konsey'in Birleşik Devletler'i yok etmesini sağlardınız."

"Ne?"

"Sizin hükümetiniz de ellerini masum kanına buladı," diye cevap verdi, hâlâ sakindi. "Tabii toprakları fethedilen Kızılderili kabilelerinin bir şekilde bu eserin kötü adamları olduğunu düşünmüyorsanız."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Annemden biraz uzaklaştık." "Evet. Ve hayır. Onun önerdiği şey kaçınılmaz olarak Coun-

ölümcül çatışmalara ve dolayısıyla ölümcül politikalara sürüklüyor. Bana doğruyu söyle - eğer

Konsey bugün, geçmişteki suçları ve mevcut aptallığı nedeniyle Amerika'ya savaş ilan etse, saldırı emrine itaat eder miydiniz?"

"Tabii ki hayır," dedim. "ABD mükemmel bir yer değil ama çoğu insanın bulabildiğinden daha iyi. Ve tüm eşyalarım orada."

Belli belirsiz gülümsedi. "Kesinlikle. Ve Konsey dünyanın dört bir yanından gelen üyelerden oluştuğu için, *nerede* hareket edersek edelim, memleketlerinde haksızlığa uğradıklarını düşünenlerin muhalifliği ve firarıyla karşılaşacağımız neredeyse kesin." Omuz silkti ve hareketine devam etmeden önce acı içinde yüzünü buruşturdu. "Konsey ailemin yerleştiği topraklardan herhangi birine karşı harekete geçerse ben de sorun yaşarım. Beni hatırlamıyor olabilirler ama tersi doğru değil."

Uzun bir süre söylediklerini düşündüm. "Yani Konsey'in kendi içinden bazılarını ele vermesi gerektiğini söylüyorsunuz."

"Peki Konsey yokken bu kaç kez olacaktı?" diye sordu. "Savaşlar ve kan davaları, işin içinde bir grup büyücü *olmasa* bile nesiller boyu sürebilir. Anlaşmazlıkları çözmek için ölümlülerin işlerine daha fazla karışmak gerekirdi."

"Kontrol demek istiyorsun," dedim sessizce. "Konsey'in siyasi güç arayışını kastediyorsunuz."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Sana çoğu gençten daha fazla saygı duymamı sağlayan şeylerden biri de tarihe olan düşkünlüğün. Kesinlikle. Ve başkaları üzerinde kontrol sahibi olmak, kendine büyük bir güç toplamak için kara büyüden daha iyi bir araç yoktur."

"Büyü Kanunları da zaten bunu kapsıyor."

Başını salladı. "Ve böylece Konsey kendini sınırlar. Herhangi bir büyücü, herhangi bir Yasayı çiğnemediği sürece, gücüyle istediği şekilde hareket etmekte özgürdür. Kara büyüye başvurmadan, bir bireyin ölümlü topluma verebileceği zarar miktarı sınırlıdır. Senin için ne kadar zor bir deneyim yaratmış olsa da, Harry, Büyü Yasaları adaletle ilgili değildir. Beyaz Konsey de adaletle ilgili değil. Onlar gücü dizginlemekle ilgilidir." Hafifçe gülümsedi. "Ve ara sıra, Konsey insanlığı doğaüstü tehditlerden koruyarak iyi bir şeyler yapmayı başarıyor."

"Ve bu senin için yeterince iyi mi?" diye sordum.

"Mükemmel değil," diye itiraf etti. "Ama şimdiye kadar bulduğumuz her şeyden daha iyi. Ve hayatım boyunca inşa ettiğim şeyler orada."

"Touché," dedim.

"Teşekkür

ederim."

Başparmağımla parmaklarını okşadım. "Yani annemin miyop olduğunu mu söylüyorsun?"

"Karmaşık bir kadındı," dedi Anastasia. "Zeki, dengesiz, tutkulu, kararlı, idealist, yetenekli, çekici, aşağılayıcı, cesur, tedbirsiz, küstah ve dar görüşlü, evet. Diğer pek çok özelliğinin yanı sıra. Kendi deyimiyle 'gri' büyü alanlarına işaret etmeyi ve bunların meşruiyetini sürekli sorgulamayı severdi." Omuz silkti. "Üst Konsey, Savaş Dens'i ona göz kulak olmakla görevlendirdi. Ki bu neredeyse imkânsızdı."

"Neden?"

"Kadının Feyler arasında pek çok bağlantısı vardı. Bu yüzden herkes ona Margaret LaFey derdi. Nevernever aracılığıyla daha önce ya da o zamandan beri gördüğüm herkesten daha fazla Yol biliyordu. Kahvaltıda Pekin'de, öğle yemeğinde Roma'da, akşam yemeğinde Seattle'da olabilir ve arada Sydney ve Cape Town'da kahve içmek için durabilirdi." İçini çekti. "Margaret bir keresinde dört ya da beş yıllığına ortadan kaybolmuştu. Herkes onun sonunda Faerie'de bir şeylere bulaştığını düşündü. Daha iyisini bildiği zamanlarda bile dilini tutamıyor gibiydi."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Anastasia bana oldukça yıpranmış, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ama o kadar zamanı Faerie'de geçirmedi, değil mi?"

Dikiz aynasından Château Raith'e doğru baktım. "Ve Thomas da

Beyaz Kral'ın oğlu."

Cevap vermedim.

Derin bir nefes verdi. "Ondan çok farklı görünüyorsun. Belki çenesindeki bir şey hariç. Gözlerin şekli."

Daireye varana kadar hiçbir şey söylemedim. Rolls, şampanya ve Kraker Jacks gibi çakıllarla birlikte gitti. Motoru kapattım ve soğumaya başlarken çıkardığı sesi dinledim. O sırada güneş ufukta kaybolmuştu ve uzayan gölgeler sokak lambalarını tetiklemeye başlamıştı.

"Kimseye söyleyecek misin?" Sessizce sordum.

Soruyu düşünürken pencereden dışarı baktı. Sonra da "Konuyla ilgili olduğunu düşünmediğim sürece hayır" dedi.

Ona için döndüm. "Öğrenirlerse ne olacağını biliyorsun. Onu kullanacaklar."

Gözlerini arabanın önünden ayırmadı. "Biliyorum."

Söyleyeceğim her kelimeye tüm ağırlığımı verebilmek için alçak sesle konuştum. "Bitti. Benim. Ölü. Bedenimin."

Anastasya bir an için gözlerini kapadı ve tekrar açtı. Heyecanı hiç azalmamıştı. Elini yavaşça, isteksizce benimkinden çekti ve kucağına koydu. Sonra fısıltıyla, "Tanrı'ya dua ediyorum, iş o noktaya hiç gelmesin," dedi.

Arabada ayrı ayrı oturduk.

Nedense daha büyük ve daha soğuk görünüyordu. Sessizlik daha derin görünüyordu. Luccio çenesini kaldırdı ve bana baktı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Ne düşünüyorsun?" Yumruklarımı eklemlerim patlayacak şekilde sıktım, boynumu bir kez döndürdüm ve kapıyı açtım. "Kardeşimi bulmaya gidiyorum."

Bölüm 29

İki saat ve yarım düzine iz sürme büyüsü denemesinden sonra hırladım ve bodrum katımdaki la- boratuvarda masanın köşesindeki bir yığın not defterini tokatladım. Kafatasçı Bob'un rafının altındaki duvara çarptılar ve beton zemine düştüler.

"Beklenen bir şeydi," dedi Kafatası Bob, çok sessiz bir şekilde. Laboratuvarımın bir duvarında, düzinelerce erimiş mum ve yarım düzine ciltsiz romanın kalıntılarıyla çevrili rafta duran ağartılmış insan kafatasının göz çukurlarında, uzaktaki kamp ateşlerinin titremesine benzeyen turuncu ışıklar parlıyordu. "Ebeveyn-çocuk arasındaki kan bağı, üvey kardeşlerin paylaştığından çok daha sempatiktir."

Kafatasına ters ters baktım ve sesimi de alçalttım. "Bana öyle dediğini söylemeden bir gün bile geçiremiyorsun."

"Her zaman yanılıyor olmanıza rağmen sürekli olarak tavsiyelerimi görmezden geliyorsanız elimden bir şey gelmez, sahib. Ben sadece alçakgönüllü bir hizmetkarım."

Üstümdeki dairede başka insanlar varken maddi olmayan asistanıma bağıramazdım, bu yüzden yakınımdaki çalışma rafından kalem ona fırlatarak kendimi teselli ettim. Silginin ucu iki gözünün arasına etti.

Bob dindar bir iç çekişle, "Kıskançlık, senin adın Dresden," dedi.

Laboratuvarımda bir aşağı bir yukarı , sinirli enerjimi atıyordum. Pek yürüyüş sayılmazdı. Beş adım, dön, beş adım, dön. Burası rutubetli, küçük, beton bir kutuydu. Duvarların üçünde çalışma tezgâhları sıralanmıştı ve üzerlerine ucuz tel raflar yerleştirmiştim. Çalışma tezgahları ve raflar her türlü ıvır zıvırla, kitaplarla, reaktiflerle, aletlerle, simya için gerekli çeşitli parçalarla ve çok sayıda kitap ve defterle doluydu.

Odanın ortasındaki uzun masa şu anda bir branda ile örtülüydü ve laboratuvarın en ucundaki zeminde saf bakırdan yapılmış mükemmel bir daire vardı. Birkaç farklı yapıdaki izleme denemesinin kalıntıları dairenin etrafındaki zemine dağılmışken, en son başarısızlıktan kalan aksesuarlar ve odaklar hala dairenin içindeydi.

Bob'a, "Onlardan biri bana *bir şeyler* getirmeliydi," dedim. "Belki Thomas'ın pozisyonuna tam olarak kilitlenmemiş olabilir ama en azından doğru yönde *bir çekiş*."

"Tabii ölmediyse," dedi Bob, "bu durumda sadece boşa kürek çekmiş olursun."

"O ölmedi," dedim sessizce. "Shagnasty takas yapmak istiyor."

"Uh-huh," diye alay etti Bob. "Çünkü herkes naagloshii'nin ne kadar onurlu olduğunu bilir."

"O yaşıyor," dedim sessizce. "Ya da en azından ben bu varsayımla hareket edeceğim."

Bob bir şekilde şaşkın görünmeyi başarmıştı. "Neden?"

Çünkü kardeşinin iyi olmasına ihtiyacın var, diye fısıldadı kafamın içindeki sessiz bir ses. "Çünkü başka bir şey bu durumu çözmek için pek de faydalı değil," dedim yüksek sesle. "Perdelerin arkasındaki her kimse, deri değiştireni ve muhtemelen Madeline Raith'i de kullanıyor. Yani Thomas'ı bulursam, Shagnasty ve Madeline'i de bulurum ve tüm bu karmaşa çözülene kadar ipleri çekmeye başlayabilirim."

Bob kelimeyi uzatarak, "Evet," dedi. "Tüm o iplikleri çekmenin uzun süreceğini mi düşünüyorsun? Çünkü naagloshii senin bağırsaklarına da benzer bir şey yapacak."

Boğazımdan hırıltılı bir ses çıkardım. "Evet. Sanırım numarasını aldım."

"Gerçekten mi?"

"Shagnasty'yi yumruklayarak kendim çıkarmaya çalışıyorum," dedim. "Ama savunması çok iyi ve çok hızlı."

"O ölümsüz bir yarı-ilahi varlık," dedi Bob. "Tabii ki iyi biri."

Bir el salladım. "Demek istediğim, onu kendim dövmeye çalışıyordum. Bir dahaki sefere onu gördüğümde, sadece çelme takmak ve yavaşlatmak için üzerine bağlar atmaya başlayacağım, böylece yanımdaki kişi temiz bir atış yapabilir."

"İşe yarayabilir..." Bob itiraf etti.

"Teşekkür ederim."

"...eğer kendini sadece şiddetli enerji saldırılarına karşı savunmayı öğrenecek kadar aptalsa," diye devam etti Bob, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Bence bu neredeyse senin şu iz sürme büyülerinden birinin işe yaraması kadar olası. Kendini bağlardan nasıl koruyacağını bilecektir, Harry."

İçimi çektim. "Cinsiyet sorunlarım var."

Bob yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Uh. Vay canına. Bunu senin için daha utanç verici hale getirecek bir şey söylemek isterdim patron ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"*Benim* değil... augh." Bir kalem daha fırlattım. Bob'u ıskaladı ve arkasındaki duvardan sekti. "Skinwalker ile. Gerçekten erkek mi? Ona erkek mi demeliyim?"

Bob gözlerini devirdi. "O bir yarı ölümsüz, Harry. Üremez. DNA'yı yeniden birleştirmeye ihtiyacı yok. Bu da cinsiyetin geçerli olmadığı anlamına geliyor. Bu sadece siz et çuvallarının dert ettiği bir şey."

"O zaman neden her çıplak kızlara bakıyorsun da çıplak erkeklere bakmıyorsun?" dedim.

"Bu estetik bir seçim," dedi Bob yüksek sesle. "Cinsiyet olarak kadınlar, dış güzelliklerinin sanatsal açıdan takdir edilmesi söz konusu olduğunda erkeklerin çok ötesinde bir düzlemde yer alırlar."

"Ve göğüsleri var," dedim.

"Ve *memeleri* var!" Bob alaycı bir bakışla aynı fikirdeydi.

İçimi çektim ve gözlerimi kapatarak şakaklarımı ovuşturdum. "Deri değiştirenlerin yarı-ilahi olduğunu mu söylemiştin?"

"Onları tam olarak tanımlamayan İngilizce bir kelime kullanıyorsunuz. Deri değiştirenlerin çoğu sadece insandır -güçlü, tehlikeli ve genellikle psikopat insanlar, ama insan. Asılları tarafından hırslı ölümlülere öğretilen geleneklerin ve becerilerin halefleridirler. Naagloshii."

"Shagnasty gibi orijinaller," dedim.

Bob, sakin sesi daha da ciddileşerek, "O gerçek bir anlaşma, tamam," diye cevap verdi. "Navajoların bazı hikâyelerine göre, naagloshii aslında Kutsal İnsanlar'ın, insanlara Kutsama Yolu'nu ilk öğrettikleri zamanki elçileriymiş."

"Haberciler mi?" Dedim. "Melekler gibi mi?"

"Ya da New York'taki bisikletli adamlar gibi, belki?" Bob dedi ki. "Bütün kuryeler aynı şekilde yaratılmamıştır, Bay En Düşük-Ortak-Denominatör. Her neyse, orijinal ulaklar, naagloshii, ölümlü dünyadan ayrıldıklarında Kutsal İnsanlarla birlikte gitmeleri gerekiyordu. Ama bazıları gitmedi. Burada kaldılar ve bencillikleri Kutsal İnsanların onlara verdiği gücü bozdu. Voi-la, Shagnasty."

Homurdandım. Bob'un verdiği bilgiler anekdot niteliğindeydi, yani zamanla ve nesiller boyu anlatıldıkça çarpıtılabilirdi. Muhtemelen nesnel gerçekliğini bilmenin bir yolu yoktu ama Amerika'nın Güneybatısı gibi sözlü geleneğe sahip toplumlarda bu tür söylencelerin şaşırtıcı bir kısmı temelde sağlam kalıyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Söylemesi zor," dedi Bob. "Geleneksel Navajolar zamanı çoğu ölümlünün gördüğü gibi görmezler, bu da onları tartışmasız bir şekilde siz mon- keylerden daha zeki yapar. Ama tarih öncesini varsaymak güvenli. Birkaç bin yıl."

Vay be.

Binlerce yıl hayatta kalmak, binlerce yıllık birikmiş deneyim anlamına geliyordu. Bu, Shagnasty'nin zeki ve uyumlu olduğu anlamına geliyordu. Eski deri giyen-

Eğer öyle olmasaydı hala etrafta olmazdı. Düşüncelerimde yaratığı "çok sert "ten "neredeyse imkânsız derecede sert "e yükselttim.

Ama hâlâ kardeşim olduğu için bu bir şeyi değiştirmiyordu.

"Kullanabileceğimiz gümüş bir kurşun olduğunu

sanmıyorum?" diye sordum. "Hayır patron," dedi Bob sessizce.

"Üzgünüm."

Yüzümü buruşturdum, yaptığım pisliği yarım yamalak temizledim ve laboratuvardan çıkmaya hazırlandım. Çıkmadan önce durakladım ve "Hey, Bob." dedim.

"Öyle mi?"

"LaFortier bir wi- zard tarafından öldürülürken neden kimsenin etrafta büyü yapmadığına dair bir fikriniz var mı?"

"İnsanlar moron mu?"

"Bu çok tuhaf," dedim.

"Mantıksızlık değildir." Bob dedi ki. "Büyücüler başlangıçta o kadar da istikrarlı değiller.

ile."

Son zamanlarda hayatımda yaptıklarım göz önüne alındığında, onunla pek tartışamazdım.

"Bunun bir anlamı var," dedim. "Öyle

mi?" Bob sordu. "Ne demek?"

Başımı salladım. "Çözdüğümde sana söylerim."

* * *

Zemindeki kapaktan oturma odama geri döndüm. Kapı kalın bir kapıydı. Kapalıyken ses laboratuvardan kolayca yukarı çıkmıyordu. Luccio uyuşturucu yüklenmişti ve kanepemde uyuyordu, sırtüstü yatıyordu, üzerinde yastık yoktu ve hafif bir battaniyeyle örtülmüştü. Yüzü gevşekti, ağzı hafifçe açıktı. Bu onu savunmasız ve göründüğünden daha da genç gösteriyordu. Molly, yanında birkaç mum yanan koltuklardan birinde oturuyordu. Ciltsiz bir kitap okuyordu, sırtının kırışmaması için kitabı sonuna kadar açmamaya dikkat ediyordu. Pansy.

Mutfağa gittim ve kendime bir sandviç yaptım. Bunu yaparken sandviçlerden gerçekten sıkılmaya başladığımı düşündüm. Belki de yemek yapmayı falan öğrenmeliydim.

Orada durup bir şeyler atıştırırken Molly geldi.

"Selam," dedi kısık sesle. "Nasılsın?"

Yeniden döndüğümde kafa derimdeki oldukça küçük kesiği sararken bana yardım etmişti. Beyaz gazlı bez şeritleri başımın etrafına sarılmıştı.

orantısız, dengesiz bir hale. Kendimi Willard'ın ikonik *Spirit of '76* filmindeki flütçü gibi hissettim.

"Hâlâ tek parça," diye cevap verdim. "?"

"Uyuşturulmuş ve uyuyor," dedi. "Morgan'ın ateşi yarım derece daha yükseldi. Son antibiyotik torbası da neredeyse bitmek üzere."

Çenemi sıktım. Morgan'ı bir an önce hastaneye götürmezsem, Konsey ya da Shagnasty onu ele geçirdiğinde öleceği gibi ölecekti.

"Üzerine biraz buz koyayım mı?" Molly endişeyle sordu.

"Ateşi yüz dördün üzerine çıkıp orada kalana kadar değil," dedim. "İşte o zaman onu tehlikeye atmaya başlar. O zamana kadar yapması gerekeni yapıyor ve enfeksiyonu yavaşlatıyor." Sandviçin son lokmasını da bitirdim. "Arayan oldu mu?"

Bir parça defter kâğıdı çıkardı. "Georgia aradı. Andi'nin nerede olduğu burada. Hâlâ onunla birlikteler."

Kâğıdı yüzümü buruşturarak aldım. Morgan'ı yarım sonsuzluk önce kapımdan içeri almamış olsaydım, Chicago'da olmayacaktı, Shagnasty onu bulmak için beni takip etmeyecekti, Andi yaralanmayacaktı ve Kirby hâlâ hayatta olacaktı. Ve ben onu arayıp nasıl olduğunu öğrenmeye bile çalışmamıştım. "O nasıl?"

"Hâlâ emin değiller," dedi Molly.

Başımı salladım. "Tamam."

"Thomas'ı buldun mu?"

Başımı salladım. "Tam bir fiyasko."

Mouse yanıma geldi. Oturdu ve bana baktı, yüzünde endişeli bir ifade .

Dudağını çiğnedi. "Ne yapacaksın?" "I..." Sesim . İçimi

çektim. "Hiçbir fikrim yok."

Fare bacağıma pati attı ve bana baktı. Kulaklarını kaşımak için eğildim ve biri şakaklarımı mengeneyle sıkınca anında pişman oldum. Aceleyle tekrar doğruldum, yüzümü buruşturdum ve yere uzanıp bir hafta boyunca uyumakla ilgili çılgın fanteziler kurdum.

Molly beni izledi, yüz ifadesi endişeliydi.

Doğru, Harry. Hala çırağına öğretiyorsun. Ona bir wi- zardın ne yapması gerektiğini *göster, ne yapmak* istediğini *değil.*

Kağıda baktım. "Cevap açık değil, bu da üzerinde biraz daha düşünmem gerektiği anlamına geliyor. Bunu yaparken de Andi'ye bakmaya gideceğim."

Molly başını salladı. "Ne yapacağım?"

"Kaleyi koru. Biri ararsa ya da Morgan daha da kötüleşirse hastaneden bana ulaşmaya çalışın."

Molly ciddiyetle başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Başımı salladım ve eşyalarımla Rolls'un anahtarını aldım. Molly kapıya gitti, ben çıkarken arkamdan kilitlemeye hazırdı. Ben de bunu yapmaya başladım ve sonra durakladım. Çırağıma döndüm. "Hey."

"Evet?"

"Teşekkür ."

Bana göz . "Ne ben?"

"Senden istediğimden fazlası. Senin için iyi olandan daha ." Eğildim ve onu yanağından öptüm. "Teşekkür ederim, Molly."

Gülümseyerek çenesini biraz kaldırdı. "Şey," dedi. "Sen sadece çok pa- tiksin. Nasıl geri çevirebilirim ki?"

Bu beni bir anlığına da güldürdü ve gülümsemesi ışıl ışıl bir şeye dönüştü.

"Nasıl biliyorsun," dedim.

Başını salladı. "Gözlerimi açık tutacağım, çok dikkatli olacağım, işi şansa bırakmayacağım."

Ona göz kırptım. "Akıllanıyorsun, çekirge."

Molly şeyler söylemeye başladı, durdu, yarım saniye kıpırdandı ve sonra kollarını kocaman bir sarılmayla bana doladı.

"Dikkatli ol," dedi. "Tamam mı?"

Ona sıkıca sarıldım ve başının tepesine hafif bir öpücük kondurdum. "Dayan evlat. Bu işi halledeceğiz."

"Tamam," dedi. "Yapacağız."

Sonra bunun nasıl mümkün olduğunu ya da mümkün olup olmadığını merak ederek Chicago gecesine doğru yola çıktım.

Bölüm 30

Hastaneleri sevmiyorum ama kim sever ki? Temiz, soğuk koridorları sevmiyorum. Sade floresan ışıkları sevmiyorum. Telefonların sakin zil seslerini sevmiyorum. Hemşirelerin ve görevlilerin giydiği pastel önlükleri sevmiyorum. Asansörleri sevmiyorum, duvarlardaki rahatlatıcı renkleri sevmiyorum ve herkesin ölçülü, sessiz seslerle konuşmasını sevmiyorum.

Ama en çok da orada biriktirdiğim anılardan hoşlanmıyorum.

Andi hâlâ yoğun bakımdaydı. Onu görmeye gidemezdim - birkaç yıl önce tıbbi konular için vekaletname düzenlememiş olsalardı Billy ve Georgia da gidemezdi. Standart ziyaret saatlerinden çok sonraydı, ancak çoğu hastane personeli kuralları esnetiyor ve sevdikleri yoğun bakım ünitesinde olanları görmezden geliyor. Dünya yüzyıllar içinde çok değişti, ancak ölüm nöbetlerine hala saygı duyuluyor.

Billy, Georgia'nın yanında olmadığı bir durumda hastaneye kaldırılma ihtimaline karşı benim için vekaletname düzenlemek üzere gizlice bana gelmişti. İkimiz de söylemesek de bunu gerçekten neden yaptığını biliyorduk. Georgia'nın orada olmamasının tek nedeni ölmüş olmasıydı ve eğer Billy kendi başına karar verebilecek durumda değilse, etrafta dolaşıp onsuz dünyasının nasıl olacağını öğrenmek istemiyordu. Bunu anlayacağına güvenebileceği birini istiyordu.

Billy ve Georgia sağlam.

Stroger'ın yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında sonsuz saatler geçirmiştim ve son gittiğimden beri hiç değişmemişti. Georgia dışında her yer boştu. Kanepede uzanmış uyuyordu, hâlâ gözlüklerini takıyordu. Önde gelen bir psikologa ait olduğu tahmin edilen bir kitap karnının üzerinde açık duruyordu. Bitkin görünüyordu.

Bekleme odasını geçtim ve hemşirelerin masasına gittim. Otuzlu yaşlarında yorgun görünümlü bir kadın kaşlarını çatarak bana baktı. "Efendim," dedi, "ziyaret saatini çoktan geçti."

"Biliyorum," dedim. Cebimden not defterimi çıkardım ve üzerine hızlıca bir not karaladım. "Bekleme odasına geri döneceğim. Bir dahaki sefere Bayan Macklin'in odasının önünden geçerken, lütfen bunu yanında oturan beyefendiye verir misiniz?"

Hemşire biraz rahatladı ve bana yorgun bir gülümseme verdi. "Elbette. Sadece birkaç dakika sürecek."

"Teşekkürler."

Bekleme odasına geri döndüm ve bir sandalyeye yerleştim. Gözlerimi kapattım, başımı duvara yasladım ve fayans üzerinde ayak sesleri duyana kadar uyukladım.

Billy kolunun altında rulo haline getirilmiş bir battaniyeyle içeri girdi, odaya şöyle bir göz gezdirdi ve bana başıyla selam verdi. Sonra hemen Georgia'nın yanına gitti. Çok nazikçe gözlüğünü çıkardı ve kitabı eline aldı. Georgia hiç kıpırdamadı. Kitabı sehpanın üzerine koydu, gözlüğü de onun üzerine. Sonra kolunun altından battaniyeyi çıkarıp onun üzerini örttü. Georgia mırıldandı ve kıpırdandı ama Billy onu sessizce susturdu ve eliyle saçlarını okşadı. İçini çekti ve yan tarafına kaydı, sonra battaniyenin altına sokuldu.

Bir elimi uzattım ve başımın yanındaki ışık düğmesine . Gerçekten karanlık olmasa da odayı loş bıraktı.

Billy bana gülümseyerek teşekkür etti ve kapıya doğru başını salladı. Ayağa kalktım ve birlikte koridora çıktık.

"Seni daha önce aramayı denemeliydim," dedim. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Nasıl olduğunu biliyorum dostum. Özür dilemene gerek yok." "Tamam," dedim, aslında ona katılmadan. "O nasıl?"

"İyi değil," diye yanıtladı basitçe. "İç kanama vardı. Durdurmak için iki tur ameliyat gerekti." Tıknaz genç adam ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bize bu geceyi atlatırsa en kötü durumdan kurtulacağını söylediler."

"?"

Tekrar başını salladı. "Bilmiyorum dostum. Kirby'nin ailesini aradım. Ben onun arkadaşıydım. Aramak zorundaydım. Polis zaten onlarla temasa geçmişti ama aynı şey değil."

"Hayır, değil."

"Bunu oldukça zor karşıladılar. Kirby tek çocuktu."

İçimi çektim. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Kirby riskleri biliyordu. Hiçbir şey yapmadan durmaktansa ölmeyi tercih ederdi."

"Georgia?"

"O olmasaydı kendimi kaybederdim. Güç ve sakinlik sütunu," dedi Billy. Bekleme odasına doğru baktı ve gözlerinin kenarına bir gülümseme yerleşti. "Olayları, onlarla ilgilenecek zaman bulana kadar bir kenara bırakma konusunda iyidir. İşler yoluna girdiğinde, enkaza dönecek ve onu ayakta tutma sırası bana gelecek."

Dediğim gibi.

Sağlam.

"Kirby'yi öldüren şey Thomas Raith'i aldı," dedim.

"Bazen birlikte çalıştığın vampir mi?"

"Evet. Onu nasıl bulacağımı öğrenir öğrenmez indireceğim. Vampirler muhtemelen yardım edecekler ama güvenebileceğim bir desteğe ihtiyacım olabilir."

Billy'nin gözleri ani bir öfke ve açlık ateşiyle parladı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bu daha büyük bir şeyin parçası. Olan biten her şey hakkında seninle konuşamam. Ve Andi'nin sana burada ihtiyacı olduğunu biliyorum. İstemezsen anlarım-"

Billy gözlerini bana çevirdi, aynı tehlikeli ateşler için için yanıyordu. "Harry, artık körlemesine ilerlemeyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bana gerçekte neler olduğunu neredeyse hiç söyleyemesen de yıllarca sana yardım etmeye istekli oldum. Her şeyi gizli tuttun. Ve bunun için nedenlerin olduğunu biliyorum." Yürümeyi bıraktı ve sakince bana baktı. "Kirby öldü. Belki Andi de."

Vicdanım bir an için bile olsa onun bakışlarıyla buluşmama izin vermedi. "Biliyorum."

Başını salladı. "Seninle bu konuşmayı daha önce yapmış olsaydım, belki de böyle olmazdı. Belki dünyada gerçekte neler olup bittiği hakkında daha iyi bir fikrimiz olsaydı, olaylara yaklaşımımız değişirdi. Beni takip ediyorlar, Harry. Onları bilinçlendirmek ve güvende tutmak için gelen her şeyi yapmak gibi bir sorumluluğum var."

"Evet," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"O halde yardımımı istiyorsan işler değişecek. Bir daha gözüm kapalı ilerlemeyeceğim. Asla."

"Billy," dedim sessizce. "Bunlar unutabileceğin şeyler değil. Şu anda, olup bitenlerin en kötüsünden izole edilmiş durumdasınız çünkü siz... Aşağılayıcı olmak istemem ama kimseye gerçek bir tehdit oluşturacak kadar ipucu olmayan bir grup amatörsünüz."

Gözleri karardı. "En kötüsünden yalıtılmış mı?" diye sordu sessiz, dangerous bir sesle. "Bunu Kirby'ye söyle. Bunu Andi'ye söyle."

Birkaç adım uzaklaştım, burnumun kenarını baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve gözlerimi kapatıp düşünmeye başladım. Billy elbette haklıydı. Onları korumak için onun ve Alfaların benden aldığı bilgileri kontrol dikkat etmiştim. Ve bu bir süre için işe yaramıştı.

Ama şimdi işler farklıydı. Kirby'nin ölümü bunu göstermişti.

"Geri çekilmek istemediğine emin misin?" diye sordum. "Bir kez sahnenin parçası oldun mu, bir daha çıkamazsın." Bir an için çenemi sıktım. "İster inan ister inanma Billy, evet. En kötüsünden izole edildin."

"Bu sefer geri adım atmayacağım, Harry. Yapamam." Göz ucuyla onun kollarını kavuşturduğunu gördüm. "Yardımımızı isteyen sensin."

Parmağımla onu işaret ettim. "Bunu *istemiyorum.* Seni bitenin içine çekmek *istemiyorum*. Daha fazla tehlikenin içine girmeni ve zarar görmeni *istemiyorum*." İçimi çektim. "Ama... tehlikede olan çok şey var ve sanırım sana *ihtiyacım* olabilir."

"Tamam o zaman," dedi Billy. "Ne kadara mal olacağını biliyorsun."

Karşımda dimdik duruyordu, yorgun gözleri sabitti ve daha önce hiç somut bir düşünceye dönüştürmediğim bir şeyi fark ettim: O artık bir çocuk değildi. Mezun olduğu değil, ne kadar yetenekli olduğu için bile değil. En kötüsünü görmüştü - ölüm, kalpsiz ve iğrenç, gelebildiği her şeyi yerle bir etmeye gelmişti. Ölümün kendisi için de gelebileceğini, Kirby'yi aldığı gibi onu da kolayca alabileceğini kalbinin derinliklerinde, en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Ve kendini savunmak için bir seçim yapıyordu.

Billy Borden, çocuk kurt adam, gitmişti.

Will benim yanımda durmayı seçiyordu.

Artık ona bir çocuk gibi davranamazdım. Will, Chicago Üniversitesi'nin etrafında gizlenen oldukça küçük tehditlerin ötesindeki doğaüstü dünyadan habersizdi. O ve diğer kurtadamlar, neredeyse on yıl önce gerçekten harika bir sihir numarası öğrenmiş çocuklardı. Onlarla daha fazlasını paylaşmamıştım ve paranormal topluluk genel olarak yabancılara ne söyledikleri konusunda dikkatlidir. Genel olarak doğaüstü olayların kapsamı hakkında en iyi ihtimalle sadece belirsiz bir fikri vardı ve şu anda etrafımdaki suyun gerçekten ne kadar sıcak olduğu hakkında ilk ipucuna sahip değildi.

Will yerini seçmişti. Onu karanlıkta tutamaz ve kendime onu koruduğumu söyleyemezdim.

Koridorların kesiştiği noktada duvar boyunca dizilmiş birkaç sandalyeye başımla işaret ettim. "Hadi . Fazla zamanım yok ve çok şey var. Fırsat bulduğumda size her şeyi anlatacağım, ama şimdilik size tek şey yüksek ışıklı bir makara."

* * *

Wille doğaüstü dünyanın CliffsNotes versiyonunu vermeyi bitirdiğimde, hala bir plan bulamamıştım. Yani, teoriye göre çalışarak

Uygun cevapların sadece yemek pişirmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyduğunu ve ben hareket halindeyken bunu yapabileceklerini düşünerek ödünç aldığım arabama geri döndüm ve daha önce ziyaret etmem gereken bir sonraki yere doğru yola çıktım.

Murphy'nin eskiden CPD'nin Özel Soruşturma departmanının merkezinde bir ofisi vardı. Daha sonra, epik ölçekte kötüye giden bir tüy yumağı sırasında beni korumak için bölüm başkanı olarak profesyonel görevini bıraktı. Neredeyse işini tamamen kaybediyordu ama Murph bir polis klanından gelen üçüncü nesil bir polisti. Rozetini koruyacak kadar destek bulmayı başarmıştı ama rütbesi Dedektif Çavuşluğa indirilmiş ve kıdemi iptal edilmişti; bu da kariyeri için çıkmaz bir sokaktı.

Artık eski ofisinde John Stallings çalışıyordu ve Murphy'nin SI'nin bulunduğu geniş odada bir masası vardı. Bu da yeni bir masa değildi. Bir ayağı üç nüsha rapor formlarıyla dolu küçük bir yığınla desteklenmişti. O odada alışılmadık bir durum değildi. SI, amirlerinin gazabını kazanmış ya da daha kötüsü Chicago şehir politikasının acımasız dünyasında yanlış bir adım atmış polisler için alt basamaktı. Masaların hepsi hırpalanmış ve eskimişti. Duvarlar ve zemin yıpranmıştı. Belli ki odada olması gerekenden en az iki kat daha fazla çalışma masası bulunuyordu.

Saat geç olmuştu. Burası sessiz ve çoğunlukla boştu. Gece vardiyasında her kim varsa bir tür çağrı için dışarıda olmalıydı. Odadaki üç polisten sadece birini ismen tanıyordum -Murphy'nin şimdiki ortağı, ellili yaşlarının sonlarında, tıknaz, hafif kilolu bir adamdı; saçları, teninin koyu kahve tonuyla keskin bir tezat oluşturacak şekilde giderek gümüşe dönüyordu.

"Rawlins," dedim.

Homurdanarak ve kibarca başını sallayarak bana döndü.

"İyi akşamlar." "Bu saatte burada ne işin var?"

"Karıma, beni boşamak için mahkemeye sürüklediğinde kullanması için cephane veriyorum," dedi neşeyle. "Gelebildiğine sevindim."

"Murph buralarda mı?" Ben sordum.

Homurdandı. "Sorgu odası iki, İngiliz zanlıyla birlikte. Aşağı in."

"Teşekkürler, dostum."

Koridordan aşağı indim ve köşeyi döndüm. Solumda binanın nezarethanelerine giden yolu kapatan bir güvenlik kapısı vardı. Sağda, ikisi tuvalete, ikisi de görüşme odalarına açılan dört kapı içeren kısa bir koridor vardı. İkinci odaya gittim ve kapıyı çaldım.

Murphy telefonu , üzerinde hâlâ depoda giydiği kıyafetler vardı. Yorgun ve sinirli görünüyordu. Neredeyse Raw kadar iyi homurdandı-

lins, Y kromozomu taşımamasına rağmen, koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Kafasını kaldırdı ve bir an için başımı inceledi. "Ne oluyor Harry?" "Lara'yla konuşmaya gittiğimde Deri Gezen Shagnasty ziyaretime geldi.

Raith. Binder ile bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Sandalyesinden kalkamaz ya da ellerini kullanamazsa ne yaparsa yapsın zorlanacağını düşündüm. Bir şey yapmaya kalkışırsa diye ben de onunla birlikte oturuyordum."

Bir kaşımı kaldırdım, etkilendim. Binder'ı güvenli bir şekilde nasıl idare edeceği konusunda ona tavsiyede bulunacak zaman olmamıştı ama o bunu kendi başına çözmüştü. "Evet, bu oldukça sağlam bir yöntem," dedim. "Resmi olarak ne için içeride?"

"Resmi olarak onu henüz suçlamadım," dedi. "Eğer onu bir şeyle suçlamam gerekirse, izinsiz girme, mülke zarar verme ve bir polis memuruna saldırma suçlamalarında bulunabilirim." Başını iki yana salladı. "Ama onu sonsuza kadar bu kadar yakından izleyemeyiz. Eğer suç duyurusunda bulunursam, daha hafif bir güvenlik altına alınması uzun sürmez. O şeyleri bir karakolda ya da hapishanede serbest bırakırsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Uzun vadede onu tutabileceğini sanmıyorum."

Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Böyle hıyarların yürümesine izin vermek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Çok mu oldu?"

"Her zaman," dedi. "Yasal boşluklar, yanlış prosedürler, kabul edilemez ilan edilen önemli kanıtlar. Cehennem kadar suçlu olan pek çok suçlu, kınama cezası bile almadan dışarı çıkıyor." İçini çekti ve omuzlarını silkmeye benzer bir şekilde büktü. "Ah, pekala. Bu berbat bir dünya. Ne yapacaksın?"

"Bunu duydum," dedim. "Notları karşılaştırmak

ister misin?" "Elbette," dedi. "Ne aldın?"

Onu son gördüğümden beri neler olduğunu anlattım.

Bitirdiğimde yine homurdandı. "Bu biraz tehlikeli değil mi? Vampirleri dahil etmek?"

"Evet," dedim. "Ama bu Thomas. Bence Lara muhtemelen onu geri almak konusunda samimidir. Ayrıca. Binanız zaten yanarken yatakta sigara içmeyi neden dert edesiniz ki?"

"Nokta," dedi. "Fotoğrafları aldım. Bana yeni bir şey söylemiyorlar. Bana verdiğin hesap numaralarını sistemde arattım, bir şey çıktı mı diye. Tuğla duvar."

"Lanet olsun."

"Zaten uzak bir ihtimaldi," dedi.

"Binder sana bir şey verdi mi?"

Ağzı, tadı berbat olan bir şeyi tükürmek istiyormuş gibi buruştu. "Hayır. O zor bir vaka. Kariyer suçlusu. Daha önce de sorguya çekildi."

"Evet," dedim. "Ve onu bir süre daha oturtmaktan başka bir şey yapamayacağınızı biliyor. Eğer bize işvereniyle ilgili bir şey verirse, müşteriler nezdindeki güvenilirliğini kaybeder - o kadar uzun yaşayacağını varsayarsak."

Omuzlarını duvara yasladı. "Bu Shagnasty denen şeyin Thomas'ın cep telefonunu aldığını mı söylüyorsun?"

"Evet. İzini sürebilir misin?"

"Hangi soruşturmanın bir parçası olarak?" diye sordu. "Eskiden olduğu gibi özgürce hareket edemiyorum. Eğer telefon dinlemesi yapmak isteseydim, bir yargıçtan onay almam gerekirdi ve 'büyücü arkadaşımın vampir kardeşi şeytani bir Navajo şekil değiştiren tarafından kaçırıldı' cümlesini böyle bir önlem için geçerli bir gerekçe olarak kabul edecek bir yargıç tanımıyorum."

"Bunu gerçekten düşünmemiştim," dedim.

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, zaman kısıtlamaları göz önüne alındığında Lara'nın kaynaklarının ve bağlantılarının benimkilerden daha iyi olduğundan şüpheleniyorum."

Hayal kırıklığı hırıltısını tam olarak bastıramadım. "Eğer bir şey öğrenirse. Eğer öğrendikleri konusunda dürüst olursa."

Murphy kaşlarını çattı, burnunu kıvırdı. "Thomas nereden kaçırıldı?"

"Emin değilim ama sanırım depolama parkındaydı. Kiralık minibüsü oradaydı ve hepsiyle tek başına başa çıkamayacağına dair bir şeyler söyledi."

"Onlar mı? Gri takım elbiseli olanlar mı?"

Başımı salladım. "Büyük ihtimalle. Ama Thomas dövüş sırasında hiç katılmadığı için, Shagnasty'nin muhtemelen Binder ve hayvanları tarafından dikkati dağıtılırken ona gizlice yaklaşıp onu yakaladığını düşünüyorum."

"Ve onu sihirle takip edemezsiniz."

"Hayır," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından. "Shagnasty bir şekilde buna karşı koyuyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum. "İz sürme büyüleri hedefe yönelik her türlü thaumaturji gibidir. Hedefle bir bağlantı, bir kanal yaratırsınız ve sonra bu kanala enerji akıtırsınız. Bir izleme büyüsü söz konusu olduğunda, temelde sadece sürekli bir enerji damlası oluşturursunuz ve sonra onu katrana kadar takip edersiniz-

Bir tür, hangi yokuş aşağı olduğunu görmek istediğinizde bir yüzeye su dökmek gibi."

"Tamam," dedi. "Bunu çoğunlukla anlıyorum."

"Bir izleme büyüsünü engellemenin yolu, o kanalın hiç oluşmasını engellemektir. Eğer kanal hiç oluşturulmazsa, suyun ne zaman döküldüğünün bir önemi kalmaz. Akmaya başlamasına neden olacak hiçbir şey yoktur. Kanalın oluşmasını engellemenin yolu da hedefi, bağlantıyı oluşturmak için kullandığınız odaktan uzak tutmaktır."

"Ne gibi?"

"Mesela. Eğer saçlarınızdan birine sahip olsaydım ve onu bir takip büyüsünün parçası olarak kullanmak isteseydim, saçlarınızı tıraş ederek onu yenebilirdiniz. Eğer büyümdeki saç, kafanızın herhangi bir yerindeki bir uçla eşleşmezse, hiçbir bağlantı oluşmaz. Yani, köklerinden koparılmış bir saçım yoksa ve oldukça yakın bir zamanda, gizlenmiş olursunuz."

"Takip büyüsünü yenmenin tek yolu bu mu?"

"Hayır," dedim. "İyi bir güç çemberi muhtemelen sizi perdeleyebilir, eğer ona ciddi bir güç vermek için zaman ve para ayırırsanız. Teorik olarak, Asla Olmayan'a da geçebilirsiniz. Yeryüzünden kaynaklanan Thaumaturji ruhlar dünyasına çok verimli bir şekilde geçmez ve siz sormadan söyleyeyim, evet, ben de Nevernever tarafından denedim. Üç numaralı büyü başarısız oldu."

Murphy kaşlarını çattı. "Peki ya Justine?" diye sordu. "Justine onu daha önce bir kez bulabilmişti."

Yüzümü buruşturdum. "Thomas'ın hayatının büyük bir kısmını söküp atmasından birkaç saat sonra bize belli belirsiz bir yön verebilmişti. Bu sefer aynı şey değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Thomas'ı kendi yaşam gücünün kayıp bir parçası olarak hissetmiyordu. Yıllardır birlikte olmamışlardı. Thomas o enerjinin tamamını uzun zaman önce sindirdi diyebiliriz."

Murphy iç çekti. "Bazı güzel şeyler yaptığını gördüm, Harry. Ama sanırım sihir her şeyi düzeltmiyor."

"Büyü *hiçbir şeyi* düzeltmez," dedim. "Onu kullanan kişi bunun için vardır." Yorgun gözlerimi ovuşturdum.

"Sözü açılmışken," dedi. "Bu büyücülerin neden büyü kullanmıyor gibi göründüklerine dair bir fikriniz var mı?"

"Henüz değil," dedim.

"Failimizin niteliği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Birkaç tane," dedim. "Oyunda birbirinden farklı unsurlar var - Shagnasty, Binder, Madeline Raith. Ortada dolaşan ciddi bir para var. Ve eğer bu bulup gün ışığına çıkarmazsak, işler herkes için kötü . Bu bize onun hakkında ne anlatıyor bilmiyorum."

Murphy, "Gerçekten zeki biri," dedi. "Ya da gerçekten

çaresiz." Bir kaşımı kaldırdım. "Nasıl anladın?"

"Eğer süper zekiyse, henüz planının şeklini bile görmemiş olmamız mümkün. Tüm bunlar bizi gerçek yumruğa hazırlamak için büyük bir göz boyama olabilir."

"Sesin durumun böyle olduğunu düşünüyormuşsun gibi gelmiyor."

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Suçlular genellikle kutudaki en çıtır krakerler değildir. Ve unutmamalısın ki, biz cevap için çırpınıyor olsak da, suçlu da aynı durumda. Nerede olduğumuzdan, ne bildiğimizden ya da bir sonraki adımda ne yapacağımızdan emin olamaz."

"Savaş sisi," dedim düşünceli bir şekilde.

Omuz silkti. "Bence bu, failimizin bir tür James Bond süper dahisi kötü adam olmasından çok daha olası bir açıklama. Bunun için çok fazla kafa karışıklığı gösterdiler."

"Ne gibi?"

"Shagnasty birkaç gece önce seni takip ediyordu, değil mi?" "Evet."

"Bana bahsettiğin şu özel dedektif de öyleydi. Neden sana iki kuyruk taktılar? Belki de sağ el sol ne yaptığını bilmediği içindir." "Hngh," diye kabul ettim.

"Söylediklerinize bakılırsa, Shagnasty pek de ayak bakan biri

değil." "Hayır, değil."

"Ama görünüşe göre faille koordinasyon halinde, emir alıyor. Talebini bizzat iletmesine kesinlikle gerek yoktu. Bence Madeline'in kaçabilmesi dikkat dağıtmak amacıyla Şato'ya girdiği çok açık."

Gözlerimi kırptım. Lara'yı Madeline'in ihanet olasılığı konusunda uyardığımda, kesinlikle onu gözaltına almak için adımlar atacaktı. Madeline bunu biliyor olmalıydı. Luccio ve benim geldiğimiz zaman ile naagloshii'nin saldırdığı zaman arasında ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştım. Madeline'in varlığımızdan haberdar olması, en kötüsünün olduğunu düşünmesi ve yardım için telefon etmesi için yeterli zaman var mıydı?

Olabilir.

Murphy bana baktı. "Yani, bu çok açık, değil mi?"

"Kafama darbe aldım, tamam mı?"

Bana sırıttı.

"Cehennem çanları," diye mırıldandım. "Evet, bu çok açık. Ama ille de

aptalca değil." "Aptalca değil, ama buna çaresizlik demek de haksızlık olur. Hareket et. Bence Shagnasty failin elindeki son kozdu. Bence Mor- gan kaçtığında, fail onun nereye gittiğini anladı, baskı onu etkiledi ve son kozunu oynadı. Shagnasty seni bulduğunda aslında Morgan'ın *yanında* değildin. Sen ve kurtadamlar onu neredeyse kıstırdığınızda korktu ve kaçtı."

"Suçlu diğer aletlerinden birini kapıyor," dedim başımı sallayarak. "Madeline. Ona beni bulup dışarı çıkarmasını, konuşturmasını falan söylüyor. Ama Thomas bunun yerine onu öldüresiye dövüyor."

"Mantıklı," dedi Murphy.

"Böyle anlamına gelmez."

"Bir şekilde olması gerekiyordu" dedi. "Diyelim ki doğru .
Bu bize ne anlatıyor?"

"Fazla değil," dedim. "Bazı çok kötü insanlar hareket halinde. Sertler. Yakalamayı başardığımız tek adam bize hiçbir şey söylemiyor. Bildiğimizden *emin* olduğumuz tek şey elimizde hiçbir şey olmadığı."

Devam edecektim ama aklıma bir düşünce geldi ve konuşmayı

kestim. Kristalleşmesi için bir saniye verdim.

Sonra gülümsemeye başladım.

Murphy başını eğdi, izliyordu ve "Elimizde bir şey yok mu?" diye sordu.

Murphy'den sorgu odasının kapısına doğru baktım.

"Unut gitsin," dedi. "Bizi kimseye ispiyonlamayacak." "Oh," diye

mırıldandım. "Bundan pek emin değilim..."

Bölüm 31

Murphy sorgu odasına geri döndü. Yirmi dakika sonra içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Oda basit ve küçüktü. Ortada bir masa ve her iki yanında ikişer sandalye vardı. Duvarda iki yönlü uzun bir ayna yoktu. Onun yerine tavanın bir köşesine küçük bir güvenlik kamerası .

Binder masanın uzak tarafında oturuyordu. Yüzünde birkaç çürük ve koyu renkli kabuk bağlamış küçük kesikler vardı. Garip yeşil gözleri kısılmıştı. Önündeki masada, kâğıt ambalajı kısmen açılmış, bir metre uzunluğunda bir sandviç duruyordu. Kollarını hareket ettirebilseydi ona kolayca ulaşabilirdi. Kolları sandalyenin kollarına kelepçelenmişti. Bir el kelepçesi anahtarı masanın Murphy' tarafındaki kenarında, sandalyesinin önünde duruyordu.

Bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım.

Ben içeri girerken Binder Murphy'ye, "Paha biçilemez," dedi. "Şimdi bu otuzbirciyi getir. Bu polis işkencesi, olan bu. Avukatım seni bütün olarak yutacak ve kemiklerini tükürecek."

Murphy, Binder'ın karşısındaki masaya oturdu, ellerini kavuşturdu ve tam bir sessizlik içinde, düşmanca bakışlarını Binder'ın üzerine dikerek oturdu.

Binder önce ona, sonra da muhtemelen kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye bana bakarak alay etti. "Oh, şimdi anlıyorum," dedi. "İyi polis, kötü polis, öyle mi?" Bana baktı. "Buradaki taş gibi kaltak beni yumuşatmak için saatlerce bu sandalyede oturtuyor. Sonra sen buraya geliyorsun, istediğin kadar kibar ve sempatik ol, ben de stresin altında eziliyorum, öyle mi?" Sandalyeye daha rahat yerleşti, bir şekilde bu hareketiyle bir hakaret iletiyordu. "Peki, Dresden," dedi. "Keyfine bak. İyi polis benim."

Bir an için ona baktım.

Sonra bir yumruk yaptım ve kendini beğenmiş suratına onu sandalyede geriye doğru devirecek kadar sert bir tokat attım.

Bir dakika boyunca öylece yan yattı, gözlerinden akan yaşları kırpıştırdı. Bir burun deliğinden kan damlıyordu. Ayakkabılarından biri düşerken çıkmıştı. Başında durdum ve elime baktım. İnsanların yüzüne yumruk atmak acıtıyor. Suratına yumruk *yemek* kadar olmasa da, bunu yaptığınızı bilirsiniz. Parmak eklemlerim dişlerini sıyırmış olmalıydı. Biraz deri kaybetmişlerdi.

"Bana bu avukat saçmalığını anlatma, Binder," dedim. "İkimiz de polislerin seni uzun süre tutamayacağını biliyoruz. Ama ikimiz de sistemi bize karşı kullanamayacağını biliyoruz. Sen toplumun namuslu bir üyesi değilsin. Sen bir düzine ülkede sorgulanmak üzere aranan bir kiralık katilsin."

Hırlayarak bana baktı. "Kendini sert bir adam mı ?"

Murphy'ye baktım. "Buna cevap vereyim mi, yoksa taşaklarını tekmeleyeyim mi?"

Murphy, "Görmek inanmaktır," dedi.

"Doğru." Binder'a döndüm ve ayağımı geri çektim.

"Lanet olsun!" Binder havladı. "Her hareketini izleyen lanet bir kamera var. Bunun için sürüklenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Kameranın yanındaki duvarda bulunan bir dahili telefon tıkırdadı ve vızıldadı. "Haklı," dedi Rawlin'in sesi. "Buradan her şeyi göremiyorum. Onu birkaç adım sola kaydırın ve taşaklarına başlamadan önce bana otuz saniye daha verin. Patlamış mısır yapıyorum."

"Elbette," dedim ve kameraya bir başparmak işareti yaptım. Odada uzun süre kalırsam katlanma ihtimali yüksekti ama amacımıza ulaşmıştık.

Masanın kenarına oturdum, Binder'dan belki bir adım uzağa ve oldukça bilinçli bir şekilde hoagie'yi almak için uzandım. Bir ısırık aldım ve düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Mmm," dedim. Murphy'ye baktım. "Bu ne tür bir peynir?"

"Gouda."

"Sığır etinin tadı da harika."

Murph hâlâ Binder'a bakarak, "Teriyaki," dedi.

"Gerçekten çok acıkmıştım," dedim ona, sesim içtenlikle dolup taşıyordu. "Bu sabahtan beri bir şey yemedim. Bu mükemmel."

Binder nefesinin altında karanlık bir şekilde mırıldandı. Tek yakaladığım "...lanet olası küçük piç..." oldu.

Sandviçin yarısını yedim ve masaya geri koydum. Bir parmağımdaki sos parçasını yaladım ve Binder'a baktım. "Tamam, sert çocuk," dedim. "Polisler seni tutamaz. Bu da çavuşa sadece birkaç seçenek bırakıyor. Ya gitmene izin verirler..."

Murphy sessiz bir hırlama sesi çıkardı. Neredeyse onun kadar etkileyiciydi. Homurdan.

"Bu fikirden nefret ediyor." Masadan kalktım ve yan tarafa çöktüm. Binder. "Ya da," dedim, "diğer şekilde yaparız."

Gözlerini kısmıştı. "Beni öldüreceksin, mi?"

"Kimse seni özlemeyecek," dedim.

"Blöf yapıyorsun," diye tersledi Binder. "O lanet olası bir polis."

"Evet," dedim. "Bunu bir dakika düşün. bir polis dedektifi kimsenin haberi olmadan seni ortadan kaldırmanın bir yolunu bulamaz mı?"

Aramızda bir ileri bir geri baktı, soğukkanlı maskesi tam olarak düşmemişti. "Ne istiyorsun?"

"Patronun," dedim. "Onu bana ver ve yürü."

Yarım dakika boyunca bana . Sonra dedi ki, "Sandalyemi ."

Gözlerimi devirdim ve yaptım. Ağırdı. "Cehennem çanları, Binder. Fıtık olursam anlaşma iptal olur."

Murphy'ye baktı ve bileklerini salladı. Murphy

esnedi.

"Lanet ," diye hırladı. "Sadece bir . Dünden beri yemek yemedim-
gün."

. "Bana öyle geliyor ki, yakın bir starva tehlikesi içinde değilsin-
tion."

"İşbirliği istiyorsan," diye tükürdü, "bana biraz göstermen gerekecek. Ver şu lanet sandviçi bana."

Murphy uzanıp kelepçe anahtarını aldı ve bana doğru fırlattı. Sol bileğinin kilidini açtım. Binder sandviçi kaptı ve başladı.

"," dedim bir süre sonra. "Konuş."

"Ne?" dedi bir ağız dolusu yemeğin arasından. "Soda yok mu?"

Kaşlarımı çatarak elindeki son bir iki santimlik hoagie parçasını da aldım.

Binder hiç rahatsız olmadan beni izledi. Parmaklarını yalayarak temizledi, dişlerinin arasından bir parça marul aldı ve yedi. "Pekâlâ o zaman," dedi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet," dedim.

Bana doğru biraz eğildi ve parmağını bana doğru uzattı. "Gerçek şu ki sen kimseyi öldürmüyorsun, kocaoğlan. Ne sen ne de sarışın kuş. Ve eğer beni tutmaya çalışırsan, her türlü korkunç şeyi yıkarım." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve yine kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. "O yüzden değerli vaktimi harcamayı bırakıp beni serbest bırakabilirsiniz. Gerçek *bu*."

Kaşlarımı çatarak başımı Murphy'ye çevirdim.

Ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve Binder'ı kesik kafasından yakaladı. Fazla bir tutuş sağlamadı ama kafasını kabaca itmek için kullandı.

masanın üstüne kadar . Sonra anahtarı benden geri aldı, diğer kelepçeleri çözdü ve onu serbest bıraktı.

"Çık dışarı," dedi sessizce.

Binder yavaşça ayağa kalktı, kıyafetlerini düzeltti. Murphy'ye baktı, göz kırptı ve şöyle dedi: "Ben bir profesyonelim. Yani kişisel bir şey yok, aşkım. Belki bir dahaki sefere işi bir kenara bırakıp zevki deneyebiliriz."

"Belki bir dahaki sefere tutuklanmaya direnirken boynunu kırarsın," dedi Murphy. "Çık dışarı."

Binder önce Murphy'ye, sonra bana sırıttı ve sonra dışarı çıktı.

Oda.

"Eee?" Ona sordum.

Döndü ve elini uzattı. Birkaç kısa saç, bazıları koyu bazıları gri, parmaklarına yapıştı. "Anladım."

Ona sırıttım ve saçları alıp Rawlin'in masasından aldığım beyaz bir zarfın içine koydum. "Bana bir dakika verin, hazırlayayım."

"Hubba hubba," dedi Rawlins interkom hoparlöründen. "Bu kanalı seviyorum."

Murphy yarım saat sonra, "Bu kötü adamı kovalamak için harika bir yol," dedi. Masasındaki sandalyesinden bana sert bir bakış attı. "Burada otur ve hiçbir şey yapma."

Masasının yanındaki sandalyeye oturdum, elim önümde avuç içime kadar uzanıyordu, elinde de basit bir kuvars kristali ile sonlanan deri bir tanga tutuyordu. Kolum yorulmaya başlamıştı ve desteklemek için diğer elimle ön kolumun altından kavradım. Kristal bir şakül gibi asılı . Sanki sabit, sessiz bir rüzgar tarafından destekleniyormuş gibi biraz yana eğilmişti.

"Sabırlı ol," dedim. "Binder çıtır çıtır bir kraker olmayabilir ama birkaç on yıldır bu işin içinde. Onu neden saçından yakaladığınızı biliyor. Böyle bir şeyi atlatmayı öğrenmiştir."

Murphy bana alaycı bir bakış attı. Masasında oturan Rawlins'e baktı. Masalar birbirlerine bakacak şekilde arka arkaya yerleştirilmişti.

"Bana bakma," dedi sudoku bulmacasından başını kaldırmadan. "Eskisi kadar hızlı koşmuyorum. Böyle kötü adamları kovalamaya alışabilirim."

Kristal aniden düştü ve serbestçe ileri geri sallanmaya başladı.

"Ah!" dedim. "İşte, işte, gördünüz mü?" Bir saniye bakmalarına izin verdim ve sonra kolumu indirdim. Bir an için ağrıyan kaslarımı ovuşturdum. "Size ne demiştim? Kurtuldu."

"Oh, iyi," dedi Murphy. "Şimdi nerede olduğuna dair hiçbir ipucumuz yok."

Kristali cebime koydum ve Murphy'nin masa telefonunu aldım. "Henüz," dedim. Bir numara tuşladım ve çıkmak için dokuzu tuşlamak gerektiğini öğrendim. Baştan başladım, numaranın başına bir dokuz ekledim ve çaldı.

"Graver," dedi Vince.

"Bu Dresden," dedim. "Bana otuz saniye önce ne yaptığını söyle." "Sabırlı ol," dedi Vince ve telefonu yüzüme kapattı.

Telefona göz kırptım.

Murphy bir an bana baktı ve sonra gülümsedi. "Planın bir kısmını bilmediğimde ve bilen adamın kendini beğenmiş ve gizemli olmasına bayılıyorum," dedi. "Sen sevmiyor musun?"

Ona ters ters baktım ve telefonu . "Geri arayacak." "Kim?"

"Binder'ı takip eden özel dedektif," dedim. "Vince Graver adında bir adam."

Murphy'nin kaşları havaya kalktı. "Şaka yapıyorsun."

Rawlins kıkırdamaya başladı, hâlâ bulmacası üzerinde çalışıyordu. "Ne?" dedim. bir ileri bir geri bakarak söyledim.

"Birkaç yıl önce Joliet'te ahlak polisi olarak çalışıyordu," dedi Murphy. "Orada birilerinin telekızlardan bazılarını dövdüğünü öğrenmiş. Araştırmış. Ona geri çekilmesini söylemek için haber geldi, ama o gitti ve ön sevişme için kadınlarına vurmayı seven bir Chicago belediye meclisi üyesini yakaladı. Adı her neyse."

Rawlins, "Dornan," diye cevap verdi.

"Doğru, Ricardo Dornan," dedi Murphy.

"Huh," dedim. "Cesaret ister."

"Tabii ki evet," dedi Rawlins. "Ve biraz da aptalca."

"Bu ince bir çizgi," dedi Murphy. "Her neyse, bazı insanları kızdırdı. Sonra bir de baktı ki CPD'ye transfer olmak için gönüllü olmuş."

Rawlins, "Nerede olduğunu üç kişi tahmin edebilir," dedi. "Yani istifa ediyor," dedi Murphy.

"Evet," dedi Rawlins. "Bize onunla tanışma fırsatı bile vermeden."

Murphy başını salladı. "Özel muayenehaneye gitti. Cezalandırılmaktan hoşlanan bir adam var."

Rawlins sırıttı.

"Mercedes kullanıyor," dedim. "Kendi evi de var." Rawlins
kalemini yere bıraktı ve ikisi de bana .
Omuz silktim. "Sadece söylüyorum. Kendisi için iyi şeyler yapıyor olmalı."
"Hngh," dedi Rawlins. Sonra kalemini aldı ve masaya geri döndü.
Bulmaca. "Adalet yok."
Murphy neredeyse erkeksi bir beceriyle homurdandı.
Birkaç dakika sonra telefon çaldı ve Murphy açtı. Bana uzattı.
Vince, "Senin adam tam bir kaçık," dedi.
"Bunu biliyorum," dedim ona. "O ne yapıyor?"
"Taksiyle şehrin kuzeyindeki otoyolda bir motele gittik," dedi Vince. "Yolda bir markette durmuş. Sonra odasına gider, kel tıraşı olur, iç çamaşırlarıyla dışarı çıkar ve lanet nehre atlar. İçeri girip duş alıyor-"
"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.
"O bunu yaparken odasına zorla girdim," dedi Vince. "Belki sorularınızı sunumun sonuna saklayabilirsiniz."
"Polislerle uyum sağlayamadığını hayal etmek zor," dedim.
Vince bu yorumu duymazdan geldi. "Duş aldı ve başka bir taksi çağırdı."
"Bana taksiyi takip ettiğini söyle," dedim.
"Bana çekinin edildiğini söyle."
"Bunun için iyiyim."
"Evet, şu anda taksiyi takip ediyorum," dedi Vince. "Ama gerek yok.
Hotel Sax'a doğru gidiyor."
"Kimsin sen, Muhteşem Kreskin mi?"
"Taksicinin dinledim," dedi. "Tahmini varış süresi on sekiz dakika." "On sekiz mi?" diye sordum.
"Genellikle on yedi ile on dokuz arasında bulunur," dedi. "Otelde onun üzerinde kalabileceğimi garanti edemem, özellikle de kuyruğuna takılırsa. Çok fazla çıkış yolu var."
"Bundan sonrasını ben hallederim. Ona yaklaşma dostum. Sana doğru baktığını hissedersen, tepelere doğru kaç. Bu adam tehlikeli."
"Evet," dedi Vince. "Şimdiye kadar altımı ıslatmadığım için şanslıyım."
"Ben ciddiyim."
"Öyle olduğunu biliyorum. Çok tatlı. On yedi
dakika." "Orada olacağım."
"Çekimle birlikte. En az iki günüm var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tamam, ," dedim. "Orada olacağım."

"ne var?" Telefonu bırakırken Murphy sordu.

"Binder beni salladığını sanıyor," dedim. "Otel'de bir toplantıya gidiyor. Sax."

Ayağa kalktı ve arabasının anahtarlarını aldı. "Bunun bir buluşma olduğunu ing?"

nereden biliyorsun- "Çünkü o yapıldı. Eğer burada tek başına olsaydı Kasaba şu anda." Başımı salladım. "Onu kim tuttuysa ona geri dönüyor."

"Kimmiş o?" Murphy sordu.

"Hadi ."

Bölüm 32

Hotel Sax, Chicago şehir merkezinin kalbinin attığı yerde türünün oldukça iyi bir örneğidir. Dearborn'da, House of Blues'un hemen karşısında yer alıyor ve mekanın dışında dururken yukarı bakarsanız, sanki biri gökyüzüne balık gözü kamera lenslerinden birini takmış gibi görünüyor. Binalar geometrik olarak imkansız görünen açılarla yukarı, yukarı ve yukarı uzanıyor.

Chicago'nun birçok benzer bölgesinde caddeler diğer metropollerde bulabileceğinizden daha geniştir ve bu durum caddeleri biraz daha az klostrofobik hissettirir, ancak Sax'ın dışında cadde kaldırımdan kaldırıma ancak üç dar şeritten oluşuyordu. Murphy ve ben yaklaşırken, yukarı baktığımda kendimi kaldırımdaki bir çatlağın dibinde yürüyen bir karınca gibi hissediyordum.

"seni rahatsız ediyor, değil mi?" Murphy söyledi.

Bir sokak lambasının altında yürüdük, gölgelerimiz kısa süreliğine eşit uzunluktaydı. "Ne?"

"Üzerinizde beliren o büyük şeyler."

"Beni rahatsız ettiğini söyleyemem," dedim. "Ben sadece... onların farkındayım." Yürürken sakin bir şekilde önüne baktı. "Hayatıma hoş geldin."

Ona baktım ve sessizce homurdandım.

Otelin lobisine girdik; bol camlı, beyaz boyalı ve zengin kırmızı vurgulara sahip bir yerdi. Saatin ne kadar geç olduğu göz önüne alındığında, personelden sadece bir kişinin görünür olması şaşırtıcı değildi: cam cepheli check-in bankolarından birinin arkasında duran genç bir kadın. Yakındaki bir sandalyede dergi okuyan bir misafir oturuyordu ve odadaki tek erkek olmasına rağmen, onun Vince olduğunu anlamam ikinci bir bakışımı aldı.

Vince dergiyi bir kenara bıraktı ve bize doğru ilerledi. Sıradan kahverengi gözleri Murphy'yi taradı. Ona başıyla selam verdi ve bana elini uzattı.

Elini sıktım ve sol elimle ona bir çek uzattım. Çeki aldı, kayıtsızca baktı ve cebine koydu. "Asansörle on ikinci kata çıktı," dedi Vince. "On iki otuz üç numaralı odada."

Ona göz kırptım. "Bunu nasıl aldın? Onunla birlikte mi gittin?"

"Yaralanmam için iyi bir yol. Ben burada kaldım." Omuz silkti. "Sen bela olduğunu söyledi."

"Öyle. Bunu nasıl yaptın?"

Bana mülayim bir bakış attı. "Bu işte iyiyimdir. Hangi sandalyede oturduğunu da bilmen gerekiyor mu?"

"Hayır, bu yeterince yakın," dedim.

Vince tekrar Murphy'ye baktı, kaşlarını çattı ve sonra bana . "Tanrım," dedi. "Siz ikiniz oldukça ciddi görünüyorsunuz."

"Evet," dedim. "Sana söyledim, bu adam tehlikeli. Yanında birileri var onu?"

"Bir kişi," dedi. "Sanırım bir kadın." Murphy birden

gülümsedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ona sordum. "Oda

servisi," dedi.

Vince, Murphy'ye belli belirsiz bir onayla gülümsedi ve başını salladı. "Acaba asansörden indikten iki dakika sonra şampanya ve iki kadeh sipariş eden başka biri de olabilirdi. Ama gecenin bu saatinde bundan şüpheliyim." Vince bana baktı. "Kamarotla yaptığım hesabı ücretimden düşeceğim."

"Minnettarım," dedim.

Omuz silkti. "Bu kadar

mı?" "Evet. Teşekkürler,

Vince."

"Çekin karşılığı olduğu sürece," dedi, "rica ederim." Bana ve Murphy'ye başıyla selam verdi ve otelden çıktı.

Murphy, Vince gittikten sonra bana baktı ve gülümsedi. "Kudretli Harry Dres- den. Taşeron dedektiflik işi."

"Benden sihirbazlık falan bekliyorlar," dedim. "Ben de onlara görmeyi bekledikleri şeyi verdim. Binder, Vince gibi birini arıyor olamazdı."

Murphy, "Sana böyle bir oyun oynadıkları için kızgınsın," dedi. "Ve intikamını alıyorsun."

Burnumu çektim. "Ben bunu simetri olarak düşünmeyi seviyorum."

"Bu kulağa daha asil geliyor," dedi. "Belli ki oraya gidip onları sorgulamak için bir yere götüremeyiz. Plan nedir?"

"Daha fazla bilgi al," dedim. "Dinleyeceğim ve ne hakkında konuştuklarını göreceğim."

Murphy başını salladı, etrafına bakındı. "Otel güvenliği senin koridorlarda dolaşmandan rahatsız olacak. Gidip onlarla konuşacağım."

Başımı salladım. "On ikide olacağım."

"Arkanı kollayacak biri olmadan hiçbir kapıyı tekmeleme," diye beni uyardı.

"Hiç tekme yok," dedim. "Onları acıtacak şekilde tekmeleyecek kadar bilgi sahibi olana kadar olmaz."

On ikinci kata çıktım, asansörden indim ve tozluk cebimden bir kutu Silly String çıkardım. Koridorda yürürken on iki otuz üç numaralı odayı bulana kadar . Sonra da, önsöze gerek duymadan, kapıya bir parça aptal ip fırlattım. Havada neşeyle süzüldü ve yapıştı.

Sonra dönüp koridorda geri yürüdüm ve bir buz makinesi ile birkaç otomatın bulunduğu küçük bir odaya açılan bir kapı buldum. Oturdum, kuru silme kalemiyle karo zeminde hızlıca bir daire çizdim ve çalışmaya başladım.

Çemberi bir irade çabasıyla kapattım ve etrafımda ani bir görünmez perde oluşturdu. Tam olarak ağır bir sihirli yapı değildi ama böylesine hızlı bir çember yine de dış enerjileri mühürlemek için mükemmel bir şekilde hizmet ve kendi enerjimi toplamama ve müdahale olmadan belirli bir amaç için şekillendirmeme izin verecekti. Aptal İp'i aldım ve sol elimin avuç bir miktar sıktım, böylece tıraş kremi gibi topaklandı. Sonra kutuyu yere bıraktım, Aptal İp'i önümde tuttum, gözlerimi kapattım ve irademi topladım.

Büyü yapmak tamamen bağlantı kurmakla ilgilidir. Daha önce, Bind-er'in saçlarını alarak onunla bir bağlantı kurmuş ve bunu bir izleme büyüsü için kullanmıştım. Bu bağlantıyla son derece kötü ve tehlikeli olanlar da dahil olmak üzere pek çok şey yapabilirdim. Bunun daha önce de olduğunu görmüştüm, genellikle alıcı taraftan.

Bu kez, elimdeki Aptal İp ile koridorun sonundaki kapıya yapışmış olan parça arasında bir bağlantı kuruyordum. İkisi de aynı konserve kutusundan çıkmıştı ve konserve edildiklerinde tek bir sıvı miktarının parçası olmuşlardı. Bu da, bu aynılıktan yararlanabileceğim ve aralarında bir bağlantı oluşturabileceğim anlamına geliyordu.

İrademi arzu ettiğim sonuca odakladım, hepsini bir araya topladım ve "F*iniculus sonitus*" diye mırıldanarak serbest bıraktım. Elimi uzattım ve çizdiğim dairenin bir bölümünü silerek kırdım ve anında sol elimin avuç içinde uğultulu bir titreşim hissetmeye başladım.

Sonra başımı sağıma doğru eğdim ve sol kulağıma bir demet Aptal İp attım.

"Bunu evde denemeyin millet," diye mırıldandım. "Ben bir profesyonelim."

İlk duyduğum şey telaşlı, hiperaktif bir müzikti. Bir şarkıcı akortsuzca çığlık atıyor, davullar gümbürdüyor ve birileri ya elektro gitar çalıyor ya da kısmen gırtlaklı kedileri yavaşça kaynar yağa batırıyordu.

Sözde müzisyenlerin hiçbiri gruptaki diğer kişilerin yaptıklarına dikkat gibi görünmüyordu.

"Tanrım," dedi Binder'ın aksanlı sesi. "Sen bile bu saçmalıkla dans edemezsin."

Kısık sesli bir kadın kahkahası duyuldu ve Madeline Raith'in sesi geveleyerek ve çok mutlu bir şekilde cevap verdi, "Bu müzik beceri ve hassasiyetle ilgili değil, tatlım. Açlık ve tutkuyla ilgili. Ve bu müzikle gözlerin yuvalarından fırlayacak kadar dans edebilirim."

"Ben 'senin tatlın' değilim," dedi Binder, sesi sinirliydi. "Ben senin hiçbir şeyin değilim, ördekler, sözleşmeli çalışanın hariç."

Madeline, "Yerinde olsam bunu vurgulayacağımdan emin değilim, Binder," dedi. "Bir kiracı olarak ezici bir hayal kırıklığı yarattığın için."

"İşe başlarken sana Beyaz Konsey'den biri gelirse sana hiçbir söz veremeyeceğimi söylemiştim," diye karşılık verdi, sesi sinirliydi. "Ve bir de baktık ki ne olmuş? O lanet olası deli Harry Dresden desteğiyle ortaya çıktı, üstelik yerel polisin de desteğiyle."

"Bundan bıkmaya başladım," dedi Madeline. "O sadece bir adam."

"Beyaz kanlı Konsey'in lanet olası bir üyesi," diye karşı çıktı Binder. "Onun gibi birinin benim yapabileceğim her şeyi yapabileceğini ve bunu düşünebileceğini aklınızdan çıkarmayın. Ve kanlı Konsey'deki insanlar bile konuda tedirgin."

"Ondan bıktım usandım," diye tükürdü Madeline. "Nerede olduğunu öğrendin mi? Morgan gizli mi?"

"Belki duymadın aşkım ama günümü sandalyeye zincirlenmiş bir şekilde ağzıma yumruk yiyerek geçirdim."

Madeline soğuk, alaycı bir sesle güldü. "Bunun için para ödemen gereken yerler var."

"Pek olası değil."

"Morgan'ı *buldun* mu?"

Binder homurdandı. "Dresden onu bir süreliğine kiralık depoda sakladı ama polisler onu alamadan kaçtı. Muhtemelen onu Ne- vernever'e götürdü. Her yerde olabilirler."

Madeline, "Dresden Chicago'ya dönerse olmaz," dedi. "Morgan'dan bu kadar uzaklaşmasına asla izin vermez."

Binder, "Öyleyse lanet olası dairesini kontrol edin," dedi.

"Aptal olma," dedi Madeline. "Birinin ilk bakacağı yer orasıdır. O tam bir moron değil."

Evet. Değildim. Ahem.

Binder kıs kıs güldü. "Sen parasın, Raith. Para zaman gerçekten anlamaz." Madeline'in sesi hırçınlaştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Herkesin dünyanın dört bir yanında içinde yaşadığı bir dizi malikanesi, hiç kullanmadığı fazladan arabaları ya da kırk dolarlık bir şişe oda servisi şampanyasına iki yüz dolar vermek için iki kez düşünmeyecek kadar parası olmadığını."

"Yani?"

"Dresden Konsey standartlarına göre lanet olası bir çocuk. O boktan küçük delikte yaşıyor. Ve işi için bir ofise para ödüyor. Hesaplarını desteklemek için bir ya da iki yüzyıllık bileşik faizi olmadı, değil mi? Kendine acil bir inziva yeri kurduğunda, başka bir şehirde mobilyalı bir daire mi satın aldı? Hayır. Küçük bir depo kiraladı ve içine kamp malzemeleri yerleştirdi."

"," dedi Madeline, sabırsız bir ses tonuyla. "Diyelim ki haklısın. Morgan'ı evinde tuttuğunu varsayalım. Onu korumasız bırakmış olamaz." "Tabii ki hayır," diye yanıtladı Binder. "Lanet olası bir mayın tarlasına sahip olacak. etrafta. Bazı büyülü muhafızlar ya da benzerleri de olabilir." "Onları aşabilir misin?"

"Bana yeterince zaman ve yeterince adam verirseniz, evet," dedi. "Ama hızlı, sessiz ya da temiz olmaz. Daha basit bir yolu var."

"Hangisi?"

"Yakın şu lanet yeri," dedi Binder hemen. "Dairenin tek kapısı var. Morgan koşarak dışarı çıkarsa onu yakalarız. Çıkmazsa, küller soğuduktan sonra kemiklerini toplarız. Diş kayıtlarından ya da başka bir şeyden kimliğini tespit eder ve ödülü alırız."

Biraz midem bulandı. Binder benim rahatlık seviyeme göre fazla sezgiseldi. Adam çok zeki olmayabilirdi, ama biraz kurnazdan daha fazlasıydı. Planı, savunma büyülerine rağmen, daireme saldırmanın en iyi yoluydu. Dahası, bunu gerçekten yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordum. Yaşlı komşularımı, binanın diğer sakinlerini öldürebilirdi ama bu Binder gibi birini yarım saniye yavaşlatmazdı. Madeline gergin bir sessizlik anından sonra, "Hayır," dedi. "Benim talimatlarım var-. Eğer onu kendimiz alamazsak, en azından Gardiyanların onu bulmasını sağlarız."

"Gardiyanlar onu buldu," diye yakındı Binder. "*Dresden* lanet olası bir Gardiyan. Patronun parasını çoktan ödemiş olmalıydı."

Sessiz, ölümcül bir sessizlik oldu ve sonra Madeline mırıldandı, "Geçmişte ona mütevazı bir şekilde yardımcı oldun, Binder. Ama ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyerek hayatta kalabileceğini düşünmeye başlama. Yararlı olmaktan çok sinir bozucu olduğun an, ölü bir adamsın demektir."

"Para istemenin günahı yok," dedi Binder asık suratla. "Ben onu elde etmek için üzerime düşeni yaptım." "Hayır," dedi Madeline. "Aşırı büyümüş bir izci çocuğa karşı bir dövüş kaybettin ve

Ufacık tefecik bir ölümlü kadın, onca saçma şeyin arasında kendini *polis* tarafından hapse attırdın ve ödülü kazanma şansını kaçırdın." Çarşaflar hışırdadı ve yumuşak ayak sesleri halının üzerinde fısıldadı. Bir an sonra bir çakmak çaktı - Madeline sigara içti.

Binder, konuşmanın konusunu değiştirdiğini gösteren bir ses tonuyla tekrar konuştu. "Şunu temizleyecek misin?"

"İşte tam da bu yüzden orada," dedi Madeline. Bir nefes çekti ve "Temizlik yapıyorum. Buraya beş dakika daha erken gelmemiş olman çok kötü."

"Peki neden?"

"Çünkü muhtemelen aramayı yapmak için beklerdim."

Kendimi hafifçe öne eğilmiş ve nefesimi tutmuş hissettim. "Ne

araması?" Binder söyledi.

"Doğal olarak Gardiyanlara," dedi Madeline. "Onlara Morgan'ın kasabada olduğunu ve Dresden'in onu koruduğunu söyledim. Bir saat içinde burada olurlar."

Ağzımın açık kaldığını ve midemin entegre bir dörtlü aks ile takla attığını hissettim.

Oh, *kahretsin*.

Bölüm 33

Murphy Rolls'a baktı ve "Şaka yapıyorsun" dedi. Sax'a ayrı ayrı gitmiştik ve o benim kullandığım tekerlekleri görmemişti. Ben otele daha yakın bir yere park etmiştim, yani Silver Wraith'e birlikte binmek üzereydik.

"Ödünç aldım," dedim. "Bin."

"Ben maddi bir kız değilim," dedi elini Rolls'un yüzünde gezdirerek. "Ama... kahretsin."

"Odaklanabilir ?" Dedim ki. "Dünyanın sonu geliyor."

Murphy başını salladı ve sonra benimle birlikte arabaya bindi. "İyi. En azından şık bir şekilde gidiyorsun."

Rolls'u hareket ettirdim. Gecenin köründe bile bolca bakış aldı ve geç saatte dışarıda olan diğer sürücüler, sanki Wraith'in katıksız sanatçılığından etkilenmiş gibi ona cömertçe verdiler.

"Aslında," dedim, "Rolls'u mantıksız bir şekilde heyecan verici buluyorum."

Murphy kenardan bana baktı. "Nedenmiş o?"

"Nasıl öleceğimi biliyorum, biliyor musun? Günün birinde, belki de çok yakında, çiğneyebileceğimden fazlasını ısırdığımı anlayacağım." Yutkundum. "Yani, insanların istemediği yerlere burnumu sokmaktan kendimi alamıyorum. Kimin hakkımda ne düşündüğüne bakmaksızın biletimi kesenin Konsey olacağını düşünmüştüm hep. Çünkü orada bir sürü pislik var ve ben onların kendi saçmalıkları içinde debelenmelerine ve bunu bir asalet havası gibi göstermelerine izin veremem."

Murphy'nin ifadesi daha bir hal aldı. Sessizce dinledi.

"Şimdi Konsey geliyor. Ve beni ortadan kaldırmak için iyi bir sebepleri var. Ya da onlara öyle görünüyor, ki bu da aynı şey." Tekrar yutkundum. Ağzım kurudu. "Ama... nedense dışarı çıktığımda... bunun şık *olmayacağını* hissediyorum." Bir elimle belli belirsiz Rolls'u işaret ettim. "Ölüme giderken kullanacağım araba bu değil. Anlıyor musun?"

Murph'ün ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı ama gülümsemesinin çoğu gözlerindeydi. Elimi kendi ellerinin arasına aldı ve tuttu. Elleri çok sıcaktı. Belki de benimkiler sadece soğuktu. "Haklısın, tabii ki Harry."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," dedi. "Bu araba sana göre değil. Şimdiye kadar erimiş bir hurda olması gerektiğini söyleyen fizik kurallarına rağmen çalışmaya devam eden, kötü boyanmış, iğrenç bir şekilde geri dönüştürülmüş bir hurda parçasının içinde öleceksin."

"Vay be," dedim. "Bunu düşünen tek kişi ben olabilirim diye düşünmüştüm." Parmakları bir an için benimkilere sıkıca sarıldı ve ben de geri çekildim.

Konsey geliyordu.

Ve onlarla savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Elbette, belki birinin burnunu dürtebilir ve kaçabilirdim. Ama er ya da geç beni yakalayacaklardı. Benden daha kalabalık olacaklardı, bazıları en az benim kadar güçlü ve hepsi de tehlikeli olacaktı. Bu bir gün, bir hafta ya da birkaç hafta sürebilirdi ama er ya da geç uyumak zorundaydım. Beni yıpratacaklardı.

Ve bu beni çok kızdırdı. Tüm bu aptalca karmaşa karşısındaki çaresizliğim beni çileden çıkarıyordu.

Seçeneklerim yokmuş gibi değildi... Örneğin Mab'ın bana hâlâ açık bir iş teklifi vardı. Ve Lara Raith'in beni koruyacak ya da Konsey'in teklif edeceğinden iyi bir anlaşma yapmamı sağlayacak kaynaklara sahip olması fazlasıyla mümkündü. Her şeyin ne kadar *adaletsiz* olduğunu düşündüğümde, işleri daha sonra halledene kadar uzanabildiğim her ince ipliğe tutunmak için içimde geçici bir arzudan daha fazlası vardı.

Bu şekilde söyleyince kulağa neredeyse mantıklı geliyordu. Hatta asilce. Ne de olsa, geleceğin teorik manzarasını kirleten Konsey'in haksız yere zulüm gören diğer kurbanlarını koruyacaktım. Bana karşı olanlara irademi zorla kabul ettirebilmek için inandığım her şeye ters düşen pazarlıklara girmek kulağa o kadar da mantıklı gelmiyordu.

Gerçeği biliyordum. Ama doğru olması onu daha az cazip kılmıyordu.

Ne halt edecektim ki? Bir saklanma yeri ama çoktan açığa çıkmıştı. Morgan'ı dairemden başka götürebileceğim birazcık bile güvenli yer yoktu ve Gardiyanlar onu orada bulacaklardı. Ve tüm bunların ötesinde, gizemli kukla ustamızın kimliği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Belki de itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Bu benim için çok büyüktü. En başından beri öyleydi.

"Murph," dedim sessizce. "Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

Eski ve güzel arabayı sessizlik kaplamıştı.

"En son ne zaman uyudun?" Murphy sordu.

Debriyajı çalıştırmak için elimi onunkinden çekmek zorunda kaldım. Sargılı başımı işaret ettim. "Haftanın hangi günü olduğunu zar zor hatırlıyorum. Bu sabah, birkaç saat oldu sanırım?"

Kadın mantıklı bir şekilde başını salladı. "Senin sorunun biliyor musun?"

Ona baktım ve sonra gülmeye başladım. Ya da en azından eğlenen, hırıltılı bir ses çıkardım. Elimde değildi.

"Sorun, tekil," diye sonunda. "Hayır, ne?"

"Herhangi bir durumda öngörülemez bir kaos faktörü gibi görünmeyi seviyorsunuz, ancak günün sonunda her şeyin istediğiniz şekilde düzenlenmesi konusunda takıntılısınız."

"Laboratuvarımı gördün mü?"

Murphy, "Yine zamanlaması uygun olmayan teklifler," dedi. "Çok sinirliyim, Harry."

"Seninle gerçekten aynı fikirde olmayan bazı insanlar tanıyorum. Mesela Peabody gibi."

"O Konsey'den mi?"

"Evet. Onun düzen kalesinde yerim olmadığını söylüyor."

Sırıttı. "Sorun şu ki, *sizin* düzen kalenizle bir arada yaşamak biraz zor."

"Benim yok. Ben ."

"Hah," dedi Murphy. "Aynı arabayı, aynı daireyi, aynı restoranı seviyorsun. Kimseye hesap vermek zorunda olmamaktan ve vicdanının yapmanı emrettiği işleri, içerdikleri daha geniş kapsamlı davalar hakkında endişelenmeden yapmaktan hoşlanıyorsun. Çok fazla maddi varlığa sahip olmadan oldukça mutlu bir şekilde takılıyorsunuz ve içgüdülerinizi takip ediyorsunuz ve size aksini söyleyen herkese lanet olsun. Emriniz budur."

Ona baktım. "Olması gereken başka bir yol var mı?"

Gözlerini devirdi. "Ben davamı geri çekiyorum."

"Peki bu nasıl benim sorunum oluyor?"

"Başkasının düzeni için kendi düzeninden asla ödün vermedin, bu yüzden de Gardiyanları çıldırtıyorsun. Prosedürleri var, formları var, raporları var ve biri sana bunu yaptırmak için kolunu bükmedikçe bunları görmezden geliyorsun. Haksız mıyım?"

"Bunun nasıl bir sorun olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Yolcu tarafındaki camı indirdi ve bir elini dışarı sarkıttı. "Bu bir sorun çünkü başka birinin içinde nasıl uyum sağlayacağını hiç öğrenmedin.

"dedi. "Eğer bunu yapmış olsaydınız, yanınızda çalışan ne kadar büyük bir güç fark ederdiniz."

"A Takımı mı?" "Bürokrasi,"

dedi Murphy.

"A Takımı'nı tercih ederim."

"Dinle ve öğren, başına buyruk," dedi Murphy. "Gardiyanlar bir örgüt, değil mi?"

"Evet."

"Çok sayıda üye."

"Neredeyse üç yüz ve artıyor," dedim.

"Pek çok yükümlülüğü olan, farklı bölgelerde yaşayan, farklı diller konuşan, ancak bir şekilde iletişim kurmak ve birlikte çalışmak zorunda olan çok sayıda üye?"

"Evet."

"İşte," dedi Murphy. "Bürokrasi. Bu tür bir işbirliği çabasını doğal olarak engelleyen entrikalarla mücadele edecek bir organizasyon."

"Daha sonra bir sınav olacak mı, yoksa...?"

Beni görmezden geldi. "Bürokrasilerin ortak özellikleri vardır ve bence harekete geçmek için sandığınızdan daha fazla zamanınız var. Yorgun ve incinmiş olmasaydın ve kendi düzeninden başka herkesin düzenine iğrenç bir sinek gibi engel olmasaydın, bunu görürdün."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Sizce Madeline Raith ev telefonundan Beyaz Konsey'i arayıp kendini tanıtmış ve Morgan'a yardım ettiğinizi söylemiş olabilir mi?" Mur- phy başını salladı. " 'Merhaba, ben düşmanım. Bırakın da size yardım edeyim' dedi. "

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı emdim. "Gardiyanlar muhtemelen onun insan gücü açısından kritik bir durumda kaynaklarını başka yöne çekmeye çalıştığını düşüneceklerdir."

Murphy başını salladı. "Her ne kadar araştırsalar da buna asla inanmayacaklar ve bu konu öncelik listelerinin en alt sıralarında yer alacak."

"O da bunun yerine isimsiz bir ihbarda bulundu. Ne olmuş yani?"

"Peki sence gardiyanlar kaç ihbar almıştır?" Murphy sordu. "Polisler de aynı şeyi yaşar. Büyük ve gösterişli bir suç işlenir ve bunu üstlenen ya da komşusunun yaptığına inanan bir düzine deli, komşusunun başını belaya sokmak isteyen bir düzine pislik ve bunun üç katı kadar da hiçbir fikri olmayan ve yardım ettiğini sanan iyi niyetli insan olur."

Bu düşünceyi bir an düşündüm. Murphy çok da haksız sayılmazdı. Gardiyanların iyi tarafında kalmak isteyecek, onlara baskı yapmak isteyecek ya da sadece onlarla etkileşime geçmek için gerçek bir nedene sahip olmak isteyecek pek çok kuruluş ve Tanrı bilir kaç kişi vardı. Murph muhtemelen haklıydı. Muhtemelen dünyanın dört bir yanından ihbar yağıyordu.

"İhbarı kontrol edeceklerdir," dedi Murphy. "Ancak, insan gücü sorunlarına bağlı olarak, ihbarın gösteriyi yürüten kişilerin eline geçmesinden birkaç saat sonrasına kadar gerçekleşmeyeceğine dair gerçek paraya bahse girmeye hazırım - ve Konsey'in teknoloji ve iletişimle ilgili sorunları göz önüne alındığında, şansınız varsa, *bu* da biraz zaman alacaktır."

Bunu bir dakika boyunca düşündüm. "Ne demek istiyorsun?"

Elini koluma koydu ve bir kez sıktı. "Henüz pes etme diyorum. Hâlâ biraz zaman var."

Başımı çevirdim ve bir Murphy'nin profilini inceledim.

"Gerçekten mi?" Ona sessizce sordum.

Başını salladı. "Evet."

"Aşk" gibi, "umut" da gülünç derecede orantısız kelimelerden biridir ve her ne olursa olsun çok daha uzun olması gerekir.

Rolls'un yeniden kavradım. "Murph?" "Mmm?"

"Sen çok iyi bir kadınsın."

"Cinsiyetçi domuz," dedi. Ön camdan dışarı gülümsedi. "Seni incitmek zorunda bırakma beni."

"Evet," dedim. "Bir hanımefendiye yakışmazdı."

Evime yaklaştığımızda başını salladı. "Eğer istersen," dedi, "onu benim evime götür. Orada saklanabilirsin."

Aslında gülümsemedim ama sözleri gülümseme hissi uyandırdı bende. "Bu sefer olmaz. Gardiyanlar nerede yaşadığını biliyor, hatırladın mı? Eğer bana sert başlarlarsa..."

"...beni de kontrol edecekler," dedi Murphy. "Ama onu evinde tutamazsın."

"Bunu biliyorum. Bu karmaşanın ortasına başka kimseyi sürükleyemeyeceğimi de biliyorum."

"Bir yer olmalı," dedi. "Sessiz bir yer. Ve iyi tanınmayan. Ve kalabalıktan uzak." Durakladı. "Ve onu koruyabileceğin bir yer

büyüyü takip etmekten. Ve eğer iş dövüşe gelirse avantajlı olacağınız yer."

Ben bir şey söylemedim.

"Tamam," dedi Murphy. "Sanırım buralarda öyle bir yer yok."

Başımı dikleştirdim.

"Cehennem çanları!" Nefes aldım. Bir sırıtışın ağzımı gerdiğini hissettim. "Belki de *vardır*!"

Bölüm 34

Dairemin kapısından içeri girdim, mum ışığıyla aydınlatılmış mekâna şöyle bir göz attım ve yarı bağırarak, "Cehennem çanları! Sizin neyiniz var böyle?"

Morgan şöminenin bulunduğu duvara yaslanmıştı ve sargılarının arasından taze kan lekeleri görünüyordu. Gözleri sadece kısmen açıktı. Eli yanında yerde yatıyordu, gevşekti, parmakları yarı kıvrılmıştı. Küçük, yarı otomatik bir tabanca elinin altında yerde duruyordu. Benim değildi. Nerede sakladığına dair hiçbir fikrim yok.

Molly kanepenin önünde yerde yatıyor, Mouse da tam anlamıyla onun sırtına oturuyordu. Molly nefes alıp veriyor, bu da büyük köpeğin hafifçe yükselip alçalmasına neden oluyordu.

Luccio onu kanepede bıraktığım yerde sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, belli ki hâlâ bilinci yerinde değildi. Mouse pençelerinden birini hafifçe göğüs dayamıştı. Yakın zamanda aldığı yaranın niteliği göz önüne alındığında, uyanması halinde onu acıyla hareketsiz kılmak için üzerine minimum baskı gerekeceği açıktı.

Hava kordit kokuyordu. Mouse'un kürkü, sol ön bacağından aşağıya doğru keçeleşmiş ve kanla kaplanmıştı.

Bunu gördüğümde öfkeyle Morgan'ın üzerine atıldım ve Murphy öne çıkıp iki eliyle kolumu tutmasaydı, kafasını duvara vurmaya başlayacaktım. Onun yerine silahı tekmeleyerek uzaklaştırmaya karar verdim. Birkaç parmağını da koparmış olsam da, o an için bu beni pek rahatsız etmedi.

Morgan donuk, bilinci kapalı gözlerle beni izledi.

"Yemin ederim," diye hırladım. "Yemin ederim Morgan, eğer açıklama yapmazsan seni kendi ellerimle boğup öldüreceğim ve cesedini Edinburgh'a sürükleyeceğim."

"Harry!" Murphy bağırdı ve tüm vücudunu Morgan'la benim arama yerleştirdiğini ve bayrağını dikmeye çalışan bir asker gibi bana yaslandığını fark ettim.

Morgan dişlerini gösterdi, gülümsemekten çok diken diken olmuştu. "Büyücünüz," dedi, sesi kuru ve köseleydi, "Kaptan Luccio'nun zihnine onun iradesi dışında girmeye çalışıyordu."

İleri atıldım ve Murphy beni tekrar geriye itti. Ben onun iki katı ağırlığındaydım ama o iyi bir kaldıraç ve odaklanma gücüne sahipti. "Ve sen de *köpeğimi vurdun*?" Çığlık attım.

Morgan, "Kendisi araya girdi," dedi. Güçsüzce öksürdü ve gözlerini kapattı, yüzü grileşti. "Asla... vurmak istemedim..."

"Yemin ederim," diye hırladım, "bu kadar. Bu *kadar*. Molly ve ben senin için duvara kadar gidiyoruz ve sen bize böyle mi karşılık veriyorsun? Senin paranoid kıçını kapımdan dışarı itiyorum, seni orada bırakıyorum ve senin için ilk kimin geleceğine dair bir havuz başlatıyorum - Kara Konsey, Gardiyanlar ya da lanet olası akbabalar."

"H-Harry," dedi Molly zayıf, midesi bulanmış ve... *utanmış* bir sesle, ancak fısıltıyı aşan bir sesle.

Öfkemin aniden boşaldığını, yerini bir inkâr dalgasına ve yavaş yavaş beliren bir dehşet duygusuna bıraktığını hissettim. Molly'ye bakmak için yavaşça döndüm.

"Haklıydı," diye hırıldadı, bana bakmıyordu, Mouse'un ağırlığının üzerinde konuşmaya çalışıyordu. Düşmeye başlayan gözyaşlarının sesine yansıdığını duyabiliyordum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, Harry. O haklıydı."

Omuzlarımı duvara yasladım ve Mouse'un bana ciddi, acı dolu gözlerle bakmasını ve olduğu yerde kalmasını izledim - hem Molly'yi aşağıda tutuyor hem de vücudunu kendi vücuduyla koruyordu.

* * *

Morgan'ı tekrar yatağına yatırdık ve sonra ben Mouse'un yanına gittim. "Tamam," dedim. "Kımılda."

Ancak o zaman Mouse Molly'nin sırtından indi ve ağır ağır bir tarafa doğru topalladı. Yanına diz çöktüm ve bacağını inceledim. Kulaklarını düzleştirdi ve benden uzağa doğru eğildi. Sertçe, "Kes şunu. Kıpırdama."

Fare iç çekti ve perişan görünüyordu ama bacağını kurcalamama izin verdi. Omzuna yakın bir yerde yarayı ve derinin altında sert bir yumru buldum.

"Kalk," dedim Molly'ye, ses tonum sabitti. "Laboratuvara git. Masanın altındaki tıbbi kiti al. Sonra da banyomdaki dolaptan küçük bir makas ve yeni bir tıraş bıçağı al."

Kendini yavaşça yukarı itti.

"Çekil," dedim, sesim sessiz, düz ve boyun eğmezdi.

Belli ki hala yere çakılmanın etkisinden kurtulamamıştı. Ama daha hızlı hareket etti ve sendeleyerek laboratuvarıma indi.

Murphy yanıma diz çöktü ve Mouse'un kulaklarını karıştırdı. Ona acınası bir bakış attı. Morgan'ın silahını kaldırdı. "Yirmi beş kalibre," dedi. "O kadar büyük ki, bilerek bile olsa onu bununla öldürmek kolay olmazdı." Başını iki yana salladı. "Ya da Molly'yi, bu konuda."

"Ne demek istiyorsun?" Ona sordum.

"Yani belki de Morgan saldırının ölümcül olmasını istemedi. Belki de bu nedenle daha küçük bir silah kullanmıştır."

"Küçük silahı kullandı çünkü elindeki tek silah oydu," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Yapabilseydi Molly'yi de öldürürdü."

Murphy bir an sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Bu bir mur-
der."

Bir için ona baktım. Sonra dedim ki, "Onu tutuklamak istiyorsun."

"Bu benim ne istediğimle ilgili bir mesele değil," dedi. "Ben bir kanun
ry." adamıyım, Har-

Bir an için bunu düşündüm. "Konsey belki- *belki-*
saygı duyarlar," dedim sessizce. "Aslında, saygı duyacaklarından eminim. Bu Merlin'in kararı olacak ve Morgan'ı bu karmaşadan nasıl kurtaracağını düşünmek için daha fazla zaman kazanmaktan başka bir şey istemez."

"Ama diğerleri yapmazdı," dedi.

"Madeline ve Shagnasty'nin yapmayacağı kesin," dedim. "Ve eğer Morgan hapisteyse, Shagnasty'yi Thomas'ı geri alma şansımın olduğu bir yüzleşmeye zorlamanın hiçbir yolu yok." Mouse'un yarasına baktım. "Ya da onu takas et."

"Bunu yapar mısın?" diye sordu.

"Morgan mı? Thomas için mi?" Başımı salladım. "Ben... Lanet olsun, ortalık karışır. Konsey çılgına dönerdi. Ama..."

Ama Thomas benim kardeşim. Ben söylemedim. Gerek yoktu. Murphy başını salla-
ded.

Molly onu gönderdiğim şeylerle, ayrıca bir kase ve bir çiftle yeniden ortaya çıktı.
iğne uçlu pense. Akıllı kız. Bir kaseye ispirto döktü ve dikiş iğnesini, ipliği, bisturiyi ve penseyi sterilize etmeye başladı. Elleri, onun bilinçli bir şekilde yönlendirmesine gerek kalmadan ne yaptıklarını biliyormuş gibi hareket ediyordu. Bu muhtemelen beni şaşırtmamalıydı. Michael ve Charity Carpenter'ın en büyük kızı muhtemelen fiziksel olarak bunu yapabilecek kadar büyüdüğü zamandan beri yaralanmalarla başa çıkmayı öğrenmişti.

"Fare," dedim. "İçinde bir kurşun var. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Silahın ateşlediği ve acıtan şey mi?"

Mouse bana kararsızca baktı. Titriyordu.

Elimi başına koydum ve kararlı bir şekilde konuştum. "Onu senden çıkarmalıyız yoksa seni öldürebilir. Canın çok yanacak. Ama sana söz veriyorum uzun sürmeyecek ve iyi olacaksın. Seni koruyacağım. Tamam mı?"

Fare çok yumuşak bir ses çıkardı, buna ancak nezaketsizler sızlanma diyebilirdi. Başını elime yasladı, titredi ve sonra yavaşça elimi bir kez yaladı.

Ona gülümsedim ve başımı bir saniyeliğine onunkine . "Her yoluna girecek. Uzan oğlum."

Mouse öyle yaptı, yavaşça ve dikkatlice yan tarafına uzandı, yaralı omzu yukarıdaydı.

"Al Harry," dedi Molly sessizce, eliyle aletleri göstererek.

Ona baktım, yüzüm sertleşmişti. "Bunu sen yapıyorsun."

Bana göz kırptı. "Ne? Ama yaptığım şey... Ben bile-"

"I? I? Mouse az önce sizin için bir kurşun yedi Bayan Carpenter," dedim, kelimelerim kesindi. "Bunu yaparken kendini . Sizi korumak için hayatını tehlikeye . Eğer çırağım olarak kalmak istiyorsan, 'ben' ile başlayan cümleler kurmayı bırakacak ve onun acısını hafifleterek cesaretinin karşılığını vereceksin."

Yüzü bembeyaz oldu. "Harry..."

Onu görmezden geldim ve Mouse'un başının yanında diz çökerek onu nazikçe tuttum, ellerimle kalın kürkünü okşadım.

Çırağım benden Murphy'ye baktı, yüzünde kararsız bir ifade vardı. Çavuş Murphy sakin polis gözleriyle ona ve Molly bakışlarını telaşla kaçırdı. Kendi ellerinden Mouse'a baktı ve ağlamaya başladı.

Sonra kalktı, mutfak lavabosuna gitti ve kaynatmak için ocağa bir tencere su koydu. Ellerini dirseklerine kadar dikkatlice yıkadı. Sonra suyla geri döndü, derin bir nefes aldı ve aletleri alarak yaralı köpeğin yanına yerleşti.

Önce yaranın etrafındaki bölgeyi kesti ve tıraş etti, Mouse'un birkaç kez irkilmesine ve titremesine neden oldu. Köpeğin her acı dolu hareketinde onun irkildiğini gördüm. Ama elleri sabit kaldı. Neşterle köpeğin etindeki yırtığı genişletmek zorunda kaldı. Bıçak onu kestiğinde Mouse gerçekten haykırdı ve işe geri dönmeden önce üçe kadar sayarak gözlerini sıkıca kapattı. Penseyi sığ yaranın içine kaydırdı ve kurşunu çıkardı. Ufacık bir şeydi, serçe parmağımın ucundaki tırnaktan daha küçüktü, parlak metalden çarpık, dikdörtgen bir parça. Fare onu çekip çıkarırken inledi.

Kaynamış su ve dezenfektan kullanarak yaranın yerini tekrar temizledi. Bunu yaptığında Fare irkildi ve ağlamaya başladı; o güne kadar ondan duyduğum en acı dolu sesti bu.

"Özür dilerim," dedi Molly gözlerini kırpıştırarak. "Özür dilerim."

Yara, üç dikiş atılmasını gerektirecek kadar büyüktü. Molly dikişleri hızlı bir şekilde attı ve Mouse'un acıdan daha fazla titremesine neden oldu. Sonra bölgeyi tekrar temizledi ve uygun boyutta kestiği küçük bir pedle kaplayarak yaranın etrafındaki çıplak traşlı deriye tıbbi bantla yapıştırdı.

"İşte," dedi sessizce. Eğildi ve yüzünü Mouse'un boğazının etrafındaki kalın kürke gömdü. "İşte böyle. İyi olacaksın."

Fare çok nazikçe hareket ederek başını onun eline doğru itti.
Kuyruğu birkaç kez yere . "Murph," dedim.

"Bize bir dakika verir misin?"

"Elbette," dedi sessizce. "Zaten bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Bana başını salladı ve sessizce daire kapısına doğru yürüdü; oturma odasından küçük yatak odama açılan kapıyı kapatmak için duraksadı ve Morgan'ı konuşmanın dışında bıraktı.

Mouse'un yanına oturdum ve başını hafifçe okşadım. "Tamam," dedim Molly'ye. "Ne oldu?"

Doğrulup bana baktı. Kusacakmış gibi görünüyordu. Burnu akıyordu.

"Ben... aklıma geldi Harry, eğer hain Konsey'i gerçekten birbirine istiyorsa, bunu yapmanın en iyi yolu içlerinden birini affedilmez bir şey yapmaya zorlamak olurdu. Mesela Morgan'ı Büyücü LaFortier'i öldürmeye zorlamak gibi."

"Vay be," dedim. "Senden daha yaşlı ve bilge olmama ve hayatının büyük bir bölümünde bu işi yapmama rağmen, sen dört yıldan az bir süredir bu işin içindesin, bu hiç aklıma gelmemişti."

Kızardı. "Evet. Şey. O zaman bu tür bir etkiyi kullanmanın en iyi yolunun Morgan üzerinde kullanmak olmayacağını düşündüm," dedi. "Ama onun peşinde olan insanlar üzerinde."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tamam," dedim. "Bu noktada, önemli yaştaki birinin zihnini ve iradesini manipüle ne kadar zor olduğunu bilip bilmediğinizi sormak zorundayım. Seksen ya da yüz yaşındaki çoğu büyücünün bu tür kaba manipülasyonlara karşı az çok bağışıklığı olduğu düşünülür."

"Bunu bilmiyordum," dedi Molly alçakgönüllülükle. "Ama... bahsettiğim şey kimse için ciddi bir değişiklik olmazdı. Belli olmazdı," dedi. "Birini gözü dönmüş bir deliye ve katile dönüştürmezsiniz. Yani, bu biraz fark edilebilir. Bunun yerine, sadece... bir tür dürtme yaptığınızdan emin olursunuz.

Morgan'ın peşinden koşan insanları biraz daha sizin istediğiniz gibi olmaya teşvik edin."

Gözlerimi kısmıştım. Bu ilginç bir düşünce tarzıydı. "Mesela?" "Şey..." dedi.

"Eğer birisi doğuştan çabuk öfkeleniyorsa ve

Dövüşerek kişiliklerinin o kısmını öne çıkarırsınız. Müdahale olmadan sahip olabileceğinden daha fazla önem verirsiniz. Eğer birisi bir durumdan faydalanmak için politik manevralar yapmaya yatkınsa, bunu kişiliğinin ön plana çıkarırsınız. Birisi kin besliyorsa, düşüncelerinde ve duygularında buna ışık tutarak harekete geçmesini sağlarsınız."

Bunu bir an için düşündüm.

"Ben böyle yapardım," dedi Molly sessizce, gözlerini indirerek.

Öğretmenlik yaptığım genç kadına baktım. Molly'yi gördüğümde, onun gülümsemesini, espri anlayışını, gençliğini ve neşesini gördüm. Yakın bir arkadaşımın kızıydı. Ailesini tanıyordum ve sık sık evlerine misafir oluyordum. Çırağımı, öğrenmek için harcadığı çabayı, hayal kırıklıklarını ve zaferlerini gördüm.

O ana kadar onu bir gün çok ama çok korkutucu bir birey olabilecek biri olarak hiç düşünmemiştim.

Kendimi acı acı gülümserken buldum. Ben kimdim ki taş atacaktım?

"Belki," dedim sonunda. "Kanıtlaması çok zor bir şey olurdu."

Başını salladı. "Ama eğer , hedef olacağına şüphe olmayan bir kişi var."

Luccio'ya baktım. Uyurken ağzı hafifçe açıktı. Biraz salyası akıyordu. Gülünç ve sevimliydi.

"Evet," dedi Molly. "Ama bakmama asla izin vermezdi. İzin vermeyeceğini biliyorsun."

"İyi bir sebepten ötürü," dedim.

Molly'nin çenesi bir an için gerildi. "Biliyorum."

"Yani herkes bakabileceğini ," dedim. "Yakalanmayacağın zaman."

Omuzlarını silkti.

"Kendine doğru şeyi yaptığını söyledin," dedim. "Sadece bir göz atma, girip çıkma."

Gözlerini kapattı. "Ben... Harry, ya sana karşı dürüst değilse? Ya bunca zamandır sana güvenmediği için sana yakınlaşıyorsa? Ya o da Morgan gibiyse, sadece bunu saklamakta çok daha iyiyse?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedim.

"Hayır mı?" Gözlerime baktı. "Kimin çırağıydı o, Harry? Ona böyle olmayı kim *öğretti*? Kimi kendine örnek alacak kadar idolleştirmişti?"

Bir saniye öylece oturdum.

Molly konuyu zorladı. "Gerçekten Morgan'ın sana nasıl davrandığını *hiç* bilmediğini mi düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldım. Sonra dedim ki, "Evet. Sanırım

öyle." Başını salladı. "Sen daha iyi bilirsin."

"Hayır," dedim. ""

"*Yapmalısın*," dedi şiddetle. "Morgan'la birlikte batmana izin verme riskini göze . Bilmem gerekiyordu."

Bir dakika boyunca ona baktım. Sonra çok kısık bir sesle şöyle dedim: "Çok ama çok yanlış bir şey yapmak için ayartıldığımı her zaman anlarım. Senaryolarıma '*Bunu* asla ama asla yapmam' gibi cümlelerle başlarım. Ya da 'Bunun yanlış olduğunu biliyorum *ama*'. Sizi uyaran *şey ama*'dır."

"Harry," diye başladı Molly.

"Büyü Yasalarından birini çiğnedin, Molly. Kasten. Hayatına mal olabileceğini bildiğin halde. Benimkine de mal olabileceğini bildiğin halde." Başımı salladım ve ondan uzağa baktım. "Vay canına, evlat. Anastasia Luccio'ya güvenmeyi seçtim çünkü insanlar böyle *yapar*. Birinin senin hakkında ne düşündüğünden *asla* emin olamazsın. İçlerinde gerçekten ne hissettiklerini."

"Ama ben-"

"Hayır," dedim nazikçe. "Psikomansi bile sana her şeyi vermez. Orada neler olup bittiğini bilmemiz gerekmiyor. Konuşmak bunun içindir. Güven bunun içindir."

"Harry, üzgünüm-"

Bir elimi kaldırdım. "Özür dileme. Belki de seni hayal kırıklığına uğratan benim. Belki de sana daha iyi öğretmeliydim." Gözlerimi ondan kaçırarak Mouse'un başını hafifçe okşadım. "Şu anda bunun bir önemi yok. Morgan'ın hayatını kurtarmaya çalıştığım için insanlar öldü. Thomas hâlâ ölebilir. Ve şimdi, Morgan'ın huysuz yaşlı kıçını kurtarmayı başarırsak, senin şartlı tahliyeni ihlal ettiğini rapor edecek. Konsey seni öldürecek. Ve beni de."

Çaresizce bana baktı. "Öyle demek istemedim-"

"Yakalandım," dedim sessizce. "Tanrı , evlat. Sana güvenmiştim."

Şimdi daha çok ağlıyordu. Yüzü darmadağındı. Başını öne eğdi. "Eğer Morgan bu yüzden hapse girerse," dedim, "başımıza büyük belalar açılacak. inanamazsınız. Ve daha da fazla insan ölecek." Yavaşça ayağa kalktım. "Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kafasını kaldırmadan başını salladı.

"Yani bir seçim yapmalısın çekirge. Başarılı olursak bedelini bilerek benimle gelebilirsin. Ya da gidersin."

"Gitmek mi?" diye fısıldadı.

"Git," dedim. "Şimdi git. Kaçabildiğin kadar kaç. Zaten kendimi öldürtecekmişim gibi görünüyor. Muhtemelen Morgan da. Bu durumda işler cehenneme ama Gardiyanlar sizi kovalayamayacak kadar meşgul olacaklar. Doğru olanı istediğin kadar görmezden gelebilecek, ne yapabileceksin - yakalanmadığın sürece."

Kollarını karnına bastırdı. Hıçkırıklarının arasından sesi gibi geliyordu.

Elimi başına koydum ve dedim ki, "Ya da benimle gelebilirsin. Doğru bir şey yapabilirsin. Anlamı olan bir şey."

Bana baktı, genç ve güzel yüzünün rengi acıdan solmuştu. "Herkes ölür tatlım," dedim çok sessiz bir şekilde. "Herkes ölür. 'Eğer' diye bir şey yok. Sadece 'ne zaman' var. " Bir an için bunun aklıma kazınmasına izin verdim. "Öldüğünüzde, hayatınızda yaptıklarınızdan utanmak ister misiniz? Hayatının ne anlama geldiğinden utanmak mı?"

Sadece sessiz ağlama sesiyle bozulan bir buçuk dakikalık bir sessizlik boyunca gözlerime baktı. Sonra başını küçük bir titremeyle salladı.

"olacağıma söz veriyorum," dedim. "Başka bir şey için söz veremem. Sadece elimden geldiğince senin yanında olacağım."

"Tamam," diye fısıldadı. Bana yaslandı.

Elimi bir dakikalığına saçlarına koydum. Sonra nazikçe dedim ki, "Zamanımız kalmadı. Gardiyanlar Morgan'ın Chicago'da olduğunu en fazla birkaç saat içinde öğreneceklerdir. Çoktan yola çıkmış olabilirler."

"Tamam," dedi. "Ne yapacağız?"

Derin bir nefes aldım. "Diğer şeylerin yanı sıra, bir kutsal çağırma girişiminde bulunacağım," dedim.

Gözleri büyüdü. "Ama... böyle bir şeyin tehlikeli olduğunu söylemiştin. Sadece bir aptalın böyle bir riske girebileceğini."

"Donald ucube Morgan kapımda belirdiğinde ona yardım etmeyi kabul ettim," diye iç geçirdim. "Hak kazandım."

Gözlerini ve burnunu sildi. "Ne yapmalıyım?"

"Ritüel kutumu getir. Murphy'nin dışarıda sarıldığı arabanın içine koy."

"Tamam," dedi Molly. Arkasını döndü ama sonra durdu ve geriye baktı omzunun üzerinden bana baktı.

"Harry?" "Evet?"

"Yanlış olduğunu biliyorum ama..."

Ona sertçe baktım ve kaşlarımı çattım.

Başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Beni dinleyin. Yanlış olduğunu biliyorum ve pek bakamadım ama... Size yemin ederim. Sanırım biri Kaptan Luccio'yu kurcaladı. Hayatım üzerine bahse girerim."

Omurgamda dans eden küçük ürpertiyi görmezden geldim.

"olabilir," dedim sessizce. "Ve benimki de. Git kutuyu getir." Molly bana uymak için acele etti.

Mouse'a bakmak için o dışarı çıkana kadar bekledim. Büyük köpek doğrulup oturdu, gözleri ciddi bir endişe içindeydi. Omzunu hiç desteklemiyordu ve hareketleri tamamen engellenmemişti.

Bir keresinde bir minibüs sürücüsü Mouse'a çarpmıştı. Ayağa kalktı, onu ezdi ve iyiliğinin karşılığını verdi. Foo köpek çok ama çok . İyileşmek için tıbbi müdahaleye gerçekten ihtiyacı olduğundan şüpheliydim, ancak bunun işleri hızlandıracağına da emindim. Ama yaralanmanın göründüğü kadar ciddi olmadığından tam olarak emin değildim.

Başka bir deyişle, lanet köpek hem Molly'yi hem de beni kandırmıştı.

"*Rol* mü yapıyordun?" "Rol mü yapıyordun?" dedim. "Molly'ye daha sert vurmak için mi?"

Kuyruğu gururla ileri geri .

"Kahretsin," dedim, etkilenmiştim. "Belki de sana Denzel adını ." Çenesi köpek sırıtışıyla açıldı.

"Bu gece erken saatlerde," dedim, "Thomas'ı nasıl bulacağımı anlamaya çalışırken sözümü kestin. Şimdiye kadar aklıma gelmemişti ama Madrigal Raith beni eBay'de açık artırmaya çıkarırken izimi bulmasına yardım etmişsin."

Kuyruğu daha sert sallandı.

"Thomas'ı bulabilir misin?"

"Hav," dedi ve ön pençeleri zeminden birkaç santim sekti. Zemin.

Düşünerek yavaşça başımı salladım. Sonra dedim ki, "Senin için başka bir görevim var. Daha önemli bir şey. Oynayacak mısın?"

Tüylerini silkeledi ve kapıya doğru yürüdü. Sonra durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Tamam," dedim ona ve kapıya doğru . ". İşler biraz riskli bir hal almak üzere."

Bölüm 35

Luccio'nun hâlâ bilinci yerinde olmayan bedenine baktım. Morgan'ın ortaya çıkmasından kim bilir ne kadar önce onu arama çalışmalarını koordine etmenin stresi, yaralarının acısı ve ona verdiğim ağrı kesicilerin yatıştırıcı etkisiyle birleşince hiç kıpırdamamıştı. Ne silah patladığında, ne biz konuşurken, ne de Morgan'ı merdivenlerden çıkarıp gümüş Rolls'a götürmek için hep birlikte çalışmak zorunda kaldığımızda.

Bir battaniyeyle örtüldüğünden emin oldum. Bunu yaptığım anda, Mister kitaplıklarımdan birinin üstündeki tüneğinden indi ve mırıldanarak alt bacaklarının üzerine usulca uzandı.

Kedimin kulaklarını kaşıdım ve "Ona eşlik et" dedim.

Bana belki yapacağını belki de yapmayacağını söyleyen esrarengiz bir bakış attı. Mister bir kediydi ve kediler genellikle barınak, yiyecek ve eğlence sağlamanın evrenin yükümlülüğü olduğunu düşünürdü. Sanırım Mis- ter gelecek için plan yapmanın onuruna yakışmadığını düşünüyordu.

Bir kalem ve kağıt aldım ve yazdım.

Anastasia,

Zamanım azalıyor ve ziyaretçiler yolda. Yeni seçenekler yaratabileceğim bir yere gidiyorum. Birazdan anlayacaksın.

Seni de getirmediğim için üzgünüm. Senin durumunda, sınırlı bir yardımın olurdu. Hoşuna gitmediğini biliyorum ama haklı olduğumu da biliyorsun.

Neye ihtiyacınız varsa alın. Umarım yakında konuşuruz. Harry

Notu katladım ve uyandığında görebileceği bir yere, sehpanın üzerine bıraktım. Sonra , saçlarını öptüm ve onu evimde güven içinde uyurken bıraktım.

* * *

Rolls'u marinanın yanındaki otoparka park ettim. Acele edersek oraya hâlâ cadı saatinden önce varabilirdik ki bu da duayı denemek için en uygun zaman olurdu. Kabul etmek gerekir ki, yaralı ve yorgunken ve hiçbir ön çalışma yapmadan bunu denemek muhtemelen ritüelin etkisini fazlasıyla azaltacaktı.

prim zamanlamasını ayarladım, ancak zamanım yoktu ve bu nedenle seçim yapmakta zorlanıyordum.

"Murphy, "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü yinelememe izin verin," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum," dedim. "Ama bunu yapacak mısınız?"

Rolls'un ön camından dışarı, Chicago'nun ışıklarına karşı basit ve devasa bir siyahlık olan Michi- gan Gölü'nün uçsuz bucaksız genişliğine baktı. "Evet," dedi.

"Yapabileceğin başka bir şey olsaydı," dedim, "senden isterdim. Yemin ederim."

"Biliyorum," dedi. "Sadece yapabileceğim başka bir şey olmaması beni kızdırıyor.

ekleyin."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen de tehlikede olacaksın. Birisi gelip seni bana karşı kullanmaya çalışabilir. Ve eğer Konsey'e ne kadar çok şey bildiğinle ilgili bir haber ulaşırsa, çılgına döneceklerdir."

Biraz gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim. Nasıl birinin beni öldürebileceğini bildiğim için kendimi daha az dışlanmış hissediyorum." Yer değiştirerek silahının omuz biraz daha rahat bir şekilde yerleştirdi. "Sınırlarımın farkındayım. Bu onları *sevmekle* aynı şey değil." Tekrar bana baktı. "Diğerlerine nasıl ulaşacaksın?"

"Ben... gerçekten söylememeyi tercih ederim. Ne kadar az bilirsen-" "O kadar güvende miyim?"

"Hayır, aslında," dedim. "Ne kadar az şey bilirsen o kadar güvende *olurum*. Vermek isteseniz de istemeseniz de kafanızdan bilgi alabilecek insanlarla karşı karşıya olabileceğimizi unutmayın."

Murphy kollarını kavuşturdu ve titredi. "Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum." "Evet," dedim, "ben de. O nasıl Molly?"

Molly limuzinin arkasından, "Hâlâ ," diye rapor verdi. "Yine de ateşinin daha yüksek olduğunu sanmıyorum." Uzandı ve bir elinin tersiyle Morgan'ın alnına dokundu.

Morgan'ın kolu yukarı kalktı ve sert bir tokatla kolunu bileğinden uzaklaştırdı, ancak nefes alışının hızını hiç değiştirmedi ya da başka bir şekilde kıpırdamadı. Tanrım. Tam anlamıyla bir refleks hareketiydi. Başımı salladım ve "Hadi gidelim millet" dedim.

Molly ve ben yaralı Müdür'ü tekrar tekerlekli sandalyesine oturttuk. Biraz yardım edebilecek kadar kendine geldi ve oturur oturmaz tekrar uykuya daldı. Molly ritüel kutumun kayışını omzuna astı ve Morgan'ı otoparktan marina rıhtımına doğru itmeye başladı. Ben birkaç ağır siyah naylon torba aldım.

"Peki orada ne var?" Murphy bana sordu. "Parti hediyeleri," dedim.

"parti mi veriyorsunuz?"

Gözlerimi doğuya çevirdim ve gölün üzerinden dışarı baktım. Açık bir günde bile Chicago'dan adayı göremezdiniz, ama orada olduğunu biliyordum, asık suratlı ve tehditkâr bir varlık. "Evet," dedim sessizce. Gerçek bir parti. Neredeyse son zamanlarda beni öldürmek isteyen herkes orada olacaktı.

Murphy başını salladı. "Tüm bunlar bir adam için."

"Konsey'in bir kahramanına karşı," dedim sessizce. "Gardiyanların en korkulan adamına karşı. Morgan neredeyse Kızıl Kral'ın işini bitiriyordu - belki de dört bin yaşında bir vampir, etrafı iğrenç derecede güçlü birtakım yeniden ele geçiricilerle çevrili. Eğer kaçmasaydı, Morgan onu öldürebilirdi."

"Neredeyse onun hakkında güzel bir şey söyleyecektin," dedi Murphy.

"Hoş değil," dedim. "Ama onun kim olduğunu kabul edebilirim. Morgan yıllar boyunca muhtemelen sayamayacağınız kadar çok hayat kurtardı. Ve masumları da öldürdü. Bundan eminim. En az yirmi ya da otuz yıldır Konsey'in celladı. Saplantılı, patavatsız, acımasız ve önyargılı biri. Kutsal bir tutkuyla nefret eder. O büyük, çirkin, vahşi bir saldırı köpeği."

Murphy belli belirsiz gülümsedi. "Ama o senin saldırı köpeğin."

"O bizim saldırı köpeğimiz," diye yineledim. "Gerekli olduğunu düşünürse hiç tereddüt etmeden canını verir."

Murphy, Molly'nin Morgan'ı rıhtımdan aşağı itmesini izledi. "Tanrım. Hayatı bu kadar hiçe sayabildiğini bilmek korkunç olmalı. Bir başkasının, senin, hangisi olduğu önemli değil. Bir insanın her şeyini elinden almaya bu kadar hazır olduğunu bilmek. Bu onu yiyip olmalı."

"Bu kadar uzun süredir geriye pek bir şey kalmamış olabilir," dedim. "Bence katilin çaresizlik içinde hareket ettiği konusunda haklısın. Bu durum bir plan olamayacak kadar karışık ve karmaşık bir hal aldı. Bu sadece... her türlü tavuğun tünemek için eve geldiği büyük bir birleşim."

"Belki bu sayede çözüme kavuşturmak daha kolay olur."

"Birinci Dünya Savaşı da aynı şeydi," dedim. "Ama o zaman herhangi bir kişiyi işaret edip 'Bunu şu adam yaptı' demek biraz zordu. İkinci Dünya Savaşı bu açıdan daha basitti."

Murphy, "Suçlanacak biri olduğu varsayımı altında hareket ediyorsunuz," dedi.

"Sadece onu yakalayabilirsem." Başımı salladım. "Eğer yakalayamazsam... şey."

Murphy bana döndü. İki eliyle uzanıp başımın iki yanına koydu ve beni biraz aşağı çekti. Sonra alnımdan ve ağzımdan öptü, ne hızlı ne de tutkuyla. Sonra beni bıraktı ve bana , gözleri endişeli ve sakindi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Harry. Sen iyi bir adamsın. İyi bir arkadaşsın."

Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Bana bu kadar duygusal davranma, Murph."

Başını iki yana salladı. "Ben ciddiyim. Kendini öldürtme. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yap." Yere baktı. "Benim dünyam sen olmadan daha korkunç bir yer olurdu."

Bir an dudağımı çiğnedim, kendimi çok garip hissediyordum. Sonra, "Dünyadaki çok senin arkamı kollamanı isterdim, Karrin," dedim. Boğazımı temizledim. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş olabilirsin."

Birkaç kez hızlıca gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "Pekâlâ. Bu iş garip bir yere gidiyor."

"Belki de 'bilmem ne kıçından' almalıyız," diye önerdim. Başını

salladı. "Bul onu. Kıçına tekmeyi bas."

"Planımız bu," diye onayladım. Sonra eğildim, alnından ve ağzından nazikçe öptüm ve alnımı onunkine yasladım. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sesi gerginleşti. "Seni pislik. İyi şanslar."

"Sana da," dedim. "Anahtarlar kontakta."

Sonra doğruldum, ağır çantaları toparladım ve rıhtıma doğru yürüdüm. Uzaklaşırken ona bakmadım ve arkama da bakmadım.

Böylece ikimiz de onu ağlarken görmemişim gibi davranabilirdik.

* * *

Kardeşimin eski, hırpalanmış bir ticari balıkçı teknesi vardı. Bana bir trol teknesi olduğunu söylemişti. Ya da belki trol teknesi demişti. Ya da schooner. Onlardan biriydi, tabii değilse. Görünüşe göre, tipler çeşitli gemileri kategorize eden ince ayrımlar konusunda gerçekten spesifik ve titiz oluyorlar - ama denizci olmadığım için, doğru terimin yanlış kullanımı konusunda uykularım kaçmıyor.

Tekne kırk iki fit uzunluğundadır ve *Jaws* filminde Quint'in balıkçı teknesinin dublörü olabilirdi. Gövdesinin beyazı çoktan griye ve duman lekeli siyaha dönüştüğünden, umutsuzca boyanmaya ihtiyacı vardı. Üzerindeki tek taze boya, pruvasında *Su Böceği* yazan bir sıra harfti.

Morgan'ı gemiye almak tam anlamıyla bir eziyetti. Onu küçük kamaradaki yatağa yerleştirdik ve tüm teçhizatı gemiye aldık. Daha sonra köprüye tırmandım, *Su Böceği*'nin anahtarının kopyasıyla motorları çalıştırdım ve halatları atmadığımı hemen fark ettim. Bizi iskeleden çözmek için güverteye geri dönmek zorunda kaldım.

Bak, sana söyledim, ben denizci değilim.

Marinadan ayrılmak zor olmadı. Thomas'ın gölün açık sularına çok yakın yeri vardı. Işıkları yakmayı neredeyse unutuyordum ama marinadan çıkıp açık sulara girmeden önce yaktım. Sonra teknenin dümeninin yanındaki pusulayı kontrol ettim, bizi tam doğunun bir iki derece güneyine döndürdüm ve motoru açtım.

Gölün ilerlemeye başladık, teknenin motorları oldukça , gırtlaktan gelen bir *lub lub dub lub* sesi çıkarıyordu. Tekne aslında açık denizde charter kullanımı için inşa edilmişti ve biraz kaslıydı. Geceye kadar su sakindi ve hızla hızlandıkça sürüşümüz de sorunsuz devam etti.

Yolculuk konusunda biraz gergin hissediyordum. Geçtiğimiz yıl boyunca Thomas'la birlikte birkaç kez adaya gitmiştik, böylece burayı keşfedebilecektim. Bana tekneyi nasıl kullanacağımı öğretiyordu ama bu benim ilk yalnız yolculuğumdu.

Birkaç dakika sonra Molly köprüye çıkan kısa merdivenin yarısına kadar geldi ve durdu. "Oraya çıkmak için izin falan mı almam gerekiyor?"

"Neden ki?" Ben sordum.

Düşündü. "*Star Trek*'te yaptıkları şey mi?" "İyi bir

nokta," dedim. "İzin verildi, Teğmen."

"Hay hay," dedi ve yanıma geldi. Doğudaki karanlığa kaşlarını çattı ve şehrin hızla sönen ışıklarına temkinli bir bakış attı. "Şu içinden büyük bir ley hattı geçen garip adaya mı gidiyoruz?"

"Evet," dedim.

"Babamın aldığı yer..."

Michael Carpenter'ın benimle birlikte oraya gittiğinde ne kadar acı çektiğini hatırlamamaya çalıştım. "Sakat," dedim. "Evet."

Sessizce kaşlarını çattı. "Annemle ada hakkında konuşurken duydum onu. Ama gidip bakmaya hiçbir haritada bulamadım. Kütüphanelerde bile."

"Evet," dedim. "Duyduğuma göre, oraya giden herkesin başına kötü şeyler gelmiş. Eskiden balıkçılık ve denizcilik için bir tür liman tesisi varmış.

Küçük bir kasaba kadar büyük bir ilahi trafiği vardı ama terk edilmişti. On dokuzuncu yüzyılda bir ara şehir burayı kayıtlarından tamamen sildi."

"Neden?"

"Kimsenin oraya gitmesini istemediler," dedim. "Sadece bir yasa çıkarsalar bile, er ya da geç bir moronun sırf karşıtlık olsun diye oraya gideceğini biliyorlardı. Bu yüzden en azından resmi olarak orayı neredeyse tamamen boşalttılar."

"Ve yüzyılı aşkın bir süredir kimse onu görmedi mi?"

"O karanlık ley hattı büyük bir enerji alanı yayıyor," dedim. "İnsanları tedirgin ediyor. Çıldırmış falan değiller ama oraya gitmek için özel bir çaba sarf etmiyorlarsa, bilinçaltlarında oradan kaçınmalarına yetiyor. Ayrıca, adanın büyük bir etrafında taş resifleri ve insanlar bu resiflerin etrafında genişçe sallanma eğilimindeler."

Kaşlarını çattı. "Bu bizim için bir sorun olamaz mı?"

"Onları nereden geçeceğimi bildiğimden oldukça

eminim." "Oldukça emin misin?"

"Oldukça eminim."

Belki biraz daha solgun görünüyordu. "Oh," dedi. "Güzel. Peki oraya neden gidiyoruz?"

"Kutsal alan çağrısı," dedim. "Adanın bir tür ruhu, bir farkındalığı var."

"Bir *genius loci*," dedi.

Başımla onayladım. "Aynen öyle. Ve şu ley hattı tarafından beslenen, büyük, güçlü bir şey. Ziyaretçileri de pek umursamıyor. Birçoğunu öldürmek için ayarlanmış."

Molly gözlerini kırpıştırdı. "Ve sen de bir *kutsal alan çağrısı* mı yapmak istiyorsun? *Orada mı?*"

"Hayatta olmaz," dedim. "*İstemiyorum*. Ama yarın kendime bir avantaj sağlamanın bir yolunu bulmalıyım, yoksa ağlamaktan başka her şey biter."

Başını yavaşça salladı. Sonra bir süre sonra adaya ulaşana kadar sessiz kaldı. Hava karanlıktı ama Thomas'la birlikte resifin girişine yerleştirdiğimiz şamandırayı bulmaya yetecek kadar ay ışığı ve yıldız ışığı vardı. *Su Böceği*'ni şamandıranın içinden geçirdim ve adanın kıyı şeridini takip ederek ikinci bir şamandırayı geçip tekneyi küçük yüzer iskeleye yönlendirdim. Hiçbir şeyi kırmadan tekneyi iskelenin yanına getirmeyi başardım ve bağlamak için elimde halatlarla atladım.

Kafamı kaldırdığımda Molly'nin elinde ayin kutumu gördüm. Bana uzattı ve ben de başımla onu onayladım. "Eğer bu işe yararsa, bir saat kadar sürer," dedim ona. "Kal

Morgan'la. Şafağa kadar dönmezsem tekneyi çöz, motoru çalıştır ve marinaya geri götür. Yapacağın iş için bir arabadan çok da farklı değil."

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Babana git. Ona ortadan kaybolman gerektiğini söylediğimi söyle. O ne yapacağını bilir."

"Peki sen?" diye sordu. "Sen ne yapacaksın?"

Tören kutusunun kayışını bir geçirdim, asamı aldım ve adanın iç kısımlarına doğru ilerlemeye başladım.

"Fazla değil," dedim omzumun üzerinden. "Ölmüş olacağım."

Bölüm 36

Batı Avrupa'nın en yaygın bilinen korku hikayelerinin bir derlemesi Grimm masallarında neredeyse her zaman bir orman yer alır. Orada korkunç ve ürkütücü şeyler yaşar. Belirli bir hikayenin kahramanı yola çıktığında, orman tehlikeli bir yer, karanlığın kalesidir ve bunun için iyi bir neden vardır.

Karanlıkta bir ormanda yürümek son derece korkutucu olabilir. Bu da yetmezmiş gibi tehlikeli de olabilir.

Pek bir şey göremezsiniz. Ağaçlardaki rüzgârın iç çekişinden, hareket eden bir hayvanın neden olduğu çalı hışırtısına kadar etrafınızda sesler var. Görünmez şeyler aniden ve uyarı vermeden size dokunur; ağaç dalları, örümcek ağları, yapraklar, çalılar. Zemin sürekli kayar ve değişir, altınızdaki toprak aniden yükselip alçaldıkça sizi her adımda dengelemeye zorlar. Taşlar ayağınıza takılır. Toprağı saran sarmaşıklar, dikenler, dallar ve kökler de öyle. Karanlık, düdenleri, setleri ve sizi altı inç veya altı fit düşürebilecek kaya raflarının kenarlarını gizler.

Hikayelerde, karakterlerin gece ormanda koştuğunu okursunuz. Bu tam bir saçmalık. Oh, belki zeminin çoğunlukla temiz olduğu çok eski çam ormanlarında ya da Robin Hood filmlerini ve Shakespeare'in eserlerinin uyarlamalarını çekmeyi sevdikleri o geniş meşe ormanlarında uygulanabilir. Ancak ABDdeki sık çalılıklara girerseniz, büyük bir sopa bulup kendi bileğinizi kırmanız, körlemesine koşmaya çalışmanızdan daha .

Dikkatli bir şekilde yokuş yukarı ilerledim, rıhtımın hemen yukarısındaki küçük bir kasabanın köhne, çürümeye yüz tutmuş eski binalarının arasından geçtim. Ağaçlar uzun zamandan beri burayı geri almış, zeminlerden ve kırık eski pencerelerden dışarı doğru büyüyorlardı.

Adada geyikler vardı, gerçi oraya nasıl geldiklerini Tanrı bilir. Bu güzel hayvanların birçoğunu barındıracak kadar büyük. Tilki, rakun, kokarca ve yaban kedilerinin yanı sıra tavşan, sincap ve köstebeklerin de izlerine rastladım. Orada birkaç yaban keçisi de vardı, muhtemelen adanın eski insan sakinlerinden kaçanların torunları.

Daha yirmi adım atmadan adanın düşmanca varlığını hissetmeye başlamıştım. Düşük, kaynaksız bir kaygı olarak başladı, taşıdığım tüm o mükemmel rasyonel kaygının arka planında zar zor fark ettiğim bir kaygı. Ama devam ettikçe

Tepeyi tırmanırken daha da kötüleşti, kalbimin daha hızlı atmasına ve ağzımın kurumasına neden olan çırpınan bir paniğe dönüştü.

Psişik baskıya karşı kendimi çelikleştirdim ve aynı sabit hızda devam ettim. Eğer bunun beni etkilemesine izin verirsem, paniğe kapılıp kaçarsam, geceleyin ormandaki normal tehditlerin kurbanı olabilirdim. Aslında, tabiri caizse, muhtemelen adanın aklında olan da buydu.

Dişlerimi sıktım ve devam ettim, bu arada gözlerim yavaş yavaş geceye uyum sağladı, ağaçların, kayaların ve çalıların şekillerini ortaya çıkardı ve güvenli bir şekilde hareket etmeyi biraz daha kolaylaştırdı.

Dağın zirvesine kısa bir yürüyüşle ulaşıldı. Tepenin son kısmı kırk beş dereceden iyi bir açıya sahipti ve güvenli bir şekilde tırmanabilmenin tek yolu kaya yüzeyine oyulmuş eski basamakları kullanmaktı. İlk kez çıktığımda garip bir şekilde tanıdık ve rahat hissetmiştim. Sonraki ziyaretlerimde de bu duyguda belirgin bir değişiklik olmamıştı. Şimdi bile karanlıkta, bacaklarımı ve ayaklarımı basamakların hafif düzensiz otomatik olarak ayarlayarak, gözlerime danışmaya gerek kalmadan çıkabiliyordum.

Merdivenlerin tepesine vardığımda kendimi bir tepenin kel tepesinde buldum. Orada bir kule duruyordu, taştan yapılmış eski bir deniz feneri. En azından yaklaşık dörtte üçü orada duruyordu. Bir kısmı yıkılmıştı ve taşlar yamyamlaştırılarak kulenin dibinde küçük bir kulübe inşa etmek için kullanılmıştı.

Adanın sessiz varlığı burada daha güçlüydü, ziyaretçileri umursamayan düşünceli ve dan- gerous bir şeydi.

Ay ışığının aydınlattığı tepeye baktım, bir kez başımı salladım, kulübenin önündeki düz alana doğru yürüdüm ve ritüel kutumu yere sıkıca yerleştirdim.

Yapmak üzere olduğum şeyin başlangıcı eski şamanik uygulamalara dayanıyordu. Belirli bir kabilenin şamanı, bilgesi, ruh çağıranı ya da her neyse, evinin yakınındaki vahşi doğaya doğru yola çıkar ve bunun varlığı ve gücü olan bir yer arardı. İlgili kültüre bağlı olarak, uygulayıcı daha sonra yerin ruhunu çağırır ve onun tüm dikkatini çekerdi. Bundan sonra gerçekleşen ritüel tam olarak bir tanışma, meydan okuma, toprak üzerinde hak iddia etme ya da bir irade savaşı değildi, ancak tüm bunların unsurlarını içeriyordu. Ri- tüel başarılı olursa, şaman ile söz konusu *genius loci* arasında bir tür ortaklık ya da akranlık kurulurdu.

Eğer başarılı olamadıysa... Etrafınızdaki çevreyi kontrol edebilen tehlikeli bir ruhun tüm dikkatinin üzerinizde olması kötü bir şeydir. *Bu* ruh, kulenin altından geçen ley hattının karanlık enerjisiyle desteklenmişti,

beni çıldırtmaktan ya da hayvanlarına ve ağaçlarına yiyecek olarak geri dönüştürmekten çok daha fazlasını yapabilirdi.

"Ve yine de burada burnunu patlatmak üzereyim," diye mırıldandım. "Canım mı sıkılıyor ne?"

Asamı yere bıraktım ve kutuyu açtım.

Önce, çember. Kısa bir çırpma teli süpürge kullanarak, altımdaki kaya rafından yaklaşık üç fit genişliğinde bir alandaki kiri ve tozu hızla temizledim. Sonra geometri sınıflarında kullanılanlara benzer tahta kollu bir tebeşir pusulası kullanarak taşın üzerine hafif ışıldayan, karanlıkta parlayan tebeşirle mükemmel bir daire çizdim. İşe yaraması için dairenin mükemmel bir şekilde yuvarlak olması gerekmiyordu, ancak bu biraz daha verimliydi ve elde edebileceğim her avantajı istiyordum.

Sonra, kutudan beş beyaz mum çıkardım ve onları düzgün bir şekilde hizalayabilmek için manyetik pusulayı kontrol ettim. Pusulanın ibresi çılgınca ve amaçsızca dönüyordu. Yakındaki ley hattının türbülansı onu şaşırtıyor olmalıydı. Pusulayı bir kenara koydum ve mumları bir pentagramın beş noktasına yerleştirerek Kuzey Yıldızı'na baktım, ucu kuzeye hizalanmıştı.

Daha sonra eski ve hakiki bir KA-BAR Amerikan Deniz Piyadesi savaş bıçağı ile birlikte sade gümüş bir kadeh ve siyah ahşap saplı gümüş bir eski Kurtuluş Ordusu çanı çıkardım.

Her nesneyi ve çemberi iki kez kontrol ettikten sonra birkaç adım uzaklaştım ve tamamen soyundum; yüzüklerimi, bileziğimi ve boynumdaki gümüş beş köşeli tılsım hariç diğer tüm büyülü eşyalarımı kaybettim. Ritüeli gökyüzünde giyinik olarak yapmak zorunda değildim ama bu, teçhizatımdaki büyülerden herhangi birinin parazite neden olma olasılığını az da olsa önemli miktarda azaltıyordu.

Bu sırada adanın farkındalığından kaynaklanan baskı ikiye katlanıp duruyordu. Başım çarpmaya başladı, bu da başımdaki taze şişliklerle birlikte çok güzeldi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sivrisinek parmakları etrafımda vızıldamaya başladı ve ben bunu yaparken ısırılacak yerleri düşündükçe ürperdim.

Çembere gittim, her şeyi tekrar kontrol ettim, ritüel kutusundan bir kutu kibrit çıkardım ve sonra çemberin içinde diz çöktüm. Evet, onları bir büyüyle yakabilirdim ama yine de bu mumlarda potansiyel olarak müdahale edebilecek bir enerji izi bırakırdı. Bu yüzden eski usulle yaptım. İlk kibriti çakıp en kuzeydeki mumu yakmak için eğildiğimde, bir çığlık baykuşu o kadar yakınımdan kesinlikle uzaylı sesine benzeyen çığlık attı ki neredeyse yerimden sıçrıyordum. Dengemi kaybedip daireyi lekelememek için kendimi zor tuttum.

"Ucuz atış," diye mırıldandım. Sonra yeni bir kibrit yaktım ve yeniden başladım. Beş mumu yaktım, sonra yüzümü kuzeye ve tebeşirden yapılmış daireye hafifçe dokunmak için uzandım. Hafif bir irade çabası onu kapattı ve son yarım saat ya da daha uzun süredir hissettiğim psişik baskı aniden yok oldu.

Gözlerimi kapadım ve nefesimi düzenlemeye, kaslarımı grup grup gevşetmeye, düşüncelerimi elimdeki göreve odaklamaya başladım. İrademin toplanmaya başladığını hissettim. Çemberimin dışında baykuş tekrar öttü. Bir yaban kedisi kulakları yırtarcasına uludu. Bir çift tilki çalıların arasında uluyan bir koro oluşturdu.

gelen tüm gücü topladığımı hissedene kadar onları görmezden geldim. Sonra gözlerimi açtım ve çanı elime aldım. Bir kez sertçe çaldım ve sesimi irademin gücüyle doldurdum. Tepedekilere, "Ben sizin kızartıp cahil bir ölümlü değilim," dedim. "Ben Magi'yim, Bilgelerden biriyim ve saygınıza layık ."

Gölden bir rüzgâr yükseldi. Ağaçlar rüzgarın şiddetiyle mırıldanıyor ve iç çekiyordu; kızgın dalgalara benzer bir ses, muazzam ve her yerdeydi.

Zili tekrar çaldım. "Duy beni!" diye seslendim. "Ben Magi'yim, Bilgelerden biriyim ve senin doğanı ve gücünü biliyorum."

Rüzgar etrafımda yükselmeye devam etti ve mumların titremesine neden oldu. İrademi kullanarak alevleri sabitledim ve vücudumun ısısının tepki olarak birkaç derece düştüğünü hissettim.

Zili yere bıraktım, bıçağı aldım ve sol elimin parmak eklemleri boyunca çekerek etimde ince bir çizgi açtım. Kan hemen fışkırdı. Bıçağı yere bıraktım, kadehi aldım ve akmasına izin verdim.

Ve bunu yaparken, bana bunun mümkün olduğunu düşündüren tek şeyi kullandım - sadece *mümkün* - bu şeyi başarmak *için*.

Soulfire.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bir dava sırasında, bir baş melek geleceğime yatırım yapmaya karar vermişti. Uriel, Düşmüşlerden biri tarafından bana sunulan ayartmalara direndiğimde kaybettiğim gücün yerini almıştı. İblisin Cehennem Ateşi, yıkıcı amaçlar için tekerlekler üzerinde cehennemi yakmıştı. Görünüşe göre Ruhateşi aynı gücün meleksi eşdeğeriydi, madalyonun öbür yüzüydü -yıkım ateşinden ziyade yaratım ateşi. Bu konuda fazla deney yapmamıştım. Ruhateşi enerji kaynağı olarak kendi yaşam gücümü kullanıyordu. Eğer herhangi bir işe çok fazla enerji harcarsam, bu beni öldürebilirdi.

Kan kadehe damlarken, zihnimde başmeleğin armağanının bulunduğu yere uzandım ve kanıma ruh ateşi döktüm. Kesiklerden gümüş-beyaz kıvılcımlar akmaya başladı ve kana eşlik etti

kadehin içine akıtarak, onu yaygın bir büyülü enerji kaynağı olan kanımın tek başına içerdiğinden çok daha fazla doğaüstü güçle doldurdu.

Sağ elimdeki kadehi ve sol elimdeki gümüş çanı kaldırdım. Kan damlacıkları ve ruh ateşinin titrek kıvılcımları gümüşün üzerine düştü ve tekrar çaldığında ses deliciydi, tonu o kadar mükemmel ve saftı ki camı paramparça edebilirdi.

"Duy beni!" Seslendim ve ruh ateşiyle güçlendirilmiş sesim benzer bir şekilde çınladı, keskin ve kesin, güçlü ve yankılı. Kule duvarının kırık bir bölümünden küçük taşlar düştü. "Ben Magi'yim, Bilgelerden biriyim! Gücünüzü onurlandırmak ve saygımı göstermek için kanımdan size bu armağanı veriyorum! Ortaya çıkın!" Çanı yere bıraktım ve çemberi kırıp büyüyü serbest bırakmaya hazırlandım. "Ortaya çık!" Daha da yüksek sesle bağırdım. "*ÖNDE GEL!*"

Aynı anda çemberi kırdım, irademi serbest bıraktım ve güçlendirilmiş kanımın kızıl ve gümüş ateşini tepedeki taşın üzerine döktüm.

Ormandaki hayvanlar çığlıklara ve ulumalara boğuldu. Kuşlar uyudukları yerlerden fırlayıp üzerimdeki gökyüzüne üşüştüler. Yarım düzine ağaç dalı hızla esen rüzgârda hep birlikte kırıldı, sesler taşlık tepenin üzerinde tüfek atışları gibi çatırdadı.

Ve bir an sonra, tamamen açık bir gökyüzünden viridyen bir şimşek çaktı ve eski deniz fenerinin boş kabuğunun ortasındaki zemine çarptı.

Deniz fenerinde yanabilecek çok az şey vardı, ama orada bazı çalılar ve otlar yetişiyordu. Onların ışığı birkaç saniyeliğine de olsa duvarlarda dans edip titriyordu ve sonra aniden içeride belirsiz ve katı bir şekil ortaya çıktı.

Yavaş bir nefes aldım ve ayağa kalkarak deniz fenerine doğru baktım. Böyle bir varlığın maddi bir şekle bürünmesi nadir görülen bir şeydi ve bunun gerçekleşmesinin o kadar ihtimal dışı olduğunu düşünmüştüm ki bunun için plan yapma zahmetine bile girmemiştim.

Etrafımdaki ağaçlar hışırdıyordu ve ben kıpırdamadan gözlerimi sağa sola çeviriyordum.

Hayvanlar ortaya çıkmıştı. Geyikler en büyük ve en belirgin olanlarıydı, geyiklerin boynuzları ay ışığında parlıyordu. Tilkiler ve rakunlar da oradaydı; tavşanlar, sincaplar ve hem avcı hem de av olan her türlü orman yaratığı da. Hepsi olması gerekenden çok fazla bir farkındalıkla bana bakıyordu ve hepsi ürkütücü bir şekilde hareketsizdi.

Yüzlerce küçük vahşi hayvan tarafından istila edilip çiğnenerek öldürülmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmemek için elimden geleni yaptım. Gözlerimi tekrar kuleye çevirdim ve bekledim.

Ağır gölgeler arasında belirsizleşen karanlık şekil hareket etti ve yaklaştı, ta ki... tam olarak insan olmayan bir şeye benzeyene kadar. Omuzları çok geniş, duruşu çok çarpıktı ve yavaş, aksak bir yürüyüşle yürüyordu, *sürükle-gümle, sürükle-gümle*. Üzerinde hacimli, koyu renkli bir pelerin vardı ve boyu on bir ya da on iki metreydi.

Vay be.

Doğal olmayan bir şimşekle aynı renkteki yeşil gözler, pelerinin kapüşonunun karanlığının içinde yanıyordu. Yüzleri bana dönüktü ve bir kez daha parladılar ve bir rüzgâr beni neredeyse ayaklarımın altından çekip alacaktı.

Dişlerimi sıktım ve bir an sonra ölene kadar dayandım.

Uzakta.

Bir an için karanlık şekle baktım ve sonra başımı salladım. "Doğru," dedim. "Seni anlıyorum." İrademe uzandım, onu ruh ateşinin yetersiz bir kısmıyla aşıladım ve sağ elimi ileri doğru fırlatarak "V*entas servitas!*" diye bağırdım.

Gümüş ışık şeritleriyle bezenmiş rüzgâr uzattığım elimden fırlayarak şekle çarptı. Bu şey hareket etmedi -varlık bunun için çok büyüktü- ama rüzgâr gri pelerini fırtınaya yakalanmış bir gemi bayrağı gibi keskin bir şekilde geriye savurdu ve kumaşın çatırdayarak patlamasına neden oldu.

Çağrışım kayboldu ve varlığın pelerini tekrar çöktü. Bir kez daha gözleri parladı ve ayaklarımın altındaki ve biraz arkamdaki toprak patladı, sert kaya yarıldı ve çatladı. Süper doğal etkiyle keskin parçalar havaya uçtu ve anında bacaklarımda ve sırtımda yarım düzine sıcak, batıcı kesik hissettim.

"Ah," diye mırıldandım. "En azından hassas noktalarda değillerdi sanırım." Sonra tekrar irademi ve ruh ateşimi çağırdım, bu sefer varlığın yakınındaki toprağa odaklandım. "*Geodas!*" diye bağırdım varlığın altındaki toprak bükülüp çığlık atarak aniden bir çukura dönüştü.

Varlık hiç hareket etmedi. Sanki yeri altından çekip almamışım gibi boş havada öylece *durdu*.

Varlığın gözleri tekrar canlandı ama bu sefer bunu tahmin etmiştim. Alev bir mızrak gibi önünde toplandı ve bana doğru koştu, gelirken altındaki zeminde ani bir don ve buz tabakası bıraktı. Ama kendi iradem altımdaki toprağa ulaşmış ve kulübenin küçük kuyusunu besleyen dereden gelen suyu bulmuştu. Varlığın kayada yarattığı çatlaklardan yukarı çektim, yaptığı işten yararlanarak bir çığlık attım,

"*Aquilevitas!*" Bir su perdesi alevle buluşmak üzere yükseldi ve birbirlerini tüketerek geriye sadece karanlık ve buhar bulutu bıraktılar.

Bir elimi ve ruh ateşiyle güçlendirilmiş irademi kaldırdım ve "*Fuego!*" diye bağırdım. Göğsüm kadar kalın gümüş ve mavi alevden bir sütun kükreyerek yere indi ve varlığı kütlesinin tam ortasından sertçe vurdu.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sallandı. Fazla değil. Belki yarım santim, gerçi ateş sütunu bir tuğla duvarı parçalayabilirdi. Ama onu yarım santim *oynatmıştım*. Buna hiç şüphe yoktu.

Varlık bana bakarken yorgunluk yavaş yavaş uzuvlarıma sızıyordu. Kendimi dik durmaya ve gözümü kırpmadan ve zayıf görünmeden varlıkla yüzleşmeye zorladım.

"Devam etmek istiyor musun?" Yüksek sesle sordum. "Bunu bütün gece yapabilirim." Varlık bana baktı. Sonra yaklaştı. *Sürükledi. Sürükledi.*

Hiç korkmamıştım. Azıcık bile. Ağzımın bu kadar kuru olmasının tek nedeni etrafta uçuşan ateşti.

Bir metre ötemde durdu, üzerimde yükseliyordu. Ve beklediğini fark ettim.

Harekete geçmemi bekliyordu.

Başımı saygıyla eğerken kalbim daha çok çarpıyordu. Söylediğim şeyi neden söylediğimi tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, içgüdülerimin bana bunun söylenmesi gereken doğru şey olduğunu haykırdığı, sesimin irademle aşılandığı.

"Ben Harry Dresden'ım ve sana bir isim veriyorum, onurlu ruh. Bugünden itibaren sana Demonreach diyeceğim."

Gözleri parladı, daha parlak bir şekilde yanmaya başladı ve başının etrafında bir nimbus halinde yeşilimsi ateşten dallar ve akıntılar gönderdi.

Sonra Demonreach başını eğerek benim hareketimi yansıttı. Yukarı baktığında, başı kısa bir süreliğine kulübeye doğru döndü. Sonra rüzgâr tekrar yükseldi ve karanlık tepenin üzerinde dalgalandı.

Geçtiğinde yalnızdım, tepede ne bir varlık ne de bir hayvan vardı.
Ben de donuyordum.

Elbiselerime doğru sendeleyerek yürüdüm ve onları topladım, o kadar çok titriyordum ki yere yığılacağımı sandım. Eşyalarım kollarımdayken ayağa kalktığımda kulübede bir ışığın titrediğini gördüm.

Kaşlarımı çattım ve sürüne sürüne yanına gittim. Pencereler gibi kapı da çoktan çürüyüp gitmişti ve çatısı da pek yoktu ama kulübenin içinde hâlâ işlevini yerine getiren tek bir şey vardı.

Bir şömine.

Şöminede düzgün bir odun yığını yanıyor, neşeli bir sıcaklık yayıyor, altın alevleri kenarlarında yeşil titreşimlerle süsleniyordu.

Bir an için ateşe göz kırptım ve sonra ona doğru , tekrar giyinirken sıcaklığın içinde dinlendim. Yukarı baktım, o yabancı varlığı arıyordum. Onu hemen buldum, hâlâ oradaydı, hâlâ yabancıydı, hâlâ tehlikeliydi ama artık beni uzaklaştırmaya kararlı görünmüyordu.

Basitçe "Teşekkür " derken sesime irade kattım.

Demonreach'in ağaçları arasından esen hafif rüzgâr bir cevap olabilirdi.

Belki de değildir.

Bölüm 37

Rıhtıma kuleye gittiğim yoldan dönmedim. Çok daha kısa ve kolay bir yol vardı, dik bir kaya duvarı gibi görünen bir yerden aşağı iniyordum. Taşa oyulmuş, çalılarla neredeyse tamamen gizlenmiş eski ve dar bir oluk olduğu ortaya çıktı. Derenin tabanında ince bir alüvyon tabakası vardı, bitkilerin büyümesi için çok az yer bırakıyordu ve karanlıkta bile bir kaldırım kadar kolay geçiliyordu. Bu yolu takip etmek beni yukarı çıkmamın yarısı kadar bir sürede adanın kıyı şeridine geri getirdi.

Ormandan çıkıp rıhtımı tekrar görene kadar patikayı nasıl bildiğimi merak etmedim. Daha önce o yoldan geçmemiştim. Varlığından haberim yoktu. Yine de o patikadan gitmeye karar verdiğimde, bilgi bana sanki yıllardır orada yaşıyormuşum gibi eksiksiz ve anında gelmişti: saf bilgi.

Durdum ve etrafıma bakındım. Bulunduğum yerden doğrudan iskeleye doğru yürümemem gerektiğini biliyordum. Devrilmiş bir ağacın dibindeki toprakta büyük bir eşek arısı yuvası vardı ve yürürken yanlışlıkla onu ezersem öfkelerini uyandırma riskini almış olurdum. Ayrıca huysuz ve yaşlı bir kokarcanın otuz metre ötedeki yuvasına doğru ilerlediğini ve yaklaşırsam beni seve seve miskle ıslatacağını da biliyordum.

Omzumun üzerinden kuleye doğru baktım ve süper doğal duyularımı ortaya çıkardım. Adanın farkındalığı, kuleden ayrıldığımdan beri hissettiğim aynı sabit hazırlık olmaya devam ediyordu. Ne olacağını görmek için bu kez eski merdivenleri kullanarak geri dönmeyi düşündüm ve hemen yirmi altıncı basamaktaki büyük bir çatlakta yuvasını yapan bir pamukağız olduğunu anladım. Yolculuğu sabahın ilerleyen kadar ertelersem, yılan taşların üzerinde güneş banyosu yapıyor ve gün için vücut ısısını artırıyor olacaktı.

Şafak yaklaşıyordu ve gökyüzü siyahtan maviye doğru aydınlanmaya başlamıştı. Kulenin ayakta durduğunu görebiliyordum, yalnız ve yaralı ama eğilmemiş, gökyüzüne karşı siyah bir şekil. Demonreach ötücü kuşların ilk sesleriyle uyanmaya başladı.

Düşünceli bir şekilde rıhtıma doğru yürüdüm ve *Wa- ter Beetle*'ın demirlediği yere geldim. "Molly," diye seslendim.

Ayaklar güverteye vurdu ve Molly geminin kamarasından fırladı. Aramızdaki mesafeyi uçarak geçti ve kucaklaşmasının coşkusuyla beni neredeyse rıhtımın uzak tarafındaki suya düşürüyordu. İki vahşi savaşçının kızı olan Molly, solgun bir menekşe değildi. Kaburgalarım gıcırdadı.

"Geri döndün," dedi. "Çok endişelenmiştim. Geri döndün."

"Hey, hey. Göğüs kafesime ihtiyacım var evlat," dedim ama doğrulmadan önce sessiz bir an için ona sarıldım.

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Tam olarak emin değilim. Tanrım, içecek bir şeye ihtiyacım var." İkimiz *de Su Böceği'*ne bindik ve ben aşağıya inip dolaptan bir kutu kola aldım. Sıcaktı ama sıvıydı ve daha da önemlisi kolaydı. Kutunun içindekileri höpürdeterek içtim ve çöp kutusuna attım.

"Morgan nasıl?" diye sordum.

"Uyan," diye gürledi Morgan. "Neredeyiz biz?" "Demonreach,"

dedim. "Michigan Gölü'nde bir ada." Morgan vurgulamadan

homurdandı. "Luccio bana orayı anlattı." "Oh," dedim. "Oh,

güzel."

"Bayan Carpenter bir kutsal alan çağırma girişiminde bulunduğunuzu

söylüyor." "Evet."

Morgan . "Buradasın. İşe yaradı." "Sanırım,"

dedim. "Emin değilim."

"Neden olmasın?"

Başımı salladım. "Söz konusu toprakla bir bağ kurulduğunda, size onun gizli enerjisine erişim sağladığını sanıyordum."

"Evet."

Bu ne zaman burada olsam sihrimin ada tarafından destekleneceği anlamına geliyordu. Tabiri caizse, paramın karşılığını çok daha fazla alacaktım. "Tek yaptığının bu olduğunu sanıyordum."

"Genel olarak," dedi Morgan. Loş kabinde başını bana doğru çevirdiğini gördüm. "Neden? Başka ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve ona gizli patikayı, eşek arılarını ve kokarcayı anlattım.

Ben sonuna geldiğimde Morgan ranzasında doğrulup oturmuştu. Dikkatle öne doğru eğildi. "Yanılmadığınıza emin misiniz? Bir *genius loci* ile karşılaşmak geride tuhaf etkiler bırakabilir."

"," dedim.

Eşek arılarının olduğunu bildiğim ormana geri döndüm ve kısa sürede yuvalarını buldum. Hiçbir şeyi ezmeden geri çekildim ve tekneye geri döndüm.

"Evet," dedim. "Eminim."

Morgan sanki yavaşça havası indiriliyormuş gibi ranzanın üzerine geri çöktü. "Merhametli Tanrım," dedi. "Intellectus."

kalktığını hissettim. "Şaka yapıyorsun."

Molly daha net görebilmemiz için birkaç mum yakmamızı mırıldandı. "Intell-whatsis?" diye sordu bana.

"Intellectus," dedim. "Çok az sayıda nadir ve güçlü doğaüstü varlığın varoluş biçimi -melekler buna sahip. Yaşlı Kış Ana ve Yaz Ana'da da olduğuna bahse girerim. Akıl sahibi varlıklar için tüm gerçeklik tek bir parçada, tek bir yerde, tek bir anda var olur ve onlar her şeye . Bilgi aramazlar ya da edinmezler. Sadece bir şeyleri *bilirler*. Resmin tamamını görürler."

"Bunu anladığımdan emin değilim," dedi Molly.

Morgan konuştu. "Örneğin, intellectus sahibi bir varlık karmaşık bir kalkülüs denkleminin nasıl türetileceğini anlamaz, çünkü bu sürece ihtiyacı yoktur. Eğer ona bir problem bir denklem gösterirseniz, problemi çözmenin mantıksal aşamaları üzerinde düşünmeye gerek duymadan basitçe anlar ve doğrudan cevaba atlar."

"*Her şeyi biliyor* mu?" Molly gözlerini kocaman açarak sordu.

Morgan başını salladı. "Aynı şey değil. Akıl sahibi bir varlığın bir şeyi bilmesi için düşünerek ona odaklanması gerekir, oysa her şeyi bilen bir varlık her şeyi her zaman bilir."

"Oldukça yakın değil mi?" Molly sordu.

"En başta birinin sizi öldürmek istediğini bilmiyorsanız, Intellectus sizi bir suikastçının kurşunlarından kurtarmaz," dedim. "Geldiğini bilmek için önce bir suikastçının karanlık bir kapı aralığında mı yoksa bir çan kulesinin tepesinde mi pusuya yatmış olabileceği sorusunu düşünmeniz gerekir."

Morgan homurdanarak onayladı. "Ve intellectus varlıkları daha geniş neden-sonuç fikirlerini nadiren kavrayabildikleri için, belirli bir olayın yaklaşan bir suikast girişiminin göstergesi olabileceğini fark etmeleri pek olası olmayabilir." Bana döndü. "Gerçi bu çok kötü bir benzetme Dresden. Bunun gibi varlıkların çoğu ölümsüzdür. Kurşunları fark etmekte zorlanırlar, hatta onlar tarafından tehdit edildiklerini bile hissetmezler."

"Yani," dedi Molly başını sallayarak, "bilmek istediği her şeyi bilebilir ama yine de doğru soruları sorması gerekir. Bu da her zaman insanların düşündüğünden daha zordur."

"Evet," dedim. "Aynen öyle."

"Ve şimdi bu intellectus da sende mi?"

Başımı salladım. "Demonreach'te var. Suyun üzerine çıktığımda durdu." Parmağımı alnıma . "Şu anda burada hiçbir şey yapmıyorum."

Son kelime ağzımdan çıktığı anda ne söylediğimi fark ettim ve Morgan'a baktım.

Gözleri kapalı bir şekilde ranzada yatıyordu. Ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. "Çok kolay."

Molly sırıtmamak için kendini zor tuttu.

Morgan düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Varlık sana başka bilgi verebilir mi, Dresden? Örneğin LaFortier cinayetinin arkasındakilerin kimlikleri gibi."

Neredeyse elimin topuğuyla kafama vuracaktım. Bunu çoktan düşünmüş olmalıydım. "Sana haber veririm," dedim ve kıyıya geri döndüm.

Demonreach benim onu algılamamla aynı anda beni algıladı ve bu karşılıklı his garip bir şekilde el sallayarak onaylama gibi geldi. Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım ve LaFortier'in katili konusuna odaklanarak adanın etrafına baktım.

Aklıma hiçbir şey gelmedi. Yarım düzine başka şey denedim. Bir sonraki Dünya Serisi'ni kim kazanacaktı? Blue Beetle'ı hacizden çıkarabilecek miydim? Bay yokluğumda raflarımdan kaç kitap çalmıştı?

Zip.

Bu yüzden eşek arısı yuvalarını düşündüm ve adanın yüz elli kadar dönümüne yayılmış otuz iki tane olduğundan ve özellikle adanın kuzey tarafındaki elma ağaçlarının bulunduğu korunun yakınında yoğun olduklarından hemen emin oldum.

Tekneye geri döndüm ve rapor verdim.

"O zaman sadece adanın kendisinde var," diye gürledi Morgun, "diğer *genius loci*'ler gibi. Bu, kendi kıyılarıyla sınırlı olsa bile, bir in- tellectus durumuna eriştiğine göre çok eski olmalı."

"Kullanışlı ," diye not ettim.

Morgan gözlerini açmadı ama bir kurt gülümsemesiyle dişlerini gösterdi. "Kesinlikle. Eğer düşmanlarınız sizinle tanışmak için buraya kadar gelecek kadar düşünceli olsalardı."

"Kullanışlı olabilir," diye tekrarladım, kararlı bir şekilde.

Morgan bir kaşını kaldırdı ve bana sert bir bakış attı.

"çekirge," dedim Molly'ye. "Halatları at. Tekneyi nasıl kullanacağını öğrenmek üzeresin."

* * *

Marinaya geri döndüğümüzde güneş doğmuştu. Tam olarak Horatio Hornblower olmasam da Molly'ye *Su Böceği*'ni güvenli bir şekilde iskeleye getirme adımlarında koçluk yaptım. Hiçbir şeyi kırmadan ya da batırmadan bunu başardık, ki önemli olan da bu. Tekneyi bağladım ve rıhtıma çıktım. Molly endişeyle beni küpeşteye kadar takip etti.

"Burada sorun yok, çekirge. Onu seçtiğin rastgele bir yönde on dakika kadar gezdir. Sonra motoru kapat ve bekle. Beni alman için hazır olduğumda sana işaret vereceğim."

"Birlikte kalmamamız gerektiğinden emin misin?" diye sordu endişeyle.

Başımı salladım. "Takip büyüleri suyun üzerinde pek işe yaramaz," dedim. "Ve biri senin için geliyorsa bir mil öteden anlarsın. Tam anlamıyla. Morgan'ı orada tutarsan her yer kadar güvende olursun."

Kaşlarını çattı. "Ya daha da kötüleşirse?"

"Aklını kullan evlat. İkinizi de hayatta tutmak için en olası olduğunu düşündüğün şeyi yap." Halatı çözmeye başladım. "saatten fazla . Eğer ortaya çıkmazsam, planım kuleye çıktığım zamanki ile aynı olacak. Ortadan kaybolun."

Yutkundu. "Peki ya Morgan?"

"Onu olabildiğince rahat ettirin ve bırakın." Bir dakika

boyunca bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Eğer ben saf dışı bırakılırsam, onu koruyabileceğini sanmıyorum," dedim elimden geldiğince gerçekçi bir şekilde. "Ya da gerçek kötü adamı yakalayamazsın. O yüzden deli gibi kaç ve bırak kendi başının çaresine baksın."

Bunu düşündüğünü gördüm. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Kendini bir kızın koruması altında bulursa bu onu gerçekten küçük düşürür. Bir çırağın. Üstelik olası bir büyücünün."

Başımı salladım. "Doğru."

Molly düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bunun için kalmaya

değebilir." "Evlat," dedim, "işler ters giderse yapacağın akıllıca şey kaçmak

olur." "Akıllıca," dedi. "Ama doğru değil."

Onu ayık bir şekilde inceledim. "Emin misin? Çünkü düşmeyi bekleyen bir dünya acı var."

Başını salladı, yüzü solgundu. "Deneyeceğim."

Ve yapardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Böyle şeyin kendisi için ne kadar tehlikeli herkesten daha iyi biliyordu ve bu onu açıkça korkutuyordu. Ama deneyecekti.

"O zaman yönetim kurulundan çıkarılırsam Murphy'yi gör," dedim. "Davayla ilgili bildiğim her şeyi o da biliyor. Onu dinleyin. O akıllıdır ve ona güvenebilirsiniz."

"," dedi.

Demirleme halatlarını gemiye geri attım. " edin."

İskeleden aşağı doğru yürümeye başladım. Arkamdan Molly seslendi, "Harry? Hangi sinyali kullanacaksın?"

"Bunu anlayacaksın," diye karşılık verdim.

Bu karmakarışık şüphe, cinayet ve yalan ağını parçalayabilecek bir araç bulmak rıhtımdan ayrıldım.

Marinanın buldum. Ankesörlü telefon.

Lara ikinci zil sesinde cevap verdi. "Raith."

"Dresden," dedim. "Benim için neyin var?"

"Ah, böyle düz hatlara daha sık sahip olmak," dedi, sesi alaycıydı. "Senin için bir şeyim olduğunu düşündüren nedir?"

"Çünkü takas edecek bir şeyim var."

"Erkekler genellikle bu şekilde düşünüyor gibi görünüyor. Çoğu mallarının değerini abartma eğilimindedir."

"Feromon Lass," dedim, "bu konuşmanın geri kalanını belden yukarıda yapabilir miyiz?"

O zengin, gırtlaktan gelen kahkahasını attı ve hormonlarım harekete geçti. Onları görmezden geldim. Aptal hormonlar.

"Pekala," dedi. "Müdür Morgan'ın hesabına yatırıldığı iddia edilen paranın Windfall adlı sahte bir şirketten geldiğini bilmek ilginizi çekecektir."

"Kukla örgüt mü?" Ben sordum. "Sahibi kim?"

"Ben," dedi sakince.

Gözlerimi kırptım. "Bu bilgiyi paylaştığına göre, anladığım senin haberin olmadan gerçekleşmiş."

"Çok haklısınız," dedi. "Şirketin yöneticisi Bay Kevin Aramis'tir. Benden başka bu kadar parayı hareket ettirme yetkisine sahip tek kişi o."

Öfkeyle düşündüm. LaFortier'i kim ele geçirdiyse sadece Konsey'in çökmesini istememişti. O ya da onlar Beyaz Saray'la düşmanlığı körüklemek için de epey zahmete girmişlerdi.

Cehennem çanları.

Hayal gücüm bana kehanet gibi bir kabus yaşattı. Morgan çerçevesinin adaletsizliğine karşı savaşıyor. Düşmanlıklar patlak verir ve büyücülerin çeşitli fraksiyonları arasında çekişme yaratır. Konsey sonunda paranın izini , diğer uçtaki Lara'yı gizler ve Konsey ortak bir düşman sayesinde grupları yeniden bir araya getirme fırsatını yakalar. Vampirlerle düşmanlıklar yeniden başlar. Kırmızı Saray, kötü koordine edilmiş Konsey'in Beyaz Saray'la savaşta kendini açığa vurduğunu görür ve saldırarak Konsey'in belini kırar. Ve bundan sonra, kahramanca son direnişler dışında her şey bitecektir.

Cehennem çanları, gerçekten.

"Birbirimize karşı oynuyoruz," dedim. "Benim

vardığım sonuç da buydu."

Birkaç parça daha yerine oturdu. "Madeline," dedim. "Şu Aramis denen adama ulaştı ve onu sana ihanet etmeye zorladı."

"Evet," diye tısladı Lara. Güçlükle bastırılmış, tamamen insanlık dışı bir öfke düz, kontrollü sesini doldurdu. "Onu yakaladığımda, çıplak ellerimle izlerini yok edeceğim."

Bu da hormon sorunumu çözdü. Titredim.

Lara'yı başında görmüştüm. Gördüğüm en güzel korkunç şeylerden biri miydi, yoksa gördüğüm en korkunç güzel şeylerden biri miydi, asla karar veremedim.

"Hotel Sax'a, on iki otuz üç numaralı odaya bakmayı deneyebilirsiniz," dedim. "Eğer haklıysam, Bay Aramis'in cesedini orada bulacaksın. Madeline biri için çalışıyor, bir adam için. Kimliğini belirlemeye yardımcı olacak hiçbir şey söylemedi. Binder adında bir paralı asker tuttuğunu da bilmelisiniz. Pek roket bilimci sayılmaz ama tehlikeli olabilecek kadar zeki."

Lara bir saniye sessiz kaldı. Sonra, "Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Şaşırtıcı bir şekilde, sihirle."

Odada onunla birlikte olan biriyle konuştuğunu duydum. Sonra tekrar telefona döndü ve şöyle dedi: "Eğer Aramis öldüyse, Madeline planındaki yarım kalmış işi tamamlamış demektir. LaFortier'in öldürülmesi için para ödemediğime dair inandırıcı kanıtlar sunmak imkansız olacak."

"Evet. Bu yüzden yaptı."

Hoşnutsuz bir ses çıkardığını duydum, ama yine de bir sesti. "Bu konuda ne yapmayı planlıyoruz, Harry?"

"Güzel bir elbiseniz var mı?"

"Pardon?"

Kendimi manyakça sırıtırken buldum. "Bir parti veriyorum."

* * *

Bağlantı açılmadan önce Thomas'ın telefonu dört kez çaldı. Bir an sessizlik oldu. Sonra Thomas konuştu, sesi çiğ ve pürüzlüydü. "Harry?"

Kardeşimin sesini duyunca kalbim neredeyse duracaktı. "Thomas. Nasıl gidiyor?"

"Oh," diye , "sadece takılıyorum."

Thomas'ı daha önce de acı çekerken görmüştüm. Sesi aynen böyleydi.

Telefondan rastgele sesler geldi ve ardından deride yürüyen kişinin miyavlayan sesi duyuldu. "O burada. Yaşıyor. Şimdilik. Bana mahkûm savaşçıyı verin."

"Tamam," dedim.

Hattın diğer ucundan bir sessiz bir şaşkınlık yaşandı. "Onu bana getirin," dedi.

"Hayır. Öyle bir şey olmayacak."

"Ne?"

"Bana geliyorsun."

"Onun hayatına hemen son vermemi mi istiyorsunuz?"

"Açıkçası Shaggy, umurumda bile değil," dedim sesime sıkıcılık katmaya çalışarak. "Vampirlerden birini kendine döndürebilmek, kendime bir gün arayabileceğim bir işaretçi bulmak güzel olurdu. Ama buna ihtiyacım yok." Durakladım. "Öte yandan senin Thomas'ın hayatta olmasına ihtiyacın var, eğer Morgan'ı onunla takas etmemi bekliyorsan. O yüzden şöyle yapacağız. Alacakaranlıkta bu telefondan aranacaksın. Buluşmamızın nerede gerçekleşeceği söylenecek. Oraya vardığında bana vampiri canlı ve iyi bir şekilde göstereceksin ve o bana geri döndüğünde Morgan'ı itirazsız alacaksın."

"Ben senin emredebileceğin ölümlü bir pislik *değilim*, mageling," diye öfkelendi Shagnasty.

"Hayır. Sen ölümsüz bir pisliksin."

"Seni kör, etle beslenen *solucan*," diye hırladı Shagnasty. "Sen kimsin ki benimle böyle konuşuyorsun?"

"İhtiyacın olan şeye sahip olan solucan," dedim. "Dusk. Telefonu el altında tut."

Telefonu kapattım.

Kalbim göğsüme çarptı ve vücudumun üst kısmında soğuk terler oluştu. Thomas için duyduğum korkudan, yorgunluktan ve Shagnasty ile yaptığım konuşmaya verdiğim tepkiden dolayı titrediğimi hissettim. Ağrıyan başımı telefonun kulaklığına yasladım ve az önce kardeşimin hayatına son vermediğimi umdum.

Bir arama daha.

Beyaz Büyücüler Konseyi de herkes gibi telefonla iletişim kuruyor, ancak daha çok servis çağrısı var. Merkezi aradım, onlara güvenlik meydan okumalarının karşı işaretini verdim ve idari asistanlardan birine bağlandım, çıraklık eğitimini tam olarak bitirmemiş ciddi bir genç kadın.

"Kıdemli Konsey'in her üyesine bir mesaj iletmem gerekiyor," dedim.

Onu

· "Pekâlâ efendim," dedi. "Mesaj nedir?" "Bunu kelimesi

kelimesine al. Tamam mı?"

"Evet, efendim."

Boğazımı temizledim ve konuştum. "Şunu bilin ki bir süredir

Müdür Donald Morgan son iki gündür keşfedilmekten ve yakalanmaktan kurtuldu. Bir muhbir bana Müdür Morgan'ın Kıdemli Konsey Üyesi LaFortier cinayetinde nasıl suçlandığına dair detaylarla geldi. Müdür Morgan masum ve dahası, bunu kanıtlayabilirim.

"Sizinle bu gece, gün batımında Chicago'nun doğusunda, Michigan Gölü'ndeki keşfedilmemiş adada buluşmaya hazırım. Muhbir orada olacak ve Müdür Morgan'ı haklı çıkaracak ve suçun gerçek failini belirleyecek ifadeler verecek.

"Açık konuşayım. Müdür Morgan'ı Konsey'in adaletine teslim *etmeyeceğim*. Barış içinde gelin ve işleri yoluna koyalım. Ama bana kavga etmek için gelirseniz, sizi memnun edeceğimden emin olabilirsiniz."

Asistan ilk senaryonun ardından boğulma sesleri çıkarmaya başlamıştı.

tence.

"O zaman 'Harry Dresden' diye imzala," dedim.

"Evet, efendim. Bunu size tekrar okuyabilir miyim?"

"Lütfen."

O okudu. Etrafında hareket sesleri duyuyordum ama o yüksek sesle okurken tüm bu sesler sessizliğe gömüldü. Bitirdiğinde, oldukça küçük, gıcırtılı bir sesle, "Bunu doğru yazmış mıyım efendim?" diye sordu.

Telefonun arka planında heyecanlı ve alçak sesle mırıldanmalar duyuluyordu. "Evet," dedim ona. "Mükemmel."

Bölüm 38

Edinburgh'dan biri gelmeden önce belki bir saatim olduğunu düşündüm. Bir taksi tutup hastaneye gitmek için yeterince zaman vardı.

Yoğun bakım ünitesine döndüklerinde Will bekleme odasında uyukluyordu ve Georgia da Andi'yle birlikte oturuyordu. Çok uyumamış gibi görünen orta yaşlı bir çift de onunla birlikte içerideydi. Cama vurdum. Georgia çifte bir şeyler söyledi ve benimle birlikte koridora çıkmak için ayağa kalktı. Yorgun ama uyanık görünüyordu ve uzun, oldukça kıvırcık saçlarını arkaya doğru toplamıştı.

"Harry," dedi bana sarılarak.

Sarılmaya karşılık verdim ama biraz erken kestim. "O nasıl?"

Georgia cevap vermeden önce bir saniye beni inceledi. "Kötü durumda. Doktorlar iyileşip iyileşmeyeceği konusunda bir şey söylemeye niyetli görünmüyorlar."

"Böylesi daha iyi," dedim. "Eğer içlerinden biri iyi olacağını söylediyse ve sonra iyi ..."

Georgia, Andi'nin yatağının yanında oturan ve ellerini tutan çifte baktı. "Biliyorum. Boş yere umut vermek zalimlik olur ama..."

"Ama doktorlar onu henüz kurtarmadığı için hâlâ mantıksız bir şekilde kızgınsın.
Daha iyi biliyorsun ama yine de üzgünsün."

Başını salladı. "Evet. Mantıksızlık benim rahat bir şey değil." "Mantıksız değil," dedim. "Bu insani bir şey."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Will ve ben konuştuk. Ve senin acelen var." Başımı salladım. "İkinize de ihtiyacım var, hem de hemen şimdi."

Georgia, "Ben onu yakalarım," dedi.

* * *

Georgia'nın SUV'sini marinaya geri götürdük ve tahmini zaman aralığıma on dakika kala vardık. Konsey üyeleri gelmeye başladığında kesinlikle açık denizde olmak istiyordum. Su, gelen büyüye karşı mükemmel bir koruma sağlamayacaktı ama herhangi birinin beni sağlam bir şekilde hedef almasını çok daha zorlaştıracaktı ve hiç yoktan çok daha iyiydi.

"Tamam," dedim. "Siz bir dakika burada bekleyin."

Will kaşlarını çattı. "Neden?"

"Yabancıların yanında biraz utangaç olabilen biriyle konuşmam gerekiyor. Bir dakika." Cipten atladım ve birlikte park etmiş iki minibüs bulana kadar araba sıralarında yürüdüm. Aralarına girdim, bir elimin parmaklarını dudaklarıma götürdüm ve keskin bir ıslık çaldım.

Bir vınlama sesi duyuldu ve Toot-toot tepemden aşağı süzüldü, önümde durdu, küçük kılıcını çekti ve selam verdi. "Emredersiniz, efendim!"

"Toot, senin için iki görevim var."

"Derhal, Lordum!"

"Hayır, teker teker yapmanı istiyorum."

Toot kılıcını indirdi, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Ah."

"Öncelikle, gölde çırağımın içinde olduğu tekneyi bulmanı istiyorum. Kıyıdan bir ya da iki milden fazla uzakta değil." Gümüş beş köşeli tılsımımı çıkardım, zincirini etrafına sardım ve Toot-toot'a uzattım. "Bunu hemen fark edeceği bir yere bırak."

Toot tılsımı ciddiyetle kabul etti ve bir kolunun altına sıkıştırdı. "Halledilecek."

"Teşekkür ederim."

Toot-toot'un göğsü ve biraz daha dik durdu.

"İkincisi," dedim ona. "Küçük halktan kaç kişiyi bir geceliğine Muhafızlara katılmaya ikna edebileceğinizi bilmem gerekiyor."

Kaşlarını çattı ve kuşkuyla baktı. "Bilmiyorum, Lord Harry. Pizza ra- tionu zaten gidebileceği yere kadar gerilmiş durumda."

Bir el salladım. "Muhafızların maaşı değişmeyecek. Yeni adamların hizmeti ekstra ödeme emri vereceğim. Onlara Za-Lord'un Milisleri deyin. Onlara sadece bazen ihtiyacımız oluyor. Sence kaç kişi bunu kabul eder?"

Toot heyecanlı bir daire çizerek vızıldadı. "*Senin* için mi? Yüz mil içindeki her peri, peri ve çiy damlası perisi, türümüzü Soğuk Gözlü Leydi tarafından hapsedilmekten kurtardığını biliyor! Durance vile'da çürüyen bir yoldaşı ya da akrabası olmayan kimse yok!"

Ona göz kırptım. "Oh," dedim. "Peki. Onlara büyük bir tehlike olabileceğini söyle. Milislere katılmak istiyorlarsa, hizmet ettikleri sürece emirlere itaat etmeleri gerektiğini söyle. Ve her dört yüz gönüllü için onlara bir büyük pizza ödeyeceğim."

Toot kendini beğenmiş bir tavırla, "Muhafızlara ödediğinden daha az, Harry," dedi.

"Onlar amatör, siz ve adamlarınız gibi tam zamanlı emektar değiller, öyle değil mi?"

"Evet, lordum!"

Ona ciddi bir şekilde baktım. "Eğer bir milis toplayabilirsen ve istenileni yaparlarsa, senin için bir terfi var, Toot."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kabuğunda peynir ve ekstra süslemelerle birlikte mi geliyor?"

"Bu bir pizza değil." Ben söyledim. "Bu bir terfi. Bu işi hallet ve o andan itibaren..." Dramatik bir şekilde durakladım. "Tümgeneral Toot- toot Minimus Za-Lord'un Seçkinlerine komuta ediyor."

Toot'un vücudu adeta bir heyecan spazmıyla sarsıldı. Başının üzerinde aniden dev bir sarı ünlem işareti belirseydi hiç şaşırmazdım. "Bir *Tümgeneral* mi?"

Dayanamadım. "Evet, evet," dedim ciddiyetle. "Bir Tümgeneral."

Bir sevinç çığlığı attı ve minibüsler arasındaki küçük alanda bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Onları aldığımda ne yapmamızı istersiniz lordum!"

"Senin oynamanı istiyorum," dedim. "Şöyle ..."

* * *

Will ve Georgia'ya tekrar katıldım ve on dakika sonra *Su Böceği* marinaya doğru hızla geri geldi. Çekirge kardeşimin teknesini sadece hafif şiddetli bir darbeyle iskeleye yanaştırdı. Halatları çabucak bağladım ve Will ile Georgia tekneye atladılar. Will'in ayakları güverteye basmadan hemen önce ben halatları çözmüş ve onları tekneye kadar takip etmiştim. Molly ise motoru çoktan geri vitese takmıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye seslendi bana kabinin tepesindeki direksiyondan.

"Gösterge panelindeki pusulayı kullan. Tam doğunun bir ila iki derece güneyinde, adayı gördüğünüzde beni arayın."

"Aye aye!"

Will gözlerini kısarak önce Molly'ye, sonra da bana baktı. " 'Aye aye' mi?"

Başımı üzüntüyle salladım. "Evsizler. Gidip kalasları falan titreteceğim. Bir süredir uyumadım."

"Devam et, Harry," dedi Georgia. "Bir şey olursa seni uyandırırız."

Başımı salladım, yalpalayarak ikinci ranzaya indim ve hemen sızdım-
ly.

İki saniye sonra biri beni sarstı ve ben de "Git buradan" dedim. Will,

"Üzgünüm Harry," dedi. "Biz buradayız."

Birkaç kaba ve düşüncesiz şey söyledim, sonra cesaretimi toplayıp gözlerimi açtım, uyanmanın her zaman en zor kısmı budur. Doğruldum ve Will, Morgan'ın baygın haline bir bakış atarak sıkışık kabinden çekildi. Ağzım kaplumbağa balmumuyla kaplanmış gibi hissederek orada oturdum. Yeni bir sesi tanımlamam bir saniye sürdü.

Yağmur.

Yağmur damlaları teknenin güvertesine ve kamaranın çatısına vuruyordu.

Yağmurun deri pardösümü mahvetmesini umursamadan güverteye çıktım. Onu sanki çelik levhaymış gibi fiziksel güce dayanacak şekilde büyülemek için acı verici bir titizlikle uğraşmanın kullanışlı bir yan etkisi de bu şeyin su geçirmez ve leke tutmaz hale getirilmiş olmasıydı; yine de nefes alıyordu. Berman'ın ya da Wilson'ın *bunu* yaptığını görelim.

Yeterince gelişmiş teknolojiymiş, oradan.

Köprüye tırmanırken bir yandan da gökyüzünü izliyordum. Alçalan koyu gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı ve yağmur uzun, düzenli bir sağanak gibi görünüyordu - genellikle sert ve gürültülü gök gürültülü fırtınaların yaşandığı Chicago yazında nadir görülen bir durumdu bu. Sıcaklar pek azalmamıştı ve sonuç olarak hava, içinde yüzülebilecek kadar yoğun ve ağırdı.

Direksiyonu Molly'den aldım, pusulayı ve artık sadece birkaç dakika uzaklıkta olan adayı kullanarak yönümü buldum ve yüksek sesle esnedim. "Pekâlâ. Bu işleri daha az keyifli hale getiriyor."

"Yağmur mu?" Molly sordu. Bana beş köşeli yıldızımı uzattı.

Başıma geri geçirdim ve başımı salladım. "Hava kararana kadar adadan uzakta yatmayı planlıyordum."

"Neden?"

"Çoğunlukla Üst Kurul'a gün batımında orada bir kavga için meydan okuduğum için," dedim.

Molly sakızında boğuldu.

Onu görmezden geldim. "Bana karşı hata yapmalarını kolaylaştırmak istemedim. Thomas'ı Morgan'la takas etmek için Shagnasty ile anlaştım. Gerçi nereye gideceğini daha sonra öğrenecek. Aksi takdirde hile yapıp erken geleceğini düşünüyorum. Kurnaz bir karaktere benziyor."

Bu kelime oyunu Molly'nin gözünden kaçmıştı ya da belki de görmezden gelmekte o kadar iyiydi. "Morgan'ı Thomas'la mı takas ediyorsun?"

"Hayır. Ben sadece Shagnasty'yi Thomas'la birlikte buradan tek parça halinde çıkarmak istiyorum ki Beyaz Saray onu alaşağı edebilsin."

Molly bana baktı. "Beyaz Saray da mı?"

Mutlu bir şekilde başımı salladım. "Onların da bu işte bir payı var."

"Um," dedi. "Kıdemli Konsey'in meydan okumanı neden kabul ?"

"Çünkü onlara LaFortier'i gerçekten kimin öldürdüğüne dair ifade verecek bir muhbir üreteceğimi söyledim."

"biri var mı?" Molly sordu. Ona gülümsedim.

"Hayır."

Bir an bana baktı, açıkça düşünüyordu. Sonra dedi ki, "Ama katil bunu bilmiyor."

Gülümsemem genişledi. "Neden, hayır, Bayan Carpenter. Öyle değil. Kıdemli Konsey'e meydan okuduğum haberinin merkeze ulaştığından emin oldum. Kimliğini ifşa etmeye hazır bir muhbir bulma ihtimalim varsa buraya gelmekten başka *çaresi* yok - ki bu arada Kara Konsey'in varlığına dair önemli bir kanıt da sağlayacaktır."

Altın rengi kaşları çatıldı. "Ya böyle bir bilginin var olma ihtimali yoksa?"

Homurdandım. "Evlat, bu adamlar gibi gruplar, sakatlayan, öldüren, entrika çeviren ve ihanet edenler, yaptıklarını gücü sevdikleri için yaparlar. Ve gücü seven insanları bir araya getirdiğinizde, hepsi bir ellerinde bir hediye tutarken diğer ellerinde arkalarında bir hançer saklıyorlar. Eski bir pozu, bıçağı saplamak için haklı bir provokasyon olarak görürler. Bu grubun içinde inandırıcı bir şekilde tereddüt edecek ve Konsey'le kişisel bir için pazarlık yaparak geri adım atmaya çalışacak birinin bulunma sıfırdan az."

Molly başını salladı. "Yani... Kara Konsey'i yardıma mı çağıracak?"

Başımı salladım. "Bence bunun nedeni katilin hata yapması ve LaFortier'e kendini göstermesi. LaFortier'i öldürmek zorundaydı ama Edinburgh'daki tüm güvenlik önlemlerine rağmen bir şeylerin ters gitme ihtimali vardı ve öyle de oldu. Yaptığı diğer her şey çaresizlik kokuyordu. Bence Kara Konsey, köstebeklerinin işi bu kadar berbat ettiğini öğrenirse, izlerin kendilerine dönmesini engellemek için onu kendileri öldüreceklerdir." Demonreach'in öfkeli kütlesine baktım. "Tek şansı, ona geri dönebilecek yarım kalmış işleri tamamlamak. Bu gece burada olacak Molly. Ve kazanmak *zorunda.* Kaybedecek hiçbir şeyi yok."

"Ama *herkesi* dar bir alanda bir araya getiriyorsun, Harry," dedi Molly. "Bu çok büyük bir karmaşa olacak."

"Düdüklü tencere, padawan," dedim başımı sallayarak. "Fail zaten aceleci davranacak ve hatalar yapacak kadar umutsuz. Özellikle de işleri bir adım öteye götürüp LaFor- tier'in ölümüyle ilgili olarak Beyaz Saray'ı suçlamaya çalışmak gibi bir hata."

Molly düşünceli bir şekilde suya baktı. "Yani onu kapalı bir alanda, onu öldürmek isteyecek iki büyük güç grubuyla bir araya getirdiniz. En büyük kâbusu, yaptığı şey yüzünden büyücülerle Beyaz Saray'ın *daha yakın* bir ittifaka girmesi olmalı. Ve sahip oldukları bu kadar güçle hepsiyle birden savaşması mümkün değil."

Ona gülümsedim. "Evet. Çaresiz hissetmek *berbat* bir şey," dedim. "Özellikle de bir büyücü için, çünkü genellikle öyle değilizdir. Ya da en azından, genellikle kendimizi öyle olmadığımıza ikna edebiliriz."

"Çatlayacağını mı düşünüyorsun?" dedi.

"Bence orada olacak. Bence yeterince baskı uygulandığında bir yerlerde bir şeyler gevşeyecek. Bence aptalca bir şey deneyecek. Belki önleyici bir büyü, dövüşün başladığını anlamadan herkesi alaşağı edecek bir şey."

"Sinsi bir saldırı," dedi Molly. "Eğer onun nerede olduğunu ve ne yaptığını bilirsen bu sinsi bir saldırı olmaz. Intellectus!"

Parmağımla şakağıma vurdum. "Büyük düşünme, çekirge." Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdedi.

İçimi çektim. "Thomas kötü havada yelken açabilir ama bunu akıllıca nasıl yapacağımı bilmiyorum. Böyle bir şey hızla çirkinleşebilir. Rıhtıma gidip şansımızı denemek zorundayız."

Yönümü buldum. Beni dinle, "yön buldum." Teknenin bir dümeni ve daha hızlı gitmesini sağlayan bir kolu vardı. Hareket ettirmesi çarpışan bir araba kadar karmaşıktı. Kabul , basit ile kolay aynı şey değil, ama öyle bile olsa. Tekneyi yönlendirmek ve gitmesini sağlamak, navigasyon olarak adlandırılmayı hak edecek kadar karmaşık bir süreç değildir.

Su Böceği'ni resifin içinden geçen güvenli geçide doğru sürdüm ve bu kez çok daha yumuşak bir şekilde rıhtıma çektim. Will yanında hazır bekliyordu. İskeleye atladı ve Georgia ona demirleme halatlarını attı.

"Önce ben oraya gitme şansı bulana kadar karaya adım atmayın!" Onlara seslendim. "Sizi tanıştırmak istiyorum."

Billy bana eğik bir bakış attı. "Tamam, Harry."

Köprüden aşağı indim ve tam rıhtıma atlamak üzereydim ki, siyah bir cübbe, siyah bir pelerin ve siyah bir kukuleta giymiş uzun boylu, ince bir figür bir peçenin arkasından belirdi ve rıhtımın en ucunda durdu. Eski rune oymalı asasını kaldırdı, bir kelime mırıldandı ve ardından tahta kalasların üzerine indirdi.

Çarpma noktasından parıldayan mavi bir ışık diski yayıldı. İrademi içime çekecek, kollarımı bileklerimden kavuşturup göğsüme yaslayacak ve hem kalkan bileziğime hem de zihinsel savunmamı güçlendirmeye yöneltecek zamanı zar zor bulabildim.

Genişleyen halkanın Molly, Will ve Georgia'ya çarptığı yerde duman pufları gibi koyu mavi, mor ve koyu yeşil lekeler belirdi ve üçü birden yere yığılarak iskeleye ve teknenin güvertesine yığıldılar. Görüşüm karardı ve bir an için dayanılmaz derecede yorgun hissettim ama panik içinde savunmam için daha fazla enerji harcadım ve o an geçti.

Cüppeli figür birkaç saniye boyunca bana . Sonra derin bir sesle konuştu. "Asanı yere bırak, Dresden." Dönen narkotik renkler asasının etrafında toplandı ve onu bana bir silah gibi doğrulttu. "Her şey bitti."

Bölüm 39

Yağmur durmadan yağıyordu. Diğerlerine bir göz atma riskini göze aldım. Hepsi yerdeydi ama nefes alıyorlardı. Molly'nin başı, omuzları ve kolları teknenin kenarından sarkıyordu. Islak, safir boyalı saçları çok daha koyu bir renk gibi görünüyordu. Teknenin her sallanışı ellerinin sallanmasına neden oluyordu. Suya düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Pelerinli figüre geri döndüm ve ona baktım. Büyük, kabarık pelerinler ve cüppeler, özellikle de yüzünüzü rüzgâra dönmüşseniz oldukça dramatiktir; ancak sakin ve sırılsıklam bir yağmur yağmadığı sürece sadece su dolu görünürler. Kıyafet figüre yapışmış, oldukça sefil görünüyordu.

Yağmur da kumaşın olduğundan daha koyu görünmesine neden oluyordu. Daha yakından baktığımda, kumaşta aslında siyah olmayan belli belirsiz renk ipuçları görebiliyordum. O kadar derin bir mordu ki, yakındı.

"Büyücü Rashid?" Ben sordum.

Kapı Bekçisi'nin asası benimle yüzleşirken hiç sallanmadı. Bir elini kaldırdı ve kapüşonunu geri çekti. Yüzü uzun, keskin hatlı ve eski deri gibi yıpranmıştı. Gümüş rengi kısa bir sakalı vardı ve gümüş rengi saçları kısa, sert bir fırçaydı. Gözlerinden biri karaydı. Diğerinde ise saç çizgisinden çenesine kadar uzanan bir çift korkunç, eski gümüş yara izi vardı. Yaralanma doğal gözünü mahvetmiş olmalıydı. Yerine paslanmaz çelik bilyeye benzeyen bir şey takılmıştı. "Gerçekten de öyle," dedi sakince.

"Bunu daha önce görmeliydim. Benden uzun pek fazla büyücü yok." "Asanı bir kenara bırak, Büyücü Dresden. Başka kimse zarar görmeden önce."

"Bunu yapamam," dedim.

"Ve Beyaz Konsey'e açıkça meydan okumanıza izin veremem-tle."

"Hayır mı?" Çenemi dışarı çıkararak sordum. "Neden olmasın?"

Derin, yankılanan sesi sıkıntılı geliyordu. "Henüz senin saatin gelmedi." Kaşlarımın kalktığını hissettim. "*Henüz* değil...?"

Başını iki yana salladı. "Zamanın içindeki yerler. Burası ne yeri ne de zamanı. Yapmak üzere olduğun şey, aralarında senin de olduğun hayatlara mal olacak. Sana zarar gelmesini istemiyorum, genç büyücü. Ama teslim olmayacaksan, öyle olsun."

Gözlerimi ona diktim. "Ve eğer bunu yapmazsam, masum bir adam ölecek. Seninle dövüşmek istemiyorum. Ama Kara Konsey'in Morgan'ı öldürmesine ve bunu gelecekte tekrar yapabilmeleri için perde arkasında dans etmelerine de seyirci kalmayacağım."

Başını hafifçe eğdi. "Kara Konsey mi?"

"Onlara ne deyin," dedim. "Hainin adına çalıştığı insanlar. Güçler arasında sorun çıkarmaya çalışanlar. Sürekli bir şeyleri değiştirenler."

Kapı Bekçisi'nin ifadesi okunamaz haldeydi. "Ne gibi şeyler?"

"Gördüğümüz tuhaflıklar. FBI ajanlarına kurt kemeri dağıtan gizemli figürler. Kızıl Saray vampirlerinin Dışarıdakiler ile dövüşlere katılması. Peri Kraliçeleri idealistleşiyor ve Peri Mahkemelerinin doğal düzenini yıkmaya çalışıyor. Unseelie'lerin, topraklarına izinsiz giren vampirler tarafından büyük bir hakarete tepkisiz kalmaları. Arctis Tor'a yapılan saldırı. Bunlara ek olarak yarım düzine daha düşünebilirim ve bunlar sadece şahsen olduğum şeyler." Bir elimle Chicago'ya doğru geniş bir hareket yaptım. "Dünya gittikçe garipleşiyor ve korkutucu bir hal alıyor ve biz birbirimizi dövmekle o kadar meşgulüz ki bunu göremiyoruz bile. Bunun arkasında biri var."

Uzun bir sessizce beni izledi. Sonra "Evet." dedi.

Ona kaşlarımı çattım ve sonra anladığımda dudaklarım aralandı. "Ve benim onlarla birlikte olduğumu düşünüyorsun."

Konuşmadan önce durakladı ama neredeyse her zaman duraklardı. "Belki de bir nedeni vardır. Kızıl Saray ile Beyaz Konsey arasında patlak veren açık savaş gibi şeyleri de üzücü dengeler listenize ekleyin. Bir Seelie tacının Titania'nın iradesiyle değil, kanlı bir isyanla genç bir Kraliçe'den diğerine geçmesi. Gardiyanların düzenli olarak Beyaz Saray vampirleriyle arkadaşlık etmesi Kolej öğrencilerine kurt olmalarını sağlayacak kadar büyü öğretilmesi. Küçük Halk, Wyld fae, bir araya gelip örgütleniyor. Kilise'nin en güçlü eserlerinin dünyadan kaybolması ve bazı işaretlere göre, bırakın inanmayı, inanca sözde hizmet bile etmeyen bir büyücü tarafından saklanması."

Kaşlarımı çattım. "Evet, şey. Sen *böyle* söyleyince."

Belli belirsiz gülümsedi.

Elimi kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı. "Sihrim üzerine yemin ederim , çıkardıkları yangınları söndürmeye çalışmak dışında o delilerle bir ilişkim yok. Ve eğer etrafımda şüpheli şeyler varsa, bunun nedeni genellikle benim gibi sınıfta kaldığınızda olan türden bir şey olmasıdır. Uygun olan yerde değil, mümkün olan yerde çözüm bulmak zorundasınız."

Kapı Bekçisi düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, beni düşünüyordu.

"Bakın, bunu konuşmak için kısa bir ateşkes yapabilir miyiz?" Dedim ki. "Ve çırağımın boğulmasını engelleyebilir miyim?"

Bakışları beni geçip Molly'ye kaydı. Kaşlarını çattı ve asasını hemen indirdi. "Beş dakika," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Arkamı döndüm ve Molly'yi tekneye geri çektim. Hiç kıpırdamadı. Güvertede güvenli bir şekilde uyuklamaya başladığında rıhtımdan aşağı inip Kapı Bekçisi'nin önünde durdum. Beni sessizce izledi, asasını iki elinde tutuyor ve ona hafifçe yaslanıyordu. "Ee," dedim. "Kıdemli Konsey'in geri kalanı nerede?"

"Yolda, sanırım," dedi. "Chicago'daki adaya ulaşımı güvence altına almaları ve sonra da buraya gelmeleri gerekecek."

"Ama sen değil. Nevernever'dan mı geldin?"

Başını salladı, gözleri beni dikkatle izliyordu. "Bir yol biliyorum. Buraya daha önce de gelmiştim."

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Burada bir çıkış yolu bulmayı düşündüm ama riske atmak istemedim. Burası tam olarak Mayberry değil. Nevernever'daki hoş şeylere şüpheliyim."

Kapı Bekçisi anlamadığım bir dilde kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve başını salladı. "Hayatımda karşılaştığım en muhteşem yalancı mısın, yoksa gerçekten göründüğün kadar cahil misin, karar veremiyorum," dedi.

Bir dakika boyunca ona baktım. Sonra başparmağımı gülünç baş bandajıma doğru kaldırdım. "Dostum."

Konuşma sesi kadar zengin ve derin bir kahkaha patlattı ama... bir şekilde daha fazlaydı. Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Bu kahkahanın sesi, neredeyse etrafındaki havayı titreten bir sıcaklık ve saflıkla doluydu, sanki konsantre, sınırsız bir neşenin kullanılmayan bir kaynağından fışkırmış gibiydi.

Sanırım Raşit gülmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Sen," dedi, zar zor konuşabiliyordu. "Şu ağacın tepesinde. Çamurla kaplı."

Kendimi ona buldum. "Evet. Hatırlıyorum."

Başını salladı ve sağlam gözündeki yaşları sildi. Kendini toparlaması bir iki dakika daha sürdü ama konuştuğunda, kahkahasının bir yankısı olarak canlı gözleri parlıyordu. "Çoğu genç insandan daha fazla şeye katlandın," dedi. "Ve çoğundan fazla zaferi de tattın. Hâlâ kendine gülebiliyor olman çok cesaret verici bir işaret."

"Tanrım," dedim. "O kadar cahilim ki başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Bana dikkatle baktı. "Buranın ne olduğunu bilmiyorsun."

"Masum seyircilerin yolunun dışında," dedim. "Ve bunu yolda olan insanların çoğundan daha iyi biliyorum."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Sanırım bu

mantıklı." "Yani?"

"Hmm?"

İç çektim. Büyücüler. "Ee? Burası neresi?"

Bir an için sözlerini düşündü. "Bariz fiziksel ve taktiksel arazinin ötesinde, bunun ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Şey," dedim. "Buradan geçen bir ley hattı olduğunu biliyorum. Çok karanlık ve tehlikeli bir enerji. Burada bir *genius loci* olduğunu, çok güçlü olduğunu ve pek dost canlısı olmadığını biliyorum. Burada, Büyük Göller'deki gemicilik çıkarlarıyla bağlantılı küçük bir kasaba kurmaya çalıştıklarını biliyorum ama işler ters gitti. Demonreach onları uzaklaştırdı. Ya da görünüşe göre delirmişler."

"Demonreach?" diye sordu.

"Kitaplarda bir isim bulamadım," dedim. "Ben de kendiminkini

uydurdum." "Demonreach," diye düşündü Kapı Bekçisi. "Bu...

kesinlikle uygun." "Yani?"

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Daha fazla bir şey söylememin size bir faydası olmaz, ancak şu kadarını söyleyebilirim: Verdiğiniz bilgilerden biri yanlış. Bahsettiğiniz ley hattı adanın *geçmiyor*," dedi. "Burası onun kaynaklandığı yer. Ada onun *kaynağıdır*."

"Ah," dedim. "Neyin kuyuları?"

"Bence bu çok faydalı bir soru."

Gözlerimi kısmıştım. "Ve sen de bana başka bir şey vermeyeceksin."

Omuz silkti. "Konuşmamız gereken başka konular var."

Bilinci yerinde olmayan arkadaşlarıma baktım. "Evet. Biliyoruz."

"Niyetinizin asil olduğunu kabul etmeye hazırım," dedi. "Ancak eylemleriniz felakete yol açacak olaylar zincirini harekete geçirebilir."

Omuz silktim. "Bunu bilmiyorum," dedim. "Bildiğim tek şey, bir adamı işlemediği bir suç için öldürmezsiniz. Ve başka biri bunu yapmaya çalıştığında, onu durdurursun."

"Ve bunun onları durduracağını mı düşünüyorsun?" diye sordu

Kapı Bekçisi. "Sanırım bu benim en iyi şansım."

"Başaramayacaksınız," dedi. "Eğer devam ederseniz, bu şiddetle

sonuçlanacaktır.

İnsanlar ölecek, aralarında sen de "

"Aklımda ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedim.

"Hain için bir tuzak hazırlıyorsunuz," dedi. "Onu harekete geçmeye ve kendini göstermeye zorluyorsunuz."

Daha az zeki bir adam kendini bir an öncesine göre daha az zeki hissedebilirdi.

"Oh."

"Ve eğer ben bu işi çözebiliyorsam," dedi Kapı Bekçisi, "o zaman hain de çözebilir." "Öyle ?" dedim. "Ama yine de gelecektir. Bunu yapmayı göze alamaz.

başka bir şey."

"Ve hazırlıklı gelecek," dedi Kapı Bekçisi. "anını seçecek." "Bırak seçsin. Benim başka varlıklarım var."

Sonra garip bir şey yaptı. Yavaşça nefes verdi, canlı gözü kapandı. Pırıl pırıl parlayan çelik göz sanki bir şeye bakıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu ama hareket ettiğini ancak diğer göz kapağındaki seğirmelerden anlayabiliyordum. Bir an sonra Kapı Bekçisi gözünü açtı ve "Bundan sağ çıkma şansın çok az" dedi.

"Öyle mi?" diye sordum. Etrafından dolanıp rıhtımdan adaya atladım ve yüzümü ona döndüğümde Demonreach ile aramdaki bağı hemen hissettim. "Peki ya şimdi?"

Bana kaşlarını çattı ve sonra küçük ritüeli .

Sonra boğulur gibi bir ses çıkardı. "Peygamberin kanı," diye yemin etti ve gözlerini açıp bana baktı. "Sen... sen *burayı* kutsal bir yer olarak mı sahiplendin?"

"Uh-huh."

"*Nasıl?*"

"Burnuna yumruk attım. Artık arkadaşız," dedim.

Kapı Bekçisi yavaşça başını salladı. "Harry," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. "Harry, ne yaptığının farkında değilsin."

"Kendime bir mücadele şansı verdim."

"Evet. Bugün," diye yanıtladı. "Ama bilginin her zaman bir bedeli vardır. Al-yolları."

Konuşurken sol göz kapağı seğirdi ve çelik küreyi çevreleyen yara izlerinin titremesine neden oldu.

"Ama bedelini ben ödeyeceğim," dedim. "Başka herkes değil."

"Evet," dedi sessizce. Yağmurun altında ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık.

"Beş dakikadan fazla oldu," dedim. "Nasıl olmasını istersin?" Kapı Bekçisi başını salladı. "Size iki tavsiyede bulunabilir miyim?" Başımı salladım.

"Öncelikle," dedi, "bu yerin kuyusunun gücünden faydalanma. Böyle bir şeyle, onun tarafından değiştirilmeden başa çıkabilmekten yıllar uzaktasınız."

"Ona dokunmayı planlamamıştım," dedim.

"İkincisi," dedi, "bu çatışmanın ne olursa olsun, birinin öleceğini anlamalısınız. Tercihen bu kişi hain olur ama yakalanmak yerine öldürülürse, ne kadar doğru olursa olsun kimse olaylara getirdiğiniz açıklamayı kabul etmeye . Morgan idam edilecek. Sizin de öyle olma ihtimaliniz çok yüksek."

"Bunu kendim için yapmadığıma eminim."

Başını salladı.

"Yardım etmek isteyeceğinizi sanmıyorum." "Adaya

ayak basamam," dedi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü burası kin dolu bir yer," dedi.

Birden aklıma adanın tezahür eden ruhunun *sürüklenerek* topallaması geldi.

Lanet olsun.

Arkasındaki rıhtıma döndü ve eliyle havaya bir fiske vurdu. Hiçbir zaman'a açılan düzgün, mükemmel dairesel bir geçit, hiçbir fısıltı ya da boşa harcanmış güç titreşimi olmadan belirdi. Geçit Bekçisi bana başıyla bir işaret yaptı. "Arkadaşların birazdan uyanacak. Size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

Başını iki yana salladı. "Yapmayın. Belki de gerçek iyilik bugün seni öldürmek olurdu."

Sonra geçitten geçti ve gitti. Bir an sonra yok oldu. Orada yağmurun durdum ve diğerlerinin başlamasını izledim. Sonra içimi çektim ve kalkmalarına yardım etmek ve neler olduğunu açıklamak için onlara doğru yürüdüm.

Harekete geçmemiz gerekiyordu. Gün daha da gençleşmiyordu ve hava kararmadan önce yapmamız gereken çok şey vardı.

Bölüm 40

Eşyaları düşürmeye, güzel düz zeminde takılmaya ve diğer insanlara çarpmaya başlamadan önce üç saat çalıştık çünkü onlara göz kulak unutmuştum.

"İşte böyle, Harry," dedi Georgia kararlılıkla. "Uyku tulumun karyolanın içinde. Biraz daha uyu."

" olacağım," dedim.

"Harry, eğer sana bir şey olursa, bizi kollayacak tanıdığımız kimse olmayacak. Odaklanabilmen gerek. Git dinlen."

Kulağa çok hoş geliyordu ama ağzım kendiliğinden açıldı. "Hâlâ hazırlamamız gereken-"

Will tam bir sessizlik içinde arkamdan gelmişti. Kolumu arkamdan güçlü bir şekilde kavradı ve dikkatlice büktü. Bana doğru hafifçe eğilene ve baskıyı azaltmak için ilerlemek zorunda kalana kadar acımadı. "Bayanı duydun," dedi. "Geri kalanını kendi başımıza bitirebiliriz. Bir şey olursa seni uyandırırız."

Homurdandım, belimi büktüm, kalçamla Will'in dengesini bozdum ve kilidi kırdım. Will kolumu kırabilir ve beni tutmaya devam edebilirdi ama bunun yerine daha gerçekleşmeden bıraktı. "Pekâlâ, pekâlâ," dedim. "Gidiyorum."

Kulübeye girdim ve köpük bir kamp yastığının üzerinde duran uyku tulumunun üzerine çöktüm.

Dört saat sonra Will beni sarsarak uyandırdığında, aynı pozisyonda yatıyordum. Öğleden sonra ışığı batıdan yarı yıkık kulübeye vuruyordu. Morgan, *Su Böceği*'nin ranzasındaki sünger yatağı soyarak yaptığı kendi paletinin üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı, nefes alış verişi düzenliydi. Will onu tekneden yukarı taşımış olmalıydı.

"Tamam," diye mırıldandım. ". Kalktım."

"Georgia kıyı şeridinde devriye geziyor," dedi. "Yaklaşan bir tekne olduğunu söylüyor."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve midem bulandı. Düşüncelerimi sakinleştirmek için yüzdüm, bir an için gözlerimi kapattım ve sakin bir tropik plaj hayal ettim. Ama kumsal, avuç içlerinde ağızları olan şekil değiştirmiş zombi vampirler tarafından istila edilmeye devam ediyordu.

"Bu işe yaramaz," dedim uykulu bir tiksintiyle. Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. "Nereden geliyor bu?"

"Batı."

"O zaman resifleri aşmak için adanın etrafındaki yolun üçte birine yelken açması gerekecek," diye esnedim. "Georgia nerede?"

Pençeler sert toprağı kazıdı ve kapıda iri, alaca bir kurt belirdi. Oturdu ve bana baktı, kulakları öne doğru dikilmişti.

"İyi iş," dedim ona. "Molly?"

Aceleyle kulübeye girerken, "İşte, Harry," diye seslendi. Elinde yaklaşık iki santim kalınlığında ve bir ayak uzunluğunda beyaz bir kuvars tutuyordu.

"İşe koyul, çekirge. İşler tehlikeli bir hal alırsa kristali kullanmaktan çekinme. Ve sana iyi şanslar."

Ciddi bir şekilde başını salladı ve Morgan'ın yanına gitti. Uzanıp onun gevşek elini tuttu, hafif bir konsantrasyonla kaşlarını çattı ve ikisi de mucizevi perdelerinden birinin ardında kayboldular. "Tanrı seninle olsun, Harry," dedi, sesi birdenbire çıkmıştı.

"Will," dedim. "Oyun yüzünü takın." Will'e döndüğümde genç adamın gittiğini ve onun yerine, bir yığın bol giysinin yanında iri yarı, koyu kürklü bir kurdun oturduğunu gördüm. "Oh," dedim. "Güzel."

Eşyalarımı, ceplerimi, ayakkabı bağcıklarımı kontrol ettim ve hazır olduğumdan emin olmakla kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışmak arasındaki çizgiyi aştığımı fark ettim. Sırtımı dikleştirdim, bir kez başımı salladım ve kulübenin kapısına doğru adım atmaya başladım. "Gidelim millet. Parti zamanı."

Gölün devasa genişliği üzerinde hava giderek kararıyordu. Alacakaranlık, bir şehrin ya da kasabanın ışıklarından uzakta olduğunuzda çok daha farklı bir deneyimdir. Modern uygarlık bizi karanlık saatler boyunca ışıkla yıkıyor - ışıklı reklam panoları, sokak lambaları, farlar, uçak ışıkları, neon süslemeler, evlerin ve işyerlerinin iç ışıkları, gökyüzünde yanıp sönen projektörler. Bunlar hayatımızın o kadar büyük bir parçası ki, gecenin karanlığı artık günlük düşüncelerimizde neredeyse hiç yer almıyor. Bir yandan kendi ışıklarımızı daha parlak, daha enerji verimli, daha ucuz ve daha uzun ömürlü hale getirmeye çalışırken, bir yandan da karanlıktan korktuğumuzu söyleyerek birbirimizin cesaret eksikliğiyle alay ediyoruz.

Gecenin içinde güç var. Karanlıkta dehşet vardır. Tüm birikmiş tarihimize, öğrendiklerimize ve deneyimlerimize rağmen hatırlıyoruz. Duvardaki elektrik düğmesine ulaşamayacak kadar küçük olduğumuz ve karanlığın kendisinin bizi korkudan ağlatmaya yettiği zamanları hatırlıyoruz.

Medeniyetten epey uzaklaştığınızda -mesela ışıksız bir gölde kilometrelerce uzakta- karanlık orada sizi bekliyor. Alacakaranlık, dışarıda oynayan çocukları içeri çağırma zamanından fazlası anlamına gelir. Sönen ışık

Sadece bir günün daha sonu. Gece, korkunç şeylerin uykularından uyanıp yumuşak et ve sıcak kan aradıkları zamandır. Gece, insanlarımızın inşa ettiklerine saygı duymayan ve doğal düzen olarak kabul ettiğimiz şeyde yeri olmayan görünmez varlıkların dünyamıza dışarıdan baktığı ve karanlık ve yabancı düşünceler düşündüğü zamandır.

Ve bazen, sadece bazen, bir şeyler yaparlar.

Demonreach'in kadim yamaçlarında yürürken şu gerçeğin son derece farkında olduğumu hissettim; gece çökmüyordu, aksine pençelerini keskinleştiriyordu.

Yüzen iskelenin sonuna kadar tek başıma yürüdüm. Billy ve Georgia arkada, ormanda kaldılar. Bir kurdu iş başında görene kadar onun ne kadar sinsi olabileceğine inanamazsınız. İnsan seviyesinde bir zekâyla hareket eden kurtlar -*üstelik olağanüstü* bir insan zekâsıyla- istedikleri zaman görünmez olurlar.

Bir tekne resifteki açıklığı işaretleyen şamandıranın etrafında dönüyordu. Beyaz, kiralık bir tekneydi, bölgedeki turistlere sunulan diğer tekneler gibi, yaklaşık yirmi fit uzunluğunda ve su kayağı için donatılmış bir tekne. Rüzgâr güneybatıdan esmeye başlamıştı ve göl giderek daha dalgalı bir hal alıyordu. Kiralık tekne biraz yalpalıyor ve dalgalara karşı düzensiz bir şekilde zıplayarak küçük sprey şokları yaratıyordu.

Teknede kimin olduğunu görene kadar son birkaç yüz metre boyunca gelişini izledim. Tekne oldukça yeniydi. Motoru garip, takırdayan bir ses çıkarıyordu, bu da içindekileri tanımlamaya yarıyordu. Görünüşe göre Beyaz Konsey tam zamanında gelmişti.

Ebenezar McCoy teknenin dümenindeydi, kel kafası yağmurda parlıyordu. Rüzgârı Dinle yolcu koltuğunda oturuyor, yağmur pançosu giyiyor, bir eliyle teknenin yan tarafını tutuyor, diğer eliyle de önündeki gösterge paneline tutunuyordu. Hava koşullarının diktiği yüzü asıktı.

Arka sıranın ortasında kırmızı çiçeklerle işlenmiş beyaz ipekten minik bir figür vardı. Kadim Mai Çinliydi ve yumurta kabuğu bir çay fincanı kadar narin ve kırılgan görünüyordu. Saçları bembeyaz ve uzundu, yeşim taşından yapılmış bir dizi tarakla toplanmıştı. Beyaz Ülke'nin standartlarına bile artık yaşlı olmasına rağmen, gençliğinde sahip ruhani güzelliğin önemli kısmına hâlâ sahipti. Yüz ifadesi dingin, koyu renk gözleri delici ve acımasızdı.

Beni korkuttu.

Kadim Mai'nin iki yanında, gri pelerinlerinin içinde asık suratlı, kıdemli gardiyanlar oturuyordu ve teknenin başka yerlerinde üç kişi daha oturuyor ya da çömelmiş bekliyordu; hepsi de Edinburgh'da hazır bekleyen sert ekipten geliyordu.

Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı ve yüz ifadeleri iş anlamına geliyordu. Anlaşılan Mai onları da en az beni korkuttuğu kadar korkutmuştu: içlerinden biri onun için şemsiye tutuyordu.

Rıhtımın sonunda bekledim ve Ebenezar'ı *Su Böceği*'nin karşısındaki tarafa yanaşması için el işaretiyle davet ettim. Tekneyi benim gösterdiğimden çok daha büyük bir beceriyle yanaştırdı, hasta motoru hâlâ hareket halindeyken durdurdu ve bana bir olta atmak için ayağa kalktı. Onu yakaladım ve gözümü teknedeki kimseden ayırmadan tekneyi iskeleye bağladım. Kimse konuşmadı. Motor sustuğunda tek ses yağmur ve rüzgârdı.

Ebenezar'a başımı sallayarak, "İyi akşamlar," dedim.

Bana sertçe , kaşlarını çatıyordu. Gözlerinin kıyı şeridini taradığını ve bana döndüğünü gördüm. "Hoss," dedi. Ayağa kalktı ve rıhtıma çıktı. Gardiyanlardan biri ona bir ip daha attı ve o da teknenin arka tarafını bağladı. Sonra indi, bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Elini sıktım.

"Raşit?" diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki yağmurdan zar zor duyabildim. "Bizimle," diye cevap verdim sessizce, dudaklarımı oynatmamaya çalışarak.

Başını hafifçe salladı ve sonra diğerlerini çağırmak için döndü. Gardiyanlar ve Kıdemli Konsey üyeleri tekneden inmeye başladı. Rıhtımda Ebenezar'ın yanında yürüdüm ve omzumun üzerinden Gardiyanları izledim. Onlar büyülü ya da başka türlü şiddet konusunda hiçbir yanılsaması olmayan türden kadın ve erkeklerdi. Benimle başa çıkmanın en iyi yolunun beni sırtımdan vurmak olduğuna karar verirlerse, tereddüt etmezlerdi.

İskeleden inip tekrar adaya adım attım ve hemen Demonreach'in varlığını hissettim. Şu anda adada sadece yanımda getirdiğim kişiler vardı.

Ebenezar beni takip etti ve kıyıya adım attığı anda bunu hissettim. Sanki biri kulağıma fısıldamış gibi değildi. Sadece *biliyordum*, hissediyordum, tıpkı bir karıncanın kolunuzda süründüğünü *bildiğiniz* gibi. Bir adım sonra durdu ve ben de yaklaşık üç metre uzaklaşana kadar devam ettim. Grupları rıhtımdan inip kıyıda dururken yüzümü onlara döndüm. Adayla olan bağlantıdan onları yakından takip ettim, arkamdan gizlice yaklaşıp tavşan yumrukları atmaya başlayabilmeleri için peçelerin arkasına saklanan herhangi bir Gardiyan olmadığından emin oldum.

Ebenezar, Kadim Mai ve yüzünde belli belirsiz yeşilimsi bir taşıyan Rüzgârı Dinle, yan yana durmuş bana bakıyorlardı. Gardiyanlar yayılmış, dikkatli gözlerle göl de dahil olmak üzere olası her yaklaşma yolunu izliyorlardı.

"Evet, Büyücü Dresden," dedi Ebenezar. Asasına yaslandı ve kayıtsızca bana baktı. "Notunuzu aldık."

"Anlamıştım," dedim. "Kavga etmek istersen seni memnun edeceğimi söylediğim kısma kadar geldin mi?"

Gardiyanlar aslında dişlerini gösterip hırlamaya başlamadılar ama
Kapat.

"Evet, ," dedi Ebenezar. "Bunun daha kârlı olabileceğini düşündüm.
önce bir şeyler konuşabiliriz."

"Gerçekten de öyle," dedi Kadim Mai. Sesi, içinde konuşan küçük, kırılgan insana uymayacak kadar yumuşak ve kendinden emindi. "Seni koğuştan sonra da öldürebiliriz."

Aslında ter içinde kalmadım ama buna çok yakındım. "Açıkçası, Beyaz Konsey'e yaptığınız saygısızlık
Bir şekilde yanıt verin," diye devam etti. "Başka seçeneklerimiz olmadığı için size geldiğimizi düşünerek kendinizi övmeyin."

Ebenezar Mai'ye yumuşak bir bakış attı. "Aynı zamanda," dedi, "bir araştırmacı olarak itibarınız Konsey içinde rakipsiz. Bu, katil olduğu iddia edilen kişiyle olan ilişkinizin saflığına eklendiğinde, söyleyeceklerinizi dinlemek için yeterli bir sebep."

"Büyücü Dresden," dedi Rüzgârı Dinle. "Morgan'ın masumiyetine dair kanıtınız olduğunu söylemiştiniz. Bir tanığınız olduğunu söylemiştiniz."

"Ve daha fazlası," diye
cevap verdim. "Peki ?"

Herkes gelene kadar biraz beklememiz gerekiyor," dedim.

Kadim Mai'nin gözleri kısıldı. Gardiyanlar daha da tetikteydi ve elleri silahlarının üzerinde, biraz yayıldılar.

"Diğerleri ne, Hoss?" Ebenezar sordu.

"Bu komploya doğrudan dahil olan herkes," dedim. "olarak tuzağa düşürülen tek kişi Müdür Morgan değildi. Morgan'ın hesabında bulunan paranın kaynağını başardığınızda, paranın Beyaz Saray'a ait bir geldiğini göreceksiniz."

Rüzgârı Dinle kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Araştırdım," dedim. "Daha fazla araştırmadan sonra, paranın muhtemelen Beyaz Saray liderlerinin bilgisi dışında taşındığı sonucuna vardım. Suçlu taraf sadece LaFortier'in ve suçu Müdür Morgan'ın üstlenmesini istemekle kalmıyor, aynı zamanda Konsey'i Vampir Mahkemeleri'yle düşmanlıklarını yenilemeye yönlendirmek istiyordu."

Bunu söylediğimde gardiyanlar birbirlerine baktılar. Hava gittikçe kararıyordu ve yüz ifadelerini seçmekte zorlanıyordum. Rüzgârı Dinle'nin yüzü düşünceli bir hal aldı. "Peki bunun kanıtı var mı?" diye sordu.

" inanıyorum," diye cevap verdim. "Ama bunu bulmak zaman alabilir; Morgan'ın haksız yere yargılandığı ve hak etmediği halde idam edildiği süreden daha uzun bir zaman."

Kadim Mai aniden gülümsedi, yüzünde donmuş bir porselenin tüm neşesi ve canlılığı vardı. "Başka bir deyişle," dedi, "Morgan'ı izleme büyülerimizden gizlemek için alınan önlemler sınırlarına yaklaştı ve sizi bu buluşmayı aramaya zorladı."

Seğirmemek için kendimi zor tuttum. Korkutucudan daha kötü olan tek şey *zeki* ve korkutucu olmaktır.

Mai Ebenezar'a döndü. "Dresden'in bu komploya bir şekilde dahil olduğu çok açık ve eğer Dresden buradaysa Morgan da muhtemelen yakınlardadır. Dresden'i dinlendirin ve Morgan'ın izini sürmeye hemen devam edin. Edinburgh'a döndüğümüzde bu işi düzgün ve düzenli bir şekilde halledebiliriz."

Ebenezar Mai'ye baktı ve sonra Rüzgârı Dinle'ye baktı.

Yaşlı büyücü bir süre bana ve sonra mürekkep lekeli parmağını kaldırarak yağmurdan yüzüne yapışmış birkaç saç telini geri . Asasına yaslandı ve uzun bir süre adanın etrafına baktı, ifadesi mesafeliydi. "Diğer tarafların orada olduğundan bahsedilmedi," dedi sonunda. "Bu Konsey'in işi, başka kimsenin değil. Bu toplantıya Beyaz Saray'ın temsilcilerini eklemek, kaçınmaya çalıştığınızı iddia ettiğiniz savaş kadar felaketle sonuçlanabilir, Büyücü Dresden."

Ebenezar'ın çenesi gerildi. "Bu onu tutuklamamız gerektiğini söylemekle aynı şey değil."

Dinle Rüzgâr, Ebenezar'a sert bir şekilde baktı. "Eğer söylediği doğruysa, gerçek ortaya çıkacaktır. Bu kanıt varsa bulunabilmesi için duruşmayı erteleyebiliriz."

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki," dedi Ebenezar, "davanın sonucu gerçeklerin ortaya çıkmasıyla değişmeyecek."

Rüzgârı Dinle'nin sesi sertleşti ve sertleşti, yaşlı adamdan daha önce hiç duymadığım derin ve yakıcı bir öfke barındırıyordu. "Olması gereken bir dünya var," diye homurdandı, "ve *olan* bir dünya. Birinde yaşıyoruz."

"Ebenezar, Ve eğer olacaksa, diğerini de yaratmalı," diye karşılık verdi.

Rüzgârı Dinle yere baktı ve başını salladı. Çok yaşlı ve çok yorgun görünüyordu. "Seçilecek iyi bir yol yok, eski dostum," dedi sessizce. "Bütün

Yapabileceğimiz şey birçok kişinin mi yoksa birkaç kişinin mi öleceğine karar vermek." Bana , yüzü sertleşmişti. "Üzgünüm, Hoss Dresden. Ama kabul etmek zorundayım. Tutuklayın onu."

Bölüm 41

Demonreach, Billy ve Georgia'nın yaklaştığını hissetmeme ve onlardan gelen gerginlik, korku ya da öfke olabilecek belirsiz bir heyecan duygusunu hissetmeme izin verdi. Gardiyanların duyguları hakkında çok daha belirsiz bir fikrim vardı ama benimle bir kavga başlatmaya hevesli olmadıklarını söyleyebilirdim.

Bu da bende gülme isteği uyandırdı. Yani, cidden. Teke tekte, elbette, herhangi biri için ele avuca sığmaz biri olabilirdim. Ama orada Kıdemli Konsey'in *üç* üyesi vardı, herhangi biri beni düğümleyebilirdi. Ve sayıca benden beşe bir üstündüler.

Ve sonra aklıma geldi. Benden çok daha tehlikeli bir şeyle uğraşıyorlardı, şu anda eski Volkswagen'ine el konulmuş olan Harry Dresden. On altı yaşıma bastığımdan beri korkmakla meşgul oldukları potansiyel şeytani karanlık lord kabus büyücüsüyle uğraşıyorlardı. Kemmler'in Varisleri'yle zombi bir dinozora binerek karşılaşan ve Morgan ile Kaptan Luccio'yu daha ona ulaşamadan dümdüz eden bir dövüşten galip çıkan büyücüyle uğraşıyorlardı. *Tüm* Üst Düzey Konsey'e meydan okuyan ve daha sonra gerçekten de ortaya *çıkan*, görünüşe göre savaşmaya istekli olan bir adamla uğraşıyorlardı - tamamen ürkütücü bir adacığın kıyılarında ve bir tatlı su denizinin ortasında.

Kabul ediyorum, teknik olarak o kişi bendim, ancak bu aramalardan bazılarının ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Küçük ayrıntıları, kaderin cilvelerini ya da muhtemelen hak etmediğim müttefiklerimin yardımlarıyla o delilik bulutlarından aşağı yukarı tek parça halinde çıkmamı sağladıklarını bilmiyorlardı.

Hâlâ ayakta olanın ben olduğumu biliyorlardı ve bu gerçek sağlıklı ve mantıklı bir korku uyandırıyordu. Daha da ötesi, yapabileceğimi bilmedikleri şeylerden korkuyorlardı. Ve hiçbiri evime dönüp iyi bir kitap okumayı ve soğuk bir bira içmeyi tercih edeceğimi .

Rüzgârı Dinle konuşmasını yaptığında hiç kıpırdamadım. Sanki pek etkilenmemiş gibi öylece durdum. Konsey belli ki üç kıdemli üyeyi bir tür karar yeter sayısı olarak göndermişti ve onlardan ikisinin sözünün bir hareket tarzına karar vermek için yeterli olacağını düşünmüştüm ama oradaki savaşçıların en yaşlısı, adı Beorg, Yorg ya da Bjorn olan büyük siyah sakallı iri bir adam - kesinlikle İskandinav- Ebenezar'a bakmak için döndü.

Ozarks'ın büyücüsü yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gülümsemesini tanıdım. Onunla yaşamaya ilk , babamı öldürdükten sonra

Her hafta erzak almak için kasabaya giderdik. Canları sıkılan bir genç oğlan, yeni bir çocuğun varlığına tipik bir ergen düşüncesizliğiyle tepki gösteriyordu. İçlerinden biri beni onunla dövüştürmeye çalışmıştı.

O zamanlar, günümün dikkatimi dağıtmasından rahatsız olduğumu hatırlıyorum. Büyük bir iblisi ve Beyaz Konsey'in eski bir Müdürünü iki adil dövüşte ortadan kaldırdığım için, yerel genç kabadayılar gerçekten dikkatimi çekmiyordu. Onlar oyun oynayan çocuklardı ve ben çok çabuk büyümüştüm. Çok fazla sorun yaşamadan öldürebilirdim ama bu fikir bile gülünçtü. Bu, evdeki örümcek ağlarını temizlemek için alev makinesi kullanmak gibi bir şey olurdu.

Onlar beni kavgaya çalışırken orada öylece durmuş, onlara bakıyordum. Hareket etmemiş, bir şey söylememiş ya da yapmamıştım. Sessizlik ve durgunluktan oluşan bir duvarın içinde öylece durdum, ta ki bu sessizlik gittikçe ağırlaşana kadar. Sonunda bu sessizlik onları geri itmiş ve ben de yanlarından geçip gitmiştim. Ve yine aynı şeyi yapıyordum, sessizliğin onların belirsizliklerini körüklemesine izin veriyordum.

tainty.

Ebenezar'ın bakışlarıyla karşılaştım ve ikimiz de belli belirsiz gülümsedik.

hafıza.

Ebenezar Gardiyanlara dönerek, "Pekâlâ beyler," dedi. "Konsey'in iradesini duydunuz. Ancak aptalca davranan birinin emriyle aptalca bir şey yapacağınız için size yardımcı olmayacağımı bilmelisiniz."

Mai'nin kafası Ebenezar'a odaklanmak için döndü. "McCoy!"

Ebenezar başını ona doğru eğdi. "Büyücü Mai, genç adamla tartışmaya girmemeni tavsiye ederim. O kavgada adil bir eldir."

Yaşlı kadın kibirle çenesini kaldırdı. "O gerçekten senin takdirin değildi. Ona sadece iki yıl göz kulak oldunuz."

"Ve onu tanımaya başladım," dedi Ebenezar. Gözlerini Rüzgârı Dinle'ye çevirdi. "Sahip olduğun rakun yavrusu onun hakkında ne düşünüyordu? Genç hayvanların ne kadar iyi bir karakter yargıcı bahsedip duruyorsun. Kendini böyle bir komploya dahil edecek türden bir adam mı? Cevabı biliyorsun."

Rüzgârı Dinle yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Konu bu değil ve sen de biliyorsun ki

o."

"Eğer onu zapt etmemizde bize yardımcı olmazsan," dedi Mai, sesi keskin ve "Bu vatana ihanet sayılabilir, Büyücü McCoy."

"Size yardımcı oluyorum," dedi Ebenezar. "Çatışmadan kaçınmanızı tavsiye ederek." Durakladı ve "Ona sormayı deneyebilirsin" dedi.

"Affedersiniz?" Mai dedi ki.

"Ona soruyorum," dedi Ebenezar. Başparmağını tulumunun bir kayışına sıkıştırdı. "Ona kibarca seninle Edinburgh'a gelmesini söyle. Belki işbirliği yapar."

"Zahmet etmeyin efendim," dedim. "Etmeyeceğim."

"Kadim Mai," diye gürledi Müdür Bjork. "Lütfen tekneye geri dönerseniz, bununla biz ilgileneceğiz."

Olduğum yerde kalmaya devam ettim ve diğerlerinin de yakında geleceğini umdum. Herkes piste çıkana kadar dans müziğini başlatmak istemedim ama Gardiyanlar beni zorlarsa bunu yapmak zorunda kalabilirdim.

"Kadim Mai," diye tekrarladı Müdür Yorgi. "Bizden-"

Cümlesini tamamlayamadan kulakları sağır eden bir kükreme duyuldu ve bir helikopter arkamızdaki yamacın üzerinden geçerek ağaç tepelerinin yaklaşık bir buçuk santim üzerinde uçmaya başladı. Yanımızdan süzülerek geçti ve sonra gölün üzerinde bir dönüş yaparak geri döndü ve kıyı şeridinin otuz metre üzerinde, belki yüz metre ötede havada asılı kaldı.

Filmlerde, özel kuvvetlerden adamlar hatlardan hızla inerler. Hatta bir keresinde ben de sıraya girmiştim, bir nevi, ama donanma komandosundan çok yemek çuvalıydım. Ama helikopterden atlayanlar vampirler olduğunda, çok fazla çizgiyle uğraşmazsınız.

Ya da herhangi bir çizgi. Hem de hiç.

Beyazlar içindeki üç figür havada asılı duran helikopterden atladı, aşağı inerken bir kez düzgünce takla attı ve bir dansçının çömelişiyle birlikte yere indi. Sonra hepsi birden yükseldi, hareketleri Cirque du Soleil'de görebileceğiniz herhangi bir şey kadar güzel, pürüzsüz ve koordineliydi.

Lara ve iki kız kardeşi bize doğru yürüdüler ve bu işte iyiydiler. Lara' üzerinde kıvrımlarını ortaya çıkaran beyaz bir güneş elbisesi ve kalçalarında çapraz duran iki siyah deri kemer vardı. Kemerlerden birinde kılıf içinde tabanca asılıydı. Diğer kemerde ise bir kılıç vardı; yıpranmış sapı sanki gerçekten kullanılmış gibi görünen gerçek bir meç. Uzun siyah saçları bir ağla toplanmıştı ve başının tepesi beyaz bir kumaşla örtülmüştü, tam bir Çingene görünümündeydi. Saf platinden yapılmış bir gerdanlık takıyordu, metal zayıflayan ışıkta bile kendi ışıltısını koruyor gibiydi ve gerdanlıktan tek bir büyük kan kırmızısı yakut sarkıyordu.

Yürürken vücudunun muhteşem kadınsı kıvrımlarını, kalçalarının bir o yana bir bu yana rahatça sallanışını, her hareketinin ölümcül silahlar taşıdığı gerçeğini vurgulayışını fark etmemek mümkün değildi. Ve beyaz elbisesinin üzerine yağmur yağdığı için, diğer pek çok şeyi fark etmemek imkansızdı.

Lara'nın silahları ve ayakkabıları dışında giydiği tek şeyin bu olması gibi.

Dilimin çenemden aşağı sarkmasını engellemeye odaklandım ve gözlerimi başka bir yere bakmaya zorladım.

Kız kardeşleri çok daha farklı kıyafetler giyiyordu. Beyaz giysiler giymelerine rağmen, ikisi de motosiklet derisine benzeyen bir şey giymişlerdi - tipik Amerikan motorcuları gibi değil, daha çok profesyonel yarış motosikletçilerinin giydiği ekipmanlara benziyordu. Çok yüksek teknolojili görünüyordu ve belli ki zırhlıydı. Standart teçhizatta zırh, çarpışma ya da düşme durumunda sürücüyü korumak için kullanılan ağır plastikten yapılmıştı. Raith'in teçhizatında çok daha güçlü bir şeye yükseltilmiş olduğuna bahse girmeye hazırdım. Onlar da hem geçmişe hem de günümüze ait tabancalarla donatılmışlardı. Saçları arkadan toplanmıştı ve Lara gibi onların da tenleri soluk, gözleri geniş ve gri, dudakları koyu ve davetkârdı.

Üç Raith kardeşin gelişini izledim ve kendi kendime, eğer evrende adalet varsa, bunu ağır çekimde izleyebileceğimi düşündüm.

Ne yazık ki.

Göz ucuyla Mai'nin sakince elini kaldırıp Müdür Ber- serkergang'a geri çekilmesini işaret ettiğini gördüm. Bu beni şaşırtmadı. Kadim Mai'nin doğru davranış ve bunun nasıl olması gerektiğine dair çok güçlü fikirleri vardı. Konsey üyeleri arasında, dışarıdan bakanların şahit olabileceği gözle görülür bir bölünmeye asla göz yummazdı.

Lara yirmi adım ötede durdu ve kız kardeşleri de onun birkaç adım gerisinde durdu. Gözleri, vampirlerin bakışlarına sakin bir dikkatle karşılık veren Gardiyanların üzerindeydi.

"Harry," dedi, sesi sanki bir suarede karşılaşmışız gibi sıcaktı. "Sen kötü, çok kötü bir adamsın. Bu gece seni başkalarıyla paylaşmak zorunda kalacağımı söylememiştin."

"Ne diyebilirim ki?" Lara'nın yüzüne sordum. Ona gülümsedim ve gözlerimi ondan ayırmadan başımı eğdim. Gardiyanlarda gözlemlediğimden daha keyifli bir paranoyaydı bu, daha az temkinli olmasa da. "Eskiden güvenen, nazik bir ruha sahiptim ama acımasız dünyanın zorlukları beni alaycı ve temkinli yaptı."

Lara Gardiyanlardan bana baktı, yüzünde spekülatif bir ifade vardı. Sonra onlara çelik levhaları eritebilecek bir gülümseme verdi ve bana doğru yürüdü. Gelirken iki elini de bana doğru uzattı.

Ben de gülümsedim ama benimki çok daha sert ve yapaydı ve gülümseyen dişlerimin arasından fısıldadım: "Şaka yapıyor olmalısın."

Gözlerini ağırbaşlı bir şekilde aşağı indirdi, gülümsemesini bir sırıtışa dönüştürdü ve nefes aldı, "Bana iyi davran, sihirbazım, ben de iyiliğinin karşılığını vereyim."

Karşılığında ona ellerimi uzatmadan önce çok uzun süre tereddüt ettiğimi sanmıyorum. Onları sıktık. Parmakları ipek gibi pürüzsüz ve çok soğuktu. Gülümsedi ve yavaş, zarif, resmi bir hareketle başını bana doğru eğdi.

Sonra gözümü kırpmamdan, hatta hareket etmemden bile daha hızlı bir şekilde beni öptü.

Açık elini kullandı, bu da darbenin ölümcül olmasını engelledi. Öyle bile olsa, bir sopa gibi vurdu. Beni birkaç adım geriye savurdu, savruldum ve sarhoş bir tirbuşona yakalanıp kıçımın on adım ötede yere çarpmasıyla son buldum.

"Bir kez daha bize *yalan* söylediniz," diye hırladı Lara. "Bizi *kullandın*. Senin hilelerinden bıktım usandım büyücü."

Orada ağzım açık oturdum, çenemin yükselen esintide kemiksiz bir şekilde sallanmaya başlayıp başlamayacağını merak ediyordum.

Öfke ondan soğuk bir küre halinde yayılıyordu ve vücudunun her zerresi şiddet uygulamaya hazır görünüyordu. Solunda Konsey üyeleri, sağında ormanın karanlığı olduğu halde bana bakıyordu. Kalkan bileziğime odaklandım, silahını çekip beni vurmak üzere olabileceğine dair her türlü ihtimalin varlığından emindim.

"Eğer kardeşim bu gece bana bütün olarak geri ," diye devam etti, sesi soğuk ve ölümcüldü, "aramızda kan akacak ve birimiz düello alanında ölü yatana kadar onurum tatmin olmayacak."

Sonra sağ gözüyle bana göz kırptı. "Anlıyor

musun?" diye sordu.

"Ah," dedim çenemi oynatmaya çalışarak. Görünüşe göre bütündü. "Evet. Mesaj alındı."

"Kibirli çocuk." Bana yere . Sonra döndü ve kararlı adımlarla Kıdemli Konsey üyelerine doğru yürüdü. Kadim Mai'ye yaklaşık on adım kala durdu, tam da arkasında duran Gardiyanlar patlayıp gök gürültüsü ve öfke saçmaya başlamadan önce. Zarif bir dikkat duruşuna geldi ve Kadim Mai'nin önünde oldukça derin bir şekilde eğildi.

Mai'nin yüzünde hiçbir şey yoktu. Jeste vererek daha az derin bir şekilde eğildi. "Sizinle canlı olarak tanışmak bir zevk," dedi Lara. "Siz Ancient Mai."

"Lara Raith," diye yanıtladı Mai. "Bu toplantıya katılacağınızı tahmin etmemiştim."

"Ben de senin." Bana oldukça iğrenmiş bir bakış attı. "Görünüşe göre nezaket bu dünyada değerini yitirmiş bir meta." Ebenezar ve Lis-tens-to-Wind'e tekrar eğildi ve onları isimleriyle selamladı. "Şöhretiniz sizden önce geliyor beyler."

Kızılderili Joe konuşmadan başını salladı.

"Leydi Raith," dedi Ebenezar sakince. "O çocuğa bir daha dokunursanız, akrabalarınızdan geriye gömmek için sadece beş yüz dolarlık ayakkabılarınız kalır."

"*Ai ya*," dedi Kadim Mai düz bir ses tonuyla.

Lara Ebenezar'ın sözleri karşısında durakladı. Tam olarak sarsılmamıştı ama Ebenezar'a bir kez daha baktıktan sonra başını ona doğru eğdi. "Beyler, la- dy. Açıkçası ikimizin de ele alınması gereken acil endişeleri var. Aynı şekilde, hiçbirimiz diğerinin varlığını beklemiyorduk ve şiddetli bir çatışmanın kimseye faydası olmaz. Beyaz Saray adına, bu toplantı süresince resmi bir saldırmazlık anlaşması öneriyorum."

Kadim Mai Ebenezar'a sert bir bakış attıktan sonra çenesini hafifçe kaldırıp arkasını döndü ve bir şekilde onu resmen gerçeklikten kovduğu izlenimini verdi. "Kabul ediyorum," dedi. "Konsey adına teklifi kabul ediyorum."

Sendeleyerek tekrar dik durmayı başardım. Yaralı başım Lara tarafından yarılmış gibi hissediyordum ve yanağımda el şeklinde bir morluk vardı ama orada oturup bir kız tarafından tokatlandığım için sızlanmayacaktım. Kabul, kız yüzlerce yaşındaydı ve kriko kullanmadan bir itfaiye aracının lastiklerini değiştirebilirdi, ama burada işleyen bir prensip vardı. Ayağa kalktım ve dikkatlice Ebenezar'ın yanına, vampirlerin yanına doğru yürüdüm. Gardiyanlardan biri bana biraz yer açtı, tüm dikkati Lara ve kız kardeşlerine odaklanmıştı.

Heh. Bir düşmana nişan aldığımda bana karşı çok daha rahatlardı. Farkındalığımın bir kısmını Demo- nreach'e odaklamaya çalıştım. Bu grubu toplamak için elimden geleni yapmıştım. Bir sonraki seviyeye geçmek için katil hakkındaki tahminime güveniyordum ve o ortaya çıkana kadar hem Lara'yı hem de Konsey'i oyalamaya devam etmek zorundaydım.

Bunu yapmanın en iyi yolu, şimdilik, sessiz kalmak ve onların

Konuş.

Lara, "Sanırım yapmamız gereken ilk şey bilgiyi paylaşmak," dedi.

Ancient Mai. "Önce benim gitmemi mi tercih edersin?"

Mai an için bunu düşündü ve sonra başını hafifçe eğerek onayladı.

Lara daha fazla devam etti. "Kardeşim Thomas Raith, kadim naagloshii' biri olan bir skinwalker tarafından kaçırıldı. Deri-gezen bir takas teklif etti. "Kardeşime karşılık Müdür Donald Morgan."

Mai başını iki yana eğdi. "Dresden bu meseleye nasıl dahil oldu?" "Müdür Morgan'ın masumiyetini kanıtlamaya çalıştığını iddia ediyor.

Konsey'in içindeki bir meselede. Konsey'e bir iyi niyet jesti olarak ve Chicago'da barışın yardımcı olmak için kardeşime Dresden'e makul ölçüde düşük riskli yardım ve destek sunması talimatını verdim." Bana baktı. "İyi niyetimi defalarca suiistimal etti. Bu sefer de kardeşimi bir şekilde soruşturmasına dahil etti ve Thomas skinwalker tarafından pusuya düşürüldü."

"Hepsi bu kadar mı?" Mai sordu.

Lara bana tekrar ters ters baktı ve düşünmek için bir süre kendini zorluyor gibiydi. "Müdür Morgan'ın tutuklanmasının arkasında üçüncü bir tarafın olduğunu ve Mahkeme'yi Konsey'e karşı kışkırtmaya çalıştığını iddia ediyor. Şaşırtıcı bir şekilde, kendi soruşturmam onun ifadelerinin yalan olduğunu hemen kanıtlamadı. Mali müdürlerimden birinin, hatırı sayılır bir hesabın içeriğini zimmetine geçirmesi için bir şekilde zorlanmış olması mümkün görünüyor. Dresden paranın Müdür Morgan'a aitmiş gibi gösterilen bir hesaba gönderildiğini iddia ediyor."

Mai başını salladı. " miydi?"

Lara zarifçe omuz silkti. "Bu mümkün. Adamlarım ne olduğunu daha kesin bir şekilde ortaya koyacak kanıtlar bulmak için çalışıyorlar."

Mai başını salladı ve birkaç saniye kıpırdamadan durduktan sonra, "Konunun etrafında ne kadar dikkatli bir şekilde dans etsen de, neden burada olduğumuzu çok iyi biliyorsun," dedi.

Lara çok hafifçe gülümsedi.

"Dresden'in bize anlattığı hikâye basitlikten yoksun," diye devam etti Mai. "Gerçek kelimeleri söylemekten ne kadar dikkatle kaçındığınıza rağmen, Beyaz Saray'ın LaFortier'in ölümü meselesine karışmadığına inanmamızı istiyorsunuz gibi görünüyor. Dolayısıyla sizin hikayeniz de basitliğin inandırıcılığından yoksun."

"Tecrübelerime göre, devlet meseleleri nadiren basit ," diye cevap verdi Lara. ed.

Mai bir elini hareket ettirdi, bir şekilde onaylandığını gösteren küçük bir hareketti.

ment. "Yine de yakın tarih göz önüne alındığında, LaFortier'in öldürülmesinde bilinen bir düşmanın eylemleri, isimsiz ve meçhul bir üçüncü şahsın eylemlerinden çok daha olası görünmektedir."

"Elbette. Ne de olsa siz büyücüsünüz," dedi Lara en ufak bir ironi belirtisi göstermeden. "Sizler büyük sırların sahiplerisiniz. Eğer böyle bir grup var olsaydı, bunu mutlaka bilirdiniz."

"LaFortier'nin ölümünü planlamakla suçlayarak halkınızı haksız yere yargılıyor olabilirim," diye cevap verdi Mai, sesi son derece sakindi. "Ne de olsa siz vampirlersiniz ve açık sözlü ve nazik doğalarınızla tanınırsınız."

Lara başını eğerek hafifçe gülümsedi. "Ne olursa olsun, kendimizi burad
a." "Bu tartışılmaz görünüyor."

"Kardeşimin sağ salim dönmesini istiyorum."

Mai başını sertçe bir kez salladı. "Beyaz Konsey bir daha
biri."

Lara, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "Müdür Morgan sizinle birlikte değil.
ny."

"Geçici bir durum," dedi Mai. Bana bakmadı ama eminim ki
Sesindeki çeliğin bana doğru yöneldiğini fark ettim.

"O zaman belki de ortak bir çaba göstermeliyiz," dedi Lara. "Skinwalker'ın Müdür'ü ele geçirmesine izin vermemeliyiz."

"Beyaz Saray'la ittifak kuranlar pişman olurlar," diye yanıtladı Mai. "Konsey'in sana ya da kardeşine yardım etmek gibi bir yükümlülüğü yok."

"Kralım ve sarayı tarafından sizin adınıza gösterilen son çabalara rağmen mi?" Lara sordu.

Mai gözlerini kırpmadan ona baktı ve başka bir şey söylemedi.

"O benim kanımdan," dedi Lara sessizce. "Onu geri getireceğim."

"Sadakatinizi takdir ediyorum," dedi Mai, öyle olmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Ancak, deri gezgininin bir takas istemesi meselesi şu anda nerede durduğumuzla pek ilgili değil."

"Aslında," dedim. "Öyle sayılır, Ancient Mai. Birine Shag- nasty'ye bu gece benimle nerede buluşacağını söylettim. Suyu nasıl geçtiğine bağlı olarak her an burada olabilir."

Ebenezar gözlerini kırpıştırdı. Sonra yüzünü bana çevirdi, yüz ifadesi açıkça aklımı kaçırıp kaçırmadığımı soruyordu.

"Wile E. Coyote," dedim ona ayık bir şekilde. "Suuuuuuper Genius."

Onu düşünürken gördüm ve eski akıl hocamın bunu anladığını, planımı anladığını fark ettim. Bunu anlayabiliyordum çünkü yüzünde sadece işlerin feci şekilde ters gideceğini anladığında gördüğüm o ifade vardı.

buna hazır olmak. Asasını göğsüne dayadı ve gözleri etrafımızdaki ormanda gezinirken boş boş cebini karıştırdı.

Mai'nin aklının nerede olduğunu ya da herhangi bir şeyi çözüp çözmediğini bilmiyorum. Çözemeyeceğine dair bir his vardı içimde. Düşünce süreçlerinin hepsi yanlış varsayımlardan yola çıkmak zorunda olduğundan, doğru bir sonuca varma şansı pek yoktu.

"Bunun tek anlamı," dedi bana, "buradaki işimizi bitirip buradan çekilmemizin akıllıca olacağıdır."

"Ne yazık ki ben de benzer bir sonuca varıyorum," dedi Lara kasıtlı olarak. "Belki de bu toplantının sona ermesinin zamanı gelmiştir."

Arkasında, kız kardeşlerinden biri bir elini çok hafifçe kaydırdı.

Tepede şimşekler çaktı ve gök gürültüsü konuşmaya ara verilmesine neden oldu. Rüzgâr yeniden hızlandı ve Rüzgârı Dinle aniden başını kaldırdı. Bakışlarını kuzeye çevirdi ve gözleri kısıldı.

Bir an sonra adada yeni bir varlık hissettim. Demonreach Kulesi'nin bulunduğu kel tepenin uzak tarafına daha fazla insan inmişti. On iki kişilerdi ve insanlık dışı bir hızla tepeye doğru ilerlemeye başladılar. Beyaz Saray vampirleri olmalıydılar.

Saniyeler sonra, dört yüz metre ötedeki ormanda çift insana benzer varlık daha *belirdi*. Bu da yetmezmiş gibi, adanın kuzeybatı kıyısına iki kişi *daha* geldi.

Mai, Injun Joe'nun yüz ifadesini hemen fark etti ve başını eğerek Lara'ya sertçe baktı. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Aileme haber verdim," diye cevap verdi Lara sakince. "Buraya seninle savaşmaya gelmedim, Kadim Mai. Ama kardeşimi kurtaracağım."

Her de yeni varlıklardan oluşan iki küçük gruba odaklandım ve sayılarının arttığını gördüm. Sahilde, çok ama çok daha fazla sayıda ayak Demonreach'in zeminini dövmeye başlamıştı, otuz ya da daha fazla. Yakındaki ormanda, adanın daha önce hiç karşılaşmadığı bir varlık ortaya çıktı ve bunu daha fazlası ve daha fazlası izledi.

Bunun tek bir açıklaması vardı: Yeni gelenler Nevernever'dan güç çağırıyorlardı. Sahildeki çiftin Madeline ve Binder olduğuna ve ayakları yere basar basmaz gri adamlarını çağırmaya başladığına bahse girmiştim. Ormanda öylece beliren bu iki kişi, bir Yol seçmiş ve Nevernever'dan doğrudan adaya çıkmış olmalıydı. Binder'ınki gibi ikinci bir çağrının yapılıyor olması mümkündü ama ben

Birinin destek toplamış ve bunu Yol boyunca kendileriyle birlikte getirmiş olması çok daha muhtemeldir.

Bu sırada Mai ve Lara pençelerini açmaya başlamıştı. "Bu bir

tehdit mi vampir?" Mai düz bir tonda söyledi.

"Bunu bir gerçek olarak görmeni tercih ederim," diye cevap verdi Lara, ses tonu konuşma boyunca içerdiği cazibeyi ve neşeyi bir ölçüde kaybetmişti.

Arkamdaki Gardiyanlar gerginleşmeye başladı. Bunu hem kendim hem de Demonreach aracılığıyla hissedebiliyordum. Eller kılıflı silahların kabzalarına ve kılıçların kabzalarına konurken derinin gıcırdadığını duydum.

Lara da karşılık olarak parmak uçlarını hafifçe kendi silahlarının üzerine koydu. İki kız kardeşi de aynısını yaptı.

"Bekle!" Tersledim. "Bekle!"

Herkes bana bakmak için döndü. Adanın intellectus'u bana hızla gelişen olaylar hakkında bilgi verirken, gözlerim yarı odaklanmış bir şekilde orada durup, tamamen içgüdüsel ve alışkanlık ileri geri bakarken, çıldırmış bir adam gibi görünüyor . Beyaz Saray takviye birlikleri kule tepesini atlamış ve Lara'yı desteklemek için sahile doğru ilerliyorlardı -ki bu da en azından bir şeydi. Lara'nın helikopteri onları özellikle Morgan'ı aramak için oraya bırakmamıştı. Alçaktan, kuzeyden gelmiş, geliş sesini gizlemek için tepenin arazisini kullanmış olmalıydı.

Dikkatimi tekrar etrafımdaki manzaraya verdim. "Vay anasını. Bunun onun üzerinde baskı yaratacağını biliyordum. Ama bu adam savaşa gitti."

"Ne?" Rüzgarı Dinle diye sordu. "Sen neden ?"

"Birbirinize girmeyin!" Tersledim. "Lara, birlikte çalışmalıyız yoksa hepimiz ölürüz."

Başını biraz yana çevirip bana baktı. "Neden?"

"Çünkü yüzün üzerinde -yüz on, şimdi- varlık adanın farklı noktalarından yeni geldi ve devam eden küçük mikserimizi beslemek için burada değiller. Biz sadece dokuz kişiyiz ve siz on beş kişisiniz. Sayımız beşe bir. Şimdi *altıya* bir."

Mai bana . "*Ne?*"

Ulumalar havada süzülüyordu, yağan yağmurla boğuklaşmıştı ama yönlerinin belli olmaması onları daha da ürkütücü hale getiriyordu. Onları hemen tanıdım: Binder'in gri adamları. Geliyorlardı, geceleyin bir ormanın tehlikesini umursamayan akılsız bir amaçla hareket ediyorlardı.

İkinci grup daha yakındaydı. Büyümeleri yüz yirmi beşte durmuştu ve bize doğru harekete geçmişlerdi bile. Gri adamlar kadar hızlı ama istikrarlı bir şekilde ilerliyorlardı ve ormanı tarayıp avlarını bulduklarında etraflarını sarmak için muazzam bir kavisli hat şeklinde yayılıyorlardı. Kırmızı ışık ağaçların arasından onlara doğru akmaya başladı, simsiyah gölgeler oluşturdu ve yağmuru kana çevirdi.

Kendimi düşünmeye, Demonreach'e doğru soruları sormaya zorladım. Bir saniye düşününce iki gücün tam olarak aynı anda üzerimize geleceğini anladım; birlikte çalışıyorlardı.

Sayısal dezavantaj çok büyüktü. Gardiyanlar bazı büyüler yapabilir ve Kıdemli Konsey üyeleri muhtemelen etraflarında ceset yığınları bırakabilirdi ama karanlık gecede, hedeflerini birkaç adım yaklaşmadan önce görmekte zorlanacakları bir gecede sayıca altıya bir üstünlük sağlayamazlardı. Büyük grup onlara bir taraftan saldıracak, küçük grup da diğer taraftan gelip bizi sıkıştıracaktı.

Tabii...

Tabii iki gruptan birine ilk biz ulaşıp, ortağı bize ulaşıp arkamızdan vurmadan önce onu ortadan kaldıramazsak.

Sayıca bizden çok üstün olsalardı, yapılacak en akıllıca şey deli gibi kaçmak olurdu ama kimsenin kaçmayacağını biliyordum. Konsey hâlâ Morgan'ı kurtarmak zorundaydı. Lara hala Thomas'ı kurtarmak zorundaydı. İkisi de benim sahip olduğum avantaja sahip değildi. Onlar için tehlike sadece belirsiz bir tehditti, karanlıktaki bazı ve kaçmak için çok *geç* olana kadar da öyle kalacaktı.

Bu da bize tek bir seçenek

bıraktı. Saldırmak zorundaydık.

Gri adamlar çok daha yakından tekrar uludular.

Ebenezar'a umutsuz bir bakış attım ve asamı kaldırarak öne çıktım. "Bizi sıkıştırdılar! Tek şansımız savaşarak kurtulmak! Eve- ryone, benimle gelin!"

Lara ve kız kardeşleri şaşkınlıkla bana baktılar. Gardiyanlar da aynısını yaptı ama sesimdeki ve yüzümdeki korku çok gerçekti ve bir korku tepkisi gösterdiğinde, yakınındakiler bunu psikolojik olarak bulaşıcı bulma eğilimindedir. Gardiyanların gözleri hemen Kadim Mai'ye kaydı.

Koşmaya başladım, ilerlerken işaret ettim ve Ebenezar hemen benimle aynı hizaya geldi. "Adamı duydunuz!" Ebenezar kükredi. "Gardiyanlar, gidelim!"

Onun feryadıyla baraj yıkıldı ve Gardiyanlar bize katılmak için ileri atıldılar.

Lara yarım saniye daha bana baktı ve sonra kız kardeşlerine "Hadi, hadi!" diye bağırdı. Bizimle birlikte koşmaya başladılar, zahmetsizce ayak uyduruyorlardı, hareketleri o kadar zarif ve hafifti ki ayak izi bırakmaları pek mümkün görünmüyordu.

Yavaşça hızımı arttırırken omzumun üzerinden baktım. Kadim Mai güneydeki ormandan gelen nefret dolu kızıl parıltıya doğru dönmüş, sakince ona bakıyordu. "Büyücü Rüzgârı Dinle, benimle gel. Bakalım bu tarafa doğru gelen şeyin ilerleyişini yavaşlatabilecek miyiz?"

Kızılderili Joe onun yanına gitti ve ikisi orada durup iradelerini toplayarak birbirlerine bir şeyler mırıldandılar.

Düşmana doğru izlenecek en iyi rota için Demonreach'e danıştım, başımı eğdim ve bizi öldürmeye gelen iblislere saldırdım, War- dens ve vampirler de yanımdaydı.

Bölüm 42

Adrenalin kafanıza garip şeyler yapar. İnsanların her şeyin yavaşladığından bahsettiğini duyarsınız. Ama durum öyle değil. *Hiçbir şey* yavaş gerçekleşmiyor. Sadece bir şekilde orada bulunan zaman ve mekana çok daha fazla düşünme sığdırabiliyorsunuz. Her şey yavaşlamış gibi *hissedebilirsiniz* ama bu geçici bir yanılsamadır.

Örneğin, gece ormanda koşarken adrenalin ve zamanın doğası üzerine düşünmek için zamanım oldu. Yine de bu beni daha hızlı koşturmadı. Gerçi kollarımı ve bacaklarımı nor- malden daha hızlı hareket ettirmiyorsam, o zaman neden vampirler de dahil olmak üzere diğer herkesin yirmi adım önündeydim?

Eski bir köke takılıp düşen birinin karanlıkta arkamdan küfrettiğini duydum. Ben takılmadım. Daha zarif olduğumdan değil, sadece ayaklarımı nereye koyacağımı bildiğimden. Sanki attığım her adım o kadar çok yürüdüğüm bir patikanın üzerindeydi ki kas hafızama yerleşmişti. Alçak bir dalın önünden ne zaman eğilmem gerektiğini, eski bir kütüğü temizlemek için son adımımı ne zaman açılı bir şekilde atmam gerektiğini, güçlü bacağımı iterek bir çukurdan atlayabilmek için hızlı bir çift adımı tam olarak ne kadar kısaltmam gerektiğini biliyordum. Lara Raith'in kendisi bana ayak uydurmakta zorlanıyordu, ancak üç ya da dört metreye kadar yaklaşmayı başardı, soluk teni karanlıkta parlıyordu.

Tüm bu süre boyunca düşmanın konumunu takip etmeye çalıştım. Bu basit bir mesele değildi. Kafamda adanın büyük bir haritası yoktu, parlayan noktalar onların konumlarını işaretliyordu. Onları takip etmeye konsantre olduğum sürece sadece nerede olduklarını *biliyordum*, ancak düşman sayısı artmaya devam ettikçe takip etmek zorlaştı.

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp keskin bir ıslık çaldığımda düşman varlıkların en yakını yaklaşık kırk metre uzaktaydı. "Orada, önümde!" diye bağırdım. "Şimdi, Toot!"

Havai fişekleri yağmura karşı için plastiğe sarmak büyük bir zahmetti ve roketlerin, Roma mumlarının ve mini havan toplarının her birine su geçirmez bir kibritin takıldığından emin olmak daha da büyük bir zahmetti. Molly ve Will'e bunları yirmi ayrı pozisyonda ormanın etrafına dağıttırdığımda, her ikisinden de "Deli mi bu?" bakışlarını almıştım.

Ne de olsa havai fişekler ağır bedensel zarar ve toptan yıkım yaratabilecek ağır silahlar değildir. Sadece gürültülü, parlak ve dikkat dağıtıcıdırlar.

Bu şartlar altında ihtiyacım olan da aşağı yukarı buydu.

Toot-toot ve Muhafızların yarım düzine üyesi, ağaçların dikey gölgeleri arasından parıldayan minyatür kuyruklu yıldızlar gibi aniden ortaya çıktılar. Zıplayarak ilerlediler, alçak dallara kondular ve sonra su geçirmez kibritler fünyelere takılırken minik ışıklar yanıp söndü. Bir saniye sonra önümüzde bir yerden küçük, tiz bir trum- pet sesi yükseldi ve bir düzine Roma mumu karanlığa yanan kimyasal toplar fırlatmaya başladı ve Binder'in ucuz takım elbiseli gri adamlarından en az on tanesinin çömelmiş koşan formlarını elli adım öteden aydınlattı. Yanıp sönen pirotekniklerin aniden ortaya çıkmasıyla donup kaldılar, onları tehdit olarak değerlendirmeye ve nereden geldiklerini belirlemeye çalıştılar.

Mükemmel.

İnsan görünümlü de- monlar parlak ışıkların aniden ortaya çıkmasıyla çığlık atarken, patlayıcı çubuğumu kaldırarak tek dizimin üzerine çöktüm. Çubuğu en yakındaki tereddüt eden gri adama doğrulttum, irademi tahta sapa doğru bastırdım ve "*Fuego!*" diye hırladım.

Bunu yapmak yağmur yağmasaydı olacağından daha zordu ama görevin üstesinden fazlasıyla gelmişti. Kırmızı-altın alevden bir cirit yağmurun içinden tıslayarak geçti ve arkasında beyaz bir buhar izi bıraktı. Gri adamlardan en yakın bir yanından dokundu ve ucuz elbisesi sanki suni ipek yerine katranla astarlanmış gibi kolayca havalandı.

Gri adam yalpaladı ve öfkeyle çırpınmaya başladı. Ateş onu yuttu, her yöne otuz metre boyunca ışık saçtı ve arkadaşlarını aydınlattı.

Yere yığıldım ve bir an sonra arkamdaki orman güç ve ölüm kusmaya başladı.

Silahlar tam otomatik ateşle gürledi. Bunlar Raith'ler olmalı. Lara ve kız kardeşlerinin tabancaları modifiye edilmiş hafif makineli tüfeklerdi ve mermi şarjörleri genişletilmişti. Vampirlerin sahip olduğu insanüstü güç, algı ve koordinasyon göz önüne alındığında, karanlıkta son sürat koşan ve bir nişancının tüm vücudunu tek bir eliyle, üstelik sol eliyle desteklemesi gereken bir silahı ateşleyen bir insan nişancının karşılaşacağı zorlukları yaşamadılar. Kurşunlar üç farklı gri adama saplandı, on ya da on bir mermi

Her boyun ve şakak arasına isabet ederek iblisleri ektoplazmaya geri döndürür.

Sonra sıra Gardiyanlara geldi.

Ateş, savaş büyüsü söz konusu olduğunda tercih edilen silahtı. Büyücünün iradesini ve fiziksel dayanıklılığını zorlasa da, çok fazla enerjiyi nispeten küçük bir alana yoğunlaştırırdı. Neredeyse her zaman bir büyücünün avantajına olan bir şey olan karanlığı aydınlatır ve can *yakar*. Her canlının ateşe karşı düpedüz bir korkusu olmasa da en azından sağlıklı bir saygısı vardı. Daha da önemlisi, ateş fiziksel olmayan yönüyle arındırıcı bir güçtü. Kara büyü bu niyetle kullanıldığında ateş tarafından tüketilebilir ve yok edilebilirdi.

Gardiyanlar Roma mumlarından çıkan küçük ateş toplarını ve benim doğaçlama cenaze ateşimi kendi büyülerini hedef almak için ve sonra *gerçek* havai fişekler başladı.

Her bir büyücünün gücünü nasıl kullanacağı konusunda kendine özgü tuhaflıkları vardır. Ateşin savaşta nasıl kullanılacağına dair endüstriyel bir standart yoktur. Arkamdan gelen Gardiyanlardan biri, gecenin içinde makineli tüfek ateşi gibi dönen, ağaçları, kayaları ve gri adamları eşit derecede küçümseyerek zahmetsizce delik deşik eden küçük yıldızlardan oluşan bir akıntı gönderdi. Bir diğeri yüksek bir yay çizerek bir ateş akımı gönderdi ve birkaç gri adamın arasına düştü, napalm gibi çarptığı her hareketli şeye sıçradı ve yapıştı. Kırmızı, mavi ve yeşil ateş havada yanıyor, bana bir an için *Yıldız Savaşları* filmlerinden sahneyi hatırlatıyordu. Buhar her yerde tısladı ve hırladı, kırk metre genişliğinde ve yarısı kadar derin bir ormanlık alan ışık ve öfke içinde kayboldu.

Cehennem çanları. Demek istediğim, Gardiyanları daha önce de iş başında görmüştüm ama hepsi oldukça hassas ve kontrollü işlerdi. Bu saf yıkımdı, toptan, endüstriyel güçte ve sıcaklığı o kadar yoğundu ki ciğerlerimdeki havayı emdi.

Gri adamlar yine de etkilenmemişti. Ya kendi varlıklarını korumaya çalışacak kadar zeki değillerdi ya da umurlarında değildi. Onlar ilerledikçe dağıldılar, yayıldılar. Bazıları hızla ileri atıldı, yere eğildi ve çalılar tarafından yarı yarıya gizlendi. Diğerleri ağaçların arasına daldı ve daldan dala atlayarak ve sallanarak ilerledi. Daha da fazlası yanlara doğru, ateşin sert parıltısından kaçarak etrafımıza yayıldı.

"Toot!" Kükreyen kaosun içinden çığlık attım. "Kanatçıların peşinden gidin!"

Küçük bir trompet gürültüye kendi notalarını ekledi ve Pizza Devriyesi ormana doğru hızla ilerledi, küçük perilerden iki ya da üçü taze Roma mumlarını taşımak için birlikte çalıştı. Neşeyle havai fişeklere devam ettiler, yanan mumları

kükürtlü alev topları, gölgelerin arasından etrafımızda dolaşmaya çalışan gri adamları kovalıyor ve konumlarını işaretliyordu.

Lara delici bir ses çıkardı ve elindeki silahla yanıma geldi, her hedef ortaya çıktığında hırıltılı atışlar yapıyordu. İki yanımı işaret ettim ve "Etrafımızdan dolaşıyorlar! Mai ve Injun Joe'yu arkadan vurmalarını engellemeliyiz!"

Lara'nın gözleri sağa sola kaydı ve kız kardeşlerine Beyaz Saray'ın dili olan eski Etrüskçe bir şeyler söyledi. İçlerinden biri iki yana çekilerek karanlıkta kayboldu.

Gri bir adam benden yirmi metre ötedeki alevin içinden fırladı, bir yağ ateşi gibi parlıyordu. Alevi hiç umursamıyordu. Sadece ileri atıldı ve ellerini iki yana açarak üzerime atladı. Dizlerimin üzerine kadar geldim ve çeyrek asamın bir ucunu yere dayayıp diğer ucunu gri adamın kütle merkezine doğrulttum. Asa ona çarptı ama tam olarak değil. Çarpmanın etkisiyle bir tarafa doğru büküldü, yerden sekti, bana doğru yeniden yönelmesi bir saniyeden kısa sürdü-

Ve Lara'nın silahından çıkan mermiler kafasını parçalayınca bir ektoplazma bulutuna dönüştü.

Bir sonraki saldırgan ateş ışığının ötesindeki karanlıkta çoktan yola çıkmıştı. Ayağa kalktım ve tamamen içgüdüsel bir hareketle Lara'nın yirmi metre ötesindeki ve yaklaşık on metre yukarısındaki boş havaya doğru bir ateş patlaması daha yaptım. Patlamayı bıraktığımda orada hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordum, ama ateş yağan yağmurun içinden tıslayarak geçerken, Lara'nın sırtının alt kısmında son bulacak muhteşem bir sıçramanın ortasındaki gri bir adamın şeklini aydınlattı. Patlama ona çarptı ve onu bir tarafa savurdu, böylece yanan bir jet gibi yere düştü, hızla kaybolan şeffaf jölenin alevle ıslanmış tümseklerine dönüşmeden önce bir düzine metre boyunca yere çarptı.

Lara, saldırgan yuvarlanıp geçene kadar onu görmedi. "Oh," dedi, sesi konuşmaya yönelikti. "Çok centilmence davrandın, Dresden."

"Benim de sandalyeleri çektiğim ve kapıları açtığım bilinir," dedim.

"Ne kadar demode," dedi Lara, solgun gözleri parlayarak. "Ve çok sevimsiz."

Ebenezar elindeki asayla bize doğru yaklaştı, gözleri kısıktı ve etrafımızda titrerken, Muhafızlar hedeflere güç patlamaları göndermeye devam etti. Arkamızdaki ormanda hafif makineli tüfekler şakırdıyordu. Görünüşe göre Lara'nın kız kardeşleri hâlâ etrafımızı saran gri adamları avlıyordu.

Ebenezar, "Bir Müdürümüz öldü," dedi.

"Ne kadar kötü?"

"O şeylerden biri tepesindeki ağaçtan çıktı ve kafasını kopardı," dedi.

Yakındaki bir ağacın tepesindeki hafif bir hareketi takip ettim ve bir yüzgeci işaret etmek için döndüm. "Efendim, yukarıda!"

Ebenezar bir kelime homurdandı, bir elini uzattı ve keskin bir çekme hareketi yaptı. Bize doğru tırmanmakta olan gri adam görünmeyen bir güç tarafından yakalandı, ağaçtan koparıldı ve en yakın kıyıdan çeyrek mil uzakta Michigan Gölü'ne düşecek bir yay üzerinde yelken açtı.

"İkinci grup nerede?" Ebenezar sordu.

Bunu düşündüm. "Rıhtımdalar, ağaçların kenarındalar. Mai ve Injun Joe'ya yaklaşıyorlar." Lara'ya baktım. "Sanırım vampirler onları uzak tutuyor."

Ebenezar bir küfür savurdu. "O çağırıcı hâlâ dışarıda bir yerlerde. Hayvanları bu yağmurda fazla dayanamaz ama daha fazlasını çağırması için ona zaman veremeyiz. Onu bulabilir misin?"

Kontrol ettim. Adada o kadar çok karmaşa ve hareket vardı ki Demonreach bir varlığı diğerinden ayırt etmekte zorlanıyordu ama Binder'ın nerede olduğuna dair kesin olmasa da sağlam bir fikrim vardı. "Evet." Daha fazla hareket sezdim ve arkamızı, üç gri adamın yerde hareketsiz, kırmızıya bulanmış bir formun iki yanında duran bir çift Gardiyan'a yaklaşmayı başardığı yeri işaret ettim. "İşte orada!"

Ebenezar konuşmasını keserek hızlı bir hareket daha yaptı, bir kelime söyledi ve yaklaşan gri adamlardan biri aniden ve kelimenin *tam anlamıyla* görünmez bir örs tarafından dümdüz edildi. Ektoplazmik likör her yere uçuştu. Büyülü saldırıyla uyarılan ve şimdi eşit şartlarla karşı karşıya olan iki Gardiyan, kalan ikisinin işini kısa sürede bitirdi.

Ebenezar bana döndü ve "O sihirdarı kapat, Hoss.

Injun Joe ve Mai'yi desteklemek için Gardiyanları geri götürüyorum. Gidelim vampir." "Hayır," dedi Lara. "Eğer Binder yakınlardaysa, benim tatlı kuzenim Made-

çizgiye. Ben Dresden ile kalacağım."

Ebenezar onunla tartışmadı. Sadece hırladı, bir yumruk yaptı ve havaya kaldırdı ve Lara kısa, boğulurcasına bir çığlık attı ve on fit havaya yükseldi, kolları ve bacakları dümdüz aşağıya doğru kırıldı ve vücudunu sert bir tahtaya kilitledi.

Elimi göğsüne koydum. "Bekle!"

Tüylü gri kaşlarının altından bana baktı.

"Bırak onu. O da gelebilir." Ebenezar'ın orada yalnız olmadığımı bilmesine imkân yoktu. Georgia ve Will yakınlarda pusuya yatmışlardı ve gerekirse birkaç saniye yanımda . İkisinin arasında üç gri adamı da hesaba katmışlardı. Bu bilgiyi ses tonumdaki çok hafif bir vurgunun arkasına koymaya çalıştım ve ona "İyi olacağım" dedim.

Ebenezar bana kaşlarını çattı, sonra ormana bir bakış fırlattı ve isteksizce başını salladı. Lara'ya döndü ve onu iradesinin pençesinden kurtardı. Lara zarif bir şekilde düşmeyi pek başaramadı ve uzun, merak uyandırıcı güzellikteki bacaklarına harika bir bakış atmamı sağlayan bir yayılma yere düştü. Yaşlı adam ona baktı ve "Sana söylediklerimi unutma küçük hanım" dedi.

Ayağa kalktı, ifadesi okunamıyordu ama onu öfkeli olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Eski akıl hocam az önce onu birçok açıdan aşağılamıştı, bunlardan en önemlisi de ona önceki tehdidini gerçekleştirmesinin ne kadar kolay olacağını göstermesiydi. "Hatırlayacağım," dedi, sesi buz gibiydi.

"Gardiyanlar!" Ebenezar dedi ki. "Benimle gelin!" Yaşlı adam bir orman adamı yürüyüşüne başladı; ayakları sürüyerek, dizleri gevşek bir yürüyüştü bu, öngörülemeyen yağmuru iyi idare ediyor ve aldatıcı bir hızla yol alıyordu. Geriye kalan dört Savaş İneği onun arkasında kama şeklinde dizildi ve güneye, rıhtıma ve Asla'dan kendi ordusuyla çıkan kişiyle yüzleşmeye doğru ilerlediler.

Lara bana döndü ve bir kez başını sallayarak önden gitmemi işaret etti. Binder'ın varlığını aklımda sabit tutmaya çalıştım ve onun önümüzde ve kuzeyde olduğundan emindim, muhtemelen köleleriyle birlikte savaş alanının etrafında geniş bir daire çizmeye çalışıyordu. Hızlı hareket etmek için kendimi zorlayarak tekrar ormana doğru ilerlemeye başladım.

Bu sefer Lara arkamda kaldı. Demonreach hakkındaki içgüdüsel bilgimden faydalanarak adımlarımın uzunluğuna kadar hareketlerimi taklit etti.

Koşarken bana "Bu paralı askerle pek ilgilenmiyorum," dedi. Zor nefes almıyordu bile. "Onunla nasıl öyle yap. Ama Madeline benim."

"Bir şeyler biliyor olabilir," dedim.

"Biraz aklı olan birinin ona bu kadar önemli bir bilgiyi emanet edeceğine inanamıyorum."

"Ve hain kaltağın birlikte çalıştığı kişiye karşı kullanmak için bulabildiği her formasyon parçasını çalmayacağına inanamıyorum," diye cevap verdim, arkama bakarak.

Lara bu ifadeye itiraz etmedi ama gözleri gümüş aynalar gibi sertleşti ve biz savaş alanından geçip diğer tarafa doğru ilerlerken hâlâ orada burada yanmakta olan dans eden alevleri yansıttı. "Madeline bana, Haneme ve Sarayıma ihanet etti. O artık benim. Senin yaşayan, nefes alan bir müttefik olarak kalmanı tercih ederim. Karışmayacaksın."

Böyle bir şeye ne dersin? Çenemi kapattım ve Binder'ı bulmaya odaklandım.

Binder ve arkadaşının karaya çıktığı kıyı şeridine ulaşmamız yaklaşık beş dakika sürdü. Bir çift jet ski sahile atılmıştı. Demek böyle yapmışlar. Bu küçük araçlar adayı çevreleyen taş kayalıkların üzerinden geçerken hiç sorun yaşamazdı ama dalgalı suda sürmesi cehennem azabı olurdu.

Atılmış ekipmanların yanından geçtik ve bir geyik patikası boyunca koşarak küçük bir tepeye çıktık. Yaklaştığımızı biliyordum ve Lara birden hızlanarak yanımdan geçti, düz zeminde doğaüstü bir çeviklikle yürüyordu.

Patlamayı neyin tetiklediğini bilmiyorum. Yol boyunca gerilmiş bir tuzak teli olabilir. Elle patlatılmış olması da mümkün. Bir ışık parlaması oldu ve göğsüme beni yere düşürecek kadar sert bir şey çarptı. Sırt üstü yatıp az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken çirkin ve asimetrik bir şekil görüş alanıma girdi.

Sonra vücudum karıncalandı ve Madeline Raith üzerimde belirdi. Bana sarılmış olduğunu fark ettim. Yakınlarda bir yerde yanan bir ateş onu aydınlatıyordu. Kısa kolları ve bacakları olan siyah bir sörfçü mayosu giymişti ve fermuarı göbeğinin üzerinden açıktı. Bir elinde çoğunlukla boş bir tekila şişesi tutuyordu. Eğilip beni alnımdan öperken gözleri genişti ve kafa karıştırıcı bir renk cümbüşüyle parlıyordu...

Ve cehennem çanları.

Bu basit dokunuşla içime yayılan zevk, acı verecek kadar lezzetliydi. Sanki biri zevk merkezlerimin voltajını yükseltmiş ya da en- jinlerine nitrojen enjekte etmiş gibi tüm vücudumdaki her sinir ucu aydınlandı. Vücudumun kamburlaştığını ve titrediğini hissettim, cinselliğin çok ötesine geçen fiziksel bir mutluluğa karşı tamamen cinsel bir tepkiydi bu. O şekilde kaldım, titreyen bir coşku kemerine kilitlenmiştim. Dinmesi belki on ya da on beş saniye sürdü.

Alnına konan bir öpücükten.

Tanrım. İnsanların daha fazlası için vampirlere geri dönmesine şaşmamalı.

Etrafımda olup bitenleri zar zor fark edebiliyordum. Bu yüzden Madeline kendi silahını, insan gücünden daha fazlasına sahip olanların diğer favori modeli olan Desert Eagle'ı çıkardığında sadece belli belirsiz fark ettim.

"İyi geceler tatlı büyücü," diye mırıldandı Madeline, kalçaları benimkilere karşı yavaş bir ritim tutturarak. Tekiladan bir yudum alırken silahın yarım inç genişliğindeki ağzını yanağımın üzerine çekti ve ardından silahın namlusunu az önce öptüğü noktaya hafifçe dayadı. Müstehcen bir şekilde iyi hissettirdi, yeni tıraş edilmiş ama henüz dokunulmamış bir teni okşar gibi. Beni öldürmek üzere olduğunu biliyordum ama bunun ne kadar *iyi* hissettirdiğini düşünmeden edemiyordum. "Ve meleklerin uçuşları," soludu, nefesi daha hızlı geliyordu, gözleri heyecanla parlıyordu, "seni dinlenmen için söyle."

Bölüm 43

Patlamanın kafatasımın içine verdiği devasa darbeden sonra hâlâ bir şeyleri çalışıyordum ki gecenin gölgelerinden koyu kürklü bir kurt çıktı ve Madeline Raith'e yüklü bir zırhlı araba gibi çarptı. Çarpmanın etkisiyle kemiklerimin kırıldığını *duydum* ve Madeline kara kurdun hamlesinin gücüyle benden koptu.

Will orada durmadı. Onu zaten bir kez dövmüştü ve Beyaz Saray üyeleri fiziksel olarak türün en zayıfları olsalar bile, gücünü bir vampirle çatışmaya girmekten daha iyi biliyordu. Yere çarptı ve karanlığa doğru hızla uzaklaştı.

Madeline şaşkın bir öfkeyle çığlık attı ve silahı birkaç kez ateş aldı ama buna ateş etmek denebilir miydi emin değilim. Kumlu kahverengi bir kurt sessiz pençeleriyle yanından geçip Madeline'in silah tutan elini dişleriyle parçaladığında Madeline dizlerinin üzerine , bir eliyle o koca Desert Eagle'ı ateşliyor, diğer eliyle de artık kırılmış olan tekila şişesini tutuyordu. Yırtık, Madeline'in ön kolunun kas ve tendonlarının indi, neredeyse cerrahi olarak hassas bir saldırıydı. Silah yuvarlandı ve kırılan şişeyi Georgia'ya savurmak için döndü, ama adil bir dövüş için Will'den daha istekli değildi ve Madeline döndüğünde Georgia çoktan uzaklaşmıştı ve Will fark edilmeden tekrar içeri giriyordu.

Dişler parladı. Soluk Raith kanı aktı. İki kurt mükemmel bir ritimle ileri geri koşuyor, vampire içlerinden birini sıkıştırma şansı vermiyordu. Madeline sonunda onun üzerinde nasıl çalıştıklarını fark ettiğinde, Georgia'nın geri çekilmeye başladığı anda kendini aniden geri çekip Will'in hamlesini tam olarak karşılamak istedi ama Will ve Georgia işlerini gerçek bir kurttan öğrenmişlerdi ve sekiz yıl boyunca düşük yoğunluklu ama ölümcül derecede ciddi bir savaş görevi yapmışlar, Üniversite'nin etrafındaki birkaç blok kareyi hem doğaüstü de ölümlü yırtıcıların saldırılarına karşı savunmuşlardı. Tersinin ne zaman geleceğini biliyorlardı ve Georgia patileri üzerinde dönerek Madeline'i yine gafil avladı.

Vampir sinirli bir öfkeyle çığlık attı. Öfkeliydi ve yavaşlıyordu. Beyaz Saray'ın üyeleri kanlı canlı varlıklardı. Kanları akıyordu. Yeterince kanarlarsa ölürlerdi.

Kafamı tekrar kullanmaya başlamak için kendimi zorladım, sonunda hem Madeline'in psikopatça lezzetli öpücüğünün hem de

Patlayan her neyse. Küçük kesikler ve çiziklerle kaplı olduğumu, bunun dışında iyi olduğumu ve Binder'ın yirmi metreden daha az bir mesafede olduğunu fark ettim.

"Will, Georgia!" Çığlık attım. "Silah!"

Kurtlar, Binder'in omzuna dayadığı yarı otomatik av tüfeğiyle ormandan çıkmasından yarım saniye önce, hareketlerinden neredeyse tek bir yaprak bile rahatsız olmadan gözden kaybolup ormanın içinde gözden kayboldular. Denizci de ıslak bir kıyafet giymişti, ancak üzerine bir savaş ceketi ve teçhizat koşumu takmış ve ayaklarına savaş botları giymişti.

Binder silahını Will ve Georgia'nın arkasına doğrulttu ve ormanı aşağı yukarı rastgele mermilerle hızla dövmeye başladı.

Herkes av tüfeği saçmalarının gülünç derecede yayıldığını ve av tüfeğini garaj kapısına tetiği çektiğinizde, ortaya çıkan delikten bir araba geçirebileceğinizi düşünür. Bir av tüfeği, saçma yükünün daha fazla yayılmasını sağlayan çok çok kısa bir namluya sahip olsa bile bu böyle değildir. Binder'ınki gibi daha uzun namlulu bir silah, saçmaları yüz ya da yüz elli metrede ancak benim parmaklarım kadar bir alana yayacaktır. Hiçbir şeyi vuramamış olma ihtimali yüksekti ve tecrübesine bakılırsa muhtemelen bunu biliyordu. Korkutma faktörünü artırmak ve kurtları kaçmaya zorlamak için salvoyu sürdürmüş olmalıydı.

Savaşın sıcaklığı ve adrenalini içinde silah seslerini saymak zor olabilir ama sekiz kez ateş ettiğini biliyordum. Biliyordum çünkü Demonreach aracılığıyla, etrafında yerde yatan sekiz pirinç ve plastik mermi kovanını hissedebiliyordum. Muhtemelen silahını yeni mermilerle doldurmak için ceplerine uzanırken Madeline'in üzerinde korumacı bir şekilde duruyordu.

Ona fırsat vermedim. Pardösümün cebinden 44'lüğümü çıkardım, doğruldum ve sallanmayı durdurmaya çalıştım. Merkez kütlesine nişan aldım ve tetiği çektim.

Tabanca kükredi ve Binder'ın sol bacağı, sanki biri yirmi kiloluk bir tokmakla vurmuş gibi altından fırladı. Acıdan çok şaşkınlığa benzeyen bir hırıltı çıkardı ve sertçe yere çarptı. Vurulduktan sonra gelen ağır sessizliğin tuhaf ritminde, neredeyse adam için üzüleceğimi hissettim. Zor birkaç gün geçirmişti. Hızlı bir nefes aldığını ve acı dolu bir feryatla dişlerini sıktığını duydum.

Madeline bana doğru döndü, siyah saçları yağmurda tel tel olmuş ve düzleşmişti. Açlık, içindeki iblis, onu gittikçe daha fazla güçle beslerken ve gittikçe daha fazla kontrol sağlarken gözleri bembeyaz yanıyordu. Islak elbisesi

birkaç yerinden yırtılmıştı ve insandan daha soluk kanı, insandan daha soluk etine bulaşmıştı. Olması gerektiği kadar iyi hareket etmiyordu ama bir avcının çömelişiyle, kasıtlı ve kararlı bir şekilde bana doğru yaklaştı.

Zillerim hâlâ sert bir şekilde çalıyordu ve bir büyü yapmak için zamanım ya da odaklanmam olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca silahım zaten . Onu kullanmamak büyük bir kayıp olurdu.

Madeline'in kalbinin olması gereken yere nişan aldım ve onu karnından vurdum, bu şartlar altında fena bir nişancılık sayılmazdı. Haykırdı ve sendeleyerek bir dizinin üstüne çöktü. Sonra başını kaldırdı, boş beyaz gözleri öfkeyle bakıyordu ve ayağa kalkarak bana doğru ilerledi.

Tekrar ateş ettim ve ıskaladım, sonra kendimi tekrarladım. Silahı iki elimle kavradım, dişlerimi sıkarken sadece iki mermim daha olduğunu biliyordum. Bir sonraki atışta bi-epslerinden birinden raket topu büyüklüğünde bir et parçası koptu, onu bir dizinin üstüne çöktürdü ve bir çığlık daha atmasına neden oldu.

Tekrar hareket etmeye başlamadan önce nişan aldım ve son mermiyi ateşledim.

Göğüs kafesine, neredeyse tam olarak dalgıç kıyafetinin şekillendirdiği göğüslerinin arasına isabet etti. Sarsıldı, nefesi küçük bir şaşkınlıkla kesildi. Sallanıyordu, göz kapakları titriyordu ve düşmek üzere olduğunu düşündüm.

Ama yapmadı.

Vampirin boş beyaz gözleri bana odaklandı ve ağzı bir manyağın alaycılığına dönüştü. Uzandı ve kendi düşen silahını aldı. Bunu sol eliyle yapmak zorundaydı. Sağ eli kan tabakasıyla kaplıydı ve gevşek bir şekilde yere düşmüştü.

Seçeneklerim azalınca boş silahımı yüzüne doğru fırlattım. Tabancamı Desert Eagle ile bir kenara fırlattı.

"Sen," dedi Madeline, sesi boş ve hırıltılıydı, "kötü bir uçuk vakasısın, büyücü. Rahatsız edicisin, utanç vericisin, gerçek bir tehdit değilsin ve bir türlü gitmiyorsun."

"Kaltak," diye cevap verdim esprili bir şekilde. Hâlâ kafamı toparlayamamıştım.

Her şey görecelidir, değil mi?

"Onu öldürmeyin," diye homurdandı Binder.

Madeline ona votkayı dondurabilecek bir bakış fırlattı. "Ne?"

Binder yerde oturuyordu. Tüfeği daha uzaktaydı. oraya fırlatmış olmalıydı, çünkü düştüğünde hâlâ elindeydi. Binder çatışmanın kendi tarafı için ne kadar kötü gittiğini, yaralandığını ve bu nedenle muhtemelen kaçamayacağını tam olarak anlamıştı ve

silahlı ve tehlikeli görünmediğinden emin olmaya çalışıyordu. "Ölüm laneti," dedi zor nefes alarak. "Bununla adayı yerle bir edebilir."

Nefesimi içime çektim, çenemi kaldırdım ve gözlerimin odaktan kaymasını engellemeye çalıştım. "Bom," dedim ciddiyetle.

Madeline kötü görünüyordu. Kurşunlardan biri bir atardamarı açmış olabilir. Neredeyse karanlıkta bunu söylemek zordu. "Belki de haklısın, Binder," dedi. "Eğer daha iyi bir nişancı olsaydı, sanırım başım belaya girebilirdi. Bu haliyle bile beni ikna edemiyor." Gözleri hafifçe büyüdü ve dili hızla dudaklarının üzerinde gezindi. "Ve eğer tamir edeceksem beslenmem gerek." Silahı sanki birdenbire kadar ağırlaşmış gibi indirdi. "Merak etme, Binder," dedi. "Benim adımı haykırırken kimseye küfredemeyecek. Ve bunu denese bile..." Titredi. "Eminim tadı inanılmaz olacaktır."

Solgun teni ve parçalanmış etiyle yaklaştı ve bedenim aniden şehvetle çıldırdı. Aptal beden. Zihnim hala patlamanın etkisindeyken, şu anda normalde olduğundan çok daha fazla etkiye sahipti.

Madeline'in yüzüne bir yumruk attım. Zayıf darbe geldiğinde elimi yakaladı ve bileğimin iç kısmını öptü. Tatlı gümüş şimşek kolumda ve omurgamda patladı. Beynimden geriye ne kaldıysa hepsi uçup gitti ve bir de baktım ki göğsünü göğsüme bastırıyor, ağzını ağzıma dayıyor, yavaşça, duyusal bir şekilde üzerime geliyordu.

Sonra ormandan yanmış bir ceset çıktı.

Onu tarif etmek için aklıma gelen tek şey . Vücudunun yarısı kömür ızgarasının parmaklıklarından düşmüş hamburgerden daha siyahtı. Geri kalanı kırmızı ve mordu, çürükler ve kanlı kabarcıklarla şişmişti ve çok nadiren soluk beyaz deri şeritleri vardı. Birkaç tutam siyah saç kafatasına yapışmıştı. Kadın diyorum çünkü teknik olarak ceset kadındı ama hafif tekila kokan yanmış ve toz haline gelmiş etlerin arasında bunun pek önemi yoktu.

Gerçekten tanıdığım tek şey soğuk gümüş gözleriydi.

Lara Raith'in gözleri delice bir öfke ve korkunç bir açlıkla parlıyordu, zedelenmiş, şişmiş sol kolunu Madeline'in nefes borusuna doladı ve onu korkunç bir güçle sıktı.

Madeline başı sertçe geriye doğru çekilirken haykırdı ve sonra rüzgâr ciğerlerine hapsolduğu için hiç ses çıkarmadı. Lara Raith olan yanmış, kararmış ceset, Madeline'in kendi omurgasını ona karşı bir dayanak noktası olarak kullanarak, ateşten harap olmuş bir kalçasını Madeline'in sırtının üst kısmına sapladı.

Lara konuştu ve sesi cehennemden fırlamış . Daha alçak, daha dumanlıydı ama her zamanki kadar güzeldi. "Madeline," diye mırıldandı, "küçüklüğümüzden beri seninle bunu yapmak istiyordum."

Lara'nın yanmış siyah sağ eli, kemiklerine ve sinire kadar solmuş gibi görünüyordu, yavaşça Madeline'in gergin karnına doğru uzandı. Yavaşça, çok yavaşça, Lara parmak uçlarını Madeline'in sol böğründeki yüzen kaburganın hemen altındaki ete batırdı. Madeline'in yüzü buruştu ve çığlık atmaya çalıştı.

Lara ürperdi. Omuzları büküldü. Ve Madeline'in karnında dört parmağı kadar geniş bir yarık açtı, soluk et parçalandı, ıslak kırmızı ve gri *şeyler* kayarak dışarı çıktı.

Lara'nın parlak pembe dili ağzından çıktı ve Made- line'ın kulak memesine dokundu. "Beni dinle," diye tısladı. Yanık elleri Madeline'in vücudundan bir şeyler çıkarmaya devam etti, iğrenç bir mahremiyet. "Beni dinle."

Güç bu sözlerle ürperdi. La- ra'nın harap olmuş bedenine doğru koşmak ve gerekirse kendi parmaklarımla kopardığım kulaklarımı ona vermek için delice bir istek duydum.

Madeline titredi, vücudundaki güç tükenmişti. Ağzı hareket etmeye çalıştı ama Lara'nın sesindeki güç karşısında gözleri odaklanamadı. "Hayatında bir kez olsun," diye devam etti Lara, Madeline'in boğazını yanık ve kırık dudaklarıyla öperek, "işe yarayacaksın."

Madeline'in gözleri yuvalarından fırladı ve vücudu çaresizce Lara'ya yaslandı.

Beynim tekrar çalışmaya başladı. Kendimi Lara ve Madeline'in mide bulandırıcı, korkunç derecede zorlayıcı kucaklaşmasından uzaklaştırdım. Binder ellerini kulaklarına götürmüş, gözlerini sıkıca kapatmış oturuyordu. Onu kollarının altından tuttum ve sarmaş dolaş olmuş Raith' uzaklaştırdım, belki elli metre yokuş aşağı, sık çalılıkların arasından ve büyük, yaşlı bir ceviz ağacının gövdesinin etrafından geçirdim. Ben onu çekerken Binder'ın acı çektiği belliydi ve yaralı olmayan bacağını iterek bana yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Onu yere bıraktığımda, "Lanet ," diye nefes nefese kaldı. "Lanet olası cehennem ve kükürt."

Sendeleyerek karşısına oturdum, nefesimi geri almak ve Lara'nın Madeline'i yiyip bitirdiği görüntüyü kafamdan atmak için nefes nefese kaldım. "Şaka yapmıyorum." "Tanıdığım bazı lanet olası aptallar," dedi Binder. "Konuşmadan duramıyor ne kadar trajik oldukları hakkında. Zavallı yalnız vampirler. Tıpkı bizim gibi olduklarını. Lanet olası aptallar."

"Evet," dedim, sesim titrekti.

Birkaç saniye orada oturduk. Yamacın yukarısından alçak, yumuşak ve istekli bir çığlık geldi.

Ürperdik ve hiçbir şey duymamış gibi görünmeye çalıştık.

Binder bir an bana baktı ve sonra "Neden?" diye sordu.

"Lara bir kez başladı mı, duramayabilir. Seni de yerdi."

"Çok doğru," diye hararetle onayladı Binder. "Ama asıl soru bu değil.

Neden?" "Birileri insan olmak zorunda."

Binder bana sanki hiç iyi bilmediği ve yıllardır duymadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı. Sonra sertçe aşağıya ve uzağa baktı. Kafasını kaldırmadan başını salladı ve "Şerefe dostum" dedi.

"Siktir ," dedim ona yorgunca. "Ne kadar kötü vuruldun?"

"Sanırım kemiği kırıldı," dedi. "Dışarı çıkmadı. Çok kötü bir şeye çarpmadım, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurdum."

Yaranın etrafına sıkıca bir şerit bez bağlamıştı bile. Islak giysisi muhtemelen basınçlı bir bandaj görevi görmesine yardımcı oluyordu.

"Madeline kimin için çalışıyordu?" diye

sordum. Başını salladı. "Bana söylemedi."

"Düşün," dedim. "İyi düşün."

"Tek bildiğim," dedi, "çok parası olan bir adam olduğu. Onunla hiç konuşmadım. Onunla telefonda konuştuğunda İngilizce konuşuyorlardı. Adamın anadili İngilizce değildi. Sanki bir kıtalıdan öğrenmiş gibiydi."

Kaşlarımı çattım. Televizyon, çoğu insanın İngilizce konuşan herhangi birinin milliyetini tespit edebileceğinden emin olmasını sağlar, ancak gerçek dünyada, özellikle de ana dili İngilizce olmayan birinden öğrendiğinizde, aksanlar cehennem gibi bulanık olabilir. Örneğin Polonyalı bir adamın Belçika'daki bir üniversitede ders veren bir Alman'dan İngilizce öğrenmesinin sonuçlarını hayal etmeye çalışın. Ortaya çıkan aksan bir lin- guistin beynini düğümlere ayırırdı.

Binder'a baktım. "Buradan kendi başına çıkabilir

misin?" Titredi. "Burası mı? Pekâlâ çıkabilirim."

Başımı salladım. Binder bir Gardiyan'ın ölümünden sorumluydu ama bu kişisel bir mesele değildi. Bu suçlamayı Madeline Raith'in cesedine fatura edebilirdim. "Kasabamda ya da Konsey'e karşı bir daha iş yaparsan seni öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Crystal, dostum. Crystal."

Ayağa kalktım ve gitmeye başladım. Asam, patlayıcı çubuğum ya da silahım yanımda değildi. Tepenin arkasındaydılar.

Onlar için daha sonra geri geleceğim.

"Bekle," dedi Binder. Homurdandı ve kemerini çıkardı, ben de neredeyse kafasına bir tekme atacaktım, silahına davrandığını düşündüm. Onun yerine kemeri bana uzattı. Üzerinde oldukça normal görünen siyah bir bel çantası vardı.

"Bu da ne?" Ona sordum.

"İki tane daha sarsıntı bombası," dedi.

İkiyle ikiyi bir araya getirdim. Beynim tekrar iş başındaydı. "Lara'yı öldüren kibriti elinde tutmak istemezsin, değil mi?"

"Çok doğru," dedi. Arkamı dönmeye başladım ve bacağıma dokundu. Bana doğru biraz eğildi ve çok sessiz bir şekilde, "İçindeki su geçirmez cepte bir telefon var. Patron hanım onun için tutmamı istedi. Kapalı. Belki bayan polis bunu ilginç bulur."

Bir için ona sertçe baktım ve bir anlayış geçti. "Eğer işler yolunda giderse," dedim, "belki de Gardiyanlara senin hayatta kaldığını söylemeyi unuturum."

Başını salladı ve tekrar yere çöktü. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum, dostum. İstememem çok doğru."

Kemeri kapattım ve bir omzuma astım, gerektiğinde büyük keseye aceleyle ulaşabilecektim. Sonra da bir sonraki işime, Will ve Georgia'yı bulmaya koyuldum.

İkisi de onları son gördüğüm yerden yaklaşık altmış metre uzakta yerde yatıyorlardı. Görünüşe göre Madeline ile savaş alanının etrafında dönüyorlardı ve uzak taraftan geri gelmeyi planlıyorlardı. Ormanda kolayca ve sessizce ilerledim ve onları yerde, insan formuna geri dönmüş halde buldum.

"Will," diye tısladım sessizce.

Başını kaldırdı ve belli belirsiz etrafına bakındı. "Uh. Ne?"

"Ben Harry," dedim yanına diz çökerek. Beş köşeli tılsımımı çıkardım ve içinden hafif bir ışık çıkmasını diledim. "Yaralandın mı?"

Georgia ışıktan rahatsız olarak mırıldandı. Aslında ikisi birbirine oldukça yakın bir şekilde sarılmıştı ve ben birden kendimi son derece uygunsuz hissettim. Işığı kapattım.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Geri dönecektik ama burası... gerçekten çok güzeldi. Ve kafa karıştırıcıydı."

"İzimi kaybettim," dedi Georgia. "Ve ."

Gözbebekleri çeyreklik kadar büyümüştü ve aniden onlara ne olduğunu anladım: Madeline'in kanı. İstemeden de olsa

bir succubus'u dişleriyle parçalarken uyuşturulmuş. Beyaz Saray'ın kanıyla ilgili hikâyeler duymuştum ama somut bir kanıt bulamamıştım ve bu Thomas'ın asla bahsedeceği türden bir şey değildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, hayal kırıklığına uğramıştım. Madeline'in tesadüflerle niyetinden çok daha fazla zarar verme gibi bir alışkanlığı var gibiydi.

Madeline ve Lara'nın yerde olduklarını bildiğim yönden, yakınlardan kısa, çaresizce zevk veren bir çığlık duydum ve sonra sessizlik oldu.

Ve Madeline artık adada değildi.

Bir elimi havaya kaldırdım ve yumuşak bir ıslık çaldım. Bir sesi geldi ve ardından küçük bir peri yanımda havada asılı kaldı, genellikle uçtuklarında etraflarında toplanan ışığı bastırdı. Kanatlarının vızıltısını duyabiliyor ve adanın intellectus'u aracılığıyla konumunu hissedebiliyordum. Bu Toot-toot değil, onun astlarından biriydi. Will ve Georgia'yı göstererek, "Bu ikisinin etrafına bir nöbetçi koyun," dedim. "Onları saklayın ve yaklaşan herkesi uzaklaştırmaya çalışın."

Küçük peri, emri onaylarcasına kanatlarını iki kez mavi ışıkla ve karanlığa doğru süzüldü. Bir dakika sonra, Muhafızların bir üyesinin önderliğinde iki düzine Milis yolda ilerliyordu.

Toot ve ekibi genelde güvenilirdi, kendi sınırları içinde. Bu onları zorlayacaktı. Ama şu anda Will ve Georgia'ya yardım etmenin başka bir yolu yoktu ve delilik hâlâ devam ediyordu. Küçük Halk'ı nöbete koymak kusursuz bir koruma olmayabilirdi ama elimdeki tek buydu. En iyisini ummak zorundaydım.

Ebenezar ve diğerleri hakkında bilgi edinmek için Demonreach'e ulaştığımda, beynimde temel bir *yanlışlık* duygusu seğirdi ve omurgamdan aşağı bana ait olmayan korku ve öfke akıntıları gönderdi. Bu duyguların kaynağına odaklandım ve birdenbire adanın nefret ettiği bir ziyaretçinin varlığına duyduğu öfkeyi anladım. Chicago'dan adanın uzak tarafında karaya çıkmıştı ve şimdi ağaçların arasından hızla ilerliyor, arkasında yarı ölü bir varlığı sürüklüyordu.

Kardeşim.

Naagloshii Demonreach'e gelmişti.

Orada müttefiklerim olmadan, silahlarımın çoğu olmadan durdum ve deri gezgini rıhtımdaki savaşı atlayıp düz bir çizgide Demonreach Kulesi'ne doğru ilerlerken korkudan midem bulandı.

Molly'ye doğru. Donald Morgan'a doğru. Ve hızlı hareket ediyordu.

Başımı eğdim, tepeye çıkan en hızlı rotayı buldum ve düz bir koşuya başladım, kuleye giden deri gezginini geçebilmek için dua ettim.

Bölüm 44

Koşarken, Beyaz Konsey ile onları adaya getiren hainin güçleri arasındaki savaşı takip etmeye çalıştım. Düşman yanında her ne getirmişse, insan şekline yakın bir şey değildi ve her yerdeydiler. Konsey'in kuvvetleri Beyaz Saray'la birlikte kıyı şeridinde yarım daire şeklinde dizilmişti ve arkaları göl tarafından korunuyordu. Saldırganlar saklanabilecekleri ağaç hizasına yığılmışlardı ve muhtemelen tek tük aralıklarla hızlı saldırılar yapıyorlardı. İlk gelen insan şeklindeki iki varlık ormanda birlikte duruyorlardı, kavgadan oldukça gerideydiler ve bir an ciddi bir hayal kırıklığı hissettim.

Eğer Muhafızlara hainin nerede olduğunu söyleyebilirsem, etkili bir saldırı başlatabilirlerdi ama bunun mümkün olmadığından oldukça emindim. Eğer Küçük Halk'tan daha fazlasını kullanırsam, bazılarını ıslıkla uyandırmak ve göreve göndermek için durmam gerekecekti ve havai fişekleriyle Konsey'e gösterecekleri doğru hedefi bulamamaları her zaman mümkündü.

zaman bir büyücü de Küçük Halk için bir vampirden ya da gri adamlardan çok daha farklı bir tehdit olurdu. Bir büyücü, özellikle de Konsey'in içinde yıllarca gizli kalabilecek kadar zeki ve kutsal hedeflerine ihanet etmeyen bir büyücü, Küçük Halk'ı böcekler gibi havadan silip süpürebilir, onları sayısız kez öldürebilirdi. Riskleri anladıklarını düşünseler de düşünmeseler de, onları bu işe göndermeyecektim.

Ama bir şeyi çözmem gerekiyordu. Savaş ev sahibi takım için iyi gitmiyordu: savunma pozisyonlarının ortasındaki çamurlu zeminde karışık kan vardı.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. Kardeşimin iyiliği için görevime odaklanmalıydım. Eğer şimdi hareket etmeyi bırakırsam, Konsey'i ve Lara'nın ailesini içinde bulundukları zor durumdan kurtarmaya çalışırsam, bu Thomas'ın hayatı anlamına gelebilirdi. Ayrıca, Ebenezar, Rüzgârı Dinle ve Kadim Mai saldırganları , benim de daha iyisini yapamayacağım kesindi.

Bensiz idare etmek zorundalar.

Kuleye deri değiştirenden önce çıkamadım ama neredeyse eşitlik vardı. Sanırım gece yırtıcılarının duyularına ve insanüstü güce sahip dokuz ayak uzunluğunda bir şekil değiştiren olmak, adanın ruhuyla yaptığım ittifakı bile gölgede bırakmaya yetmişti.

Gecenin geri kalanı için bir alamet olarak kabul edildiğinde, bu pek de cesaret verici değildi, ama işler her tehlikeli hale geldiğinde akıllıca olanı yapsaydım, muhtemelen dünyanın sonu gelirdi.

Anlaşıldığı üzere, ormanda ayaklarınızı nereye koyacağınızdan emin bir şekilde ilerlemek, mükemmel bir sessizlik içinde ilerlemekle neredeyse aynı şey. Ağaçların kenarına ulaştım ve deri gezgininin kel tepeciğin karşı tarafından geldiğini gördüm. Bir çalı ve gölge perdesinin arkasında olduğum yerde donup kaldım.

Rüzgâr yükselmeye ve serinlemeye devam ediyordu, kuzeydoğudan geliyordu - bu da rüzgârın deride yürüyenin arkasında olduğu anlamına geliyordu. Herhangi bir şey onun sırt izinden kayarak gelmeye kalkışırsa yaratığı uyaracaktı ama bana da küçük bir avantaj sağlıyordu: Shagnasty kokumu alamayacaktı.

Uzun bir yüzüşten ya da aralıklı olarak yağan yağmurdan hiç etkilenmemiş gibi görünen sırım gibi bacakları ve sert sarı kürküyle tepeye çıktı. Tepedeki yarış halindeki bulutlar birkaç saniyeliğine ayrılarak dolunay olma yolunda ilerleyen bir ayı ortaya çıkardı ve gümüş ışıktan bir tırpan tepenin üzerinde kısa bir süre süzüldü.

Bana Thomas'ı gösterdi.

Naagloshii onu bir bileğinden tutmuş sürüklüyordu. Gömleği yoktu ve vücudunun üst kısmı o kadar çok ince kesik ve çizikle kaplıydı ki, bunlar çok detaylı bir atlasta işaretlenmiş yollar gibi görünüyordu. O da dayak yemişti. Gözlerinden biri, sanki biri şeftalinin yarısını göz sıkıştırmış gibi şişmişti. Boğazının her yerinde de koyu morluklar vardı; belki defalarca, belki de eğlence olsun diye boğulmuştu.

Başı, omuzları ve sırtının üst kısmı yerde sürükleniyor, kolları da gevşek bir şekilde onu takip ediyordu. Naagloshii yürümeyi bıraktığında, başının biraz hareket ettiğini gördüm, belki de kaçmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Saçları hâlâ sırılsıklamdı ve kafasına yapışmıştı. Zayıf, ıslak bir öksürük çıkardığını duydum.

Yaşıyordu. Dövülmüş, işkence görmüş, Michigan Gölü'nün buz gibi sularında yarı boğulmuştu ama *yaşıyordu*.

Sıcak ve aç bir öfke aniden içimi yakarken ellerimin kenetlendiğini hissettim. Naagloshii'yi tek başıma ele geçirmeye çalışmayı planlamamıştım. Lara ve halkının ve Konsey'in tüm üyelerinin de orada olmasını istemiştim. Bu planın bir parçasıydı: Onlara ortak bir düşmanları göstererek ortak bir çıkar oluşturmak. Sonra naagloshii'yi ezici bir güçle ele geçirip kaçmaya zorlamak, en azından Thomas'ı kurtarabilmemiz için. Sadece hainin bu kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkacağını hesaba katmamıştım.

Naagloshii'ye tek başına saldırmak aptalca bir hata olur. Öfke bir adamı aksi takdirde olacağından daha cesur yapabilir. Bunu büyümü beslemek için kullanmam da mümkündü ama öfke tek başına bir adama zaten sahip olmadığı bir beceri ya da güç kazandırmazdı ve ölümlü bir büyücüye inanılmaz bir güç vermezdi.

Beni kontrol etmesine izin verirsem tek yapabileceği beni öldürtmekti. Öfkemi yuttum ve kendimi naagloshii'yi soğuk, tarafsız gözlerle izlemeye zorladım. Daha iyi bir fırsat yakaladığımda, bana gerçek bir zafer şansı verebilecek bir şey gördüğümde saldıracaktım, öfkeme söz verdim. Demo- nreach'in ortam enerjisiyle desteklenen, hayatımın en iyi enayi yumruğunu vuracaktım.

Tüm konsantrasyonumu skinwalker'a odakladım ve bekledim.

Skinwalker'ın son derece güçlü olduğunu bir an sonra fark ettim. Bunu zaten biliyordum elbette, ama Görü'm aracılığıyla görmüş olmama rağmen, tamamen fiziksel olanın ötesinde temsil ettiği tehdidi takdir edememiştim.

(O anı tekrar canlandı ve daha önce olduğu gibi beni bayıltmaya çalıştı. Zor oldu ama onu ittim ve görmezden geldim).

Demonreach sayesinde, varlığını daha dokunsal bir anlamda takdir edebiliyordum. Skinwalker neredeyse kendi ley hattı, kendi güç kuyusuydu. O kadar büyük bir metafizik kütleye ki, kulenin altından yukarı doğru akan karanlık enerji nehri, ayın neden olması gibi, onun varlığıyla kısmen kesintiye uğruyordu. Ada bu bozulmayı pek çok şekilde yansıtıyordu. Hayvanlar naagloshii'den ateşin kokusundan kaçar gibi kaçtılar. Böcekler sessizliğe gömüldü. Dallarının gıcırdamasına, yapraklarının fısıldamasına neden olması gereken soğuk rüzgâra rağmen ağaçlar bile sessizleşti.

Morgan ve çırağımın saklandığı kulübeye doğru ilerledi ve garip bir şey oldu.

Kulübenin taşları tilki ateşi flamalarıyla parıldamaya başladı. Çok fazla ışık yoktu, sadece karanlıkta fark edilebilecek kadar vardı ama naagloshii bir adım daha atınca tilki ateşi parladı ve her taşın üzerine hafif ateşle yazılmış sembollere dönüştü. Hangi yazıyla hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sembolleri daha önce hiç görmemiştim.

Naagloshii olduğu yerde durdu ve ay ışığının bir başka titreşimi bana dişlerini göstermişti. İleri doğru bir adım daha attı ve

bols daha da parladı. Kısık, hırıltılı bir ses çıkardı ve bir adım daha atmaya çalıştı.

Birdenbire tel tel kürkü vücudunun ön tarafına sıkıca yapıştı ve ileriye doğru bir adım daha atamıyor gibiydi. Tek bacağını kaldırarak orada durdu ve bilmediğim bir dilde tükürükler saçarak küfretti. Sonra hırlayarak birkaç adım geri çekildi ve kuleye döndü. Yıkık kuleye, kulübeye yaklaştığından biraz daha temkinli yaklaştı ve bir kez daha taşların üzerinde beliren o akıcı mühürler, naagloshii'yi ona sekiz on adımdan daha fazla yaklaşamadan bir şekilde geri püskürtmüş gibi görünüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve bir elini sallayarak kuleye doğru çırpınan görünmez güç akımları gönderdi. Semboller sadece bir anlığına daha parlak göründü, sanki deri gezgininin muhtemelen onları bozmak için yaptığı büyüyü emmiş gibiydi.

Tekrar küfretti ve sanki Thomas'ın kafatasını kullanarak taşları parçalamayı planlıyormuş gibi Thomas'ı boş bir şekilde kaldırdı. Sonra kardeşime baktı, biraz daha küfretti ve kendi kendine karanlık mırıldanmalarla başını salladı. Kuleden geri , açıkça hüsrana uğramıştı ve taşların bir deri gezgininin gücünü yağmur suyunu akıttığı kadar hızlı ve kolay bir şekilde akıtmasını sağlayan sembollere de aşinaydı.

Demonreach'in uzaylı varlığı nadiren kendisiyle ilgili beklenmedik bir şey aktarıyor gibi görünüyordu ama birkaç an için bunu yaptı. Skinwalker geri çekilirken, adanın ruhu kısa bir an için kendini beğenmiş bir memnuniyet duydu.

O *de neydi* öyle?

Boş ver. Önemli değildi. Ya da, daha doğrusu, daha fazla araştırma için bekleyebilirdi. Önemli olan oyunun az önce değişmiş olmasıydı.

Artık Thomas'ı Skinwalker'dan ve sonra da onu yenmenin bir yolunu bulmak zorunda değildim. Tek yapmam gereken Thomas'ı *uzaklaştırmaktı*. Eğer kardeşimi kırık kulenin çemberine ya da kulübenin korunaklı duvarlarına sürükleyebilirsem, her şey yoluna girecekmiş gibi görünüyordu. Eğer kulübenin taşları deri gezginin varlığını geri püskürtüyorsa, o zaman tek yapmamız gereken Molly'nin kristali aktive etmesine izin vermek ve naagloshii'nin dışarı çıkmasını beklemekti. Bu geceki savaşın sonucu ne olursa olsun, Konsey eninde sonunda günü kazanacaktı ve bize yapabilecekleri en kötü şey bile Skinwalker'ın vereceğinden daha iyi bir kader olacaktı.

Bir anlık rasyonel netlikle, bu planda yanlış gidebilecek milyonlarca şey olduğunu kendime kabul ettirdim. Öte yandan, bu planın önemli *bir* avantajı vardı - yanlış gidebilecek en az bir şey vardı

Doğru, ki bu da bir önceki "kardeşimi geri al ve skinwalker'ı döv" planından daha doğru bir şeydi.

Bunu gerçekten .

"Büyücü," diye seslendi deri gezgini. Yüzünü kulübeye döndü ve kulübenin etrafında yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı. "Büyücü. Ortaya çık. Bana lanetli savaşçıyı ver."

Doğal olarak ona cevap vermedim. Yer değiştirmekle meşguldüm. Kulübenin etrafında volta atmaya devam ederse benimle boş kapı arasına girecekti. Eğer zamanlamayı doğru yaparsam, Thomas'ı tuttuğu yerden koparıp kulübeye fırlatacak kinetik bir patlama yapabilirdim.

Elbette Thomas'ı deri gezgininin pençesinden kurtarmayı başaramayabilirdi, bu durumda topal bedenini boynunu kıracak kadar şiddetli bir şekilde kırbaçlayabilirdi. Ya da başarılı olup kalbini durduracak ya da akciğerlerinden birini çökertecek kadar sert vurabilirdi. Ve eğer nişan alamazsam Thomas'ı deri gezgininin elinden alıp taş bir duvara fırlatabilirdim. Şu anda ne kadar kötü göründüğünü düşünürsek, bu onu öldürebilirdi.

Tabii bir şey yapmazsam deri değiştiren onu öldürecekti.

Yani. Mükemmel olmak zorundaydım.

Pozisyonumu aldım ve endişeyle dudaklarımı yaladım. Saf, ham kinetik enerjiyle, kuvvetle çalışmak neredeyse diğer tüm büyü türlerinden daha zordu. Ateş ya da şimşek kullanmanın aksine, saf kuvvet çağırmak büyüdeki her şeyin büyücünün zihninden ve iradesinden gelmesini gerektiriyordu. Ateş, bir kez çağrıldığında, siz aksini yapmak için çalışmadığınız sürece aynen ateş gibi davranırdı. Aynı şekilde şimşek de. Ancak ham iradenin doğal düzende hiçbir temeli yoktu, yüzden onu kullanan büyücünün zihninde özellikle canlı ve niyetli bir şekilde canlandırılması gerekiyordu.

Güçle çalışırken konsantrasyonumu sağlamak için genellikle asamı ya da başka bir eşyayı kullanmamın bir nedeni de buydu. Ama asam birkaç dakika uzaktaydı ve kinetik enerji halkalarım bu işi halledecek kadar güçlü olsalar da, aslında bir şeylere zarar vermek için yıkıcı enerji mızrakları göndermek üzere tasarlanmışlardı. Ve onları destekleyen büyüyü, anında yapılan değişiklikleri düşünerek tasarlamamıştım. Tabiri caizse, halkalarla çalışırsam darbeyi yumuşatamazdım. Onları kullanırsam Thomas'ı öldürebilirdim.

"Büyücü!" diye homurdandı naagloshii. "Bundan bıktım usandım! Tutsakların değişimini onurlandırmak için geldim! İstediğimi almam için beni zorlama!"

Birkaç adım daha atarsam yerimde olacaktım.

Bacaklarım titriyordu. Ellerim titriyordu.

Bir an şok içinde onlara baktım ve dehşete kapıldığımı fark ettim. Skinwalker'ın zihnimdeki hayaleti düşüncelerimin kapılarını dövüyor ve konsantrasyonumu vahşice . Yarattığı tahribatı, aldığı canları ve kendisine yönelen her tehditten nasıl kolayca kaçtığını ya da üstesinden geldiğini hatırladım.

Büyünün kusursuz bir şekilde uygulanmasından daha azı kardeşimin hayatına mal olabilirdi. Ya Skinwalker bunun geldiğini hissedecek kadar iyiyse? Ya kullanmam gereken güç miktarını yanlış değerlendirdiysem? Ya *ıskalarsam*? Gücü odaklamama yardımcı olacak bir alet bile kullanmıyordum ve kontrolüm en iyi günlerimde bile biraz zayıftı.

Peki ya büyüden sonraki saniyeler? Doğru yapmayı başarsam bile, beni açıkta bırakacaktı, intikamcı ve öfkeli bir naagloshii bana eşlik edecekti. Bana ne yapabilirdi ki? Yarı pişmiş Lara'nın Madeline'in bağırsaklarını parçaladığı görüntü düşüncelerimi yaktı. Bir şekilde naagloshii'nin daha kötüsünü yapacağını biliyordum. Çok daha kötüsünü.

Sonra en iğrenç şüphe geldi: Ya tüm bunlar bir hiç uğruna olduysa? Ya ben burada çırpınırken hain kaçtıysa? Ya güç politikaları Morgan'ın her şeye rağmen LaFortier'in ölümünün bedelini ödeyeceği anlamına geliyorsa?

Tanrım. O soğuk birayı ve iyi bir kitabı gerçekten istiyordum.

"Bunu ," diye fısıldadım kendi kendime. "Bunu ." Deri gezgini boş

kulübenin kapısının önünden geçti.

Bir saniye sonra da Thomas'ı kapıyla benim aramdaki hizaya sürükledi.

Sağ elimi kaldırdım, irademi odakladım ve düşüncelerimi hizaladım, bu sırada sürekli değişen sayılar ve kuvvet hesaplama formülleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

Birden parmaklarımı açtım ve "*Forzare!*" diye .

Yaklaşık olarak bir dozerin bıçağıyla aynı boyutta ve şekilde olan bir şey kardeşimle benim aramdaki zeminde hızla ilerleyerek toprağı ve çakılları, kökleri ve bitkileri parçaladı. Görünmeyen güç Thomas'ın bir santim altındaki toprağı kazdı, kıpırtısız bedenine saplandı ve onu naagloshii'nin pençesinden kurtardı. Yuvarlanarak üç metre yükseklikten kapıya doğru gitti ve içeri girerken başını vahşice kapıyı çevreleyen taş duvara çarptı.

Darbeden sonra kafası ölümcül bir lastik akışkanlığıyla sağa sola mı savrulmuştu? Az önce kardeşimin boynunu mu kırmıştım?

Acı ve keder dolu bir çığlık attım. Aynı anda deri gezgini bana döndü, çömeldi ve etrafındaki havayı sarsan öfkeli kükreme çıkardı, ağaçların yaprakları üzerinde boncuklanan su damlaları taze bir sağanak halinde yeryüzüne yağdı. Bu kükreme ölümcül bir şekilde savrulmuş, manyak bir egonun tüm öfkesini taşıyordu ve ancak bir işkenceler ansiklopedisi, bir eş anlamlılar sözlüğü ve *Gray's Anatomy*'nin bir kopyası yardımıyla tarif edilebilecek bir ölüm vaat ediyordu.

Yakın geçmişe dair kristal hafızamdaki naagloshii ile şimdi ve burada önümde duran naagloshii, her iki yanımdan da vurup beni parçalara ayırmaya kararlı, devasa ve durdurulamaz bir şekilde bana doğru koşuyordu.

Ve birdenbire bu yaratığın, asla karşıya gelmeye cesaret edemeyeceğim kâbuslarla eşdeğer bir düşman olması *umurumda* olmadı. Muhtemelen ölmek üzere olduğumu da *umursamadım*.

Kafamın içinde Kirby'nin hareketsiz halini gördüm. Andi'nin hastane odasındaki küçük, kırık figürünü gördüm. Kardeşimin yaralarını gördüm, onu Görüşüm aracılığıyla gördüğümde o şeyin bana verdiği acıyı hatırladım. Bu yaratığın burada yeri yoktu. Ve eğer öleceksem, dehşet içinde bir yığın halinde dışarı çıkmayacaktım. Eğer öleceksem, bu korku ve Görü travması yüzünden yarı sakat olduğum için olmayacaktı.

Eğer ölecek olsaydım, bu kanlı ve muhteşem bir karmaşa olacaktı.

"Getir onu!" Naagloshii'ye bağırarak karşılık verdim, dehşetim ve öfkem sesimi keskin, yüksek ve sert yapıyordu. Sağ elimi beyzbol topu atmaya hazırlanıyormuş gibi kavradım, irademi ortaya çıkardım ve avucumu kızıl ateşle doldurdum. Sol elimi uzattım ve irademi orada asılı duran kalkan bileziğin içinden geçirdim, bir savunmayı önceden parlattım ve bunu yaparken ayaklarımın altındaki toprağın gücünü hissettim, etrafıma yayıldığını ve destekleyici enerjiyi çektiğini hissettim. "Getir onu! Getir onu, seni çüksüz ucube!"

Naagloshii'nin formu insana yakın bir şeyden daha çok bir gorile benzeyen bir şekle dönüştü, kolları uzadı, bacakları kısaldı. İleri atıldı, aramızdaki mesafeyi korkunç bir hız, zarafet ve güçle aştı, gelirken kükrüyordu. Aynı zamanda kayboluyor, insan gözü için tamamen görünmez olan perdesi etrafına kapandıkça karanlıkla bir oluyordu.

Ama Demonreach Shagnasty'nin nerede olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Aklımın uzak bir köşesinde, sağduyumun bir tür tatil evi olduğu anlaşılan bir yerde, beynim dehşetle kendi koşuma başladığımı fark etti. Bu kararı verdiğimi hatırlamıyorum, ama ben charg-

Deri değiştirenle karşılaşmak için dışarı çıktım ve cevap olarak bir meydan okuma çığlığı attım. Neredeyse deliliğe varan bir öfkeyle koştum, elimdeki ateşi gittikçe daha fazla güçle doldurdum ve bir ayağım yere her bastığında daha da yükseldi, ta ki asetilen meşalesi gibi parlayana kadar.

Naagloshi üzerime atladı, korkunç gözleri yanıyordu ve peçenin içinden görülebiliyordu, pençeli kolları uzanıyordu.

Sağ kalçamın üzerinde bir beyzbol oyuncusunun kayma hareketini yaptım ve kalkanımı deri gezgininin hareketine eğik bir açıyla yukarı kaldırdım. Yaratık bir tuğla yığını gibi kalkana çarptı ve sıçrayarak sıçradığı yöne doğru devam etti. Naagloshii geri döndüğü anda kalkanı bıraktım ve "Andi!" diye bağırarak minyatür bir güneşi deri gezgininin karnına fırlattım.

Ateş, deri gezgini bir düzine metre daha havaya kaldıran ve kuyruğunu çaydanlığın üzerine yuvarlayan bir patlamayla patladı - hiçbir anlam ifade etmeyen ama o an için garip bir şekilde uygun görünen bir ifade. Burnum yanan saçların ve kavrulmuş etin iğrenç kokusuyla doldu ve naagloshii aşağı yuvarlanırken vahşi bir coşku ya da acı içinde uludu, birkaç kez sertçe zıpladı ve sonra ayağa yuvarlandı.

Bana doğru hızla geldi, vücudu gizleyici örtüsünün arkasında tekrar değişti, başka bir şeye dönüştü, belki daha kedigil bir şeye. Benim için fark etmezdi. Etrafımızdaki rüzgâra, yağmura ve gürleyen gök gürültüsüne uzandım ve avucumun içine bir miktar şimşek topladım. Sonra şarj olmasını beklemek yerine sol elimi ters çevirdim ve elimde kalan tüm yüklü enerji halkalarını tetikleyerek tek bir salvoda ölümcül güçlerini açığa çıkardım.

Naagloshii bilmediğim bir dilde bir şeyler uludu ve güç mızrakları peçesinden sıyrılarak çarptıkları yerde eşmerkezli yayılan kol- veya halkalar bıraktı. Bir saniye sonra, avuçlarımı kaldırdım ve "Thomas! *Fulminas!*"

Kuleden birkaç taşı yerinden oynatacak kadar yüksek bir gök gürültüsü tepeyi sarstı ve mavi-beyaz ışık parıltısı gözlere fiziksel olarak acı veriyordu. Dikenli bir yıldırım ağı, savunması güç halkalarının patlamalarını savuşturmaktan henüz kurtulamamış olan naagloshii'ye doğru sıçradı. Yıldırımın ölümcül incelikteki izi göğsünün tam ortasına saplandı ve saldırıyı olduğu yerde durdurdu. Ana yıldırımdan ağacın dalları gibi yayılan daha küçük darbeler, yarım düzine yerde zemine saplandı, granit ve çakmaktaşında kızgın, kafatası büyüklüğünde çukurlar açtı.

Yorgunluk bana bir çekiç gibi çarptı ve görüşümde yıldızlar yüzdü. Daha önce *hiç* bu kadar sert yumruk atmamıştım ve Demonreach'in yardımıyla bile, bunu yapmak için gereken enerji harcaması kelimenin tam anlamıyla şaşırtıcıydı. Çok zorlarsam yere yığılacağımı biliyordum ama deri değiştiren hâlâ ayaktaydı.

Bir tarafa tökezledi, peçesi bir anlığına titredi, gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Naagloshii'nin aklından geçenleri görebiliyordum: Peçesinin onu tamamen görünmez kıldığını *bildiği* nasıl oluyor da ona bu kadar isabetli vurabiliyordum?

Bir saniyenin kısa bir bölümünde gözlerinde korkuyu gördüm ve muzaffer bir öfke yorgun bedenimde kükredi.

Skinwalker kendini toparladı ve tekrar değişti. Önemsiz gibi görünen bir çabayla aşağı uzandı ve kayadan kaldırım taşı büyüklüğünde bir kaya parçası kopardı. Taşı bana doğru fırlattı, üç ya da dört yüz kiloluk taş bana doğru büyük bir hızlı top gibi geliyordu.

Yana doğru daldım, yorgunluktan yavaşlamıştım ama yoldan çekilecek kadar hızlıydım ve giderken irademi topladım. Bu kez ruh ateşinin gümüş-beyaz flamaları sağ elimin etrafında dans edip parıldadı. Tekrar ayağa kalkamayacak kadar yorgun bir şekilde yere uzandım ve öyle ya da böyle son kez bana saldırırken kararlılıkla dişlerimi sıktım.

Çığlık atacak nefesim yoktu ama hırlayabilirdim. "Ve bu," diye tükürdüm, "Kirby için, seni orospu çocuğu." İrademi serbest bıraktım ve "L*aqueus!*" diye bağırdım.

Saf güçten oluşan, ruh ateşiyle parıldayan ve yanıp sönen bir kordon deride yürüyene doğru fırladı. Onu saptırmaya çalıştı ama belli ki büyüyü turbo şarj etmemi beklemiyordu. Naagloshii'nin savunması onu zar zor yavaşlattı ve kordon boğazına üç kez dolanıp vahşice sıkıldı.

Skinwalker'ın hücumu durakladı ve bir tarafa sendeledi, peçesi yavaş yavaş parçalara ayrıldı. Çılgınca şekil değiştirmeye başladı, doğaüstü ipten kurtulmaya çabalıyor ve başaramıyordu. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve kararıyordu ama irademi onun üzerinde tutarak ilmeği gittikçe daha sıkı çektim.

Çılgınca tekmeledi ve çırpındı; sonra da taktik değiştirdi. Umutsuzca çömeldi, tek bir pençesini uzattı ve bir daire çizerek kayaya bir oyuk açtı. Çembere iradesiyle dokundu ve basit büyülü yapı ortaya çıkıp ilmik büyüsünü güç kaynağından, yani benden kopardığında bunu hissettim. Gümüş kordon parıldadı ve yok oldu.

Yerde yatıyordum, başımı zar zor kaldırabiliyordum. Sadece kırk adım ötede duran kulübeye ve onun temsil ettiği güvenliğe doğru baktım. Kırk mil de olabilirdi.

Naagloshii pençelerini boğazındaki kürkte gezdirdi ve tatmin olmuş bir şekilde hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra gözleri bana kaydı. Ağzı şehvetli bir gülümsemeye dönüştü. Sonra çemberin dışına çıktı ve yaklaşmaya başladı.

Kanlı ve muhteşem bir karmaşa geliyor.

Bölüm 45

Naagloshii bana yürüdü ve orada durup , insanlık dışı yüz hatları hayvani bir şeyden neredeyse insani bir şeye doğru değişti ve büküldü. Bu muhtemelen konuşmayı kolaylaştırıyordu.

"Bu hiç de acınası değildi," diye mırıldandı. "Sana yaşam ateşini kim verdi, küçük ölümlü?"

"Onu tanıdığınızdan şüpheliyim," diye karşılık verdim. Konuşmak için çaba harcıyordum ama hayatın katı taleplerini refleksif bir ukala olarak karşılamaya alışmıştım. "Seni dışarı çıkarırdı."

Deri gezgininin gülümsemesi genişledi. "Yaratılışın ateşlerini çağırabilmeni ve buna rağmen onları kullanacak bir inancının olmamasını hayret verici buluyorum."

"Cehennem çanları," diye mırıldandım. "Senin gibi sadist ahmaklardan bıktım."

Başını eğdi. Pençelerini taşın üzerinde boş boş sürükleyerek keskinleştirdi. "Oh?"

"Birini kancada sallanırken görmek hoşuna gidiyor," dedim. "Bu seni azdırıyor. Ve ben öldüğümde eğlence biter. Bu yüzden konuşarak işleri uzatmak zorunda hissediyorsun."

"Hayatı terk etmeye bu kadar hevesli misin, ölümlü?" diye mırıldandı naagloshii.

"Eğer alternatifim *seninle* burada takılmaksa, kesinlikle takılacağım," diye cevap verdim. "Ya bu işi bitir ya da defol git."

Pençeleri saf, yılansı bir hızla hareket etti ve yüzüm aniden alev aldı. Çığlık atamayacak kadar canım yanıyordu. İki büklüm oldum, ellerimle yüzümün sağ tarafını tuttum ve dişlerimin birbirine geçtiğini hissettim.

"Nasıl ," dedi naagloshii. Daha yakına eğildi. "Ama seni şu düşünceyle baş başa bırakayım, küçük ruh çağıran. Fajı ellerimden alarak bir zafer kazandığını sanıyorsun. Ama o benim için bir günden uzun süredir asılı duruyordu ve ben geride *hiçbir şey* bırakmadım. Ona yaptığım şeyler için söyleyecek *sözün* yok." Gülümsemesinin genişlediğini duyabiliyordum. "Açlıktan ölüyor. Açlıktan çıldırmış. Ve hoganın içinde genç bir dişi arayanın kokusunu alıyorum," diye mırıldandı. "Sen beni bu zahmetten kurtarmadan önce fajı onunla birlikte içeri atmayı düşünüyordum. Sonsuzluğa giderken *bunun* üzerine düşün."

Acı ve korkuya rağmen midem donmuş düğümlere dönüştü. Oh, Tanrım.

Molly.

Sağ gözümden dışarıyı göremiyordum ve acıdan başka bir şey hissedemiyordum. Başımı iyice sağa çevirdim, böylece sol gözüm üzerime çömelmiş naaglo- shii'ye odaklanabildi, kanlı siyah pençelerle uçlanmış uzun parmakları neredeyse cinsel bir beklentiyle seğiriyordu.

Daha önce ruh ateşiyle desteklenen bir ölüm laneti atan olmuş muydu bilmiyordum. Kendi son bir yangın için yakıt olarak kullanmanın, ruhların buradaki işleri bittikten sonra gittikleri yere asla gitmeyeceği anlamına gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Tek bildiğim, ne olursa olsun daha fazla acı çekmeyeceğim ve gitmeden önce deri gezgininin yüzündeki o sırıtışı silmek istediğimdi.

Tek gözlü bir bakışla ne kadar meydan okuyucu görünebileceğinden emin değildim ama elimden gelenin en iyisini yaptım, serbest bıraktığımda vücudumdaki yaşamı yakacak olan patlamayı hazırlarken bile.

Sonra bir ışık bulanıklığı oldu ve naagloshii'nin arkasından bir şey fırladı. Naagloshii gerildi ve şaşkın bir hırıltı çıkararak benden uzaklaşıp ışık kaynağına baktı. Sırtında, kambur omuzları boyunca uzanan, neşterle kesilmiş gibi dar ve ince, uzun ve sığ bir yara olduğunu gördüm.

Ya da bir maket bıçağı.

Toot-toot havada döndü, kanlı bir maket bıçağını bir elinde mızrak gibi tutuyordu. Küçük bir trompeti dudaklarına götürdü ve bir süvari hücumunun tiz minyatür notaları gibi tiz bir nara attı. "Avaunt, kötü adam!" diye bağırdı tiz ve sert bir sesle. Sonra tekrar deride yürüyene doğru atıldı.

Naagloshii kükredi ve bir pençe savurdu ama Toot darbeden kurtuldu ve deri gezgininin koluna dokuz inç uzunluğunda bir kesik attı.

Ani bir öfkeyle minik perinin üzerinde döndü, şekli değişti, uzun ön ayaklarını korumasına rağmen daha kedigil bir hal aldı. Toot'un peşine düştü, pençelerini kaptı ama benim minyatür muhafız kaptanım her zaman bir kıl payı öndeydi.

"Toot!" geldiğince yüksek sesle seslendim. "Çık oradan!"

Toot pençelerinden tekrar kaçarken naagloshii asitli bir küfür savurdu ve bir elini havaya vurarak yabancı bir dilde kelimeler tısladı. Rüzgâr ani ve kindar bir şekilde yükseldi ve Toot'un minik bedenini havadan yere çarptı. Açıklığın kenarındaki böğürtlen çalılarına çarptı ve etrafındaki ışık küresi korkunç ve ani bir sonla söndü.

Naagloshii döndü ve arka ayaklarıyla düşen periye doğru toprağı tekmeledi. Sonra öfkeyle kaynayarak tekrar bana doğru yaklaştı. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek onun gelişini izledim.

En azından Thomas'ı o piçten kurtarmıştım.

Naagloshii aradaki mesafeyi kapatıp pençelerini kaldırırken sarı gözleri nefretle parlıyordu.

"Hey," dedi sessiz bir ses. "Çirkin."

Döndüm ve deri değiştirenle aynı anda küçük açıklığa baktım.

Kızılderili Joe'nun saldırganların arasından geçip tepenin zirvesine nasıl başardığını bilmiyorum ama başarmıştı. Üzerinde mokasenleri, kot pantolonu, kemik boncuklar ve turkuaz parçalarıyla süslenmiş geyik derisi gömleğiyle duruyordu. Uzun gümüş saçları her zamanki gibi örülmüştü ve kolyesindeki kemik boncuklar gecenin karanlığında solgun bir şekilde parlıyordu.

Naagloshii büyücüye baktı. Tepe tamamen sessiz ve hareketsizdi.

Sonra Rüzgârı Dinle gülümsedi. Çömeldi ve ellerini tepenin kayalık zirvesini hafifçe kaplayan çamur ve gevşek toprağa sürdü. Ellerini kavradı, yüzünün hemen altına kadar kaldırdı ve burnundan soluyarak toprağın kokusunu içine çekti. Sonra ellerini yavaşça birbirine sürttü, bu hareket bana bir şekilde ağır rutin işlere girişmeye hazırlanan bir adamı hatırlattı.

Tekrar ayağa kalktı ve sakince, "Annem burada yeriniz olmadığını söylüyor," dedi.

Naagloshii dişlerini gösterdi. Hırıltısı tepenin etrafında kendi başına bir canavar gibi dolaşıyordu.

Gök gürültüsüne eşlik etmeyen bir şimşek çaktı. Deri gezgininin üzerine sert, ürkütücü bir sessizlikle parladı. Rüzgârı Dinle yüzünü gökyüzüne çevirdi ve başını hafifçe eğdi. "Babam senin çirkin olduğunu söylüyor," diye bildirdi. Gözlerini kıstı ve omuzlarını dikleştirerek naagloshii'dosdoğru baktı, gök gürültüsü adanın üzerinde yuvarlanırken yaşlı adamın sesine korkunç bir büyüme tınısı kattı. "Sana bu şansı veriyorum. Git buradan. Şimdi."

Deri gezgini hırladı. "Yaşlı ruh çağırıcı. Ölü bir halkın başarısız koruyucusu. Senden korkmuyorum."

"Belki de yapmalısın," dedi Rüzgârı Dinle. "Çocuk neredeyse seni kaçırıyordu ve bırak Eski Yolları, Diné dilini bile bilmiyor. Defol. Son şansın."

Naagloshii, bedeni değişip kalınlaşırken, fiziksel olarak kalınlaşıp daha güçlü görünürken hırıltılı bir hırıltı çıkardı. "Sen kutsal bir adam değilsin. Kutsama Yolu'nu takip etmiyorsun. Benim üzerimde hiçbir gücün yok."

"Seni bağlamayı ya da sürgün etmeyi düşünmüyorum, yaşlı hayalet," dedi Kızılderili Joe. "Sadece kulaklarının arasına tekmeyi basacağım." Ellerini yumruk yaptı ve "Gidelim," dedi.

Skinwalker bir uluma sesi çıkardı ve kollarını ileri doğru savurdu. Karanlığın ikiz şeritleri öne doğru aktı, düzinelerce ve düzinelerce gölgeli yılana bölündü ve gece havasında kıvranan bir bulut içinde kayarak Rüzgârı Dinle'ye doğru fırladı. Büyücü adam irkilmedi. Kollarını gökyüzüne kaldırdı, başını geriye attı ve yerli üç-beslerin dalgalı, tiz tarzında şarkı söyledi. Neredeyse tamamen kaybolmuş olan yağmur, belki de elli metre karelik bir tepeye düşen, yaklaşmakta olan büyü sürüsünü ıslatan ve bir tehdit haline gelmeden önce onu eriterek yok eden en katı su tabakası halinde tekrar yağdı.

Kızılderili Joe tekrar naagloshii'ye baktı. "Bu senin en iyi
var mı?"

Naagloshii bilinmeyen dillerde daha fazla kelime homurdandı ve fırlatmaya
başladı-
iki koluyla güç veriyordu. Raith Şatosu'nda gördüğüme benzer ateş toplarını, mavi kıvılcımlardan oluşan çatırdayan küreler ve jöleye benzeyen ve sülfürik asit gibi kokan, sallanan yeşil küreler izliyordu. Etkileyici bir çağrışım gösterisiydi. Bir mutfak lavabosu, kim bilir nereden çağrılmış olarak Rüzgârı Dinle'ye doğru uçup gitmiş olsaydı, bu beni ürkütmezdi. Naagloshii tüm gücünü ortaya koyarak, küçük, yıpranmış medi- sine adama tepeyi ana kayaya kadar temizleyecek kadar ham güç fırlattı.

Yaşlı adamın tüm bunlara nasıl karşı koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok, onu izlediğim halde. Yine şarkı söyledi ve bu sefer ayaklarını müzikle aynı anda karıştırdı, yaşlı bedenini öne ve arkaya doğru eğdi, hareketleri belli ki yaşı nedeniyle yavaşlamış ve sessizleşmişti ama aynı şekilde belli ki bir dansın parçasıydı. Ayak bileklerinde ve her iki bileğinde birer zil vardı ve şarkı söylerken bu ziller şıngırdıyordu.

Üzerine gelen tüm o güç bir hedef bulamıyor gibiydi. Ayakları sürünürken ve vücudu sallanırken, saçının teline bile zarar gelmeden yanından ateşler geçti. Çatırdayan şimşek topları birkaç metre önünde kayboldu ve görünüşe göre aradaki boşluğu geçmeden birkaç metre ötesinde yollarına devam etti. Asit küreleri uçarken yalpaladı ve toprağın üzerine sıçradı, cızırdadı ve boğucu buhar bulutları gönderdi, ama aslında ona herhangi bir zarar vermedi. Savunma zarifti. Kuvvete karşı kuvvet, güce karşı güç denemek yerine, gelen büyünün Lis-

sanki doğal düzenin bir parçasıymış gibi, sanki dünya böyle bir şeyin tamamen normal, makul ve beklendiği bir yermiş gibi .

Ama naagloshii, Rüzgârı Dinle'nin gücünün üstesinden gelmek için beyhude bir çabayla acı ve ölüm saçarken, aynı zamanda ileriye doğru adım atıyor, yaşlı büyücüden yirmi adımdan daha az bir mesafede durana kadar aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. Sonra gözleri korkunç bir neşeyle parladı ve bir kükremeyle kendini fiziksel olarak yaşlı adamın üzerine fırlattı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Rüzgârı Dinle bu konuda benim tarafımda olmayabilirdi ama geçmişte bana birden fazla kez yardım etmişti ve Ebenezar McCoy'un saygı duyduğu birkaç büyücüden . İyi bir adamdı ve beni savunurken zarar görmesini istemedim. Bir uyarı çığlığı atmaya çalıştım ve bunu yaparken naagloshii saldırırken yüzündeki ifadeyi yakaladım.

Kızılderili Joe vahşi, kurt gibi .

Naagloshii aşağı indi, ağzı kurda benzer bir ağza dönüştü ve yaşlı adamı vahşileştirmeye hazırlanırken dört uzvundaki pençelerini uzattı.

Ama Rüzgârı Dinle tek bir kelime söyledi, sesi havayı güçle titretti ve sonra formu eridi ve değişti, sanki o ana kadar sadece irade çabasıyla yaşlı bir adam tutulan sıvı cıvadan yapılmış gibi akıcı bir şekilde değişti. Biçimi, derin bir nefes almak kadar doğal ve hızlı bir şekilde kendini farklı bir şeye dönüştürdü.

Naagloshii aşağı indiğinde, pençelerini kösele gibi yaşlı bir büyücüye batırmadı.

Bunun yerine, kendisini minibüs büyüklüğünde bir boz ayıyla burun buruna buldu.

Ayı kemiklerini titreten bir kükreme çıkardı ve naagloshii'yi ham kütlesi ve kas gücüyle ezerek ileri atıldı. Eğer daha önce böyle öfkeli bir canavarı başında gördüyseniz, bunun herhangi bir tarifle hakkının verilemeyeceğini bilirsiniz. Kükremenin hacmi, ağır postun altındaki amansız kas gücünün dalgalanması, beyaz dişlerin parıltısı ve parlayan kırmızı çerçeveli gözler, parçalarının toplamından çok daha büyük bir bütün halinde birleşir. Dehşet verici, elemental, yaşayan her insanın içinde böyle şeylerin dehşet ve ölüme eşit olduğunu hatırlayan eski bir içgüdüsel çekirdeğe dokunuyor.

Naagloshii garip ve yabancı bir çığlık attı ve ayıyı öfkeyle tırmıkladı ama kendi kendini alt etmişti. Yumuşak derili insanların içini boşaltmak için mükemmel olan uzun, zarif keskin pençeleri, ayının kalın postunu ve altındaki deriyi zorlamak için gereken kütleye ve güce sahip değildi,

Yağ ve ağır kas katmanlarını kesecek derinlikten çok daha az. Pençeleri ne kadar işe yararsa yarasın, uzuvlarına plastik taraklar da bağlayabilirdi.

Ayı, deri gezgininin kafatasını geniş çeneleriyle kavradı ve bir an için dövüş bitmiş gibi göründü. Sonra naagloshii bulanıklaştı ve bir an önce maymunumsu yaratığın olduğu yerde, sadece idrar sarısı kürkün küçük bir parıltısı, büyük çeneli bir gelincik gibi uzun, zayıf bir yaratık vardı. Devasa ayıdan kurtulmak için kıpırdandı ve dev pençelerinin iki tokadından kurtuldu; kurtulurken meydan okuyan, alaycı bir hırıltı çıkardı.

Ama Kızılderili Joe'nun da işi henüz bitmemişti. Ayı kendini düşünceli bir sıçrayışla kaldırdı ve bir çakal olarak tekrar yere indi, zayıf ve hızlıydı, gelinciğin peşinden çevik bir şekilde koşuyordu, dişleri parlaktı. Kaçan gelinciğin peşinden koştu; gelincik aniden döndü, çenesi genişçe açıldı, sonra daha da genişledi, ta ki seyrek sarı kürk tutamlarıyla kaplı bir alliga- tor koşan köpekle karşılaşmak için dönene kadar.

Köpek biçimi timsahın çenesine doğru fırlarken eridi ve koyu kanatlı bir kuzgun çenenin içine girdi ve çene kapanırken uzak taraftan çıktı. Kuzgun başını çevirdi ve açıklığın etrafında daireler çizerek uçup giderken alaycı kahkahalar attı.

Timsahın her tarafı titredi ve bir şahine dönüştü, altın rengi ve hızlıydı, kafasında naagloshii'nin neredeyse insan formundaki kulaklarına benzeyen sarımsı kürk tutamları vardı. Doğaüstü bir hızla ileriye doğru savruldu, uçarken bir perdenin arkasında kayboldu.

Kuzgunun kanat çırpışlarını duydum, temkinli bir şekilde daireler çizerek düşmanını arıyordu ve sonra şahinin pençeleriyle arkadan vuruldu. Kancalı gaganın yakalanan kuzgunu parçalamak için alçaldığını ve bir kaplumbağanın dikenli, kaya gibi sert sırtıyla karşılaştığını dehşet içinde izledim. Kösele gibi bir kafa büküldü ve orta kalınlıktaki teli kesebilecek çeneler naagloshii-şahinin bacağına kenetlendi ve ikisi birlikte yere çakılırken kaplumbağa bir acı çığlığı daha attı.

Ancak son birkaç metrede kaplumbağa uçan bir sincap formuna büründü, uzuvları genişledi ve düşen momentumunun bir kısmını ileri harekete yere çarptığında yuvarlanmaya başladı. Şahin o kadar yetenekli değildi. Başka bir şeye dönüşmeye başladı, ancak yeni bir forma dönüşmeyi tamamlayamadan taşlı toprağa sertçe çarptı.

Sincap döndü, sıçradı ve bir dağ aslanına dönüşerek naaglo- shii olan sersemlemiş, şaşkın tüy ve kürk yığınının üzerine indi. Dişler ve pençeler yırtıldı ve siyah kan yere bulaştı.

daha korkunç çığlıklar. Naagloshii ürkütücü bir şekle büründü, dört ayaklı ve yarasa gibi kanatlıydı, her yerinde gözler ve ağızlar vardı. Tüm ağızlar yarım düzine farklı sesle çığlık atıyordu ve dağ aslanının pençesinden başararak kanat çırpmaya ve yerde garip bir şekilde yuvarlanmaya başladı. Çılgınca sendeledi ve yarasa kanatlarını çırparak beceriksizce havaya sıçramaya başladı. Yeterince rüzgâr almayan bir albatros gibi görünüyordu ve dağ aslanı yol boyunca peşinden ayrılmıyordu, pençeleri yırtmak ve tırmıklamak için uzanıyordu.

Naagloshii karanlığın içinde kayboldu, kaçarken ulumaları da peşinden . Yamaçtan aşağı göle doğru koşarken acı içinde çığlık atmaya devam etti, neredeyse hıçkırarak ağlıyordu. Demonreach onun gidişini huysuz bir memnuniyet duygusuyla izledi ve onu suçladığımı söyleyemem.

Skinwalker adadan kaçtı. Ulumaları bir süre gece rüzgârında sürüklendi ve sonra kayboldu.

Dağ aslanı uzun süre naagloshii'nin kaçtığı yöne baktı. Sonra oturdu, başı öne eğildi, titredi ve bir kez daha Kızılderili Joe oldu. Yaşlı adam yere oturmuş, iki eliyle kendini destekliyordu. Yavaşça ve biraz sertçe ayağa kalktı ve kollarından biri bilekle dirsek arasında kırılmış gibi görünüyordu. Yenilen rakibine bakmaya devam etti, sonra bir kez homurdandı ve dikkatle bana doğru yürümeye başladı.

"Vay canına," dedim ona sessizce.

Çenesini hafifçe kaldırdı. Bir an için karanlık gözlerinde gurur ve güç parladı. Sonra bana yorgunca gülümsedi ve yine sakin, yorgun görünümlü yaşlı bir adam oldu. "Burayı kutsal bir yer olarak mı sahiplendin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Dün gece."

Bana ve yüzüme gülse mi yoksa kafama bir tokat mı atsa karar . "Başını belaya yarı yarıya sokmuyorsun, değil mi evlat?"

"Görünüşe göre değil," diye mırıldandım. Ağzımdan kan tükürdüm. Şu anda çok fazla kan vardı. Naaglo- shii gitti diye yüzümün acısı dinmemişti.

Kızılderili Joe yanıma diz çöktü ve yaralarımı profesyonel bir şekilde muayene etti. "Hayati tehlikesi yok," diye beni temin etti. "Yardımınıza ihtiyacımız var."

"Şaka yapıyorsun," dedim. ". Yürüyemiyorum bile."

"İhtiyacın olan tek şey aklın," dedi. "Aşağıdaki savaşın etrafında ağaçlar var. Gerilim altında olan ağaçlar. Onları hissedebiliyor musun?"

Kelimeleri daha yeni söylemişti ki, isl- and'ın ruhuyla olan bağlantım aracılığıyla onları hissettim. Aslında on dört ağaç vardı, çoğu yaşlı söğütlerin yanında.

su. Dalları eğilmiş, devasa çukurların altına sarkmıştı.

"Evet," dedim. Sesim bana uzak ve kopuk geliyordu.

Sakin ol.

"Ada, varlıklardan en hızlı şekilde kurtulabilir," dedi Kızılderili Joe.

"Eğer o ağaçların altındaki topraktan suyu bir çekerse." "Yani?" Dedim ki.

"Ben nasıl-"

Demonreach'in cevap verdiğini hissedince cümlemi yarıda kestim. Injun Joe'nun sözlerini anlamış gibi görünüyordu ama sonra böyle bir şey olmadığını anladım. Demonreach, Injun Joe'yu anlamıştı çünkü o sözlerin kafamda yarattığı düşünceleri anlamıştı. Sesle iletişim, adanın spi- ritine o kadar yabancı ve hantal bir kavramdı ki, asla gerçekten gerçekleşmiş olamazdı. Ama düşüncelerimi kavrayabiliyordu.

Ada, ağaçların altındaki suyu çektikçe toprağın kaydığını, hafifçe çöktüğünü hissedebiliyordum. Bunun, Kızılderili Joe'nun amaçladığını anladığım tahmin edilebilir bir yan etkisi vardı. Ağaçların köklerinin etrafındaki toprak kuraklaştığında, ağaçların kendisinden su sızmaya başladı ve onu getiren aynı kılcal hareket yoluyla geri çekti. En dıştaki dallardan en hızlı şekilde içeri akıyor, arkasındaki yapıları kuru bırakıyordu.

Ve kırılgan.

Ağaç dalları devasa, patlayan çatlaklarla kırılmaya başladı. Birkaç saniye içinde düzinelerce dal kırıldı ve bu sanki havai fişeklerin patlamasını dinlemek gibiydi. Ani gök gürültüsü kakofonisi ve aşağıdaki rıhtımlardan yükselen silah ve tepedeki bulutlara tuhaf gölgeler düşüren ışık parlamaları vardı.

Ada hakkındaki diğer bilgilerime odaklanmaya çalıştım ve bunu hissettim - aşağıda salınan enerjideki dalgalanma, etkilenen ağaçların altındaki toprağa artan garip kan akışı- ani kuraklık koşullarında susuzluktan içtikleri kan. Gardiyanlar ağaçların arasına doğru ilerliyorlardı. Vampirler önlerinde hızla ilerliyordu, adımları yaralı bir avın peşindeki yırtıcı hayvanların hafif ve hızlı adımları gibiydi. Ağaçların arasında, büyü patlamaları ve silah sesleri arasında garip şeyler ölüyordu.

Adanın üzerinde bir ışık yükseldi, bir işaret fişeği gibi havada uzun süre asılı kalan parlak gümüş bir yıldız.

Bunu görünce Kızılderili Joe'nun omuzları biraz çöktü ve yavaş, rahatlamış bir nefes verdi. "Güzel. Güzel, onlar için bu iş bitti." Başını salladı ve bana baktı. "Berbat durumdasın evlat. Burada hiç malzemen var mı?"

Doğrulmaya çalıştım ama başaramadım. "Kulübe," diye ağzımdan kaçırdım. "Molly. Thomas- vampir." Sadık küçük bir koruyucunun bana savaşın yoğun anında değerli saniyeler kazandırdığı çalılara doğru baktım ve ayağa kalkmak için kendimi zorlamaya başladım. "Toot."

"Sakin ol," dedi Rüzgârı Dinle. "Sakin *ol*, *sakin* ol, evlat. Öylece-"

Söyleyeceklerinin geri kalanı büyük bir gürültüyle ve her şey, tüm düşüncelerim ve korkularım kafamın içinde hiç ses çıkarmadı. Sadece... sessizdi. Muhteşem bir sessizlik. Ve hiçbir şey acımıyordu.

Kendi kendime düşünmek için zamanım *oldu, bunu sevmeye başlayabilirim.*

Sonra hiçbir şey.

Bölüm 46

Yakınlarda bir yerde konuşan sesler duydum. Başım beni öldürüyordu ve yüzüm gergin ve şişmiş hissediyordum. Sağ tarafımda sıcaklık hissediyordum ve yanan odun kokusunu alıyordum. Bir ateş patladı ve çatırdadı. Altımdaki zemin sertti ama soğuk değildi. Battaniye gibi bir şeyin üzerinde yatıyordum.

Ebenezar, "...gerçekten de beklemekten başka bir şey yapmanın anlamı yok," dedi. "Elbette bir çatının altındalar ama çatı akıyor. Hiçbir şey olmasa bile sabah bunun icabına bakmalı."

"*Ai ya*," diye mırıldandı Kadim Mai. "Buna kolayca karşı koyabileceğimize eminim."

Ebenezar makul bir ses tonuyla, "Risk almadan olmaz," dedi. "Morgan hiçbir yere gitmiyor. Kalkanın düşmesini beklemenin ne zararı var?"

"Burası umurumda değil," diye yanıtladı Kadim Mai. "Feng shui'si hiç hoş değil. Ve eğer çocuk büyücü olmasaydı, şimdiye kadar kalkanı indirmiş olurdu."

"Hayır!" Molly'nin sesi geldi. Garip bir şekilde modüle edilmiş gibiydi.
elli fitlik bir oluklu boru ve bir kazuonun içinden geçti. "Harry tamam diyene kadar kalkanı indirmeyeceğim." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi, "Ayrıca. Nasıl yapacağımdan emin değilim."

Gardiyanlardan birine ait bir ses, "Belki altından tünel açabiliriz," dedi.

Yavaşça nefes verdim, çatlamış dudaklarımı yaladım ve "Zahmet etmeyin. Bu bir küre."

"Oh!" Molly dedi ki. "Oh, Tanrı'ya şükür! Harry!"

Yavaşça doğruldum ve bir iki santimden fazla hareket edemeden Kızılderili Joe bana destek oldu. "Sakin ol evlat," dedi. "Sakin ol. Biraz kan kaybettin ve kafanda bir şapkayı bile devirecek bir düğüm var."

O bunları söylerken başımın döndüğünü hissettim ama ayaktaydım. Bana bir kutu genç uzattı ve ben de yavaşça ve dikkatlice, her seferinde bir yudum alarak içtim. Sonra gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım.

Hepimiz yıkık dökük kulübedeydik. Ben şöminenin yanında yere oturdum. Ebenezar şöminenin önündeki ocakta oturuyordu, eski ahşap asasını bir omzuna dayamıştı. Kadim Mai kulübenin karşı tarafında, dört Muhafız tarafından kuşatılmış bir şekilde duruyordu.

Morgan onu bıraktığım yerde yatıyordu, baygın ya da uyuyordu ve Molly de onun yanında yere bağdaş , kuvars kristalini iki eliyle tutuyordu. Kulübenin içini ateşten çok daha iyi aydınlatan sakin beyaz bir ışıkla parıldıyordu ve küçük bir kamp çadırı büyüklüğünde mükemmel dairesel bir ışık hem Morgan'ı hem de çırağımı bir savunma enerjisi balonuyla çevreledi.

"Hey," dedim Molly'ye.

"Selam," diye karşılık

verdi.

"Sanırım işe yaradı, ha?"

Gözleri büyüdü. "Olup olmayacağını bilmiyor muydun?"

"Tasarım sağlamdı," dedim. "Sadece hiç saha testi yapma şansım olmamıştı. o."

"Oh," dedi Molly. "Um. İşe yaradı."

. Sonra Ebenezar'a baktım. "Efendim." "Hoss,"

dedi. "Bize katılabildiğine sevindim."

"Zaman kaybediyoruz," dedi Kadim Mai. Bana ve şöyle dedi: "Söyle Çırak kalkanı hemen bıraksın." "Bir

dakika içinde."

Gözleri kısıldı ve yanındaki gardiyanlar biraz daha tetikte göründü. Onu görmezden geldim ve Molly'ye "Thomas nerede?" diye sordum.

"Ailesiyle birlikte," dedi sakin bir ses.

Omzumun üzerinden baktığımda Lara Raith'in kapıda durduğunu gördüm; *Su Böceği*'ndeki ranzalardan birinin battaniyesine sarılmış ince bir şekildi. Her zamanki gibi solgun ve güzel görünüyordu, ancak saçları kafa derisine yakın bir yere kadar yanmıştı. Yüzünü çerçeveleyen saçları olmadan, yüz hatlarında daha keskin, köşeli bir zayıflık hissi vardı ve gri gözleri daha da büyük ve daha belirgin görünüyordu. "Merak etme, Dresden. Kedinin patisi başka bir gün mani-pulasyon olmak için yaşayacak. Halkım onunla ilgileniyor."

Yüzünde bana Thomas hakkında başka bir şey söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Ama yoktu. Sadece soğukkanlılıkla beni izledi.

"İşte, vampir," dedi Kadim Mai kibarca. "Onu gördünüz ve onunla konuştunuz. Bundan sonrası Konsey'in işi."

Lara Kadim Mai'ye belli belirsiz gülümsedi ve bana döndü. "Gitmeden önce bir şey daha var, Harry. Battaniyeyi ödünç alabilir miyim?"

"Ya yaparsam?" Ben sordum.

Solgun bir omzundan kaymasına izin verdi. "Elbette geri verirdim."

İç organlarını çıkarırken Made- line Raith'i öpen şişmiş, morarmış, yanmış yaratığın görüntüsü canlı bir şekilde düşüncelerime geri döndü.

"Sende kalsın," dedim ona.

Tekrar gülümsedi, bu sefer dişlerini göstererek ve başını eğdi. Sonra döndü ve gitti. Kıyıya doğru ilerleyişini boş boş takip ettim, yüzen iskeleye çıktı ve gitti.

Ebenezar'a baktım. "Ne oldu?"

Homurdandı. "Nevernever'dan her kim geldiyse ağaçların yaklaşık yüz metre gerisinde bir kapı açmış," dedi. "Ve yanında yaklaşık yüz tane büyük, tüylü örümcek getirdi."

Gözlerimi kırptım ve kaşlarımı çattım. "Örümcekler mi?"

Ebenezar başını salladı. "Uydurulmuş formlar da değildi. Onlar gerçekti, belki de Peri'den gelmişlerdi. Bize gerçekten zor anlar yaşattılar. Bazıları ağaçlara ağ başladı, diğerleri ise bizi oyalayıp tuzağa düşürmeye çalıştı."

Lis-tens-to-Wind, "Kapıyı kim açtıysa onların arkasına geçmemizi istemedi," dedi.

"Kim olduğunu kimsenin görmesini istemedi, büyük ihtimalle," dedim. "Bu bizim failimizdi. Katil buydu."

"Belki," dedi Ebenezar sessizce, başını sallayarak. "O ağaçlar ve ağlar yıkılır yıkılmaz örümcekleri geri itmeye başladık. O kaçtı. O gidince örümcekler de dağıldı."

"Kahretsin," dedim sessizce.

Ebenezar, "Bütün bununla ," dedi. "Ortada ne bir muhbir ne de bir ifade vardı."

Başımı salladım. "Bunu sana gerçek katili ortaya çıkarmak için söyledim. Onu harekete geçmeye zorlamak için. O da yaptı. Kendi gözlerinizle gördünüz. Bu Morgan'ın masum olduğuna dair yeterli bir kanıt olmalı."

Kadim Mai başını salladı. "Bunun kanıtladığı tek şey, başka birinin Konsey'e ihanet etmeye istekli olduğu ve saklayacak bir şeyleri olduğudur. Bu Morgan'ın LaFortier'i öldürmüş olamayacağı anlamına gelmez. En iyi ihtimalle, tek başına hareket etmediğini gösterir."

Ebenezar ona sabit bir bakış attı. Sonra da, "Demek şimdi bir komplo *var*, öyle mi? Daha önce basitlik hakkında söylediğin şey neydi?"

Mai gözlerini ondan kaçırdı ve omuzlarını silkti. "Dresden'in teorisi kuşkusuz daha basit ve daha olası bir açıklama." İçini çekti. "Ancak bu durum için yetersiz."

Ebenezar kaşlarını çattı. "Birinin asılması mı gerekiyor?"

Mai gözlerini tekrar ona çevirdi ve sabit durdu. "Bu kesinlikle doğru. Morgan'ın bu işe karışmış olması akla yatkın. Kesin kanıtlar evrensel olarak onun suçlu olduğunu gösteriyor. Ve Beyaz Konsey bu eylem karşısında zayıflık *göstermeyecektir*. LaFortier'in ölümünün karşılıksız kalmasına izin veremeyiz."

"İntikam," dedi Ebenezar. "Adalet değil."

"Bu dünyadaki çeşitli güçleri Beyaz Konsey'i yok etmekten ve insanlığa istediklerini yapmaktan alıkoyan şey adalet değildir," diye karşılık verdi Kadim Mai. "Bunu korku yapar. Güç bunu yapar. Bize saldırırlarsa bunun ölümcül sonuçları olacağını biliyor olmalılar. Masum bir adamı ölüme mahkum etmenin ne kadar kınanacak bir hareket olduğunun farkındayım - üstelik Konsey'refahına bağlılığını defalarca kanıtlamış bir adamı. Ancak genel olarak, düşmanlarımızın zayıflık algılamasına izin vermekten daha az yıkıcı ve daha az sorumsuzca."

Ebenezar dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve ellerine baktı. Başını bir kez salladı ve sonra hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi," dedi Kadim Mai, odağını tekrar bana çevirerek. "Çırağını kalkanı indirmesi için yapılandıracaksın, yoksa onu yerle bir ederim."

"Bunu yapmadan önce birkaç adım geri gitmek isteyebilirsin," dedim. "Doğru sıralama dışında herhangi bir şey onu parçalara ayırırsa patlar. Kulübeyi havaya uçurur. Ve kuleyi. Ve tepenin üstünü. Çocuk ve Morgan'a bir şey olmaz ama."

Molly boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Hngh. Sonunda bu fikrin işe yaramasını , değil mi?" Ebenezar dedi ki.

Omuz silktim. "O zombiler ortaya çıkıp savunmamı darmadağın ettikten sonra, bana bazı seçenekler sunacak bir şey istedim."

"Yapmanız ne kadar sürdü?"

"Üç ay boyunca geceler ve hafta sonları," diye iç geçirdim. "Tam bir baş belasıydı."

"Öyle görünüyor," diye onayladı Ebenezar.

"Büyücü McCoy," dedi Mai sertçe. "Dresden ve çırağının bir adalet kaçağına yardım ve yataklık ettiğini hatırlatırım."

Arkamdan, Rüzgârı Dinle dedi, "Mai. Bu kadar yeter." Gözlerini

ona çevirdi ve sertçe baktı.

"Yeter," diye tekrarladı Rüzgârı Dinle. "Morgan'a karşı kullanmak zorunda kalacağımız fırçayla daha fazla insanı boyamaya çalışmadan da bu saat yeterince karanlık. Bir ölüm gerekli. Bu sayıya iki masum daha eklemek duygusuz, anlamsız ve şeytani olur. Konsey, Dresden'in eylemlerini nihai olarak Sihir Yasaları ve Beyaz Konsey'in desteğine yönelik olarak yorumlayacaktır. Ve bu da her şeyin sonu olacaktır."

Mai'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu, kesinlikle yoktu. O maskenin ardında neler olup bittiği hakkında size hiçbir şey söyleyemezdim. Bir süre iki yaşlı büyücüye, sonra da bana baktı. "Merlin memnun olmayacak."

"Bu iyi bir şey," dedi Rüzgârı Dinle. "Bugünün sonucundan kimse memnun ."

"Morgan'ı gözaltına alacağım, Mai," dedi Ebenezar. "Neden Gardiyanları tekneyle şehre geri götürmüyorsun? Ben ve Kızılderili Joe olmadan daha az sorun çıkarırsınız. Biz diğer tekneyle takip ederiz."

"Söz veriyorum," dedi Mai, "Morgan'ı Edinburgh'a getireceksin." "Onu getirin ve sağ salim getirin," dedi Ebenezar. "Sana söz veriyorum. kelime."

Bir kez başını salladı. "Gardiyanlar."

Sonra sakince dışarı çıktı. Dört Gardiyan onun arkasından sıraya girdi.

Dışarı çıktıklarında onları takip ettim. Onları iskeleye geri götürecek patikadan aşağı inmeye başladılar.

Rüzgârı Dinle'ye baktım. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Başını salladı.

"Orada böğürtlen çalıları var. Küçük Halk'tan biri benim için koruyucu meleği oynamaya çalıştı. Naaglosh-"

"kelimeyi söyleme," dedi Rüzgârı Dinle sakince. "Korkudan ve ününü yaymaktan güç alır. Onlardan isimleriyle bahsetmek sadece güçlerini artırabilir."

Homurdandım. "Onu koşarak gönderdiğini gördüm. Ona korku verdiğimi mi sanıyorsun?" "Şu anda değil," dedi Kızılderili Joe. "Ama bu kelimeyi söylemekle- iyi bir şeyi tamamlayamaz. Ayrıca, bu alışkanlığı çok özensiz."

Homurdandım. Bunu kabul edebilirdim. Muhtemelen kasıtlı olarak bu şekilde ifade etmişti. Ayrıca, ikimizden naagloshii'ye karşı daha iyi bir sicili vardı? Aptal olmamaya ve şifacıyı dinlemeye karar verdim.

"Yaratık," dedim, "onu havadan düşürdü. Belki yaraladı ya da öldürdü. onu."

Kızılderili Joe başıyla onayladı. Kırık kolu sahra sargısıyla sarılmış ve tıbbi bantla sarılmıştı. Gardiyanlar muhtemelen kendi getirmişlerdi. "Dövüşünüzün sonunu gördüm. Bu yüzden bu yaratığa da aynı muameleyi yapmayı uygun buldum." Başını iki yana salladı. "Ufaklığın yaptığı şeyi yapması için bir aslan cesareti gerekiyordu. Ben zaten onu aramaya gittim."

Kendimi biraz hasta hissettim. "O... muydu?"

Rüzgârı Dinle belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. "Bir süre baygın kaldı ve böğürtlen dikenleriyle yaralandı, ancak zırhı onu en kötüsünden korudu."

Kendimi kısa bir rahatlama kahkahası atarken buldum. "O *zırh* mı?
Şaka yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Sanırım en çok gururu incindi." Koyu renk gözleri parlıyordu. "Böyle küçük bir adam, kendi sıkletinin çok dışında bir şeyle uğraşıyor. Görülmeye değer bir manzaraydı."

Ebenezar homurdandı. "Evet. Peri bunu nereden öğrenmiş acaba?"

Yanaklarımın renklendiğini hissettim. "Bunu yapmak istemedim.

Yapmak zorundaydım."

"İyi bir dövüş seçmişsin," dedi Rüzgârı Dinle. "Çok akıllıca bir dövüş değil. Ama o yaşlı hayalet saf kötülüğe görebileceğin en yakın şey. İyi adam her zaman buna karşı durur."

"Kaçarken yakalamıştın," dedim. "Onu öldürebilirdin."

"Elbette," dedi Rüzgârı Dinle. "Bir kovalamaca ve ardından daha fazla kavga olurdu. Saatler sürebilirdi. Yaşlı hayaleti çaresiz bırakırdı. Masum insanları kalkan, engel, dikkat dağıtıcı olarak kullanmaya başlardı." Yaşlı büyücü omuz silkti. "Belki ben de kaybederdim. Ve bu sırada örümcekler şişman, yaşlı dağlıları yer ve dişlerini kemikleriyle temizlerlerdi."

Ebenezar homurdandı. "Asla olmazdı. Vampirleri pek sevmem, özellikle de şu Beyaz Saray gelinciklerini, ama onlar için şu kadarını söyleyebilirim. İstedikleri zaman savaşabiliyorlar. İlk hücumdan sonra o böcekler çok daha dikkatli oldular."

"Evet," dedim. "Edinburgh yolunda beni durdurmaya çalıştıklarında pek omurgalı değillerdi."

Yaşlı büyücülerin ikisi de birbirlerine baktı ve sonra Kızılderili Joe bana döndü. "Yol'dan geçerken örümcekler mi saldırdı sana?"

"Evet," dedim. Bunu düşündüm ve şaşırdım. Bu kadar yakın zamanda mı olmuştu? "İki gün önce, Edinburgh'a geldiğimde. Sana bahsetmiştim. "İki gün önce

Katil, beni durdurmak için zamanında pozisyon almalarını sağlamak için Yolun Chicago ucuna bir tür saat koymuş olmalı." Yorgun bir kahkaha attım.

"Bu kadar komik olan ne?" Ebenezar sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece ironiyi takdir ediyor ve yumruklaşıyorum. Sanırım Morgan'ın nerede olduğunu Konsey'e bildirmemi istemedi."

"Mantıklı bir teoriye benziyor," dedi Kızılderili Joe. Ebenezar'a baktı. "Edinburgh'dan biri olmalı. Şüpheli havuzunu daha da daraltıyor."

Ebenezar homurdanarak onayladı. "Ama fazla değil. Yaklaşıyoruz." Nefes verdi. "Ama bunun Morgan'a bir yararı olmayacak." Ayağa kalktı ve yolda dizleri birkaç kez patladı. "Pekala, Hoss," dedi sessizce. "Sanırım bunu daha fazla erteleyemeyiz."

Kollarımı kavuşturdum ve Ebenezar'a eşit bir şekilde baktım.

Yaşlı adamın yüzü karardı. "Hoss," dedi sessizce, "bundan ben de en az senin kadar nefret ediyorum. Ama sen ne kadar hoşlanmasan da, ben ne kadar hoşlanmasam da, Kadim Mai bu konuda haklı. Gerçek katil Morgan'ın masum olduğunu bilecek ama diğer güçler bilmeyecek. Onlar sadece bizim her zamanki gibi sert ve hızlı iş yaptığımızı görecekler. Hatta bu gerçek katilin hata yapacak kadar kendine güvenmesini bile sağlayabilir."

"Morgan'a ona yardım edeceğimi söyledim," dedim. "Ve edeceğim."

"Oğlum," dedi Kızılderili Joe sessizce, "artık ona kimse yardım edemez."

Dişlerimi sıktım. "Belki. Belki de vermem. Ama onu sana vermeyeceğim. Ve eğer beni zorlarsan seninle dövüşürüm."

Ebenezar bana baktı ve sonra üzgün bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Şu anda küçük peri arkadaşlarından biriyle bile dövüşemezsin evlat."

Omuz silktim. "Deneyeceğim. Onu alamazsın."

"Harry," dedi kalkanın garip bir şekilde mutasyona uğrattığı sessiz bir ses.

Başımı kaldırdığımda Morgan'ın sessizce yatağında uzandığını gördüm, gözleri açıktı ve bana odaklanmıştı. "Her şey yolunda," dedi.

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Sorun değil," dedi sessizce. "Ben de onlarla gideceğim." Gözleri Ebenezar'a döndü. "LaFortier'i ben öldürdüm. Masum olduğuma inanması için Dresden'i kandırdım. Size ifade vereceğim."

"Morgan," dedim sertçe, "ne halt ?"

"Görevim," diye cevap verdi. Kapımda belirdiğinden beri sesinde belli belirsiz bir gurur vardı. "Konsey'i korumak için hayatımdan vazgeçmem gerekebileceğini hep biliyordum. Ve öyle de oldu."

Yaralı adama baktım, midem çalkalanıyordu. "Morgan..."

"Sen elinden geleni yaptın," dedi Morgan sessizce. "Aramızda geçen her şeye rağmen. Benim iyiliğim için kendini tekrar tekrar tehlikeye attın. Bu değerli bir çabaydı. Ama öyle olmadı. Bunda utanılacak bir şey yok." Gözlerini tekrar kapattı. "Yeterince uzun yaşarsan öğrenirsin. Asla hepsini kazanamazsın."

"Kahretsin," diye iç geçirdim. Yüzümü ellerimin arasına almaya çalıştım ve sağ yanağım tenime değip acıyla yanmaya başlayınca irkilerek geri çekilmek zorunda kaldım. Hâlâ sağ gözümün dışını göremiyordum. "Kahretsin, tüm bunlardan sonra. Lanet olsun."

Ateş patladı ve çatırdadı ama kimse bir şey söylemedi.

"Çok acı çekiyor," dedi Rüzgârı Dinle sessizce, sessizliği bozarak. "En azından onu daha rahat ettirebilirim. Ve senin de biraz daha ilgiye ihtiyacın var." Elini omzuma koydu. "Kalkanı indir. Lütfen."

Bunu yapmak istemedim.

Ama bu benimle ilgili değildi.

Molly'ye kalkanı nasıl indireceğini gösterdim.

* * *

Morgan'ı *Su Böceği*'nde bir ranzaya yerleştirdik ve yola çıkmaya hazırlandık. Benim için endişelenen Molly, Mor- gan'ın yanında kalmak için gönüllü olmuştu. Rüzgârı Dinle ona iyileştirme büyüsüyle neler yaptığını göstermeyi teklif etmişti. Oradayken biraz ağrı kesici aldım ve en azından Will ile Georgia'yı bulabilecek kadar yürüyebileceğimi hissettim.

Demonreach bana uyudukları yeri gösterdi ve Ebenezar'ı ormanın içinden onlara doğru yönlendirdim.

"Kızılderili Joe burayı kutsal bir yer olarak talep ettiğimi nereden biliyordu?" I sordu.

"Raşid'den haberci geldi," dedi Ebenezar. "O daha tanıdık
Bu tür bir bağla neler yapabileceğinizi. Bu yüzden sizi bulmaya ve o ağaçları böceklerin altından çıkarmanızı sağlamaya gitti."

Başımı salladım. "Onun yaptığı gibi şekil değiştiren birini hiç görmemiştim. o."

Ebenezar yaşlı halinden gurur duyduğu her halinden belli olan bir ifadeyle,

"Pek fazla kişi sahip olamadı," dedi.

sesinde arkadaşının becerileri vardı. Bir süre sonra, "Eğer öğrenmek istersen sana da öğretmeyi teklif etti," dedi.

"Benim şansımla mı? Ördeğe ya da başka bir şeye dönüşürdüm ve bir daha da geri dönemezdim."

Sessizce homurdandı ve sonra şöyle dedi: "Değişmiyor. Adaletsizlik ve haksızlığa uğrama karşısında öfkeyle başa çıkma konusunda yaşayan herkesten daha fazla şey biliyor. Beni yanlış anlamayın. Bence bu tür duygulara sahip olmanız ve bu konuda bir şeyler yapmayı seçmeniz takdire şayan. Ama bunlar da bir erkeğe korkunç şeyler yapabilir." Yüzü bir an için mesafeliydi, gözleri başka bir yere odaklanmıştı. "Korkunç şeyler. O da oradaydı. Bence onunla biraz zaman geçirirsen, bundan faydalanabilirsin."

"Çırak olmak için biraz yaşlı değil miyim?"

"Öğrenmeyi bırak, ölmeye başla," dedi Ebenezar, temel bir özdeyişten alıntı yapan bir adamın ses tonuyla. "Öğrenmek için asla çok yaşlı değilsin."

"Sorumluluklarım var," dedim.

"Biliyorum."

"Bunu düşüneceğim."

Başını salladı. Sonra bir an durdu, bir sonraki sözlerini düşündü. "Bu geceyle ilgili anlayamadığım bir şey var, Hoss," dedi yaşlı akıl hocam. "Herkesi buraya getirmek için onca zahmete girdin. Katili buraya çekmek için. Kimsenin gözünün üzerinde olmaması ve işi bitirebilmen için sana hatların arkasında serbestçe dolaşman mükemmel bir bahane verdim. Ama yabani otların arasından sıyrılıp katili yakalamak yerine -ki bu bütün işi açıklığa kavuştururdu- tepeye çıkıp yenemeyeceğini çok iyi bildiğin bir şeye saldırıyorsun."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

Ebenezar ellerini iki yana açtı. "Neden?"

Cevap vermeden önce birkaç yorgun ve ağır adım attım. "Thomas bana yardım ederken başını belaya soktu."

"Thomas," dedi Ebenezar. "Vampir olan."

Omuz silktim.

"O sizin için Beyaz Konsey'in olası parçalanmasını durdurmaktan daha önemliydi."

"Yaratık doğruca kulübeye doğru gidiyordu. Hem çırağım hem de müşterim oradaydı ve Thomas da oradaydı."

Ebenezar kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Kız kendini korumak için o kristale sahipti. Lanet olsun evlat, eğer söylediğin kadar şiddetli bir şekilde patlasaydı, yaratığı tek başına öldürebilirdi." Başını iki yana salladı. "Normalde, omuzlarının üzerinde oldukça sağlam bir kafan olduğunu düşünüyorum, Hoss. Ama bu kötü bir karardı."

"Belki," dedim sessizce.

"Belki de hayır," diye kesin bir dille cevap verdi. "O bir arkadaş."

Ebenezar olduğu yerde durdu ve bana doğru baktı. "O senin arkadaşın *değil*, Harry. Sen onun olabilirsin, ama o senin değil. O bir vampir. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, yeterince aç olsaydı seni yerdi. O böyle biri." Ebenezar etrafımızdaki ormanı işaret etti. "Cehennem çanları, evlat. Savaştan sonra o Raith yaratığının kuzeninden geriye kalanları bulduk. Ve sanırım kendi kanına ne yaptığını *görmüşsündür*."

"Evet," dedim, bastırılmış bir şekilde.

"Ve bu onun kendi *ailesiydi*." Başını iki yana salladı. "Dostluk bu yaratıklar için hiçbir şey ifade etmiyor. Yalan söylemekte o kadar ki, bazen buna kendileri bile inanıyor olabilirler ama sonuçta yemekle arkadaş olunmaz. Bir süredir bu dünyadayım Hoss ve sana söyleyeyim, bu onların doğasında var. Er ya da geç kazanır."

"Thomas farklı," dedim.

Bana baktı. "Öyle mi?" Başını salladı ve tekrar yürümeye başladı. "O zaman neden çırağına peçeyi bırakıp o kalkanı kullanmasına neyin sebep olduğunu sormuyorsun?"

Tekrar yürümeye başladım. Cevap vermedim.

* * *

Chicago'ya cadı saatinde döndük.

Ancient Mai ve Gardiyanlar, Ebene- zar, Injun Joe ve Morgan'a Edinburgh'a kadar eşlik etmek üzere rıhtımda bekliyorlardı - "sorun çıkarsa diye". *Su Böceği*'ni iskeleye bağladıktan üç dakika sonra ayrıldılar.

Onların gidişini izledim ve pipetle su yudumladım. Rüzgârı Dinle yaralarımı temizlemiş ve yüzüme birkaç dikiş atmıştı, bunlardan birkaçı alt dudağımdaydı. Gözümü kaybetmediğimi söyledi ve her tarafa guanoya benzeyen ve bal gibi kokan bir macun sürdü. Sonra yüzümün o tarafını ve kafa derimin bir kısmını başımın etrafını saran başka bir bandajla kaplayarak beni Uluslararası Yürüyen Yaralı Salak yarışmasında birinciliğe aday yaptı. Deri gezgininin bana verdiği lanet olası yumru için ihtiyacım olana ek olarak, yeni bir beyin ameliyatı gibi görünüyordum, sadece daha suratsız.

Will ve Georgia, *Su Böceği*'nin arka güvertesinde şişme bir üzerine serilmiş uyku tulumunun altında uyurken ben iskeleden aşağıya, otoparka ve park halindeki bir Mercedes'e doğru yürüdüm.

Vince camını indirdi ve gözlerini kısarak bana baktı. "Mezarına saygısızlık eden herkesi lanetledin mi, yoksa sadece İngilizce konuşan adamları mı?"

"Az önce bahşişini kaybettin," dedim ona. "Aldın mı?"

Yorum yapmadan bana bir zarf uzattı. Sonra eğilip yolcu kapısını açtı ve Fare yolcu zıplayarak indi ve kuyruğunu sallayarak beni selamlamak için hevesle arabanın etrafına geldi. Diz çöktüm ve koca hayvanı kucakladım.

"Köpeğin çok tuhaf," dedi Vince.

Fare yüzümü yalıyordu. "Evet. Ne yapacaksın?"

Vince sırıttı ve bir an için hiç de sıradan görünmüyordu. Bir odanın havasını değiştirebilecek türden bir gülümsemesi vardı. Ayağa kalktım ve ona başımı salladım. "Faturayı nereye göndereceğini biliyorsun."

"Evet," dedi ve arabayı sürdü.

Tekneye geri döndüm ve artık boş olan su şişesine biraz kola doldurdum. Kesiklerden birini açıp daha fazla kanamamak için dikkatlice yudumladım. Temizlemek için çok yorgundum.

Molly birkaç dakika teknenin etrafında dolaşıp bağlı olduğundan emin olduktan sonra kamaranın küçük dolabından iki takım yedek şort ve tişört alıp Georgia ve Will'in bulabileceği bir yere bıraktı. kamarada benim karşımdaki diğer ranzaya oturdu.

"Kalkan," dedim sessizce. "Ne zaman kullandın?"

Yutkundu. "Yaratık Thomas'ı kulübeye fırlattı ve o..." Ürperdi. "Harry. O değişmişti. *O değildi... o* değildi." Dudaklarını yaladı. "Ayağa kalktı ve aç bir kurt gibi havayı koklamaya başladı. Etrafta beni arıyordu. Ve vücudu..." Kızardı. "Sertti. şey yaptı ve birden kıyafetlerimi yırtıp atmak istedim. Kontrolün onda olmadığını biliyordum. Beni öldüreceğini de biliyordum. Ama yine de istedim. O kadar *yoğundu* ki..."

"Demek kalkanı patlattın."

Yutkundu ve başını salladı. "Sanırım daha fazla bekleseydim... bunu düşünemezdim." Başını kaldırıp bana baktı ve tekrar yere eğildi. "O değişmişti, Harry. Artık o değildi."

Arkamda hiçbir şey bırakmadım. Ona yaptığım şeyler için söyleyecek sözün yok.

Thomas.

İçkiyi bir kenara bıraktım ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "İyi iş çıkardın, evlat."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. Garip bir sessizlik çöktü. Molly söyleyecek bir şey arıyor gibiydi. "Onlar... yarın Morgan'ı deneyecekler," dedi sessizce. "Mai'nin öyle dediğini duydum."

"Evet," dedim.

"Orada olmamızı bekliyorlar." "Oh," dedim, "geleceğiz."

"Harry... başarısız olduk," dedi. Yutkundu. "Masum bir adam ölecek. Katil hâlâ serbest. Bütün o savaş yaşandı ve hiçbir şey sonuçlanmadı."

Ona baktım. Sonra dikkatlice hareket ederek Vince'in bana verdiği zarfı açtım.

"O da ne?" diye sordu.

"Gözetleme fotoğrafları," dedim sessizce. "Bir blok öteden telefoto lensle çekilmiş."

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Vince'i fotoğraf çekmesi için tuttum," dedim. "Aslında teknik olarak onu Murphy tuttu, çünkü telefonumun dinlenmesinden . Ama faturayı ben ödeyeceğim, yani gerçekten ben tuttum."

"Resimler mi? Ne resimleri?"

"Edinburgh'dan Chicago'ya giden yol," dedim. "Eski et paketleme fabrikasının arkasındaki sokağa açıldığı yer. Edinburgh'a adadaki toplantı hakkında bilgi verdikten hemen sonra Vince'e oradan çıkan herhangi birinin fotoğrafını çektirdim."

Molly kaşlarını çattı. "Ama... neden?"

"Onlara düşünecek zaman vermedim, evlat," dedim. "Katilin Edinburgh'da olduğundan oldukça emindim. Bu yüzden Chicago'ya gelmek zorunda olduğundan emin oldum. Buraya başka yollardan gelmek için zamanı olmadığından emin oldum."

Resimleri çıkardım ve göz gezdirmeye başladım. Vince net ve profesyonel bir iş çıkarmıştı. Bırakın kimlik tespitini, portreler için bile kullanılabilirdi. McCoy, Mai, Rüzgârı Dinle, Bjorn Bjorngunnarson ve diğer Gardiyanların hepsi hem geniş bir açıdan, *Right Stuff* grubu içinde yürürken hem de her bir yüze yakın odaklanılarak resmedilmişti. "Ve Vince ile Mouse'un İskoçya'dan şehre giden tek hızlı yolu izlemek için orada olduklarından emin oldum."

Ben bunu yaparken Molly de mantık yürütüyordu. "O zaman... adadaki tüm o senaryo... toplantı, kavga... her *şey* bir oyun muydu?"

"Wile E. Coyote," dedim bilgece. "Suuuuuper Genius."

Molly başını salladı. "Ama... kimseye söylemedin mi?"

"Hiç kimse. İyi görünmek zorundaydım," dedim. "Hainin kim olabileceğini bilmiyordum, bu yüzden kimseye herhangi bir uyarıda bulunmayı göze alamadım."

"Vay canına Obi-Wan," dedi çekirge. "Ben... biraz etkilendim."

"Adada ezme planı işe yarayabilirdi," dedim. "Ve dostça bir zeminde Skinwalker'a saldırmak için buna ihtiyacım vardı. Ama son zamanlarda, zafere giden tek bir yol üzerinde plan yapmaman gerektiğini düşünmeye başladım. İşleri öyle ayarlarsınız ki, kazanmak için birden fazla yolunuz olur.

"Gerçekten ihtiyacım olan şey katile karşı kullanabileceğim bir silahtı." Son fotoğrafa bir süre baktım ve sonra ters çevirip ona gösterdim. "Ve şimdi," dedim, sesime beklenmedik bir hırıltı geldi, "Bir tane buldum."

Molly resme boş boş baktı. "Oh," dedi. "Bu kim?"

Bölüm 47

Morgan'ın duruşması ertesi gün yapıldı, ancak İskoçya Chicago'dan altı saat ileride olduğu için bir sandalyede oturarak yaklaşık üç saat uyuyabildim. Tamamen uzandığımda başım ve yüzüm çok fazla ağrıyordu.

Molly ile birlikte eve döndüğümde Luccio gitmişti. Öyle olacağından oldukça emindim.

Ertesi sabah kalktım ve aynada kendimi gözden geçirdim. Beyaz bir bandajın altında olmayan kısım çoğunlukla çürüktü. Muhtemelen el bombası yüzünden olmuştu. Şanslıydım. Binder'ın el bombası patladığında Lara'nın olduğu yerde duruyor olsaydım, aşırı basınç muhtemelen beni öldürürdü. Ayrıca dışarıda olduğumuz için de şanslıydım, patlamayı tutacak ve odaklayacak hiçbir şey yoktu. Kendimi şanslı hissetmiyordum ama öyleydim.

Öldürücü bir şarapnel bulutu saçan bir parça tesirli el bombası da olabilirdi ama en azından pardösüm beni bundan koruyabilirdi. Patlama dalgasına karşı hiçbir işe yaramadı. Kargaşa söz konusu olduğunda Binder'ın bilgi birikimine saygı duymaya başladıktan sonra, akşam için teçhizatını seçerken tam olarak bunu düşünmüş olabileceğini fark ettim.

Dikişlerimi ıslatmadan duş alamazdım, bu yüzden bandajlarımı değiştirdikten sonra lavaboda bir kuş banyosu yaptım. Düğmeli bir gömlek giydim, çünkü tişört giymeye çalışırsam muhtemelen beynimi sıkıştıracaktım. Ayrıca mavi etollü resmi siyah Konsey cübbemi ve Müdür pelerinimi de aldım. Saçlarımı düzene sokmak için elimden geleni yaptım, ancak sadece üçte biri görünüyordu. Ve tıraş oldum.

"Vay canına," dedi Molly ben çıkarken. "Bu işi oldukça ciddiye alıyorsun." Şöminenin yanındaki sandalyede oturmuş, parmaklarını Mister'ın omurgasında hafifçe gezdiriyordu. Mister'ın onu dokunsal anlamda takdir etmeye layık gördüğü birkaç kişiden biriydi. Molly kahverengi çırak cübbesini giymişti ve saçları parlak mavi olsa da en azından saçlarını saçma olmayan bir tarzda arkaya toplamıştı. Bugünlerde pek fazla makyaj yapmıyordu ama bugün hiç makyaj yapmamıştı. Konsey'in dikkatini ne kadar az çekerse o kadar iyi olacağını çok akıllıca bir şekilde fark etmişti.

"Evet. Taksi daha gelmedi mi?"

Başını salladı ve ayağa kalkarak Mister'ın yerini aldı. Bu aşağılamaya rağmen durumu kabul etti. "Haydi, Fare," dedi. "Yola çıkmadan önce sana gitmen için bir şans vereceğiz."

Büyük köpek mutlu bir şekilde onun peşinden kapıdan çıktı.

Telefona sarıldım ve Thomas'ın dairesini aradım. Cevap vermedi.

Lara'nın numarasını aradım ve Justine ilk çalışta cevap verdi. "Bayan Raith'in telefonu."

"Bu Harry Dresden," dedim.

"Merhaba Bay Dresden," diye yanıtladı Justine, ses tonu işle ilgili ve resmiydi. Yalnız değildi. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Artık insan avının öfkesi geçtiğine göre, telefonumla konuşmak büyük olasılıkla güvenliydi. Ama sadece muhtemelen. Justine'in ses tonunu taklit ettim. "Thomas'ın durumu hakkında bilgi almak için arıyorum."

"O burada," dedi Justine. "Şu anda rahatça dinleniyor."

Thomas'ın ne kadar kötü durumda olduğunu görmüştüm. Eğer rahatça dinleniyorsa, bunun nedeni içgüdüsel bir saplantıyla, derinlemesine ve dikkatle beslenmiş olmasıydı.

Büyük olasılıkla kardeşim birini öldürmüştü.

"Umarım çabucak iyileşir," dedim.

"Bakıcısı-" Bu Justine

olmalı.

"-Orijinal durumundan kaynaklanan komplikasyonlardan endişe duyuyor."

Bir an sessiz kaldım. "Ne kadar kötü?"

Sesinin işle ilgili ölçüsü değişti ve çiğ bir endişeyle doldu. "Sakinleştirici verildi. Başka seçeneğimiz yoktu."

Parmak eklemlerim telefonun kulaklığını sıkarken gıcırdadı.

Arkamda hiçbir şey bırakmadım. Ona yaptığım şeyler için söyleyecek sözün yok.

"Eğer ayarlanabilirse, ziyaret etmek isterim."

Toparlandı ve tekrar kişisel asistan moduna geçti. "Bayan Raith'e danışacağım," dedi Justine. "Birkaç gün için pratik olmayabilir."

"Anlıyorum. Mümkün olan en kısa sürede bana haber verir

misiniz lütfen?" "Elbette."

"Benim numaram-"

"Bu bilgiye sahibiz Bay Dresden. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Başımı eğdim ve kendimi öfkeyle titrerken buldum. Eğer o şey kardeşime göründüğü zarar verdiyse, naagloshii'yi bulacak ve New Mexico'daki tüm mağaraları havaya uçurmam gerekse bile onu gerbil büyüklüğünde parçalara ayıracaktım.

Molly kapı aralığında belirdi. "Harry? Taksi geldi."

"Tamam," dedim. "Hadi gidip birinin gününü

mahvedelim."

Süper Ge- nius Wile E. Coyote'nin neredeyse her zaman düşmanlarından korkunç bir dayak yediği ve günü iki mil yüksekliğindeki bir uçurumdan aşağı atlayarak bitirdiği gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalıştım.

O zaman Harry, düşündüm kendi kendime, *Wile E.'nin hatasını tekrarlamamayı hatırlaman gerekecek. Uçurumdan aşağı koştuktan sonra ayaklarına bakmak yerine yoluna devam etseydi, her şey yoluna girecekti.*

*

Duruşma Edinburgh'da yapıldı.

Bu konuda fazla seçeneğimiz yoktu. Üst düzey yetkililere yönelik son tehditler göz önüne alındığında

Konsey ve Demonreach'teki saldırının beklenmedik yoğunluğu, elde edebilecekleri en güvenli ortamı istediler. Böyle şeylerin nasıl yapıldığına dair geleneklere göre duruşmanın kapalı oturumda yapılması gerekiyordu ama bu seferki çok büyüktü. Beş yüzden fazla büyücü, yani tüm Konsey'in büyük bir azınlığı orada olacaktı. Bunların çoğu LaFortier'in müttefikleri ve onların destekçileri olacaktı, ki bu da adaletin yerine geldiğini görmek için fazlasıyla hevesliydi, ki bu da kana susamış bir şekilde intikam almaktan çok daha güzel bir şeydi.

Molly, Mouse ve ben daha önce yaptığım gibi yolu tuttuk. Bu kez kapıya vardığımda, başlarında iri İskandinavyalı'nın bulunduğu, de Eski Muhafızlar'dan olan iki katı kadar Muhafız görev başındaydı. Yaklaştığımda onlardan, kayıtsızlık olarak gizlemeye çalıştıkları ortak bir bakış aldım. Görmezden geldim. Buna alışmıştım.

Komplekse girdik, nöbetçi istasyonlarını geçtik - hepsi de tamamen doluydu - ve Konuşma Odası'na doğru yürüdük. Belki de buranın adının "Dinleme Odası" ya da daha yaygın bir deyişle "oditoryum" değil de "Konuşma Odası" olması genel olarak büyücülerin düşünce yapısı hakkında bir şeyler söylüyordu. Gerçi *burası* bir oditoryumdu, eski Yunan tiyatroları gibi oldukça küçük dairesel bir taş sahnenin etrafında tam bir daire şeklinde yükselen taş sıralar. Ama Konuşma Odası'na varmadan önce bir yan geçide sapmıştım.

Nöbetçi gardiyanlardan biri Ebenezar'ın odasına gidip beni görüp göremeyeceğini sorarken, zorlukla da olsa beni, Fare'yi Molly'yi Ostentatiatory'ye sokmalarını . Molly bu devasa odaya daha önce hiç girmemişti ve utanmaz bir merakla etrafına bakıyordu.

"Burası harika bir yer," dedi. "Yemekler sadece kodamanlar için mi, yoksa bir şeyler yesem sorun olur mu sence?"

"Kadim Mai bir kuştan daha ağır değil," dedim. "LaFortier öldü ve henüz onun yerini doldurmadılar. Sanırım fazladan var."

Kaşlarını çattı. "Ama bunun sadece onlar için mi olması gerekiyor?"

Omuz silktim. "Açsın. Bu yemek. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım kimseyi kendime kızdırmak istemiyorum. Daha da kızdırmak." Çocuk bazı konularda benden daha mantıklı.

Ebenezar Müdür'ü beni hemen odasına götürmesi için geri gönderdi ve adama Molly'nin açık büfe masadan beslendiğinden emin olmasını söylemişti bile. Bunun üzerine gülümsememeye çalıştım. Ebenezar çırakların her zaman aç olduğunu düşünüyordu. Ona bu izlenimi kimin verdiğini hayal bile edemiyorum.

İnleyecek kadar dolu kitap raflarının sıralandığı kabul odasına baktım. Ebenezar eklektik bir okuyucuydu. King, Heinlein ve Clancy, Hawking ve Nietzsche ile aynı raflara yığılmıştı. Dünyanın en büyük dini metinlerinin çeşitli varyantları, Julius Caesar ve D. H. Lawrence'ın yazılarıyla utanmazca karıştırılmıştı. Yüzlerce kitap el yapımı ve el yazmasıydı; bunların arasında, herhangi bir müzenin fırsat bulduğunda çalmak isteyeceği tezhipli grimoire'lar da vardı. Kitaplar hem dikey hem de yatay olarak tıka basa doldurulmuştu ve sırtları çoğunlukla dışarıda olsa da, en son nereye yerleştirildiğini hatırlamadıkça herhangi bir şeyi bulmanın Eyüp'ün sabrını gerektireceği bana açık görünüyordu.

Sadece bir raf düzgün görünüyordu.

Hepsi aynı genel tasarıma sahip olduğu belli olan, ancak ince farklı derilerden ve birbirinden bağımsız olarak farklı dokulara ve tonlara dönüşen ince farklı boyalarla yapılmış bir dizi düz deri ciltli dergiydi. Kitaplar sağdan sola doğru ilerledikçe daha da yaşlanıyor, çatlıyor ve yıpranıyordu. En soldaki çift, düşüp toz olma tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi görünüyordu. En sağdaki günlük yeni görünüyordu ve açık duruyordu. Bir kalem sayfaları tutuyordu, belki otuz sayfaydı.

Ebenezar'ın yazısının güçlü, bloklu bir tarzda aktığı son görünen sayfaya baktım.

...adanın asıl amacı hakkında hiçbir fikri olmadığı açıkça görülüyor. Bazen yardım edemiyorum ama kader diye bir şey olduğunu düşünüyorum - ya da en azından bir tür yüksek güç, cehaletimizle engellemek için yaptığımız her şeye rağmen olayları bizim lehimize düzenlemeye çalışıyor. Merlin çocuğu derhal gözetim altına almamızı istedi. Bence o tam bir aptal.

Rashid onu ada konusunda uyarmanın anlamsız olacağını söylüyor. İnsanları iyi değerlendirir ama bu sefer haklı olduğundan pek emin değilim. Çocuğun omuzlarında sağlam bir kafa var, genelde. Ve tanıdığım tüm büyücüler arasında bu görevi üstlenmesini isteyeceğim üç ya da dört kişiden biri. Onun kararlarına güveniyorum.

Ama yine de Maggie'ninkine de güvenmiştim.

Ebenezar'ın sesi okumamı böldü. "Hoss," dedi. "Başın nasıl?"

"Sorularla dolu," diye yanıtladım. Günlüğü kapattım ve ona

Kalem.

Kalemi benden alırken eski akıl hocamın gülümsemesi sadece gözlerine değdi: Ne yazdığını görmemi istemişti. "Günlüğüm," dedi. "Şey. Son üç tanesi öyle. Ondan öncekiler ustamdandı."

"Usta, ha?"

"Eskiden kötü bir kelime değildi, Hoss. Öğretmen, rehber, koruyucu, profesyonel, uzman anlamına gelirdi - olumsuz şeylerin yanı sıra. Ama sanırım insanların doğasında kötü şeyleri hatırlayıp iyileri unutmak var." Kendisininkinden önceki üç kitaba dokundu. "Ustamın yazıları." Sonraki dördüne dokundu. "*Onun* ustasının yazıları, ve böyle devam ediyor, buraya kadar." İlk iki kitaba hafifçe dokundu. "Artık onları okuyamazsın bile, dilini çözebilsen bile."

"Bu ikisini kim yazdı?"

"Merlin," dedi Ebenezar basitçe. Kendi jour- nalını tekrar yerine koymak için yanımdan uzandı. "Günün birinde Hoss, sanırım bunları benim için halletmene ihtiyacım olacak."

Yaşlı adamdan kitaplara doğru baktım. Bin yıldan fazla bir süredir usta büyücülerin günlükleri ve kişisel düşünceleri mi? Tanrılar ve küçük balıklar.

Bu çok iyi bir okuma olurdu.

"Belki," dedi Ebenezar, "bir gün senin de yazmak isteyeceğin bir iki düşüncen olur."

"Her zaman iyimser, efendim."

Kısa bir süre gülümsedi. "Pekala. Üçlüye gitmeden önce buraya getiren nedir?

al?"

Vince'in bana verdiği zarfı ona uzattım. Bana kaşlarını çattı,

ve sonra resimlere bakmaya başladı. En son resme kadar kaşları daha da çatıldı.

Nefes almayı kesti ve imayı anladığından emindim.
Ebenezar'ın beyni, loblarının altında fazla ot yetişmesine izin vermiyor.

"Yıldızlar ve taşlar, Hoss," dedi Ebenezar sessizce. "Bu sefer ileriyi düşündün, değil mi?"

"Bozuk bir saat bile bazen doğruyu gösterir," dedim.

Kağıtları zarfa geri koydu ve bana geri verdi. "Tamam.
Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsunuz?"

"Duruşmada. Sondan hemen önce. Yaptıklarının yanına kâr kaldığını düşünmesini istiyorum."

Ebenezar homurdandı. "Kadim Mai'yi ve LaFortier'in yaklaşık beş yüz eski ortağını çok kızdıracaksın."

"Evet. Dün gece neredeyse hiç uyumadım, onlar için çok endişelendim." Homurdandı.

"Bir şey hakkında bir teorim var."

"Oh?"

Ona söyledim.

Ebenezar'ın yüzü cümle cümle karardı. Ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi ve onlara baktı. Geniş, güçlü, dikişli ve çalışmaktan kireç tutmuşlardı ve sağlamdılar. Avuçlarından birinde, dün geceki arbede sırasında yere düştüğü yerde kabuklar vardı. Parmak uçlarından bazılarında mürekkep lekeleri vardı.

"Bazı adımlar atmam gerekecek," dedi. "Acele iyi olur." Başımı salladım. "Orada görüşür müyüz?"

Gözlüklerini çıkardı ve camlarını bir mendille dikkatlice parlatmaya başladı. "Evet."

*

Duruşma bir saatten az bir süre sonra

başladı.

Sahne zemininin bir tarafına yerleştirilmiş taş bir banka oturdum, Mol-yanımda. Tanık olacaktık. Mouse yanımda yere oturdu. O da tanık olacaktı ama bunu bilen tek kişi bendim. Bütün koltuklar doluydu. Konsey'in her zaman Edinburgh'da değil de gerçek dünyada çeşitli yerlerde toplanmasının nedeni buydu. Yeterli yer yoktu.

Gardiyanlar sahnenin etrafında, ve arasındaki koridorlarda bir çember oluşturmuşlardı. Orada bulunan herkes resmi cübbelerini giymişlerdi, hepsi de siyah renkteydi ve ipekten yapılmış etolleri vardı.

Konsey üyeleri arasındaki statüyü ifade eden çeşitli renk ve desenlerden biriyle saten. Üyeler için mavi, bir hizmeti olanlar için kırmızı, usta simyacılar için örgülü gümüş bir kordon, usta şifacılar için altın dikişli bir caduceus, bilimsel bir disiplinde doktorası olanlar için yakanın yanında bakır bir şivron (bazı büyücülerde o kadar çok vardı ki etolün kumaşını germişlerdi), usta şeytan çıkarıcılar için işlemeli beyaz bir Süleyman Mührü vb.

Hiçbir süsü olmayan sade mavi bir şal giymiştim ama üzerine kırmızı, beyaz ve mavi ipliklerle "GED" yazmayı düşünüyordum. Molly odada kahverengi cübbe giyen tek kişiydi.

İnsanlar bakışlarımızı kaçırıyordu.

Beyaz Konsey törenleri severdi. Anastasia Luccio tüm yanı sıra Muhafızların gri peleriniyle kapıda belirdi. hâlâ ama bir elinde Muhafız Kaptanı'nın tören asasını taşıyordu. Odaya girdiğinde kalabalığın uğultusu sessizliğe büründü. Asanın ucunu üç kez yere vurdu ve Kıdemli Konsey'in altı üyesi Merlin'in önderliğinde koyu renk cüppeleri ve mor şallarıyla içeri girdi. Sahnenin orta arkasına doğru ilerlediler ve ciddiyetle ayakta durdular. Peabody kucak büyüklüğünde bir yazı masası taşıyarak göründü ve Molly ile benden uzakta, sıranın en ucuna oturarak not almaya başladı.

Elimi Mouse'un başına koydum ve gösterinin başlamasını bekledim - çünkü bu sadece bir gösteriydi. Bir gösteri.

Aralarında bağlı bir figürle iki gardiyan daha göründü. Morgan içeri alındı ve Konsey'in huzuruna çıkarılan tüm sanıklar gibi elleri önünde bağlı ve başında siyah bir kukuleta olduğu halde ayakta durdu. Yürüyecek durumda değildi, aptal herif, ama iki Gardiyan tarafından da fiziksel olarak desteklenmeden ağır aksak yürümeyi başarıyordu. Bunu başarabilmek için bir sürü ağrı kesici almış olmalıydı.

Latince konuşan Merlin, "Bugün adaletle ilgili bir mesele için, Kıdemli Konsey Üyesi Aleron LaFortier'i taammüden öldürmek, Beyaz Konsey'in düşmanlarıyla komplo kurmak ve Beyaz Konsey'e ihanet etmekle suçlanan Donald Morgan'ı yargılamak üzere toplandık. Kanıtları gözden geçirmeye başlayacağız."

Bir süre Morgan'ın aleyhine delil topladılar. Ellerinde çok şey vardı. Morgan, elinde cinayet silahıyla, hâlâ sıcak olan cesedin başında duruyordu. Banka hesabında

altı milyon dolardan daha az bir paranın aniden ortaya çıkması. Gözaltına alınmış ve bu sırada üç Gardiyanı ağır yaralamış olması ve daha sonra diğer büyücüleri - Molly ve benim adımız çok az geçiyordu- Gardiyanlardan saklanmasına yardım etmeleri için kandırarak fitne çıkarmış olması.

"Donald Morgan," dedi Merlin, "kendinizi savunmak için söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

Bu kısım biraz sıra dışıydı. Sanıklara nadiren bir şey söyleme şansı verilirdi.

Meseleler bu yüzden bulanıklaştı.

"Suçlamalara itiraz etmiyorum," dedi Morgan siyah kapüşonunun ardından kararlılıkla. "LaFortier'in ölümünden sadece ve sadece ben sorumluyum."

Merlin, o sabah kahvaltıda birinin kendi yavru köpeğini sosisin içinde pişirdiğini yeni öğrenmiş gibi görünüyordu. Bir kez başını salladı. "Eğer başka bir kanıt yoksa, Üst Kurul şimdi-"

kalktım.

Merlin kesti ve bana göz kırptı. Peabody'nin kaleminin cızırtısı dışında oda ölü bir sessizliğe gömüldü. Yeni bir sayfa açmak için durakladı ve cebinden ikinci bir hokka çıkararak yazı masasının üzerine koydu.

Anastasia dudaklarını birbirine bastırmış, sorgulayan gözlerle bana bakıyordu. Ne halt ediyordum ben?

Ona göz kırptım, sonra sahnenin ortasına doğru yürüdüm ve Kıdemli Konsey'e döndüm.

"Müdür Dresden," dedi Ebenezar, "Üst Kurul'un değerlendirmesine sunmak üzere yeni bir kanıtınız var mı?"

"Evet," dedim.

Kadim Mai yumuşak bir sesle, "Önemli bir nokta var," dedi. "Müdür Dresden cinayet sırasında ya da sanık gözaltından kaçtığında orada değildi. Bu olayların doğruluğu ya da yanlışlığı konusunda doğrudan tanıklık yapamaz."

"Bir başka önemli nokta daha," dedi Rüzgârı Dinle. "Müdür Dresden hayatını özel dedektif olarak kazanıyor ve zor koşullarda gerçeği ortaya çıkarma eğilimi çok iyi biliniyor."

Mai, Kızılderili Joe'ya hançer gibi baktı.

"Müdür Dresden," dedi Merlin ağır bir sesle. "Beyaz Konsey'in bir Gardiyanı olarak görev yapan Müdür Morgan'la olan çatışma geçmişiniz iyi biliniyor. Vereceğiniz herhangi bir zarar verici ifadenin, aşırı, bazen de şiddet içeren animosite geçmişinizin bilgisi dahilinde bilmelisiniz."

Merlin boşuna Merlin olmamıştı. Oyunun henüz bitmemiş olabileceğini kadar içgüdüleri ve kalabalığa nasıl oynayacağını biliyordu. Beni uyarmıyordu, sadece orada bulunan büyücülerin Morgan'dan ne kadar hoşlanmadığımı bilmelerini sağlıyordu, böylece desteğim çok daha ikna edici olacaktı.

"Anlıyorum," dedim.

Merlin başını salladı. "Devam edin."

Ona gülümsedim. "Kendimi Hercule Poirot gibi hissediyorum," dedim, oldukça işlevsel Latincemle. "Bir saniye bunun tadını çıkarayım." Derin bir nefes aldım ve memnuniyetle nefes verdim.

Merlin kendini kontrol etmekte ustaydı. Yüz ifadesi hiç değişmedi ama sol gözü gergin bir tikle seğirdi. Çizgi filmdeki çakal için bir puan.

"Morgan'a komplo kurulduğundan ilk kez şüphelenmeye başladım... yani temel olarak ona karşı yapılan saçma suçlamayı duyduğumda," dedim. "Bu adamı tanıyor musunuz bilmiyorum ama ben tanıyorum. Hayatım boyunca peşimi bırakmadı. Birisi onları büyücü olmakla suçladığı için yavru tavşanların kafalarını kesmekle suçlansaydı, bunu kabul edebilirdim. Ama bu adam Beyaz Konsey'e kollarını çırpıp uçabileceğinden daha fazla ihanet edemezdi.

"Bu noktadan hareketle, Konsey içindeki başka bir kişinin LaFortier'i öldürdüğünü ve suçu Morgan'ın üzerine varsaydım. Bu yüzden bağımsız bir soruşturma başlattım." Kıdemli Konsey'e ve izleyen büyücü kalabalığına son birkaç günün özetini verdim, aşırı hassas ve önemsiz kısımları dışarıda bıraktım. "Soruşturmam, suçlu kişinin sadece suçu Morgan'ın üzerine yıkmaya çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda onları ölüme ortak ederek vampir Beyaz Saray ile yeni bir düşmanlık patlamasının tohumlarını attığı teorisiyle sonuçlandı.

"Bu kişiyi ihanet etmesi için manipüle etmek amacıyla," diye devam ettim, "bir komplocunun komplodaki rolünü itiraf etmek için ortaya çıktığını ve Chicago'da belirli bir yer ve zamanda Beyaz Konsey üyelerine hitap edeceğini bildirdim. Gerçek katilin Konsey' bir üyesi, yani Edinburgh'daki merkezden biri olduğu teorisi üzerine çalışarak, Edinburgh'dan Chicago'ya Yol üzerinden gelmekten başka çaresi olmadığını varsaydım ve bu Yol'un çıkışını gözetim altına aldırdım." Elimdeki zarfı havaya kaldırdım. "Bunlar olay yerinde çekilen ve sonraki birkaç saat boyunca Yol'dan geçen herkesin fotoğrafları."

Zarfı açtım ve fotoğrafları Kıdemli Konsey üyelerine dağıtmaya başladım. Onları aldılar ve sırayla her birine baktılar. Ebenezar sakin bir şekilde im-

Kendisi, Mai ve Rüzgârı Dinle ile birlikte Yol'dan çıkan Gardiyanların yaşları doğruydu.

"Bu grup dışında," dedim, "Edinburgh'dan herhangi birinin Chicago'daki Yol'a rastgele gelmiş olmasının pek olası olmadığına inanıyorum. Grubun o toplantıda Konsey düzeyinde beceriye sahip bir büyücünün desteğiyle yaratıklar tarafından saldırıya uğradığı göz önüne alındığında, öldürenin yemi yuttuğunu söylemenin makul olduğuna inanıyorum." Döndüm, Poirot'ya yakışır bir dramatik süslemeyle son fotoğrafı çıkardım ve kalabalığın görebileceği şekilde havaya kaldırarak, "Peki neden bize dün gece Chicago bölgesinde ne yaptığını söylemiyorsun... Wi- zard Peabody?" dedim.

Eğer sabun orgu için yakınlarda gizlenen bir klavyecim olsaydı, mükemmel olurdu.

Ebenezar ve nedense Kapı Bekçisi dışında Kıdemli Konseydeki herkes dönüp ağzı açık bir şekilde Peabody'ye baktı.

Üst Düzey Konsey sekreteri küçük masasının altında kıpırdamadan oturuyordu. Sonra şöyle dedi: "Basit bir görsel imajdan daha ikna edici bir kanıtınız olduğunu varsayıyorum? Böyle şeyler kolayca üretilebilir."

"Aslında," dedim, "biliyorum. Kokuyu alabilecek kadar yakın olan bir tanığım vardı.

sen."

İşaret üzerine Fare ayağa kalktı ve Peabody'ye doğru

döndü. Alçak hırıltısı odayı büyük, yumuşak bir davul sesi

gibi doldurdu.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Peabody sordu. "Bir fotoğraf mı? Ve bir köpek?"

Mai sanki biri gözlerinin arasına kızakla vurmuş gibi görünüyordu.

Çekiç. "Bu," dedi nefes nefese bir ses tonuyla, "bir Foo köpeği." Gözlerini bana dikti. "Böyle bir şeyi nereden *buldun*? Ve *neden* onu saklamana izin verildi?"

"Beni seçti sayılır," dedim.

Merlin'in gözleri parlamıştı. "Mai. Canavarın kimliği güvenilir-

mümkün mü?"

Belirgin bir şaşkınlıkla bana baktı. "Tamamen. Başka birkaç tane daha tanıklık edebilecek büyücüler mevcut."

"Evet," diye gürledi tıknaz, kel ve yüz hatlarında Asyalı bir ifade olan bir adam.

"Doğru," dedi orta yaşlı bir kadın, teni benimkinden birkaç ton daha koyu, belki de Hindistan ya da Pakistan'dan.

"İlginç," dedi Merlin, Peabody'ye doğru dönerek. Ani odaklanmasında neredeyse köpekbalığı gibi bir şey vardı.

Ebenezar, "Dresden'in bulduğu kanıtlar üzerinde çalışıyoruz," dedi, "Müdür Rami- rez ve ben yirmi dakika kadar önce Peabody'nin odasını baştan aşağı aradık. Bir test

Kıdemli Konsey'in imzalarını almak için kullandığı mürekkeplerin incelenmesi sonucunda, deneklerinin psişik manipülasyonuna yardımcı olmak için kullanıldığı bilinen bir dizi kimyasal ve simyasal alt-durumun varlığı ortaya çıkmıştır. Peabodynin Kıdemli Konsey üyelerinin kararları üzerinde daha fazla zihinsel etki yaratmak amacıyla mürekkebi uyuşturduğuna inanıyorum ve Konsey'in daha genç üyelerinin özgür iradelerini tamamen tehlikeye atmış olması tamamen mümkündür."

Rüzgârı Dinle'nin ağzı ani bir şaşkınlık ve anlayışla açıldı.
Önce mürekkep lekeli parmak uçlarına, sonra da Peabody'ye baktı.

Peabody adamın bir boz ayıya dönüştüğünü görmemiş olabilirdi ama Kızılderili Joe'nun bir başka göreceli kıç-kulak oranını ayarlamaya hazırlandığını bilecek kadar zekiydi. Küçük sekreter önce odaya, sonra da köpeğime bir göz attı. Yüzündeki ifade kayboldu.

"Son," dedi sakin ve net bir şekilde, "yaklaştı."

Sonra elindeki yedek mürekkep kabını yere fırlatarak camı kırdı.

Fare bir uyarı havlaması kopardı ve Molly'yi banktan geriye doğru savurdu; o sırada kırılan şişeden kara bir bulut yükseldi, doğaüstü bir hızla kabardı, dalları her yöne uzandı. Bunlardan biri Peabody'ye doğru ileri atılmış olan bir Gardiyanı yakaladı.

Göğsünü çevreledi ve sonra kapandı. Sisin ince ipliğinin dokunduğu her şey anında ince siyah bir küle dönüştü ve onu elektrikli bir bıçağın şarküteri etini kesmesi etkili bir şekilde kesti. Eski War- den'iki parçası ıslak, ağır gümbürtülerle yere düştü.

Yıllar bir kez daha neredeyse tamamen aynı şeyin olduğunu görmüştüm.

"Geri çekilin!" Çığlık attım. "Bu mordit!"

Sonra ışıklar söndü ve oda çığlıklar ve kaos içinde patladı.

Bölüm 48

Asıl korkutucu olan, dokunduğu her şeyin yaşam gücünü söküp atacak silah kalitesinde bir ölüm taşı bulutundan beş adım ötede duruyor olmam değildi. Muhtemelen Kara Konsey'in bir üyesi olan, muhtemelen üyeleri gibi ölümcül bir kavgaya tutuşan ve kesinlikle sırtı duvara ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biriyle karşı karşıya da değildi. Işıkların tamamen sönmüş olması ve ölümüne bir dövüşün başlamak üzere olması bile değildi.

İşin *korkutucu* yanı, Beyaz Konsey'in yaklaşık altı *yüz* büyücüsüyle, evrenin ilkel güçlerini ellerinin altında tutan kadın ve erkeklerle, nispeten küçük ve kapalı bir alanda duruyor olmamdı; üstelik aralarından sadece Gardiyanların savaş koşullarında şiddetli büyüyü kontrol etme konusunda çok fazla deneyimi vardı. Bu, endüstriyel bir propan fabrikasında beş yüz zincirleme sigara içen piromanla birlikte durmak gibiydi: hepimizi öldürmek için sadece bir kukla yeterliydi ve bizim yedekte dört yüz doksan dokuzumuz vardı.

"Işık yok!" Bulutu en son gördüğüm yerden geri geri giderek çığlık attım. "Işık yok!"

Ama benim sesim yüzlercesinden sadece biriydi ve düzinelerce büyücü benim -ve Peabody'nin- bildiği şekilde tepki verdi. Hemen ışığı çağırdılar.

Bu onları anında kolay hedef haline getirdi.

Yoğunlaştırılmış ölümün bulutlu dalları, herhangi bir ışığın kaynağına saldırmak için fırladı ve yoluna çıkan herkesi doğrudan delip geçti. Mordit yüklü bulut, iki sıra arkasında oturan bir büyücüye doğru uçan bir karanlık mızrağı gönderdiğinde el- derili bir kadının kolunu dirseğinden kaybettiğini gördüm. Her iki kulağından altın sarkan koyu tenli bir adam, elindeki kristale ışık çağıran genç bir kadını kabaca itti. Dal kadını ıskaladı ama tam isabet etti, göğsünde bir ayak genişliğinde bir deliği anında eritti ve yere düşerken cesedini ikiye böldü.

Çığlıklar yükseldi, gerçek acı ve dehşet sesleri - insan vücudu ve zihninin tanımak için tasarlandığı ve tepki vermekten başka seçeneği olmadığı sesler. Bu beni ilk duyduğum kadar derinden etkiledi; bu korkuya neden olan şeyden *uzaklaşma* arzusu, aynı anda adrenalinin devreye girmesi, *harekete geçme*, yardım etme ihtiyacıyla birleşti.

Sakin ol, dedi sağ kulağımın hemen yanından gelen bir ses -ama orada olamazdı çünkü bandajlar başımın o tarafını tamamen kaplıyordu ve bir sesin o kadar net gelmesi fiziksel olarak imkansızdı.

Bu da sesin bir yanılsama olduğu anlamına geliyordu. Kafamın içindeydi. Dahası, sesi tanıdım. Langtry'nin, Merlin'in sesiydi.

Konsey üyeleri, derhal yere yatın, dedi Merlin'in sakin, sarsılmaz sesi. *Kanaması olan herkese yardım edin ve sis perisi kontrol altına alınana kadar ışık kullanmaya kalkışmayın. Kıdemli Konsey, sis canavarını çoktan etkisiz hale getirdim ve daha fazla uzaklaşmasını engelliyorum. Rashid, lütfen ilerlemesini ve beni parçalamasını engelle. Mai ve Martha Li- berty, sağ kanadını, McCoy ve Rüzgârı Dinle de sol kanadını alsın. Oldukça iradeli, bu yüzden oyalanmayalım ve yukarı doğru hareket etmesini de engellememiz gerektiğini unutmayalım.*

Bu diyaloğun tamamı, fiziksel olarak duyulabildiğine yemin edebileceğim halde, yarım saniyeden daha kısa bir sürede -düşünce hızında konuşma- aktarıldı. Konuşma Odası'nın zihinsel bir kara tahtaya çizilmiş gibi basitleştirilmiş bir görüntüsüyle birlikte geldi. Kısa bloklarla çevrili, her blokta Üst Kurul'un isimlerinin yazılı olduğu ve bulutlu dehşeti çevreleyecek üç boyutlu kubbenin bir bölümünü temsil edecek şekilde çizilmiş sis perisinin dönen dış çizgisini net bir şekilde görebiliyordum.

Cehennem çanları. Merlin, bir buçuk saniye gibi kısa bir sürede, saf kafa karışıklığını düzenli bir savaşa dönüştürmüştü. Sanırım sık uçuş milleri biriktirerek Beyaz Konsey'in Merlin'i olunmuyor. Sadece onu daha önce hiç hareket halinde *görmemiştim*.

Müdür Dresden, dedi Merlin. Ya da düşündü. Ya da öngördü. *Peabody'nin kaçmasına engel olursanız çok iyi olur. Müdür Thorsen ve ekibi size destek olmak için yoldalar ama Peabody'nin peşine düşecek ve onu daha fazla yaramazlık yapmaktan alıkoyacak birine ihtiyacımız var. Onun psişik manipülasyonlarının boyutunu henüz bilmiyoruz, bu yüzden genç Gardiyanlardan hiçbirine güvenmeyin.*

Büyücü olmayı seviyorum. Her günüm Disneyland gibi.

Kapıya doğru dönerken gülünç şalımı, cübbemi ve pelerinimi çıkardım. Paniğin çılgınca hareketleri, anında sönmeyen iki ya da üç ışık kaynağını bağımsız stroboskoplara dönüştürdü. Odanın çıkışına doğru koşmak gerçeküstü bir deneyimdi ama Peabody'nin hareket etmeye başlamadan önce adımlarını planladığından emindim ve karanlıkta koşarak odayı geçip salonu terk etmek için bolca zamanı vardı.

Kara Konsey üyesi olduğu yeni ortaya çıkmış ve yakalanmak, sorgulanmak ve muhtemelen öldürülmek üzere işaretlenmiş bir büyücü gibi düşünmeye çalıştım. Son birkaç gündür bunun *başıma* oldukça emin olduğumdan, Konsey Karargâhı'ndan nasıl çıkacağımı çoktan ve Peabody'nin plan yapmak için benden daha fazla zaman ayırdığını fark ettim.

Onun yerinde olsaydım, Nevernever'a giden bir yol açar ve arkamdan kapatırdım. Çıkmak için iyi bir yer bulur, sonra da orayı takipçiler için elimden geldiğince ölümcül bir düşman haline getirirdim. Yine de Edinburgh tünellerine nesiller boyu büyücüler tarafından yerleştirilen yüzyıllar boyu süren korumalar, güvenlik kontrol noktalarının içinden Nevernever'a herhangi bir açılışı engelliyordu, bu yüzden Peabody planını uygulamaya koymadan önce en az bir Gardiyan tarafından yönetilen güvenlik kapısından geçmek zorunda kalacaktı.

O kadar gitmeden onu durdurmak zorundaydım.

Kapıdan daldım ve dışarıda nöbet tutan her iki Gardiyanın da Sicilya'da Kızıl Saray'la yapılan feci savaştan sonra rütbeleri genç nesilden fark ettim. Her iki genç adam da boş bir şekilde hazırolda duruyor, Konuşma Odası'ndaki öfkeye hiçbir tepki göstermiyorlardı.

Siyah resmi bir cübbenin köşesi, giyen kişi sağımdaki koridorda bir köşeyi dönerken kırıldı ve ben de koşmaya başladım. Kendimi berbat hissediyordum, ama yeniden tazelenmek için daha yaşlı, daha deneyimli bir büyücüye göre bir avantajım vardı - daha gençtim ve daha formdaydım.

Büyücüler yüzyıllar boyunca canlı ve dinç kalabilirler, ancak eğitimlerini sürdürmek için büyük çaba sarf etmezlerse vücutları fiziksel yeteneklerini kaybetme eğilimindedir. O zaman bile, genç bir insanın ham yeteneklerine sahip değildirler - ve ölü bir sprintte koşmak fiziksel aktivitenin olabileceği kadar hamdır.

Köşeyi döndüm ve Peabody'nin önümde koştuğunu gördüm. Bir köşeyi daha döndü ve ben o köşeyi döndüğümde ona birkaç adım fark atmıştım. İdarenin içinden geçip Müdürlerin koğuşlarının önünden geçtik; kapılardan Peabody'nin yirmi adım önünde, savaş için askeri eğitimden aceleyle geçirdiğimiz tehlikeli bebekler olan, hâlâ ergenlik çağındaki üç Müdür çıkıyordu.

"Sonumuz yaklaştı!" diye hırladı.

Üçü de oldukları yerde donup kaldı, yüz ifadeleri donuklaştı ve Peabody puflayarak grubun içinden geçti ve içlerinden birini yere serdi. Daha sert ittim ve o da gözlerini kocaman açarak omzunun üzerinden bakmaya başladı.

Bir sonraki köşeye doğru eğildi ve içgüdülerim onun ne denemek üzere olduğunu anladı. Köşeyi döndüm ve kendimi bir dalış taklasına attım,

ve büyülü bir sıvı spreyi başımın üstünden geçerken tısladı. Çılgınca bir çiğneme sesiyle arkamdaki duvara çarptı, sanki binlerce gazoz şişesi sallanmış ve aynı anda açılmış gibiydi.

Enerji yüzüklerimi şarj edecek vaktim olmamıştı ve hâlâ evdeki şifonyerimde duruyorlardı ama Peabody'nin omzunun üzerinden bana ateş ederken rahat etmesini istemiyordum. Sağ elimi kaldırdım, "*Fuego!*" diye hırladım ve beyzbol topu büyüklüğünde bir ateş kuyruklu yıldızını koridorda ona doğru uçurdum.

Birkaç kelime tükürdü ve bana Doktor Strange'i hatırlatan tek elli bir savunma hareketi yaptı ve saldıran büyüm ondan bir metre kadar uzaktaki görünmez bir şeye sıçradı. Yine de bir kısmı resmi cübbesinin eteklerini tutuşturdu ve kaçmaya devam ederken çılgınca cübbesinden sıyrıldı.

Onunla aramdaki mesafeyi daha da açtım ve kompleksin geniş ana koridorlarından birine döndüğünde, yirmi adım bile uzaklaşmamıştım ve ilk güvenlik kontrol noktası tam önümüzdeydi. Hepsi de genç olan dört gardiyan kapıyı tutuyordu , itiraz edebilecek tüm yetişkinler, büyükbabalar ve fussbudget'lar duruşmada olduğu için, yerde oturmuş iskambil oynuyorlardı.

"Durdurun şu adamı!" Bağırdım.

Peabody çığlık attı, belli ki dehşete kapılmıştı, "Dresden büyücü oldu! Beni öldürmeye çalışıyor!"

Genç Gardiyanlar gençliğin verdiği tepki hızıyla ayağa fırladılar. İçlerinden biri asasına uzandı, bir diğeri silahını çekti. dönüp kapının kilitli olduğundan emin oldu ve dördüncüsü tamamen içgüdüsel olarak hareket etti, elini başının etrafında dar bir daire çizecek şekilde çırptı ve bağırırken fırlatma hareketi yaptı.

Görünmez bir bowling topunu yakalamak için kalkanımı tam zamanında kaldırdım, ancak çarpma kalkanıma beni durduracak kadar güçlü bir şekilde çarptı. Bacaklarım buna hazır değildi ve bir omzumu duvara çarparak sendeledim.

Ben yere düşerken Peabody'nin gözleri zaferle parlıyordu ve daha önce de yaptığı gibi genç Gardiyanları olduğu yerde dondurarak, "Sonumuz yaklaştı!" diye bağırdı. Gardiyanlardan birinin boynundaki deri kayışa anahtarı kopardı, kapıyı açtı, sonra elindeki hançerle döndü ve beni yere seren genç kadının bacağına sapladı. Kadın haykırdı ve bacağından kalbiyle aynı ritimde kan fışkırmaya başladı, bu da atardamarının koptuğunun göstergesiydi.

Ayağa ve Peabody'ye ham bir güçle bir sopa fırlattım, ama ateş topunda olduğu gibi onu da etkisiz hale getirdi, kapıdan içeri sıçradı ve havayı yırtarak bu dünya ile öteki dünya arasında bir geçit açtı.

İçine .

"*Orospu* çocuğu," diye hırladım. Genç Gardiyanlardan hiçbiri kıpırdamıyordu, yaralı kız bile. Eğer yardım almazsa, birkaç dakika içinde kan kaybından ölecekti. "Kahretsin!" Yemin ettim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Kendimi kızın üzerine attım, kot pantolonumun kemerini yırttım ve yaranın turnikenin işe yarayacağı kadar bacağının altında olması için dua ettim.

Ayak sesleri yeri dövdü ve Anastasia Luccio belirdi, silahı sağ elindeydi, yüzü acıdan bembeyaz olmuştu. Zorlukla nefes alarak yanımda durdu, silahı yere bıraktı ve "Onu yakaladım. Gidin!" dedi.

Güvenlik kapısının diğer tarafında, Yol kapanmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım ve ileri atılarak ona doğru koştum. Bir ışık parlaması oldu ve etrafımdaki taş tünel aniden küf ve durgun su kokan ölü ağaçlardan oluşan bir ormana dönüştü. Peabody yolu kapatmaya çalışırken tam önünde duruyordu ve o işini bitiremeden ben ona uçan bir çalımla vurdum. Geriye doğru devrildi ve sertçe yere çarptık.

Sersemlemiş bir yarım saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık, sonra Peabody ağırlığını kaydırdı ve kanlı hançerin parıltısını gözümün kenarında yakaladım.

Ucunu boğazıma dayadı ama kolumu araya soktum. Bir damarı açtı. Diğer elimle bileğini kavradım ve o da yuvarlanarak üstünlüğü ele geçirdi ve hançeri iki eliyle kavrayarak ağırlığıyla tek koluma yaslandı. Hançerin ucunu yavaşça gözüme doğru iterken kendi kanımdan damlalar yüzüme düştü.

Onu üzerimden atmak için mücadele ettim ama göründüğünden daha güçlüydü ve yakın dövüş konusunda benden daha deneyimli olduğu açıktı. Yaralı kolumla ona vurdum ama o omuz silkti.

Trisepslerimin gevşediğini hissettim ve bıçağın ucunun yaklaşmasını izledim. Kırılma noktası yaklaşmıştı ve o da bunu biliyordu. Saldırısı için daha fazla çaba sarf etti ve hançerin ucu aniden alt göz kapağıma sıcak bir şekilde saplandı.

Sonra büyük bir gürültü oldu ve Peabody uzaklaştı. Şaşkın bir an hareketsiz kaldım ve sonra başımı kaldırıp baktım.

Morgan hâlâ açık olan yolun hemen içinde yerde yatıyordu, Luccio'nun silahı elinde tütüyordu, yaralı bacağı ıslak bir kızıl yığınıydı.

Yaralıyken peşimizden koşmayı nasıl başarmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Ağrı kesicilerle bile çok acımış olmalıydı. Sert gözlerle Peabody'nin cesedine baktı. Sonra eli titremeye başladı ve silahı yere .

Bir iniltiyle onu takip etti.

Zor nefes alarak yanına gittim. "Morgan." Onu ters çevirdim ve yarasına baktım. Kan içindeydi ama artık fazla kanamıyordu. Yüzü bembeyazdı. Dudakları gri görünüyordu.

Gözlerini sakince açtı. "Yakaladım onu."

"Evet," dedim. "Onu yakaladın."

Biraz gülümsedi. "Kıçını ateşin iki kez çektim." Küçük bir kahkaha

attım. "Biliyorum."

"Beni suçlayacaklar," dedi sessizce. "Peabo- dy'den bir itiraf yok ve ben politik olarak daha iyi bir adayım. Bırak suçu benim üzerime . Karşı koymayın. Ben istiyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Neden?"

Başını salladı ve yorgun bir şekilde gülümsedi.

Uzun saniyeler boyunca ona baktım ve sonra anladım. Morgan en başından beri bana yalan söylüyordu. "Çünkü LaFor- tier'i kimin öldürdüğünü zaten biliyordun. Sen onun odasında uyandığında o da oradaydı. Kimin yaptığını gördün. Ve onu korumak istedin."

"Anastasia yapmadı," dedi Morgan, sesi yoğun ve alçaktı. "O bir piyondu. Ayakta uyuyordu. Kullanıldığının farkında bile değildi." Şaşırdı. "Bunu düşünmeliydim. O genç bedene büründü, zihnini tekrar etkiye açık hale getirdi."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Uyandığımda LaFortier ölmüştü ve bıçak ondaydı. Bıçağı ondan aldım, üzerini örttüm ve onu kapıdan dışarı ittim," dedi Morgan. "İkimizi de dışarı çıkaracak zamanım olmadı."

"Bu yüzden suçu üstlendiniz ve sonrasında işleri yoluna koyacağınızı düşündünüz. Ama onlara ne olduğunu anlatmaya çalıştığında çerçevenin kimsenin sana inanması için fazla iyi olduğunu fark ettin." Başımı salladım. Morgan'ın kendi hayatı umurunda bile değildi. Anastasia'nın hâlâ tehlikede olduğunu, gerçek haini tek başına ortaya çıkaramayacağını anladığında kaçmıştı.

"Dresden," dedi sessizce. "Öyle

mi?"

"Molly'den kimseye bahsetmedim. Ana'ya yapmaya çalıştığı şey. Ben... ben

yapmadım

söyle."

Konuşamadan ona baktım.

Gözleri bulutlandı. "Neden biliyor musun? Neden geldim Sen?"

Başımı salladım.

"Çünkü biliyordum," diye fısıldadı. Sağ elini kaldırdı ve ben de onu kavradım. Sert. "Gardiyanlar tarafından takip edilen masum bir adam olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyordum."

Bu, hakkında yanıldığını söylemeye en çok yaklaştığı . Ben.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra öldü.

Bölüm 49

Thorsen, Peabody'nin bana açtığı yaradan dolayı kan kaybından ölmemi engelledi. İsveçli ve destek ekibi için uzun bir koşu, çok sayıda kilitli kapı ve ardımızda bıraktığımız karmaşayla karşı karşıya kalmıştı. Morgan öldükten yaklaşık üç dakika sonra bana ulaştılar. Morgan'ı hayata döndürmek için ellerinden geleni yaptılar ama vücudu yeterince eziyet çekmiş ve çok fazla kan kaybetmişti. Peabody ile uğraşmadılar bile. Morgan, Luccio'nun tabancasıyla hainin kafasına iki kez vurmuştu.

Beni revire götürdüler, orada Kızılderili Joe ve bir grup doktor -bazıları *sülüklerin* etkinliğinin hala tartışıldığı dönemde tıp fakültesine gitmişlerdi- saldırıda yaralananlarla ilgileniyorlardı.

Ondan sonra, benim katılımıma gerek kalmadan işler yoluna girdi.

Kıdemli Konsey, Ne- vernever'in uzak bölgelerinden gelen nadir ve tehlikeli bir gazlı varlık olan mordit karışımlı mistfend'i, kırk ya da elliden fazla büyücüyü öldürmeden önce kontrol altına almayı ve kovmayı başardı. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, çok daha kötüsü de olabilirdi ama saldırıya maruz kalanların LaFortier'in eski siyasi müttefiklerinin bir araya geldiği bir toplantı olması muazzam bir şüphe patlamasına yol açmış, rahatsız olan taraflar Merlin'in güvenliklerini hiçe saydığını, güvenlik önlemlerinde ihmalkâr davrandığını vs. iddia etmişlerdi. Saldırının LaFor- tier'in gerçek katilinin maskesini düşürürken gerçekleşmiş olması gerçeği bir kenara itildi. Elde edilecek siyasi bir kazanç vardı.

Temelde tüm doğaüstü dünya LaFortier'in ölümünü, Morgan'ın peşine düşüldüğünü ve duruşması sırasında yaşanan kargaşayı duymuştu, ancak ayrıntıların çoğu gizli tutuldu. Hiçbir zaman resmi bir açıklama yapılmamış rağmen, Morgan'ın Peabody ile komplo kurduğu ve her ikisinin de kaçma girişimleri sırasında öldürüldüğü söylentileri yayıldı.

Bu, Konsey'in itibarını kurtarması için acımasız ve duygusuz bir yoldu. Merlin, Konsey'in LaFortier cinayetine ölümcül bir güç ve kudret ifadesiyle, yani sorumluların derhal yakalanıp idam karşılık verdiğini herkesin bilmesinin dünya büyücüleri için daha az tehlikeli olacağına karar verdi.

Ama Peabody kiminle yatağa girmiş olursa olsun, *gerçekten* sorumlu olan kişilerin Konsey'in masum bir adamı, üstelik en büyük askeri varlıklarından birini, işi bitirmek için öldürdüğünü bildiklerini biliyordum.

Belki de Merlin haklıydı. Belki de aptal ama güçlü görünmek, akıllı ama zayıf görünmekten daha iyidir. Bilemiyorum. Dünya sahnesinin liseye bu kadar benzediğine inanmak istediğimden emin değilim.

Konseyin araştırmacıları Lara'yavaş çalıştılar ama sonunda parayı takip ederek aynı bilgiye ulaştılar. Konsey bu bilgiyle Beyaz Saray'ın karşısına çıktı.

Lara onlara sorumlu kişilerin kellelerini gönderdi. Tam anlamıyla. Madeline ve işletme müdürünün cesetlerinden son bir kez daha faydalanmanın yolunu bulmayı Lara'ya bırakın. Konsey'e özür mahiyetinde paranın da kendisinde kalmasını söyledi. Altı milyon nakit paradan sonraki en iyi şey, sorunlu sulara dökmek için çok fazla yağ satın alır.

Beyni Nevernever'daki ıssız, aydınlık bir cehennem çukuruna dağılmış olabilirdi ama Peabody işi bitmeden önce çok büyük bir hasar vermişti. Beyaz Konsey paranoyasının yeni bir çağı başlamıştı.

Merlin, Kapı Bekçisi ve Kızılderili Joe, Pea- body'nin psişik sızmasının boyutlarını araştırdı. Bazı açılardan, yaptıklarının en kötüsü başa çıkılması en kolay olanıydı. Neredeyse elli yaşın altındaki her Gardiyan'a o uyku transı komutu verilmişti ve bu o kadar yumuşak ve kurnazca yapılmıştı ki, usta büyücüler baksa ve nerede bulacaklarını bilse bile fark etmek zordu.

Ebenezar bana daha sonra bazı genç Gardiyanların düşmanca psişik yazılımlarla çok daha fazla yüklendiğini söyledi, ancak bir büyücünün diğerinin tam olarak ne yaptığını bilmesi imkansızdı. , Luccio'nun yaptığı gibi, intihar bombacılarının doğaüstü eşdeğeri olması amaçlanmıştı. Bu tür bir hasarı onarmak zor, öngörülemez ve genellikle kurban için acı vericiydi. Pek çok Gardiyan için uzun bir yaz ve sonbahar oldu ve haftalar içinde zorunlu bir psişik öz savunma rejimi başlatıldı.

Bana göre, hepsi de neredeyse kesin olarak ince yollardan etkilenmiş olan Kıdemli Konsey üyeleri için durum daha zordu. Son birkaç yıldaki kararlarını gözden geçirmeleri ve bir seçim yapmaya zorlanıp zorlanmadıklarını, bunun kendi eylemleri olup olmadığını veya herhangi bir kararın belirsizliğinin ortamın doğal bir sonucu olup olmadığını merak etmeleri gerekiyordu. Dokunuş o kadar hafifti ki kalıcı izler bırakmamıştı. Birazcık vicdanı olan biri için, özellikle de savaş zamanında Konsey'e liderlik ettikleri gerçeği göz önüne alındığında, bu yaşayan bir kabus olurdu.

Son sekiz yıldır yaptığım her şey için kendimi sorguladığımı hayal etmeye çalıştım.

O adamlardan biri olmak istemezdim.

* * *

Bir hafta revirde kaldım. McCoy, Ramirez ve Molly ziyaretime geldi. Mouse başucumda kaldı ve kimse onu hareket ettirmeye çalışmadı. Rüzgârı Dinle düzenli olarak yanımdaydı, çünkü o benim doktorum sayılırdı. Eğitilmelerine yardım ettiğim genç Gardiyanlardan birkaçı konuşmak için uğradı ama hepsi de gergin görünüyordu.

Anastasia hiç ziyaret , ancak Rüzgârı Dinle ben uyurken gelip beni sorduğunu söyledi.

Kapı Bekçisi gece yarısı beni görmeye geldi. Uyandığımda, etrafımızda mahremiyet içinde konuşmamızı sağlayan bir tür sonik kalkan oluşturmuştu bile. Sesimiz sanki kafalarımız büyük teneke kovalarla kaplıymış gibi çıkıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Artık bandajlı olmayan yüzümü işaret . Listens-to-Wind'in söz verdiği gibi gözümde bir sorun yoktu. Yine de iki güzel yara izim vardı; biri sağ kaşımdan aşağıya doğru iniyor, gözümü atlıyor ve elmacık kemiğimde bir inç devam ediyordu, diğeri ise alt dudağımın tam ortasından ve çenemden aşağıya doğru hafif bir açıyla iniyordu. "Herr Harrison von Ford gibi," dedim. "Düello yaraları ve güzellik . Kızlar şimdi sıraya gireceklerdir." Bu espri onu gülümsetmedi. Ellerine baktı, yüz ifadesi-
ciddi. "Peabody'nin zihinlerini işgal ettiği Gardiyanlar ve idari personelle birlikte çalışıyordum."

"Duydum."

"Görünüşe göre," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek, "Anastasia Luccio'nun psişik rahatsızlığı özellikle şiddetliymiş. Bunu açıklayabilecek herhangi bir teoriniz olup olmadığını merak ediyordum."

Bir süre sessizce karanlık odaya baktım ve sonra "Seni Merlin mi gönderdi?" diye sordum.

"Bilen tek kişi benim," dedi ciddiyetle. "Ya da olan."

"Benim teorim ona nasıl davranılacağı konusunda bir fark yaratır mı?" demeden önce bir an düşündüm.

"Potansiyel olarak. Eğer sağlam görünüyorsa, onu daha hızlı ve güvenli bir şekilde iyileştirmek için ihtiyacım olan bilgiyi bana verebilir."

"Bana söz ver," dedim. Rica etmiyordum. "Söz

veriyorum."

"Ölmeden önce," dedim, "Morgan bana La Fortier'nin odasında uyandığında Luccio'nun elinde cinayet silahı olduğunu söyledi." Morgan'ın o gece bana anlattıklarının geri kalanını anlattım.

Kapı Bekçisi yatağın karşısındaki duvara baktı, yüzü ifadesizdi. "Onu korumaya çalışıyordu."

"Sanırım Konsey'in masum bir insanı ölüme mahkum etmek gibi tuhaf bir şey yapabileceğini düşündü."

Bir an için gözlerini kapattı ve sonra sağ elinin parmak uçlarını kalbine, ağzına ve alnına dokundurdu. "Bu bazı şeyleri açıklıyor."

"Ne gibi?"

Elini kaldırdı. "Bir dakika. Size Anasta- sia'daki hasarın oldukça büyük olduğunu söylemiştim. Şiddet uygulamaya ikna edildiği değil, bu ona çok kolay geldi. Duygusal tutumlarının zorla değiştirildiğine inanıyorum."

"Duygusal tavırlar," dedim sessizce. "Yani... o ve ben mi?" "Evet."

"Çünkü her zaman mesafesini korumaya inanırdı," dedim sessizce. "Yakın zamana kadar."

"Evet," dedi.

"O... beni hiç umursamadı."

Omuzlarını silkti. "Üzerine inşa edilecek bir tür temel olmalıydı. Senden gerçekten hoşlanmış olması ve bundan bir şeyler doğmuş olması tamamen mümkün. Ama bunun yerine zorla yerleştirildi."

"Bunu kim yapar ki?" Başımı salladım. "Hayır, bu çok açık. Bunu *neden* yapsın ki?"

"Belki de seni takip etmek için," diye yanıtladı Kapı Bekçisi. "Belki de gerektiğinde seni ortadan kaldırabilecek bir varlığa sahip olmak için. Ne de olsa, karargâha hiç gelmediğin için Peabody'ye seni istismar etme fırsatı vermeyen neredeyse tek genç Gardiyan sendin. Ayrıca muhtemelen kendi kuşağınızdaki en yetenekli ve güçlü kişisiniz. Diğer genç Gardiyanlar genellikle seninle ilişki kurmayı severler, bu yüzden yanlış bir şey fark etmen için her türlü şans vardı. Bir bütün olarak ele alındığında, onun için bir tehdit oluşturuyordunuz."

Kendimi biraz hasta hissettim. "Bu yüzden merkezde insan avına yardım etmesi gerekirken Chicago'da ortaya çıktı."

"Neredeyse kesinlikle," dedi. "Peabody'nin izine ona önceden haber vermek ve Morgan'ın yerini tespit ederek Peabody'nin onu ortaya çıkarmasını sağlamak . Morgan'ın Beyaz Konsey adaletinin elinde ölmesi başka bir şey. Peabody başarılı olsaydı, Morgan'ı öldürseydi ve cesetten kurtulsaydı, bildiğimiz kadarıyla hain dünyada serbest ve yakalanamaz olurdu. Boynumuzda sürekli bir taş olacaktı."

"Ve Peabody için mükemmel bir kılıf," dedim. "İstediği kişiyi öldürebilirdi ve en ufak bir bahaneyle herkes Morgan'ın yaptığını düşünebilirdi."

"Sadece Peabody değil," dedi Kapı Bekçisi. "Düşmanlarımızdan herhangi biri de aynı şekilde bundan faydalanabilirdi."

"Bu aynı zamanda Konsey'e o meydan okumayı yaptıktan sonra neden Chicago'ya geldiğini de açıklıyor. Muhtemelen sahte muhbirin Anasta- sia olduğunu düşündü. Beyin kilidinin tutup tutmadığını öğrenmek için oraya gitmesi gerekiyordu." Başımı salladım. "Demek istediğim, zaten Demonreach'e giden bir yol bildiği için o yoldan geçmesine hiç gerek yoktu. Tanrım, şanslıydım."

"Bu da doğru," dedi Kapı Bekçisi. "Yine de ön düşüncenizin kendi şansınızı yaratmanıza izin verdiğini söyleyebilirim." Başını iki yana salladı. "Morgan bu kadar çabuk davranmasaydı, işler daha da kötü olabilirdi. Luccio da suçlanmış olacaktı ve ikisinin de ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Morgan'ı suçlamak yeterince kötüydü, Gardiyanlar hem Kaptan'ın hem de yardımcısının tutuklanmasına göz yummazlardı. Bu kendi başına bir iç savaş başlatabilirdi."

"Morgan... Luccio'yu severdi," dedim.

Kapı Bekçisi başını salladı. "Gençken kalbini uzunca bir süre kolunda taşıdı. Ama kimsenin ona yaklaşmasına izin vermezdi. Geriye dönüp baktığımda, sizinle olan ilişkisini gizli tutmuş olsa da bu fark edilmesi gereken bir kişilik değişimiydi."

Sessizce homurdandım. "Biri köpüren bir manyağa dönüştüğünde kurcalanmasını beklemek kolay," dedim. "Biri mutlu olarak değiştiğinde, onun için mutlu olmamak biraz zor."

Gülümsedi, kısa bir sıcaklık parıltısı. "Çok doğru."

"Yani o... Yani, hasarı onarmasına yardım ettiğinizde..."

"Çoktan başladı. Bilinçaltı bir süredir zihnine yerleştirilen bağlara karşı mücadele ediyor. Daha önce bir şeyler hissetmiş olsa bile, bunun ona zorla kabul ettirilmiş olması bir geri tepmeye neden olacaktır."

"Evet," dedim. "Sanırım tüm bu olaylar başladıktan sonra aramız biraz gerildi. Yani, çoktan ayrıldığımızı düşünmüştüm ama..."

Ama bu bir sevip kaybetme vakası değildi. O beni hiç sevmemişti. Madeline'in öpücüğü, yaşam gücümden bir ısırık alırken beni bir mutluluk çığına gömdüğü zaman, bunu kanıtlamıştı. Anastasia hiç aşık olmamıştı. Belki de benden hiç hoşlanmamıştı. Ya da belki *hoşlanmıştı*. Ya da belki bunların hepsiydi.

Her ne olduysa, başka bir şeye dönüşemeden bitmişti ve ikimize de bu konuda fazla bir seçenek sunulmamıştı.

Bu kadar acıtacağını tahmin .

Raşit elini omzuma koydu. "Özür dilerim," dedi. "Bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Evet," dedim, sesim sert çıkmıştı. "Teşekkür ederim. Sanırım." Kendimi acı bir kahkaha atarken buldum.

Kapı Bekçisi başını eğdi.

"LaFor- tier cinayetinde neden kimsenin kimseye büyü yapmadığını anlamaya çalışıyordum."

"Vardığınız sonuç nedir?"

"Gerçekten inanmadığın şeyi sihirle yapamazsın," dedim. "Luccio'nun bir parçası LaFortier'i öldürmenin yanlış olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu yüzden bıçak kullandı. Morgan yasalara tam olarak hizmet eden bir Üst Konsey üyesine ya da komutanına, bana davranışları için özür dileyemeyeceğinden daha fazla büyü yapamazdı. Ve LaFortier bunun Anastasia'dan geldiğini hiç görmedi. Muhtemelen kafası karışmış bir şekilde öldü, büyü yapma fırsatı bulamadı." Başımı kaldırıp Kapı Bekçisi'ne baktım. "Bu büyük, gizemli bir sebep değildi. Herkes insan olduğu içindi."

"Benim deneyimlerime göre," dedi, "bu gizemden de bir şey."

* * *

Ayrılmak ve eve dönmek için eşyalarımı topluyordum ki Ebenezar kapıda belirdi. "Hoss," dedi sakince. "Seninle eve kadar yürüyeyim dedim."

"Minnettarım efendim," dedim ona. Mouse'u Molly ile birlikte eve göndermiştim ve Yollarda yalnız yürümekten kaçınmak her zaman iyi bir fikirdi. Tünellerde yürümeye başladık. Onlardan yürekten bıkmıştım. Klostrofobik değilim ama Beyaz Konsey karargâhında yaşamaktan zevk almak için bir tür köstebek genine sahip olmak gerekirdi.

Ebenezar'ın büyük ölçüde kullanılmayan ve aydınlatılmamış tünellerden geçerek Yol'a doğru dolambaçlı bir rota izlediğini fark ettiğimde henüz çok uzaklaşmamıştık. Asasına loş kırmızı bir ışık verdi, yolumuzu görmemize kadar ve fark edilme olasılığı en düşük renkte.

"Evet," dedi, "bugün LaFortier'in Kıdemli Konsey'deki koltuğunu doldurduk." "Oyuncakçı Klaus mu?" diye sordum.

Ebenezar yavaşça başını salladı. "Klaus söylemedi ama Merlin'in ondan reddetmesini istediğinden şüpheleniyorum. Koltuğu Gregori Cristos aldı."

Kaşlarımı çattım. Kıdemli Konsey'deki koltuklar geriokratik olarak verilirdi. Konsey'de en çok hizmet yılı olana liderlik pozisyonu teklif edilirdi, ancak bir büyücünün boş olduğunda bir koltuğu kabul etmesini gerektiren hiçbir şey yoktu. "Bu da kim? Kıdemliler listesinin başında değil."

Akıl hocam yüzünü buruşturdu. "Evet. Bir Yunanlı ve sevimsiz bir piç. Son birkaç yüzyılda tüm Güney Asya'da yaşamış. Konsey'in son zamanlarda üstlendiği rakshasa raja ile savaşta kendini gösterdi."

"Olayın ne zaman olduğunu hatırlıyorum," dedim. "Oldukça çılgınca olduğunu duymuştum." Ebenezar homurdandı. "LaFortier'in çırağıydı."

Bunu anladım, mantığı işledim. "O bloğun ortadan kaldırıldığını sanıyordum."

Ebenezar, "Biri güç istediğinde onu satın alamazsınız," dedi. "Ne teklif edersen kabul eder ve gelmeye devam eder. Ve Cristos, Merlin'e koltuğu alamazsa kendisinin ve müttefiklerinin Konsey'den ayrılacağını söyledi."

"Tanrım," dedim sessizce.

Başını salladı. "Kızıl Saray'a tüm kapılarımızın anahtarlarını verip bizi uykumuzda öldürmelerine izin versek de olur. Daha az seyirci zarar görür."

"Demek Merlin bir anlaşma yaptı," dedim.

"Çok fazla seçeneğim yoktu. Cristos'un adamları duruşmada çok sayıda kişiyi kaybettikten sonra çok fazla destek kazandılar. Konsey'in üçte birini de yanında götürecekti."

"Seçim sürecinin canı cehenneme, ha?"

Ebenezar yüzünü buruşturdu. "Gelenekten başka hiçbir şey tarafından kodlanmadı. Ah, Merlin buna uyuyormuş gibi yaptı ama seni temin ederim ki perde arkasında bir düzen vardı, Hoss." Başını iki yana salladı. "Kıdemli Konsey LaFortier suikastıyla ilgili resmi görüşlerini açıkladı."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Yalnız silahlı adam."

Bir an için kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Ah, Kennedy. Evet. Bu, kâr amacı güden bireylerin bir eylemiydi. Organize bir komplonun varlığını hiçbir kanıt yok. Kara Konsey diye bir şey yok."

Ebenezar'a boş boş baktım. "Bu... *aptalca*."

"Çok doğru," dedi. "Ama çoğunluk onlardaydı. Merlin, Cristos, Mai, Martha Liberty ve Gatekeeper."

Başımı salladım. "*Neyi* başardığını sanıyor bu adam?"

Ebenezar omuz silkti. "Onu okumak hiçbir zaman kolay olmadı. Ve ben onu on altı yaşımdan beri tanıyorum. Aklıma iki ya da üç açıklama geliyor."

"Belki de Kara Konsey'dendir."

Ebenezar birkaç adım sessizce yürüdü. Sonra, "Evet," dedi. "Belki

de Peabody onu sandığımızdan daha çok etkilemiştir," dedim.

"Mümkün değil," dedi Ebenezar. "Kıdemli Konsey'e verdiği ilaçlar onları dürtmesini sağladı... bizi. Ama hepimiz bundan daha fazlasını yapamayacak kadar huysuzuz."

"Sonra ne olacak?"

"Hoss," dedi, "belki de Langtry Kara Konsey'i resmen tanımanın sonuçlarından endişe ediyordur."

Ensemde hafif bir ürperti hissettim. "Yeterince insan Kara Konsey'in gerçek olduğunu bilirse, onlarla savaşmak için sıraya girmeyeceklerinden endişeleniyor. Katılacaklar."

Ebenezar, "Herkes kazananları sever," dedi. "Ve biz de son zamanlarda pek iyi görünmüyoruz. İnsanlar korkuyor. Cristos etkisini bunun üzerine inşa ediyor."

Olduğum yerde durdum ve soğuk taş zemine kusmak üzereydim. Ebenezar durdu, elini koluma koydu ve endişeyle kaşlarını çattı.

"Ne oldu oğlum?"

"Efendim," dedim sesimin titrediğini duyarak. "Peabody adaya geldiğinde-ve..."

"Evet?"

"Yalnız değildi. Onunla birlikte başka biri daha geldi. Hiç görmediğimiz biri."

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedik.

"Bu sadece bir açıklama, Hoss," dedi Ebenezar. "Bu hesaplanmış bir tahmin bile değil. Bu düpedüz bir tahmin."

Yine de sesinde hiç inandırıcılık yoktu. Ebenezar da benimle aynı şeyi . İçimden sert bir his beni haklı olduğumdan emin -pek emin değil ama *emin*-kılıyordu. Ayrıca. Kendi lanet kalemizin gözden uzak bir fısıltıyla konuşuyorduk. Eğer bu size Beyaz Konsey'de ciddi bir sorun olduğunu göstermiyorsa, ne gösterirdi bilmiyorum.

"İçerideler," diye fısıldadım.

Akıl hocam ciddiyetle bana

baktı.

"Bu yüzden LaFortier'i vurdular. Kendi adamlarını pozisyona sokmak için." Duvara yaslandım ve başımı salladım. "Onlar kazandı."

"Raundu onlar kazandı," dedi. "Dövüş henüz

bitmedi." "Morgan için bitti," dedim.

"Ama senin için değil," dedi sert bir ses tonuyla. "Morgan senin hayatını kurtarmanın kendi hayatını kaybetmeye değeceğini düşündü." Ebenezar derin bir nefes aldı. Sonra sessizce, "Hoss, bu iş daha bitmedi. Bazılarımız bu konuda bir şeyler yapacak."

Ona sertçe baktım. "Bir şey yapmak mı?"

"Şimdilik sadece birkaç kişi. Bazı büyücüler. Bazı önemli müttefikler. Güvenebileceğimizi bildiğimiz insanlar. Bu işe dahil olan herkesi tanıyan tek kişi benim. Bu savaşı düşmana götürmeliyiz. Onlar hakkında daha çok şey öğrenmeliyiz. Hedeflerini belirleyin. Onları kapatın."

"Ateşe ateşle karşılık ver, ha?"

Ebenezar alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Langtry bir komplonun varlığını inkâr ederken, başka bir komploya ihtiyaç duydu."

"Ve kendine de ironi siparişi verdi," dedim. "Eğer Kara Konsey bizi öğrenirse sevinçten havalara uçacaklar. Bizi ifşa edecekler, *bize* Kara Konsey diyecekler ve neşeli yollarına devam edecekler."

"Şimdiden 'biz' olduk, öyle mi?" Başını sallarken gözleri parlıyordu. "Ve ne yapacağımızı düşünürsek, Beyaz Konsey öğrenirse, buna isyan diyecekler. Bizi idam edecekler."

Ne demek istediğimi anladınız mı? *Tıpkı* Disneyland gibi.

Bir dakika düşündüm. "Biliyorsun ki her nesnel anlamda kendi Kara Konseyimizi kuruyoruz."

"Evet."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Saf kalpler ve iyi niyetlerle," diye yanıtladı. "Bizim gücümüz on kişinin gücü olacaktır."

Yüksek sesle homurdandım.

Ebenezar bıkkınlıkla gülümsedi. "Pekala, Hoss, bazı karanlık sokaklarda yürümekten başka pek seçeneğimiz olmayacak. Ve bunu oldukça şüpheli bir toplulukla yapacağız. Belki de kendimizi bir Gri Konsey olarak düşünmeliyiz."

"Gri Konsey," dedim. Tekrar yürümeye başladık ve birkaç dakika sonra ona şunu sordum: "Dünya sadece son birkaç yılda bile daha karanlık ve daha kötü bir hal aldı. Yaptığımız şeyin bir fark yaratacağını düşünüyor musun?"

"Ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum," dedi Ebenezar. "Tek alternatifin öylece durup her şeyin cehenneme dönmesini izlemek olduğunu." Sesi sertleşti. "Bunu yapmayacağız."

"Tabii ki değiliz," dedim.

Chicago'ya giden yolun geri kalanını birlikte yürüdük.

* * *

Murphy beni arabamı hacizden almaya ve yolda olan bitenlerin çoğunu ona anlattım.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi sözümü bitirdiğimde.

"Biraz," dedim. "Bir bakıma gerekli."

Arabayı sürerken bana baktı ve "Tamam." dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Bazı korkutucu insanlarla uğraşmaya başlıyorsun, Harry," dedi sessizce. "Ve insanlar sırlar konusunda sana güveniyor. Bunu anlıyorum."

"Teşekkürler, Murph."

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Harry. Benim sorumluluklarımla kesişen bir şey olduğunda bana gelmen konusunda sana güveniyorum demek. Ben bir polisim. Bilmem *gereken* bir konuda bana kazık atarsan..." Omuz silkti. "Böyle bir şeyi düzeltebilir miyiz bilmiyorum."

"Seni duyuyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Morgan'ı hiçbir zaman gerçekten önemsemedim. Ama keşke onun için bu şekilde bitmeseydi."

Bunu bir dakika düşündüm ve sonra dedim ki, "Bilmiyorum. Bir fark yaratmaya gitti. Yüzlerce wi- zard'ın ölümüne neden olan haini ortadan kaldırdı. Kim bilir ne pisliklerle kaçmasını engelledi." Omuz silktim. "Son zamanlarda pek çok Gardiyan öldü. Çıkışlara bakılırsa, Mor- gan'ınki iyi bir çıkıştı." Gülümsedim. "Ayrıca. Daha uzun süre buralarda olsaydı benden özür dilemek zorunda kalabilirdi. *Bu* korkunç bir ölüm olurdu."

"Cesaretliydi," diye itiraf etti Murphy. "Ve senin arkanı kolladı."

"Evet," dedim.

"Cenazesine gittin mi?"

"Kimse yapmadı," dedim. "Resmi olarak *corpus non gratus* idi. Ama daha sonra gayri resmi olarak bir tür cenaze töreni düzenledik. Onun hakkında hikayeler anlattık ve onun gerçekten paranoyak, hoşgörüsüz, birinci sınıf bir pislik olduğu sonucuna vardık."

Murphy gülümsedi. "Böyle adamlar tanıyorum. Hâlâ ailenin bir parçası olabilirler. Gittiklerinde onları hala özleyebilirsiniz."

Yutkundum. "Evet."

"Bana kendini suçlamadığını söyle."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Keşke yaptığım bir şey daha büyük bir fark yaratabilseydi."

"Hayatta kalmışsın," dedi. "Bu şartlar altında bence iyi iş çıkardın."

"Belki," dedim sessizce.

"Bana gönderdiğin telefonu inceledim." Madeline'in telefonunu kastediyordu, Binder'ın bana verdiği telefonu.

"Ne buldun?" Ben sordum.

"Pek çok kayıp kişinin telefon numaraları," dedi. "Sahibi nerede?"

"Onlarla birlikte."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Cezayir'de olduğunu tespit ettiğim bir numaraya ve Mısır'da başka bir numaraya çok sayıda arama yapılmış. Belli ki birkaç restoran." Cebinden bir indeks kartı çıkardı ve bana uzattı. Üzerinde iki işletmenin isim ve adresleri vardı.

"Nedir bunlar?" diye sordu.

"Hiçbir yok," dedim. "Belki Madeline'in Kara Konsey'deki bağlantılarıdır. Belki de hiçbir şey."

"Önemli mi?"

"Hiçbir ipucu yok. Sanırım bunu 'bekle ve gör' dosyasına

koyacağız. " "O dosyadan nefret ediyorum," dedi.

"Thomas nasıl?"

Omuz silktim ve ellerime baktım. "Hiçbir fikrim yok."

* * *

Evim harabeye dönmüştü. Demek istediğim, burası hiçbir zaman gerçek bir ameliyathane olmadı - sanırım Morgan'ın ortaya çıkmasından hemen sonrası hariç. Ama birkaç gün süren çılgınca

Gidip gelmeler, çeşitli yaralanmalar ve Morgan'ın hasta yatağı olarak hizmet etmek, peri temizlikçilerimin bile silemeyeceği bazı lekeler bırakmıştı. Bırakın yatak takımını, baygın bedenini üzerinde taşıdığımız halı bile kurtarılamaz haldeydi. Her şey kan ve terle ıslanmıştı ve görünüşe göre çeşitli temizlikçi periler kuru temizleme yapmıyordu.

Her zamanki işleri halletmişlerdi ama hâlâ yapılması gereken önemli bir iş vardı ve yatakları taşımak asla keyifli değildir, hele de doğaüstü bir ağır sıklet tarafından iyice hırpalandıktan sonra bir de üstüne eğlence olsun diye bıçaklanmışsanız.

Yine de düzeni yeniden sağlamaya koyuldum ve Luccio geldiğinde yatağı çöplüğe götürmek üzere arabama bağlamak için dışarı çıkarıyordum.

Gri bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti ve diğer şeylerin yanı sıra, kullandığı oldukça kısa asayı ve Müdür'ün kılıcını da alabileceğini bildiğim siyah naylon bir spor malzemeleri çantası taşıyordu. Kıyafetler yeniydi. Onunla ilk tanıştığımda başka bir bedendeyken tercih ettiği türden giysiler olduğunu geç de olsa fark .

"Hey," diye nefes nefese kaldım. "Bana bir saniye ver."

"Sana yardım edeyim," diye cevap verdi. Yatağı Blue Beetle'ın üstüne taşımama yardım etti, sonra da çamaşır ipiyle bağladık. Düğümleri kontrol edip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra arabaya yaslanıp yüzümü inceledi.

Ona dönüp baktım.

"Raşit seninle konuştuğunu söyledi,"

dedi. Başımı salladım. "Zorlamak

istemedim."

"Bunu takdir ediyorum. Aslında oldukça fazla." Bir tarafa doğru baktı. Fare, artık iş bittiğine göre, kapı aralığında tutunduğu utanmazca tembellik uykusundan uyandı ve tırısla Luccio'nun yanına geldi. Oturdu ve patisini ona uzattı.

Sessizce gülümsedi ve onu aldı. Sonra parmaklarıyla onun sevdiğini bildiği şekilde kulaklarının arkasındaki tüyleri karıştırdı ve ayağa kalktı. "Ben, ah... İyileştiğinden emin olmak istedim."

"Çok sorumluluk ," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Ah. Lanet olsun, Dresden." Başını iki yana salladı. "Neredeyse iki yüz yılımı kimseye yaklaşmayarak geçirdim. Hem de çok iyi nedenlerle. Burada olanların da kanıtladığı gibi."

"mi?"

Başını iki yana salladı. "Senin yüzünden dikkatim dağılmıştı. Sanırım bizim tarafımızdan. Belki öyle olmasaydım, bir şeyler görürdüm. Bir şey fark ederdim. Bilmiyorum."

"Seni düğümlere boğan zihin büyücüsü yüzünden dikkatinin dağıldığını düşünmüştüm."

Yüzünü buruşturdu. "Onlar ayrı şeyler. Ve ben bunu biliyorum. Ama aynı zamanda bunu bilmiyorum. Ve burada telaşlı bir ergen gibi konuşuyorum." Ellerini kalçalarına koydu, ağzı sıkıntıyla kapandı. "Bu konuda iyi değilim. Yardım edin."

"Pekala," dedim. "Anladığım kadarıyla buraya aramızdaki her neyse onun peşini bırakmayacağınızı bildirmek için gelmişsiniz."

"Senin yüzünden değil," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Hiç olmadı, değil mi?"

Burnundan yavaş bir iç çekişle nefes verdi. Gözleri üzerimde oyalandı. "Senden hep hoşlandım, Dresden. Uzun bir süre senin tehlikeli olduğunu düşündüm. Sonra seni Kemmler'in Varisleri'ne karşı savaşırken gördüm ve sana saygı duydum." Hafifçe gülümsedi. "Komiksin. Bunu sevdim."

"Ama?" Ben sordum.

"Ama biri beni sana doğru itti," dedi. "Ve bu beni kızdırıyor. Ve..." Ağlamaya başladı ama duruşu ve sesi hiç bozulmadı. "Ve belki de bir tür yara izini kırdığımı düşündüm. Ya da eski bir yarayı. Ya da öyle bir şey. Sana yakınlaştığımı ve belki de yakınlaşmaya devam edeceğimi düşündüm ve bu beni..." Sesi nihayet kesildiğinde başını salladı. "Gençtim. Her şeyi yeni hissettiriyordu."

Önünde durmak için arabanın etrafında yürüdüm. Elimi omzuna doğru uzattım ama o inkâr edercesine elini kaldırdı. "Ama bu bir yalandı. Ben genç *değilim*, Harry. Yeni değilim. Senin anlayamayacağın şeyler gördüm ve yaptım. Tanrı'ya dua ediyorum ki asla anlaman gerekmeyecek." Derin bir nefes aldı. "Bu çok saçma. Bununla başa çıkmakta daha iyi olmalıyım."

"Sorun nedir?" Sessizce sordum. "Yani, bariz olanın dışında."

"Yine *seks yapmak* zorunda kaldım," diye hırladı. "Ve hoşuma gitti. *Gerçekten hoşuma* gitti. Seksin ne kadar akıl almaz derecede inanılmaz olduğunu unutmuşum. Ve şu anda tam cümleler kurmakta zorlanıyorum çünkü sen hâlâ terlerken gömleğini yırtıp omzunu ısırmak istiyorum-" Aniden sözünü kesti, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "*Kırk* yaşında bile değilsin."

Arabaya yaslandım, ona baktım ve sessizce gülmeye başladım.

Başını salladı, kara gözleri parlayarak bana hiddetle baktı. "Şimdi sana nasıl emir verebilirim ki?" diye sordu. "Sen ve ben... yaptığımız onca şeyi yapmışken."

"Peki. Ya resimleri internete koymayacağıma söz verirsem?"

Bana göz kırptı. "Resimler... şaka mı *yapıyorsun*, Dresden? Değil mi?"

Başımı salladım.

"Çünkü ilk genç yetişkinlik dönemimde bunu yeterince yaşadım," dedi. "O zamanlar İtalya'da internet yoktu belki ama resimlerin tuval üzerine çizilmiş olsalar bile ne kadar hızlı dolaşabildiğine şaşırırsınız."

"Ana," dedim sessizce.

Dudağını ısırdı ve bana baktı.

Uzandım ve ellerini tuttum. Onları sıktım. Sonra onları dudaklarıma kaldırdım ve her birini bir kez, nazikçe öptüm. "Sebep ne olursa olsun, geçirdiğimiz zamanı hatırlamaktan mutluyum."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırarak bana baktı.

"Anlıyorum," dedim. "Bazı şeyler değişti. Ve belki de o zaman sona erdi. Ama sen iyi olacaksın. Ben de iyi olacağım. Bu konuda kendini suçlu hissetmene gerek yok."

Ellerimi dudaklarına götürdü ve tıpkı benim yaptığım gibi birer kez öptü. Parmak eklemime bir damla gözyaşı düştü.

"dilerim," dedi. "Her şey yoluna girecek,"

dedim. "Her şey yoluna girecek."

Başını salladı ve bana baktı. Gardiyanların Kaptanı'nın rehberlik rolünü üstlenmeye hazır, sakin ve ağırbaşlı gücünü görebiliyordum. Uzun zamandır kimseyle yakınlaşmamış olan Anastasia'nın belirsizliğini görebiliyordum. Ve belki de ben doğmadan bir asır önce, genç bir kadınken olduğu kişinin bir parçası yalnız ve üzgün bir şey görebiliyordum.

"Hoşça kal Harry," diye fısıldadı.

"Güle güle Ana," dedim.

Ellerimi sıktı ve uzaklaşmak için döndü. Yarım düzine adım sonra durdu ve arkasına baktı.

"Dresden?"

Ona baktım.

"Rashid Morgan'ın öldüğü gece hakkında pek konuşmuyor. Peabody'nin söylediklerinden sonra ben de neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum."

Neyin peşinde olduğunu biliyordum. "Yalnız değildi," dedim. "Ben de onunlaydım.

Ve haini bulduğunu biliyordu. Memnundu." Omuzlarındaki gerginlik hafifledi. "Teşekkür ," dedi. "Elbette."

Sonra döndü ve kararlı adımlarla uzaklaştı.

Blue Beetle'ın üzerindeki kan lekeli yatağa baktım ve iç çektim. Arabayı hiçbir yere sürmek istemiyordum. Daha erkendi. Birkaç saat bekleyebilirdi. Mouse'a döndüm ve dedim ki, "Hadi oğlum. Bir biraya ihtiyacım var."

Yaz sıcağından çıkıp üs dairemin görece serinliğine indik.

Belki iki tane lazımdı.

* * *

Justine'in beni Thomas'la görüştürmesi iki haftadan fazla sürdü. Aradığında yine resmi sekreter tonuyla konuşuyordu. İkimizin de dikkat çekmememiz gereken, halka açık bir buluşma yeri ayarladı. Konsey ile Beyaz Saray yönetimi arasında son zamanlarda yaşanan gerginlik göz önüne alındığında, Beyaz Saray'ın benden istediği bir önlemdi bu.

Thomas ile bir Cumartesi öğleden sonra Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'ndeki Büyük Kedi Evi'nin dışında tanıştım.

Yukarı çıktığımda Lara'nın güvenlik görevlilerinden bir çift gördüm, ortama uyum sağlamaya çalışıyorlardı. Thomas, birkaç kaplanı tuttukları büyük çukura bakan parmaklığa yaslanmıştı. Dar mavi bir kot pantolon ve bol beyaz bir gömlek giymişti. Oradaki her kadın ve erkeklerin büyük bir kısmı çeşitli derecelerde şehvet, özlem, ilgi ve içten içe kaynayan bir nefretle ona . Yanına gittim ve yanındaki parmaklığa yaslandım.

"Hey," dedim.

"Hey."

Orada durup birkaç dakika kaplanları izledik.

"Görüşmeyi sen istedin," dedi. "Ne istiyorsunuz?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Thomas, seni görmek istiyorum. Seninle konuşmak istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sen benim kardeşimsin, dostum."

Sözlerime tepki . Hem de hiç.

Birkaç dakika profilini inceledim. Sonra dedim ki, "Sorun ne?"

Bir omzunu umursamaz bir hareketle oynattı. "Hiçbir sorun yok. Tabii... o bendim." "Sen mi?

Yanıldın mı?"

"Yaşadığım şekilde yaşamaya çalışmakla aptallık ettim," dedi.

Ona sertçe baktım. "Ne dedin?"

Bir elini tembel bir hareketle yuvarladı. "Butik. Sürekli kemirmek, kendimi asla doyurmamak. Şey..." Omuz silkti. "Hepsi."

Ona sertçe baktım. Sonra sessizce, "Deri değiştiren sana ne yaptı?" diye sordum.

"Bana gerçekte ne olduğumu hatırlattı."

"Oh?"

Thomas dönüp sakin, derin gri gözleriyle bana baktı. "Evet. Bir kere bu işe başlayınca çok uzun sürmedi."

Midem bulanıyordu. "Ne oldu?"

"Beni topuklarımdan astı," dedi Thomas. "Ve derimden şeritler . Her seferinde bir tane."

Ürperdim.

"Acı verici," dedi. "Birimiz için çok tehlikeli değil. Benim iblisim derisini yenilemekte hiç zorlanmadı ama acıktı. Çok, çok acıktı." Gözleri aniden daha solgun bir gümüş rengine büründü ve şimdi çukurda huzursuzca dolaşan kaplanlara baktı. "Beni tutsak ettiği inine dişi bir sığır götürmüştü. Ve onu bana yedirdi."

"Cehennem çanları," diye nefes aldım.

Thomas kaplanların adımlarını izledi. "Çok güzeldi. On altı yaşında falan mıydı? Tam olarak bilmiyorum. Adını sormadım." Ellerini iki yana açtı. "Ölümcül bir beslenmeydi elbette. Bunun nasıl bir şey olduğunu size tam olarak açıkladığımı sanmıyorum."

" bir şey?" Sessiz bir sesle .

"Işığa dönüşmek gibi," dedi gözleri kapanırken. "Saatlerdir titrerken bir kamp ateşinin sıcaklığına gibi. Soğuk suda yüzdüğün bir günün ardından sıcak bir biftek yemek gibi. Seni dönüştürüyor, Harry. Kendini..." Gözleri perili, içi boş bir hal aldı. "Bütün."

Başımı salladım. "Thomas. İsa."

"O gittiğinde ve bedenim eski haline döndüğünde, deri değiştiren bana aynı çaresiz duruma gelene kadar tekrar işkence etti. Sonra beni başka bir geyikle besledi." Omuz silkti. "Tekrar ve tekrar. Belki yarım düzine kez. Bana genç kadınlar verdi ve sonra beni tekrar acıya boğdu. Beni adaya götürdüğünde iç organlarımı çiğnemekten başka bir şey yapmıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, zar zor yeniden üye oldum." Gülümsedi. "Molly'yi gördüğümü hatırlıyorum. Ama anlaşılan ona kendini korumayı yeterince öğretmişsin."

"Thomas," dedim nazikçe.

Sırıttı. "Eğer ondan sıkılırsan, umarım bana haber verirsin."

Ona baktım, midem bulandı. "*Thomas.*"

Bana tekrar baktı, hala sırıtıyordu ama bunu tutamadı. Bir kez daha gözleri boş baktı, umutsuzluğa kapılmıştı. Gözlerini benden kaçırdı. "Anlamıyorsun, Harry."

"O zaman konuş benimle," dedim ısrarla. "Thomas, Yüce İsa. Bu bir sen."

"Evet, öyle," diye tükürdü, kelimeler keskin bir tıslamaydı. "Bana bunu öğretti, Harry. Günün sonunda, ben sadece doldurulması gereken boş bir yerim." Başını iki yana salladı. "O kızları öldürmek *istemedim*. Ama öldürdüm. Onları defalarca öldürdüm ve bunun nasıl bir his olduğunu *sevdim*. Hatırladığım zaman beni dehşete düşürmüyor." Alay etti. "Sadece beni sertleştiriyor."

"Thomas," diye fısıldadım. "Lütfen dostum. Olmak istediğin şey bu değil. Seni tanıyorum dostum. Seni gördüm."

"Kim olmak istediğimi gördünüz," dedi. "Kim olduğumu sandığımı." Başını salladı ve etrafımızdaki insanlara baktı. "Benimle bir oyun oyna."

"Ne oyunu?"

Ellerinde dondurma külahlarıyla yürüyen bir çift genç kadına doğru başıyla işaret etti. "Onlara baktığınızda ne görüyorsunuz? İlk düşünceniz."

Göz kırptım. Baktım. "Uh. Sarışın ve esmer, benim için çok genç, bakması fena değil. Bahse girerim sarışın olan o ayakkabılara çok para vermiştir."

Başını salladı ve bankta oturan yaşlı bir çifti işaret etti. "Onlar mı?" "Bir şey için birbirleriyle kavga ediyorlar ve bundan zevk alıyorlar. O kadar uzun zamandır birlikteler ki, bu onlar için çok rahat. Daha sonra el ele tutuşup kavgaya gülecekler."

Dudaklarını büzdü ve hayvanat bahçesi boyunca irili ufaklı üç çocuğu yönlendiren bir anneyi işaret etti. "Onları mı?"

"Pahalı bir yüzüğü var ama hayvanat bahçesinde tek başına. Çocuklarının hepsinin kıyafetleri birbirine uyuyor. Kocası çok çalışıyor ve eskisi kadar iyi görünmüyor; ayakkabılarının ayaklarını nasıl ısırdığına bakın. Bir ödül karısı ya da belki de devam eden bir eski eş olduğundan endişeleniyor. Ağlamaya başlamak üzere."

"Uh-huh," dedi. "Sana ilk düşüncelerimi söyleyebilir miyim?" Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

Thomas parmağıyla genç kadınları işaret etti. "Yemek." Yaşlı çifte de bir parmağını işaret etti. "Yemek." Parmağıyla anneyi ve çocuklarını işaret etti. "Yemek."

Sadece ona baktım.

Başını çevirdi, derin bir nefes aldı ve sonra verdi. "Belki de bütün o cinayetler yüzünden böyle oldu. Belki de bana eziyet ederek beni delirtti." Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sadece artık her şeyin çok daha basit göründüğünü biliyorum."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordum. "Artık mutlu olduğunu mu?" "Mutluyum," dedi, küçümseme sesinde hafifçe çınlayarak. "Ben... dolaşmıyorum artık körüm. Olmadığım bir şey olmak için umutsuzca çabalamıyorum." Tekrar kaplanlara baktı. "Asla olamayacağım bir şey."

Orada öylece durdum, başımı salladım.

"Oh, boş gece, Harry," dedi gözlerini devirerek. "Ben yakıp yıkan bir canavar . Şehirde dolaşıp bakireleri yiyen bir tür psikopat değilim." Elini rahat bir hareketle salladı. "Beslenirken öldürmek harika hissettiriyor ama aptalca. Hayvanların hayatta kalmasını sağlamanın çok fazla avantajı var. Sadece hayatta kalmak değil, büyümek ve gelişmek de." Biraz gülümsedi. "Biliyor musun, gerçekten de dünyaya sunabileceğim bir şeyler olduğunu düşünüyorum. İnsan olmaya çalışan bir sürgün olarak akrabalarım üzerinde hiçbir zaman etkili olamazdım. Belki bu şekilde gerçekten bir şeyler başarabilirim. İnsanlık ve türüm arasında daha sorumlu bir ilişki standardını teşvik edebilirim. Kim bilir?"

Ona baktım ve "Tanrım, bu çok asilce" dedim.

Bana baktı.

Ona en ağır yumruğumu indirdim. "Justine konuda ne düşünüyor?"

Doğruldu ve bana doğru döndü; vücudunun duruşunda yakın bir şiddet vardı. "Ne?" diye sordu. "Bana ne dedin sen?"

"Beni duydun," dedim, duruşumu değiştirmeden ya da tehdide kalkışmadan. Elleri yumruk oldu, parmak eklemleri patladı.

"Hâlâ acıtıyor, değil mi?" Sessizce söyledim. "Ona dokunmaya çalıştığında hâlâ seni yakıyor mu?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Ve ona sarılmanın ne demek olduğunu hâlâ hatırlıyorsun. Tıpkı Madeline'i Zero'da mahvettiğin gece yaptığın gibi."

"Tanrı , Harry," dedi. Yüzünü dışarıya, kaplanlardan uzağa çevirdi ve sesi yorgunluk doluydu. "Bilmiyorum. Sadece artık her zaman o kadar *acımadığını* biliyorum." Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra çok kısık bir sesle, "Kötü rüyalar görüyorum," dedi.

Ona biraz destek olmak için elimi omzuna koymak istedim. Ama içgüdülerim bunun hoş karşılanmayacağı konusunda beni uyardı.

"Dayak yedin," dedim sessizce. "O şeyin sana ne yaptığını...? Sana nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu. Sana en çok nasıl eziyet edeceğini. Ama bu uzun sürmeyecek. Sen hayatta kaldın. Bunu da atlatacaksın."

"Ve yaşadığım o sefil yarı hayata geri mi döneyim?" diye fısıldadı.

"Belki," dedim sessizce. "Bilmiyorum."

Bana baktı.

"Sen benim kardeşimsin," dedim. "Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ben senin için buradayım.

sen."

"Sen lanet bir aptalsın," dedi. "Evet."

"Seni kullanmak kolay olurdu. Bir yanım bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor." "Senin bir pislik olmadığını söylemedim. Kardeşim olduğunu söyledim."

Korumalar kıpırdandı. Büyük bir şey değil. Sadece biraz hareketlendiler ve çıkışlara doğru ilerledi.

Thomas yüzünü buruşturdu. "Lara büyük ilerleme kaydettiğimi düşünüyor. O..." Omuz silkti. "Benimle gurur duyuyor."

"Seni öbür daha çok seviyordum," dedim. "Justine de öyle. Belki de bu sana bir şeyler anlatmalı."

"Gitmem gerek. Beynimin yıkandığını düşünmenizden korkuyor. Henüz programlanmamışken beni programdan çıkarmaya çalışman riskini almak istemedi."

"İtiraf ediyorum. Bu fikir geldi."

"Biri kafamın içine girmiş olsaydı, bu kadar çok kuşku duyacağımı sanmıyorum," dedi. "Bu bana yardım edebileceğin bir şey değil, Harry."

"Belki," dedim. "Belki de değil. Her iki da sen hâlâ benim kardeşimsin."

"Lanet olası kırık plak," dedi.

Bir yumruk kaldırdım.

Kendi elini yumruk yapıp parmak eklemlerimi onunkilere vurmadan önce birkaç sessiz vuruş boyunca ona baktı.

"Beni arama," dedi.

"Sabırlı olacağım," dedim. "Ama sonsuza kadar değil."

Tereddüt etti ve sonra bir kez daha başını salladı. Sonra ellerini kot pantolonunun kalça ceplerine soktu ve hızla uzaklaştı. Korumalar arkasına düştü. İçlerinden biri, bir elini kulağına bastırırken bir şeyler söyledi.

Tamamen kötü niyetle bir el salladım ve telsizini ya da telefonunu büyüledim. Kulağından kıvılcımlar çıktı ve kulaklığı çıkarmaya çalışırken yere düşecekti.

Thomas arkasına baktı.

Sırıttı. Uzun değil ama gerçek.

O gittikten sonra kaplanlara baktım. Acaba onları gerçekte oldukları gibi mi tanıyordum, yoksa tek görebildiğim çizgileri miydi?

* * *

Edinburgh'da revirdeyken Kirby'nin cenazesini kaçırmıştım. Aradan birkaç hafta geçmişti ve Will ve Georgia ile ara sıra telefonla konuşuyordum.

Oyun gecesi geldi çattı ve son birkaç yıldır çoğu hafta yaptığım gibi Will ve Georgia'nın evine gittim. Yanımda Arcanos kural kitabım ve zarlarla dolu bir Crown Royal çantam vardı. Üzerimde siyah bir tişört vardı, tişörtün üzerinde çok yüzlü zarların tek renkli bir resmi ve blok baskıyla "DORK TARAFINA GEL. SENİ YOK ETMEMİ İSTEME."

Will kapıyı açtı ve bana gülümsedi. "Selam Harry. Vay canına, yüzün... erkeksi."

"Kızlar yara izlerine bayılır," dedim.

"Kim o?" diye sordu Andi'nin sesi. Gevşek, cansız bir sesti.

"Benim, Harry Dresden," dedim ciddiyetle.

Georgia gülümseyerek Will'in arkasında belirdi. "Harry." Gömleğime ve oyun eşyalarıma baktı. "Oh... aslında gitmiyorduk..."

Kirby bizim için oyunu yöneten kişiydi.

Kenara çekildim, arkamda duran ineği yakaladım ve onu öne doğru çektim. "Bu Waldo Butters," dedim. "Ve onun inek penisi bizimkilerin toplamından daha uzun ve sert."

Butters gözlerini kırpıştırdı, önce Georgia ve Will'e, sonra da bana baktı. "Oh," dedi. "Teşekkür ederim."

Will, Butters'dan bana baktı, gözleri araştırıyordu. "Nedir bu?" diye sordu nazikçe.

"Hayat," dedim. "Devam ediyor. Butters bir Arcanos oyununu idare edebileceğini söylüyor. Ya da yeni bir şey denemek istersek başka bir sürü oyunu da yönetebilir." Boğazımı temizledim. "İstersen benim evime gidebiliriz. Manzara değişikliği falan."

Georgia bana baktı ve küçük ve minnettar bir gülümseme verdi.

Will bana kararsızca baktı. Sonra daireye geri döndü. "Andi?"

Georgia'nın yanında belirdi. Andi tamamen solmuş görünüyordu. Birden fazla kırık kaburga ve büyük bir ameliyat insana bunu yapar. Ayaktaydı ve hareket ediyordu ama iyileşene kadar bakımına yardımcı olabilmeleri için Will ve Georgia'yla birlikte kaldığı belliydi.

Andi'ye gülümsedim ve "Kirby'nin oyunu tamamen bırakmamızı isteyeceğini sanmıyorum. Sen ne dersin? Yani aynı oyun olmayacak ama eğlenceli olabilir."

Önce bana sonra Butters'a baktı. Sonra bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Will kapıyı ardına kadar açtı ve içeri girdik; Butters'ı herkese tanıttım ve Mac'in en iyi birasından birkaç şişe getirdim.

Bak, şu. Morgan haklıydı: Hepsini kazanamazsın.

Ama bu pes edeceğiniz anlamına gelmez. Hiçbir zaman. Morgan o kısmı hiç söylemedi, onu yaşamakla meşguldü.

Hayat devam ederken kapıyı arkamdan .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri
Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.